DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

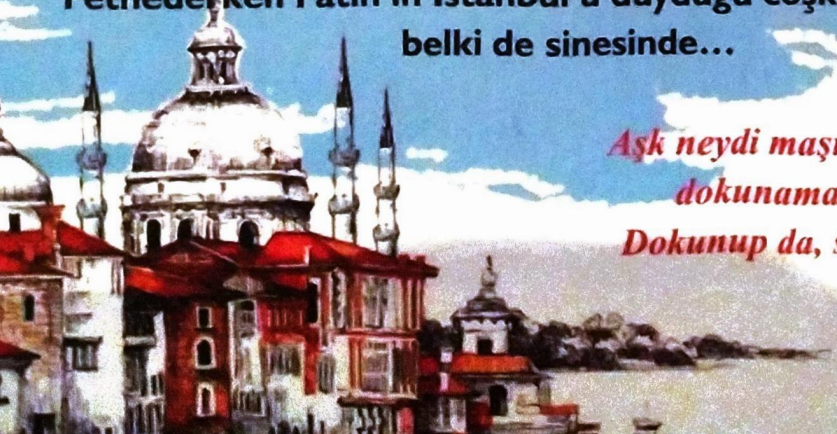
• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

Edep Çiçeği

"Nasıl ki Kur'an-ı Kerime abd
dokunamıyorsan,
bana da nikahsız dokunamaz

Aşk neydi maşuk için?
Eline bir kadeh alıp semaya bakarak hayal kurmak mı,
yoksa teheccüt namazını eda edince elini semaya kaldırıp,
hayal ettiğin kişiye duâ etmek mi?
Yoksa Allah'ın sevgisini kaybetmemek için uzaktan sevmek miydi?
u hatırladığında gül kokardı hayalleri... Elini tutmadan atardı yüreğ
yüreği çarptıkça titrerdi umutları. Hiç el ele tutuşmamışlardı,
uzun uzun bakışmamış, konuşmamışlardı belki...
Ama beklerdi onu...
Gün boyu oruç tutup, ezanın ilk sesini duyduğu anki gibi
hevesle ve sabırla beklerdi yollarını.
sela çatık kaşlarının ona nasıl da güzel bir hava kattığını bilemeyec
çbir zaman... Sesinin, yüreğinin ritmini bozduğunu, varlığının tatlı
mahcupluğa sebep olduğunu bilmeyeceği gibi...
ın geleceğini duyduğu vakit, heyecandan uyuyamadığı gece uykular
Her telefon sesinde yerinden sıçramasını da...
Dokunuşundan evvel, sesinden etkilenip bağlanmasını da...
Uzakken yakın, yakınken en uzak kişi olmaktı belki aşk...
Ezan okununca hissettiği manada saklıydı tutkuları.
emaya kalkınca bir köşeye sıkıştırdığı adına sır sürmekti belki umut
Fethederken Fatih'in İstanbul'u duyduğu coşkuyu duymaktı
belki de sinesinde...

Aşk neydi maşuk için, sevip de,
dokunamamak mıydı?
Dokunup da, sevememek mi?

Edep Çiçeği

"Nasıl ki Kur'an-ı Kerime abd
dokunamıyorsan,
bana da nikahsız dokunamaz

“Ya Rabbi, zulmetmekten,
zulme uğramaktan sana sığınırım.
Bize dünya ve ahirette iyilik,
güzellik ver ve Cehennem azabından bizi koru!”

Bu PDF'i para ile aldıysanız,
dolandırıldınız.
Bu ve daha fazlası
telegramdaki kanallarda
bedava boşuna PDF'e para
vermeyin!

ÖN SÖZ

Bu kitabı aslında sadece kızımın bana çekinip soramadıklarına
vap niteliğinde yazmayı planlamıştım. Sonra ortaya öyle güzel bir
r çıktı ki, tüm annelerin, ablaların, hatta akrabaların, kızlarının
ması gerektiğini idrak ederek, geniş bir çerçeveyle ele aldım.

Ve şimdi diyorum ki, iyi ki yazmışım. Aşkı tenden ibaret sanan
nesil yetişiyor. Günahı, sevabı bilmeden büyüyorlar -büyütüyoruz.

Umarım minik bir ışık olsa da anlatmak istediğim kalbinize doku-
içinizde yer edinir.

Yazım sürecinde bana destek olan herkese minnettarım ve editö-
nüz Kamuran Akdemir'e güzel desteği ve yardımlarından dolayı
teşekkirim.

GİRİŞ

Bir uğultu vardı dağlarda, her ucunu mesken tutmuştu rüzgâr
r alıyordu karanlık doğayı. Bir şimşek çaktı korkulara sataşarak
ğmurun şiddetle camı dövdüğü sırada, ışık huzmesi gökleri arşın-
ordu. Titrek ışık geceyi döverken, aracın içine sıkışmış acılı adam
ından gözlerine süzülen kana inat karşısındaki adama son gücüyle
kmaya çalışıyordu!

Altmışlı yaşlarda, beyaz sakallı, nur yüzlü, gri gözlü, sarışın, hafi
radeniz şiveli ihtiyarın kollarında sırılsıklam olan ufak kız titrer-
n, bu feci kazada aracın içine sıkışan adam zar zor konuşabiliyordu

"Fazlı..." dedi öksürükleriyle kesilen ses. "Can dostum. Ahirette-
komşum. Söz ver bana... Söz ver..."

Soğuktan değil korkudan titreyen Fazlı Yerlikaya, gözlerindek
şlara karışmış yağmur damlalarını kırış kırış olmuş yüzünden siler-
n, "Söz dostum, emanetin emanetimdir." dedi kederle hıçkırarak
ni rahatlatmak istiyordu dostunun ama ne fayda, bir babanın iç
cak evladı emin ellerde olduğu zaman rahat olabilirdi.

"Ve... verme onu kimseye, yıkma geleceğini."

Eli eşinin ellerindeydi kazazedenin. Umutla, "Bak, kuzumuz emi
erde hatun." diyordu ama bunu görecek kadar yaşamayacaktı mu
kkak, bunu biliyordu.

"Ya Rabb! Sana ve Resulüne
inandık ve bildiklerimizle
amel ettik. Bizi yaşat evlerde!"

BİRİNCİ BÖLÜM

Ve Çiçek; köklerinden kopup
dikildiği saksıda yaşamak için dimdik durdu;
Elif gibi.

Kiraz çiçeklerinin yerlere halı misali saçıldığı bir kıvrımdan geçmişti yalın ayak. Hep merak ederdi kiraz çiçeklerini ama yakından görmek hiç nasip olmamıştı. Oysa ne kadar da güzellermiş, bir doğa mucizesi.

Üzerinde kırmızı bir elbise, başında aynı renk şal, oysa kırmızı giymeyi sevmezdi Çiçek. Dikkat çekmeyi uygun bulmazdı. Ama şimdi kendini hem güzel, hem de eşsiz hissederken bunu umursamıyordu. Rüzgârın şarkıları eşlik ediyordu teninin gül kokusuna. İçinde böyle ferah bir huzur, gözlerinde alabildiğine bir merak, yolun sonuna uzanmaya çalışıyordu hızla. Yanındaki yârini bile geride bırakıyordu bazen bu uğurda.

Uçağının ürül ürül yapısı bacaklarına sarılıp salınırken, parmakları yanındaki uzun boylu çiçekleri okşayarak nemli dokunuşunu ru

"Az kaldı sabret." dedi o tanıdığı, huzur bulduğu ses. Ne zam
konuşsa, kendini duâdan bir kozanın içince saklanıyor gibi hisseder

"Neye az kaldı?" diye sordu kız daha da heyecanlanarak.

"Kaderine!" dedi buruk bir ses.

Sonunda yol bitti. Hafif bir meltem sürtündü şalının kumaşına,
ninde dans etti güneşin huzmeleri. Karşısındaki manzaraya bakark
içi ürperen Çiçek, nefes alamadan durdu her zaman hayalini kurdu
şehrin seyrine. Hayâlini kurduğu şehre böyle bir şekilde bakmayı
hayal etmemişti. Öyle güzeldi, öyle naif ve bir o kadar imkânsızdı

"Neden geldik buraya?" diye sordu hevesle sağdan sola koştu
gözleri sislenirken.

"Beğenmedin mi sana hazırladığım sürprizi?" diye soruyla kar
ık verdi ona dünyaları bağışlayan adam.

"Beğenmez miyim dedem? Hep hayal ettiğim yer, hep gelm
stediğim, gelip de görmek istediğim yer ama zamansız oldu san
Şaşkınlığım bu yüzden."

Gözleri nemlenen ve hüzünle ilerleyen genç kız, duvarın üzeri
ıkıp ayaklarını boşluğa savurdu. Böyle otururken sanki bulutlard
ir köşkte bankondan arşı âlemle seyre duruyordu bedeni tüm dü
ayı. Oturduğu yerden İstanbul Boğazı ona göz kırpıyordu. Rüzg
alına yaramaz bir çocuk gibi yapışmış havalandırırken, gözlerini k
atıp derin derin tuzlu havayı içine soluyordu. Demek İstanbul böy
üzel kokuyordu.

"Gelmeyeceksin sandım." dedi arkadan gelen tok ses. Tanıdığı
esap soran sesle tüm sevinci kursağına dizildi kızın, bedenini ko
unç bir ürperme sardı.

Çiçek panikledi, yüreği ağzında turlarken, arkasına bakma
orktu ama içinden bakmak geçiyordu. Görmek, görüp de gerçek
uğuna gözleriyle karar vermek istiyordu.

Ve arkasını döndü. Gözleri çekinikçe yaşlı adamı aradı ilk. O

İki yüreğin kalbi de aynı hızla ama başka korkularla çarpıyordu.

Dedesinin ve anneannesinin o feci kazaya kurban gidişinden on eş yıl sonra, aynı acıyla yüreği kavrulan Elif'e, hiçbir söz tesellî oluyordu. Onun tek tesellisi, duâlarına vakıf olduğu vasıflerini dünya özüyle tanıması ve sevmesiydi. Ama bu bile onun artık bu âlemde k başına kaldığı gerçeğini hafifletmiyordu. Elif öksüzlüğün, yetimğin ocağında kıvranırken, avukatın bürosundan bir telefon geldi!

Beklenmeyen bir telefon tüm kaderini değiştirebilir miydi? Minet, vefa, hak sinmiş geçmiş hatırına, tüm dengeler bozulabilir miydi? ain kaderinin kalemi elinden alınıp, güzel bir son yazılabilir miydi?

Gül yüzüne hüzün, yüreğine acı yakışmayan, melekler kadar sevi dolu olan Elif, artık hüzünler kraliçesiydi. Başına taktığı yetimlik ıcına, şimdi öksüzlük taşı da eklenmişti. Çok uzun süredir yastayı genç yüreği. Henüz daha kendine gelmemişti ve gelebileceğini de anmıyordu. Üzerinden yıllar geçse de, o gecenin boğuk görüntüsü, ir gölge gibi aklının kıyısında kendine yer bulmuş ve bir duvar yazısı ibi göz kapaklarının altına kazınmıştı. Boğazına çökmüş acı, biçeröver misali tüm kelimelerini tüketiyordu. Bu acı, önceki acılarından aha derin çökmüştü ruhuna çünkü ilk kaybını sâbiyken, ikincisini ocukken, üçüncüsünü olgunken yaşamıştı.

Daha dedesi yerine koyduğu Fazlı Bey'in ölümünün sebep olduğu oku henüz atlatamamış, yaşamı bir türlü normale dönmeyi başaranamıştı. Üç yaşındayken uçak kazasında anne ve babasını kaybeden lif... dokuz yaşında, geride kalan ve ona bakmak için hevesli olan ek akrabası; anneannesi ve dedesini kaybedince, tek sığınağı ve tutacağı dalı olan Fazlı Yerlikaya'nın himayesine girmişti. Onu mirası

gül dalı gibi şahane bir kız ve aynı anda mesleğine simsıkı sarı
bir Arkeolog olmuştu. Her zaman geçmişe karşı müthiş ilgisi olan
tarihe karşı tutkulu bir merak duyan yapıya sahipti ve bu mesleği s
iğinde, Fazlı Bey onu vazgeçirmek yerine hep desteklemişti. Tari
yaşanmışlıklarında düşünürken hayal kurmayı, bulguları gözlerin
anlandırarak hareket ettirip, onlar için aklından hikâyeler yazma
evk edinmişti adeta. Belki hiç masal dinlememişti ama bir sürü ya
a, hayali masallar yazmıştı zihni.

Mutlu bir çocukluk, sevgiyle yönetilmiş bir ergenlik ve herke
ıpta ettiği bir genç kızlık dönemi ışık hızıyla gelip geçmişti. So
iç aklına getirmediği bir anda, şehit haberlerine üzülen Fazlı Bey'
linin kalbine gitmesiyle değişmişti her şey! Hastanede geçen
ün... ve sonrası yoktu. Sonrası aydınlığın ilk karanlık yoluydu.

Alacakaranlık dedikleri bu muydu?

Bugün tam kırk gün olmuştu. Seccadesi ıssız, evi neşesiz, du
minsiz, gözleri onsuz kalalı kırk koca gün... Onsuz eve kasvet çö
hüş kırk koca gün... İsyan etmek kula yakışmazdı bilirdi Elif, ond
elen yine ona dönmüştü. Amenna... Ama bu kalbindeki acının haf
emesini sağlamıyordu ki. Onsuz geçen kırk gün, ona özlem duydu
ırk gün, aklına, fikrine, sevgisine hasret kaldığı ve yine yetim kalk
kırk gün daha geçip gitmişti.

Nasıl olmuştu?

Bunu kendine sürekli sorup anlamaya çalıştı. İlacını unutmamış
emeğini ihmal etmemişti. Defalarca sordu kendine, ancak bir ceva
amadı. Çünkü cevabı vermişti Necip Fazlı kaç kere:

"Ölüm bir saniye kadar yakınken, hiç ölmeyecek gibi yaşaman
ılamı niye?" derken ne kadar güzel anlatmıştı yaşanılan aldanma

Yalnız kaldı Elif. Adı gibi, ne esresi vardı ne de ötre, tek başı
e dimdik...

Sanki üstlerine yüklenen kambur misali, sırtlarına çökeceğini s

rtık. Ayakları üstünde durmasını Fazlı dedesi öğretmişti. Bunun için
anç, güç ve irade aşılamıştı. Ve Elif biliyordu ki, asıl şimdi yaşama
amanıydı. Kendi başına, dimdik ve güçlü...

Her şeye rağmen eve dolan misafirler, ahbapları, akrabaları ona
ok iyi davrandılar. Herkesin zaten sevdiği ve gözünün içine baktığı
lif, Fazlı Bey gittiğinden beri daha bir el üstünde tutulur olmuştu.
ıymetlileri artık onlara emanetti. Ne bilmişlerdi evlerine davet ede-
eklerini, ne bilmişlerdi sahip çıkmak istediklerini dile vurmayı, ne
ilmişlerdi yedirmeyi ve içirmeyi...

Bu kadar sevilen iki kişinin ayrılığı da elbette ki haktan olmalıydı
liç yıkılmadı Elif, bağıra bağıra ağlamadı, isyan etmedi, içine süzü-
en acılarını bile kimseye göstermedi. Hıçkırıkları içine batıp kalbine
arptı. Kalbi daha hızlı vurdu acıyı her seferinde aklına. O duydu, o
issetti. Ötesini bilen olmadı. Sessiz gözyaşları yanaklarını yıkarken
ıetaneti çelik bir zırh gibi göğsüne dolandı, hak ile batıl arasındak
erçeği unutmadı. Duâ sürdü diline, tefekkür vurdu yüzüne. Gözleri-
in içindeki gözbebeklerine dikkatli bakabilen olmadığı sürece, hiçbi
eri ile acısını dışa vurmadı.

Dedesinin arkadaşları olsun, kendi iş arkadaşları olsun, dostluk-
arını esirgememişlerdi ondan. Ama sonunda hepsi gitmişti. Hep öyle
eğil miydi? Bir bir azalmıştı evdeki ayak sesleri... Düşmüştü kula-
ındaki kelime sayıları azar azar hiçe... Ve yine adı gibi tek ve yalnız
almıştı şu vakitlerde.

Akşam olduğunda, masa başına kurulunca ev sessizleşmiş, duvar-
ar çınlamış, camlara vuran karanlık konuşmuştu. Yardımcıları Halide
bla dışında kimse kalmamıştı artık etrafında ve yine keder yüzüne
ökmüştü. Günden güne iştahsızlıktan, bir iğne bir kemiğe döner ol
nuştu zarif Elif.

Şimdi dünyada, yapayalnızdı işte. Makûs, talihi gibi...

"Yemeğini yemeyecek misin güzel kuzum?"

lı yemeğini ve ki, sana emanet olan bedene karşı vazifen de yeri
gelsin."

Kız karşısındaki orta yaşlı kadına buruk bir gülümsemeyle bak
ve kadar da haklıydı. Omzundaki elinin üzerine elini minnetle koyu
anağını yasladı. Anne şefkati diye bildi onun sevgisini, arkada
ohbeti diye bilirdi onun öğütlerini, abla samimiyeti diye görürd
nun öngörülerini ve destek diye dayanırdı yüreğine... Halide Han
na her duygudan biraz biraz verirdi. Ne eksikti, ne fazla, her şey
ararını bilirdi.

"Canım çekse yemez miyim abla? Nimet ağzımdan mideme inm
or bir türlü. Yoksa ihmal eder miyim kendimi! İnan sitem ya da na
eğil benimki, iştahım yok. Yakında düzelirim, biliyorum kendim
en. Ve biliyorum bu halimi. Daha evvelde yaşamıştım, toparlanırı
ekrar, dururum yine Elif gibi..."

Halide Hanım şefkatle başını okşadı.

Ne sevgiden, ne maddi açıdan sıkıntı çekmemişti ama hiçbir za
nan müsrif bir kız da olmamıştı Elif. Yerini, haddini, en önemlisi d
aygısını bilirdi. Nerede, nasıl davranması gerektiğini doğuştan öğ
enmiş gibiydi. Asaleti üzerinde asil ve ipek bir elbise gibi idi, en ço
a aydınlık ve beyaz yüzünden akan...

Çiftlikleri Sivas'ın kırsal bir ilçesinde, fazla pahalı olmayan bi
erindeydi ve Fazlı dedenin İstanbul'da sahibi olduğu şirkette fena i
apmıyordu.

Hac ve Umre, artı şehir dışı turistik geziler düzenleyen acente bü
ük olmamakla birlikte, güvenliydi. Nam yapmış ama kalitesinde
re vermemişti. Büyüme tutkusuyla helaline haram karmamıştı. Eli
üzünü ellerinin arasına alarak, sıkıntıyla iç gerdi.

Yine de, rahmetli babasının ve dedesinin tek mirasçısı olduğ
alde, neden Fazlı dede onu mirasçısı tayin etmişti ki? Neden onc
enenin emeğini omuzlarına döşemiş, onu vicdan muhasebesine terk
mıştı? Düşündükçe tedirgin oldu. Onun zaten babadan ve dededen

üyük bir vicdanı nasıl yük ederdi? Henüz kimseye söylememişti ama
ıa emek veren, ömür veren adamın ondan istediği şey, hiç de kolay
Evet." diyebileceği bir şey değildi!

Fazlı dede onu hiç mi sevmemişti ki, ondan böylesine zor bir şey
tiyordu!

Eğer Fazlı dede bıraktığı mektuba hakkı hukuku katmasaydı, bunu
sla yapmazdı. Üstelik kendi oğlu ve torunu varken neden yüklüyordu
unca yükü onun omuzlarına? Bu neyin bedeliydi?

Karşı tarafın avukatları onun mirasa olan ilgisizliğine çok şaşır-
ışlardı herhalde ki, günde üç defa arayıp ciddi olup olmadığını öğ-
enmeye çalışıyorlardı. Her şeyi geride bırakarak, Sivas'taki çiftlikte
aşamaya devam edebilirdi. Hayır, edemezdi, artık miras ortaktı ve
er an Fazlı dedenin o kibirli torunu, hak iddia ederek onu evden ata-
ilirdi.

Öğle namazını kılıp, Avukat Necati Duman'ın ofisine gittiğinde,
i biraz tedirgindi. Derin bir nefes alarak ikiz minarenin gölgesinin
ndiği binaya besmeleyle girdi. Bu şehirdeki her şey ona acımasızca
edesinin ölümünü hatırlatıyordu. Taş döşenmiş sokaklar, büyük ulu
ğaçlar gözlerini yakıyor, yüreği kavruluyor ve ağzı müthiş bir ısıyla
uruyordu. Ofisten içeriye girdiğinde ona kapıyı açan zarif kız, Necati
Bey'e hemen geldiğini haber verdi.

Odanın kapısı açıldığında, biraz kilolu, hafif kel, ufak tefek olan
Necati amca ona buruk bir gülümsemeyle selam verdi. Her zaman
aygılı, her zaman müşfik ve bir o kadar da kurt gibi gözü aç olmuştu
u yumuşak görünümlü ama tehlikeli bakışları olan adam.

"Hoş geldin Elif kızım. Nasılsın?"

Elif iç gererek sislenmiş gözlerini kaçırdı, elinde tuttuğu çantası-
a sımsıkı sarılan parmakları, tırnaklarını zorladı. *'İyiyim'* diye yalan
öylemek ona günahtan başka ne kazandıracaktı. "İyi olmaya çalışı
orum..." diyebildi.

Avukat Bey onun el sıkışmayacağını bildiğinden, eliyle nazik koltuğu gösterdi. Kendi de karşısındaki siyah deri koltuğa ilişti.

"Biliyorum, acın taze ama karşı tarafın avukatı bu işi bastırıyor Kapı açıldı ve içeriye giren güler yüzlü asistan "Bir şey alır mıydın Elif Hanım?" diye nazikçe sordu.

"Su..." dedi kız boğazı kuruyarak. "Su rica edebilir miyim Fulj Hanım? Zahmet olmazsa."

Kız başını sallayarak odadan çıkarken, Avukat Bey sabırsızlan rak mevzuya çoktan girmişti. "Miras açıklandığından beri tek kelim etmedin Elif, herkes senin cevabını bekliyor. Açıkçası ben de mera ediyorum: doğrusu."

Miras? Dedesi ölmüştü... Artık bu gerçeği kabul etmeliydi. An neden miras umurunda değildi! Bu herkesin başına gelecek bir şey ama ya ondan istenilen şey? Bacaklarının bağı bir kez daha çözüld sefesi kesildi bu düşünceyle, titredi.

İç çeken avukat sessizce birkaç dakika onu süzdü, sonra başı sallayarak koltuğuna yerleşti.

"İsmet Bey'le görüştünüz mü?"

"Hayır." diye yanıtladı çekingen kız. Yanaklarını yine kızıl bir gö ırmıştı. Renk değiştirdi yüzü.

"Neden?"

Yutkunarak, gözlerini karşısındaki cama odakladı ve görmeye özleriyle mavi gökyüzüne baktı. ***'Kendileri o kadar yoğunlar k delerinin cenaze namazını kılıp, defin işlemlerinin ardından san kovulmuşçasına hemen gittiler... nasıl konuşayım?'*** diyemediğ n. "Vakit olmadı." diye doğruyu söyledi.

"Yani görmediniz? Ama burada kalmıştı..."

Kız sustu, onunla zaten her zaman uzak bir ilişkileri olduğunu hbet etmekten hep kaçındıklarını, yan yana geldikleri anda sürek

"Onunla en son cenazede karşılaşmıştık, iki gün kaldılar ama nunla da pek konuşamadık. Evin hali malumdu, gelen giden eksik lmadı şükür. Arada arayıp halimi hatırımı soruyor sağ olsun... Ama u konu hakkında hiç sohbet etmedik." Dürüst olmak gerekirse, Elif ekinmiş yaşlı adamdan, o da bu kaygısını idrak edince üzerine git-ıekten vazgeçmişti.

Çenesini ovuşturan avukatın yüzündeki çizgileri derinleşti, göz-erindeki sıkıntı artık daha belirgindi. "Babasının son arzusundan söz tmedi mi?"

"Hayır." diye sabırsızca cevap verdi Elif. Son kâbusundan kimse nu haberdar etmemişti!

"Anlıyorum, ama bu konudan bahsetmesi gerekirdi." dedi Avuka ıkıntıyla.

Bu sözlerle başını kaldıran kız, heyecanla atıldı sözlerine. "Daha vvel Adil amcayla konuşmuş mu bu konuyu dedem?" Şaşkındı. Hem e fazlasıyla.

"Evet, defalarca hem de... Sen on sekizine geldiğin günden ber ürekli bu konuyu dile getirirdi. Fazlı Bey çok inatçı biriydi."

Kafası iyice kurcalanan kız şaşkındı. On sekiz mi? On sekiz ya ından beri onun için, bu işe yaramaz planı mı kuruyordu? Kız utan ından gözlerini kaçırdı. Sanki ellisini tamamlamış kız kurusuydu Neden reşit olduğu gün onu evlendirmenin hayalini kurmuştu ki Mazi aklına geldi; ona gülerken, başını okşarken, ona kahvesini ik ram ettiği ve yalnız kaldıkları anda hep söylediği gibi; "Aferin! Ser orununa alacağım." Her zaman şakadan saymıştı bu sözleri!

"Ben hep takıldığını sanıyordum. Ciddi olduğunu düşüneme dim... Şakalaşırdı benimle arada, utandırmak ve kızdırmak hoşun giderdi." dedi yüzünü asarak.

"Takılmıyordu, hep ciddiydi ve bunu belli etti de. Sadece ser posa heveslendirip, üzmekten korktu ama usulca bunu belli etmey

nefes alamayacak sandı. Sanki karnına birileri koçbaşıyla vurmuş gi
kasılıp nefessiz kaldı. Dudakları seğirdi, solukları sıklaştı ama ne se
çıktı ne kelimeleri yerinden, apışıp kaldı.

"A-anlayamadım." dedi yanlış duyduğunu sanarak, bunu şaşkın
belirtti.

"Eğer onun teklifini kabul etmezseniz, tüm mal varlığını Sa
Pietro Kilisesine bağışlayacak. Helal yollarla, alnının teriyle, ömrün
vererek kazandığı her şeyi bir kilisenin olacak."

"Allah'ım..." dedi eli sinesine giden kız nefes almaya çalışara
Titreyen elleriyle sehpaya konan suya uzandı ve zorla içmeye çalış
ama boğazından aşan su, dikenli çalı oldu, yaktı geçti canını. Bir dan
la suda boğulabilirdi canı.

"Bir yolu olmalı..." diye sözlerine başlarken, bardağı sehpaya b
raz sesli koydu çünkü eli öyle titriyordu ki, yere düşürüp kırılması a
meselesiydi.

"Hayır, yok, öyle bir düzenleme yapıldı ki, sizin en ufak olumsu
cevabınızda, her şey bitecek!"

"Yetimlere aylık ödeme yapılıyor, dedem bunu asla kestirmez."

"Kesilecek."

Bu keskin şokla gözleri biraz daha büyüdü. "Dullara yiyecek, gi
yecek yardımı var... Yetim hakkından korkar dedem..." Yüreği sız
ladı.

"Olmayacak."

"Fakir çiftleri evlendiriyordu... Yuva kuranın yuvası mutluluk do
lar derdi."

"Eğer siz hayır derseniz, hiçbir yardım yerine getirilmeyecek. Yu
valar mutluluk dolmayacak artık." Bir an durakladı, sonra, "Size hi
bu konudan söz etmedi, öyle mi?" diye üsteledi yaşlı avukat. Cidde
olacak şey değildi, Fazlı Bey bunu dilinden hiç düşürmezdi ki! He
ene vasiyetini hatırlatıp dururdu. Elif on sekiz yaşına bastığında

"Şimdi cevabınızı vermeniz gerekiyor."

Cevap vermek mi? Fikrinin netliğini daha nasıl ifade edebilirdi? lıf dikleşti. Kirpiklerini kırpıştırarak gözyaşlarını geriye öteledi. "Ne emek istediğinizi anlamıyorum cidden!"

"Hayır, anlıyorsunuz küçükhanım ve cevabınız bugün verilecek, liyorsunuz."

Bu kati ifadenin dönüşü yoktu. Kaçışı yoktu! Artık kalbi deli gibi rpınan Elif'in ensesinden sırtına doğru süzülen ürperti, titremesini ğlıyordu. "Bu... bunun... Allah'ım saçmalık bu."

"Elif Hanım, anlamıyorsunuz!"

Elif sersemlemişti. Anlayamıyordu evet! Anlamak istemiyordu! u olanlara akıl sır erdiremezken, dehşete düşmüştü. Böyle saçma bir eyi nasıl anlardı, bu mümkün müydü?

Avukat çok üzgün görünüyordu ama yaşlı dostuna verdiği sözü erine getirmek içinde hevesli duruyordu. "Elif Hanım, İsmet Bey ddi bir iş adamı. Fakat nasıl desem..."

Onun adını duyduğu an irkildi kız. Kızgın iğnelerle dürtülmüş ibi gerildi oturuşu. Gözleri iki kızıl alev topu olup parlarken, "Onu nıyorum..." dedi ciddileşerek. "Çocukken senede birkaç hafta gelir i, ama sonra gelmeyi bıraktı." diye başladı sözlerine ve sesini kıstı Senede bir defa bayramlarda bile zar zor arar oldu, geldiği zamanlar- a ise anlaşamazdık. Karakterinin nasıl olduğunu bile bilmiyorum."

"Size uygun olmadığını biliyorum." diye başladı sözlerine Avu at. Dürüsttü. İçten sesi kızı yatıştırmaya yardımcı olmuyordu. "Fark ideolojilere aitsiniz. Tamam, yaşam tarzınız çok zıt, farklı evrimleş neler gösterdiniz ama İsmet Bey gerçek bir beyefendi ve isterseniz izinle yapılacak evliliğin, sadece kâğıt üzerinde kalmasını bile kabu diyor!"

Yanlış duymuş olmalıydı!

amına gelmezdi. "Benim iffetim ne olacak peki? Kâğıt üzerinde olu
ca evlilik, bir müesseseden sayılmıyor mu? Ben, kısmen tanımadığı
ır adamla evleneceğim, onunla yaşayacağım, üstelik bu adam be
den sadece paramı ve iffetimi lekelememi isteyecek! Hayır. Bu ada
endi çıkarları için beni kullanmayı isteyecek. Babasının, dedesin
asiyeti için, vicdanını rahatlatmak için beni kullanacak! Söyleseniz
en akıl fukarası mıyım?"

"Estağfurullah."

"Evleneceğim adamı seçemeyecek kadar aciz miyim?"

"O nasıl söz, siz dürüst, olgun ve erdemli bir bayansınız."

"Allah aşkına, o zaman üzerime kurulan bu yaptırım neyin sesi?

"Böyle düşünmeyin. Aslında İsmet Bey iki tarafın da işine gele
ek bir teklif sunuyor. Çok zeki ve kararlı bir adamdır. Sözünün erid
stelik."

Kararlı ve sinir bozucu bir adamdı evet. Üstelik anlayışsız, raha
e kibirliydi. Onu düşünmek bile Elif'e kendini hasta hissettiriyordu
üstakbel kocası olarak düşünmek ise dermansız hastalığa yakalan
ş gibi kızı tüketiyordu.

"Neden yapıyor bunu? Kızların ayaklarına serildiği bir adam
üçlü ve gösterişli... Maddi durumu gayet iyi, bildiğim kadarıyla ev
nmeyi de düşünmüyordu. Neden ben?"

"Garip ama... O da Adil Bey'e söz verdiği için buna boyun eği
r. Adil Bey, Fazlı Bey'e söz verdiği için, İsmet Bey de babasın
emediği için kabul ediyor."

Herkes birbirinin sözüne tama ediyordu yani, ala. Peki, bu sözle
altında ezilen Elif'i kimse umursamıyor muydu?

"Buna mecbursunuz!"

"Anlamadım." dedi kız, her zamanki saygı kuralını sımsıkı kavra-
rak. "Anlamadığım... Adil amcam ne alaka?"

okak... Dedesi ve Adil amca neden bu kadar işi yokuşa sürüyorlardı? Neden? Hiç mi merhametleri yoktu, Elif bunca yükü nasıl kaldırırdı?

"Neden? Ben Adil amcayı çok tanımıyorum bile. Arada sırada rar, telefonu ben açarsam konuşurdum. Yüz yüze görüştüğümüz zamanlar neredeyse bir elin parmağını geçmez. Beni tanımazken, neden ben? Neden oğlunu benimle sınıyor?"

"Çünkü sizin oğluna iyi bir eş olacağınızı düşünüyor. Çünkü babası torununa, torunu olarak büyüttüğü kızı uygun buluyor. Çünkü o babasına ve babasının güvendiği kıza yürekten inanıyor. Çünkü o babasına karşı boynunun büküldüğüne inanıyor."

"Kâğıt üzerinde mi olacağım uygun eşi?"

"Hayır, bu teklif sadece İsmet Bey'e ait! Adil Bey bunu bilmiyor. Inanın bilse düşüncelerinin sert yönünü de görürdünüz."

"Harika..." dedi kız sonunda patlayarak. Bir baba oğul arasında kalmadığı eksikti. Entrikasıyla ünlü, klişesi bol Dallas dizilerine dönmüştü hayatı bir anda. Emirler, sırlar, skandallar... Zorla evlendiği adamın zoraki karısı olarak nefretini kazanacaktı, onu hiçbir zaman kabullenmeyecek bir kayınvalideye sahip olacaktı, mirası reddederse vicdanı ölse bile onun yakasını bırakmayacaktı.

"Harika..." dedi isyan edercesine bir daha. Hayatına göz koyanlara oflamaktan başka bir şey yapamadı. Ayağa kalkarak, huzursuzca odada dolaşmaya başladı. Eli ağrıyan şakaklarını okşadı. "Bunu yapamaz, hayır!" Pencereye gitti, aklı karmakarışıktı. Dışarı bakıyordu ama görmüyordu gözleri, ne görüyor ne de algılayamıyordu hiçbir şeyi. Duyduklarına inanamıyordu.

"Dedeniz sizi emanet edeceği kişiyi seçti!"

"Ben kendime bakabilecek yaştayım."

"Bu dünya; kadınları ezen topluluklarla dolu... O sizi koruyacak."

"Gizem dolu torunu mu? Beni tanımıyor bile. Uçarı ve sınır tanı-

azabı çok ağırdı. Vav gibi bükülmeye, eğilmeye, çaresiz kalmaya b
lamıştı. Bir telaşla geldiği ve bir yenilgiyle çıktığı Avukatın Ofisi, c
nefessiz bırakmıştı. Akıl kârı olmayan, ipe sapa gelmeyen diretme
hayatının rotasını değiştirmişti. Beyninde dönüp dolaşan sorular h
aynıydı. Hata mı etmişti? Ama başka çaresi yoktu, onca kişinin hay
söz konusuydu, üstelik onu büyüten adamın vasiyeti -ki her ne ka
istemese de- onun boynunun borcuydu.

Acaba dedesi onun gururunu hiç düşünmeden, bu kadar utanç v
rici bir anlaşmayı nasıl yapmıştı?

Böyle bir çözüme nasıl razı olabilmişti?

Başı artık cidden ortadan ikiye ayrılacak gibiydi. Doktorun ver
ği haplardan birini yuttu ve ancak sabaha karşı uykuya daldı. Deh
bir panikle uyandığında, sabah namazını kaçırmış olduğunu anla
Telaşla üzerini giyip yatağını toplarken, kendine kızıp durdu. Kuşl
namazından sonra sabah namazının kazasını kıldı.

Gözleri uykusuzluktan acıyor, bedeni dayak yemiş gibi hantal
sıyordu. Ağzının içinde acı bir tat vardı ve müthiş bir ağırlık yüreği
ezerek patlatıyordu. Yardımcıları Halide abla çoktan kahvaltıyı h
zırlamış, çayı iki kere ısıtmıştı. Aşağı indiğinde yüzü solgundu. Üz
rinde dünden kalma bol bir etekli pantolon ve tunik vardı. Bugün
kendiyle, ne de kumaş öbekleriyle uğraşacak kadar güçlü hissetm
yordu bedenini, o yüzden başörtüsünü yapmak yerine sadece şalı
dolamıştı başına.

Yardımcılarını eski bir türküyü mırıldanarak, burnunu çeke çek
ağlarken buldu. Hem ağlıyor, hem de toz alıyordu.

"Sabah güneşini üzerime doğdurdum..." diye homurdanarak ka
dının dikkatini üzerine çekerken yüzünü astı.

"Uyandırmaya kıyamadım seni kızım..." dedi yaşlı kadın işini b
akıp yanına gelerek.

"Abla uykum namazdan önemli değildi. Uykum varsa bekle
uşluk geçince kaylûle uykusuyla dinlenirdim. Kaybettim sabah in
işini. Azası aslı gibi olur mu hiç? Üstelik uykusuzluğuma kıyamadın

adın.

"Uyuyamadım desek daha iyi." dedi genç kız onun kırgınlığından abersiz. Mutfağa girdi, gözleri hâlihazırda duran yemek masasına akarken, utanç içinde dudağını ısırdı. Bir bardak su doldurup içti, ir yandan da bardağın dibinden, kadının becerikli ellerinin temizliği ızla yapışını seyrediyordu.

"Beni hiç... arayan oldu mu abla?"

"Yok, kızım..." dedi kadın yere eğilip masanın bacaklarını siler- en. "Birinden telefon mu bekliyorsun?"

"Evet, avukata gittim dün biliyorsun."

Kadın işte şimdi heyecanla doğruldu. Elindeki bezi sıkarak me- akla dikildi karşısına. "Eee ne oldu, soramadım sana yüzün solgun lurunca ama kötü bir şeyler olduğunu da anladım."

Kötü değildi, resmen felaketti. Dudaklarından dökülen tek kelime anını yakarken, kalbini çatır çatır çatlatıp parçalarına ayırdı. "Evle- iyorum." diyebildi kısık bir sesle.

Ve Halide Hanım'ın elindeki ıslak bez ayaklarının dibine pat diye düşüverdi... Tıpkı aklının da yanına düştüğü gibi... "Ne?" diye so- arken şaşkına döndü cırlayan kadın.

Elif kadını düşünceleriyle baş başa bırakarak masaya yaklaşıp sı- ıntıyla yüzüne baktı.

Meraktan kıvranan kadın, tam gidip kızı soru yağmuruna tuta- ağı sırada kapı çaldı. Elif inatla kendine birkaç lokma yemek yiye- ilmek için telkinler yağdırırken, isteksizce çay doldurmaya başladı. Dalgındı. Mutfağının zemininde uzun, kuvvetli, sabit bir ayağın, usul dımlarının sesini duydu. Sırtından aşağıya bir ürperti salındı. Nefes lmayı bıraktı, vücudu ansızın titredi. O terliklerin kime ait olduğunu iliyordu, yürüyüş şeklinden bilirdi. Olduğu yerde donup kalırken, "Müsaitsen konuşabilir miyiz Elif?" diye soran adamın tok sesiyle, itreyen parmaklarının arasındaki bardak kaydı ve tezgâhın sert zemi- ine düşerek sayısız parçalara ayrıldı. Buz gibi dağılıp etrafa sıçrayan

"Ya Rabbi, faydasız ilimden,
makbul olmayan ibadetten
ve kabul edilmeyen duadan
sana sığınırım."

İKİNCİ BÖLÜM

Veda hutbesinden bir ses yükseldi:
Kadınlar Allah'ın size EMANETİDİR!
Hz. Muhammet S.A.V

Kâbusunu ayakta ve uyanıkken görürken, müthiş bir panik dalgası bütün bedenini sardı.

Adamın varlığının somut hissi iradesini sararken, uzun zamandır görmediği İsmet Bey, tüm heybetiyle tam arkasında dikiliyordu. Ulu bir çınar gibi dimdik ve cüsseli, başı göğe değecek gibi burnu havada, kaşları yine sırlarını saklarcasına çatık... Yine destursuzdu girişi. Yine ona zaman vermemişti kaçması ve kendine çeki düzen vermesi için...

Uzaktan fikir sunmak kolaydı, yüz yüze gelince fikirlerini nasıl savunacaktı onun gibi inatçı bir adama. Gözleri ne kadar haylaz yansa da, sert bir duruşu, ketum bir ağzı olurdu her zaman İsmet'in. Onunla ne kadar dalga geçse de, hiç bir zaman canını yakacak kadar gücendirmemişti sözleri. Her anını ona satasarak geçirir, illa damarına basacak

ceklerdi birbirine? İstiyor muydu cidden onunla konuşmayı? Hat
evlenmek! Bir vasiyet uğruna ömrünü yoluna sermek... Titreyen e
leri sert tezgâha dadandı güç almak isteyerek. Dalgın gözleri ve ka
maşık aklı çalkalandı kısa bir süre. Normal sohbet başkaydı ama b
seferki konu ciddi, hayati önem taşımaktaydı.

Evlilik...

Bu kelime evvelden sadece söz olup dökülürdü dilden, *'Kısmet
ileri de'* derdi hep geçiştirirken, şimdi duâ olup yükseliyor gibiy
arşa ve kabul edenin kudreti düşüyordu gökten üzerine.

Onunla bu ciddi konuyu yüz yüze görüşmeleri iyiydi. Evet, am
bu şekilde değil! Böylesi pek ani olmuştu ve yine onun olduğu alan
girmek için, müsaade almamıştı adam. Telaşla etekli-pantolonuna v
tuniğine baktı. Üstelik bone takmadığı için açık kalan saçlarının ö
kısmının görüneceğinden emindi. Ya omuzlarından aşağıya sarka
kısmı görünürse? Derhal şalını çekiştirip saçlarını sakladı. Kendin
çekidüzen bile verememişti. Eğer kapının hemen girişinde duruyor
sa, ona görünmeden geçip gitmesi ve odasında üstünü değiştirmes
imkânsızdı.

"Konuşmamız gereken önemli bir konu var Elif."

"Çiçek..." dedi kız dişlerini sıkarak. "Bakışlarınızı üzerimden çe
ker misiniz İsmet Bey, her halde uygun bir şekilde size yakalanmadı
ğımın farkındasınızdır."

Bu bir uyarı değildi.

Sadece varlığımın olduğunu belirten İsmet Yerlikaya, sessiz kaldı
olduğu yerde. İçinden de, "Gören de banyoda çıplak basıldı sanır."
diye kızgınca söylenmeden edemedi. "Üzeriniz gayet giyinik, başınız
da kapalı üstelik. Sizi yatakta basmadım."

"İsmet Bey..." diye öfkeyle cırladı kız. Dakika bir öfkesini kazan-
ması bir olmuştu.

ğırlayamam. Uygun olmaz." dedi kısık sesiyle.

"Neden?"

Arkalarından duyulan kalın ses... Kafa kafaya veren iki kadın da orkuyla irkildi.

"Benimle evlenmeyi neden kabul ettin Elif?"

Halide Hanım soluksuz kalarak bir adım geriledi. "Siz mi? İkiniz i?" dedi kadın şaşkınca. Sanki biri yüzüne kocaman kürekle vurarak amanı dondurmuştu, afallayan ifadesi ürkütesiydi.

"Sana anlatamadım abla, işte az evvel bahsettiğim konu buydu. nce onunla, sonra seninle konuşacağım."

Elif o ağır ve her zamanki mesafeli istifini bozmadan başını eğdi : vakarlı tutumuyla kapıdan çıkmak için usul adımlarla yürümeye aşladı. "İki dakikaya kadar yanınızdayım, siz salona geçin." diyerek damın ona tepeden bakan gözlerinin altından süzülüp, merdivenlere oğru yöneldi.

Dediği gibi iki dakikada aşağıya inmişti tekrar. Salona girdiğinde, damın gözlerini üzerinde gezdirdiğinin farkındaydı. Ürperdi. Böyle çık seçik süzülmeye alışık değildi, hem bu adam bilmez miydi bir Müslüman kadınının açık seçik süzülemeyeceğini? Bunun günah olduğunu nasıl unuturdu!

Üzerine bir beden bol duran feracesiyle, başına doladığı koyu enk şalıyla, sanki namaza duracak Arap kadınlarına benziyordu. Ve aklaştığı an elektrik çarpacak kadar tehlikeli duruyordu adama uzak uran hali.

Ama bu doğa harikası mahlûk bir istiridyenin arkasına ne kadar saklanırsa saklansın, içindeki incinin güzelliğini aklı olan herkes birdi. Güzel bir kadındı Elif Çiçek. Ne kadar göze sokmasa da güzelğini, açıkta kalan yüzündeki nur, gözlerindeki ışık onu her daim ele erirdi. Başını örtmüş, üzerine de sadece dış kıyafetini geçirmişti ama âlâ kadifemsi bir gökyüzünde parlayan tek bir yıldız misali dikkat-

eden başını kaldırdı, öfkeyle parlayan gözleri şaşkınlıkla büyüdü.

Ona bakmıyordu İsmet Bey! Gözleri sadece ellerindeydi. Oturduğu andan beri kucağında kenetlediği titrek ve kıpır kıpır parmakları çekiştirip durduğu ellerinde! Rahatsızlığını ele veren ve çekingenliğini öne seren ellerine bakması zorladı iradesini. Derhal ellerini birbirinden çözerek dizlerine çiçek gibi serdi.

"Âşık mı oldun?"

Ve anı soruyla sırtından aşağıya buzlu sular dökülmüş gibi irkildi Elif, adeta çocukça bir öfkeyle adama baktı. Kahve gözlerinde öfke ateşleri yandı. "Ne hakla?" kelimeleri dilinin ucuna geldi ama dilini ısırıp bu hırçın tepkiyi geri çekti. "Bunu da nereden çıkardınız?" dedi onun yerine. Sesi içinin aksine sakindi.

"Evlenmenizi izah edecek başka bir açıklama bulamadım kendime. Sizin gibi biri, benim gibi bir adamla, ölse evlenmez. Kırk gölünüz olsa birini alacak nitelikte değilim! Yani âşık olmadığınız sürece..."

Sanki Prens, mahiyetine adanmış kölesinin, değersiz geleceğinden bahseder gibi kibirliydi sözleri.

Elif onu kendine yakıştıramadığının farkındaydı ama bu kadar açık söylemesi, nedense içinde bir yerleri acıtmıştı.

Hemen gardını alıp, gururunu yine bir set olarak önüne çekti. Artık aralarına kalın duvarlar örülmüştü. "Belki söylediklerim sizi hayal kırıklığına uğratacak ama... İsmet Bey, size âşık değilim!"

Adamın yüzünden garip bir gölge geçişti. Az önce havaya kalkan kibirli burnu sanki eğilip önüne sarktı. Kaşları sert sert çatılarak gözlerinin üzerine gölge misali düştü. O kaşların manası çeşitli bile olsa kız manaları okumayı bilirdi.

Tok sesi karanlık yüzünün aksine kadifemsiydi. "Sevindim. O zaman neden ben?" diye sorduğunda bu defa da onun alacağı cevap keskin ve az önceki ukalalığı ile aynı tesirdeydi.

anevralar yapan Elif.

"Ben de bunu merak ettim. Topu size atarak bu işten sıyrılacağımı şündüm hep. Babama, *ben evlenirim ama o istemez beni* diyerek rılmak istedim işin içinden. Ancak duyduklarım bende, şok üstüne k etkisi yarattı. Sonuçta siz benden pek hazzetmezsiniz bilirim, si- karakterinize ve kıstaslarınıza uygun biri değilim!" Bu sözde ince ima mı vardı, kırgınlık mı, kızgınlık mı, kız anlayamadı. Adam vam etti.

"Neden size uygun olmayan bağnaz bir adamla evlenmek isteye- iz ki? Sizin tabirinizle hovarda, kibirli ve züppe... Cahil denecek şı arkanızda bıraktınız, maddi açıdan bir sıkıntınız da yok bildiğim darıyla. Neden evet dediniz? Buna aşktan başka çare bulamadım." çık ve netti sözleri.

Yerinde huzursuzca kıpırdanan Elif başını gururla dikleştirdi. Aşktan daha önemli hisler vardır, minnet gibi. (17 İSRÂ-23: Ve Rab- n emretmiştir ki, kendinden başkasına ibadet etmeyiniz ve ana ile abaya ihsanda bulunun. Senin yanında onlardan biri veya ikisi de ih- varlık çağına gelirse sakın onlara of (bile) deme ve onları men etme zarlama) lâkırdılarını kesme ve onlara güzelce hitapta bulun.)" diye ıkladı sözlerini.

"Anladım..." dedi adam kızın yine çokbilmişliğine sinir olmadan e bu sefer ona kızmadan ne demek istediğini anlamıştı. O da babası- a itaat etmiyor muydu en nihayetinde. Buraya da sırf babasının hak ukuk öne süren sözleri yüzünden gelmemiş miydi?

İsmet kıza alıcı gözle bakarak dikkatini verdi. Durgun gözlerini zerinde biraz fazla arsız gezdirdi. Eğer tırnaklarını uzatmış olsaydı nu parlayacak bir kılıç gibi kullanmaktan çekinmezdi Elif.

Üzerindeki feracesi kadınsı kıvrımları hakkında hiçbir bilgi ver- niyordu, hiçbir zaman da vermemişti ama içinden bir ses onun çok üzel bir bedenle taçlandırıldığını söylüyordu, çünkü yüzü öyle gü- eldi ki, bu meleksiliğin kusuru olmazdı. Beyaz teninde bir dünya gibi olan iri kehribar rengi gözleri, gözlerinin güzelliğini saklamak için

uzun boyluydu. 1.70'e yakın olmalıydı ölçüsü.

Zaten önemli değildi boyu çünkü İsmet ondan hayli uzundu. O koruyacak kadar kanat hizasında, başının kalbine yakın olacağı ka uzunluktaydı...

Dişlerini sıktı İsmet, elı ağrıyan şakaklarında gezindi kısa bir Bu bilinmezlik, üzerindeki yük, her saniye daha bir ağırlıkla çö omuzlarına, indiremedi.

Gözlerini ayakuçlarına çeviren dalgın kız, adama alıcı gözle ba madı ama baksaydı, son hatırladığından daha uzun durduğunu, da ırı olduğunu, kaşlarının gözlerinden daha fazla konuştuğunu görürd Üstelik artık onun eski İsmet olmadığını, olgunlaştığını ve uçarılık rını geride bıraktığını hissederdi.

İsmet oturduğu yerde kıpırdanınca, eski berjerin süngeri gıcırd dı. Adaleli bir beden yapısı vardı ama hantal değildi. Teni bir Siva lıya göre daha koyu sayılabilirdi. Esmerdi. Gür siyah saçları düz ve yanaklarının iki yanında çok keyifli olduğu zamanlarda görül sevimli minik gamzelerine yakın, hafifçe uzun favorileri vardı.

Ulaşılamaz kadar yakışıklı denemezdi ama sert hatları çekiciy ve gözleri... Çocukluğundan beri bakmaktan en çok korktuğu şe gözlerindeki o haylaz pırıltılardı kızın aslında. Gri gözleri ona yağmu yağacağı zamanki karamsar havanın yorgunluğunu veriyor, baktık içine düştüğü derin ve karanlık denizler gibi boğulacak hissine tutulu yordu. Girdap gibi çekiyordu içine ve nefes aldırmıyordu. O yüzde Elif en çok gözlerine bakmaktan kaçınıyordu.

İçine açık mavi bir gömlek, üzerine jilet gibi siyah bir takım elbis giymişti. Kolunda parlayan Edox marka saati paha biçilemez kalite sının bir göstergesiydi. Gözleri, ellerinin parmaklarında oyalanırker adamın konuşmasını beklediğini fark ederek güçlükle kendini topla dı. Soğuk bir sesle, "Sanırım... artık ikimiz de hazırız İsmet Bey... diyebildi.

"Evet." Gözleri kesişti. Küstahça onu süzüyordu işte, buna hak

"Benimle derken?"

Onun imasına kızdı. Bir insanı bu kadar çabuk nasıl kızdırıyordu
adam, hâlâ şaşırıyordu kız. Normalde uysal ve sakin bir tabiatı
rdı ama ne zaman bu adamla yan yan gelseler, o zaman şirretleşiyor
sürekli tırnaklarını damarına batırmaktan çekinmiyordu. Ama du-
m şimdi farklıydı. Gerçekler aklına gelince, içinin acıyla dolduğunu
ssetti.

Odanın kapısı açılıp kapandı. Elif dalgındı ama İsmet bakışlarını
zın arkasında duran, sessiz kadına çevirerek, kibarlığını bozmadan,
idebilirsiniz Halide Hanım. Ben Elif'le yalnız konuşmak istiyo-
m." demekten çekinmedi.

Sanki adam kabalık etmiş gibi çenesi dikilen Elif, kızgın bir sesle,
alide abla, ben ne zaman istersem o zaman gidebilir İsmet Bey.
lacak..." dedi inadına.

"Özel konularınızı yardımcınızın önünde tartışmak istiyorsanız,
nim bir itirazım yok Elif Hanım." dedi adam ölçüsüz bir kibirle.

"Çiçek..." diye düzeltti kız otomatikman adamı. Yardımcıdan
stı neydi? Bu adam yanlarında ekmek yedikleri, aynı havayı so-
dukları insanlara tepeden bakmayı hâlâ bırakmamıştı. Oysa o, Elif
in bir abladan bile öteydi. Orta yaşlı kadın huysuzca yerinde kıpır-
nıp, kızarmış yüzünü yere eğdi.

"Doğru diyor kızım, bu konu özel. Siz gençler konuşun. Ben mut-
ktayım. Bir şeye ihtiyacın olursa hemen gelirim."

Kadına mahcup olan ve sessiz kalan Elif, içinde kabaran öfkeyle
daklarını sıktı. "Pekâlâ abla... Sen nasıl istersen..."

"Bize birer kahve yapar mısınız lütfen?" dedi sakin sesiyle adam.
rta yaşlı kadın kahve yapmak için odadan çıkarken, bakışlarını genç
za çevirdi. "Aslında kahveyi sizin yapmanız gerekiyordu, yanlış mı
atırlıyorum?"

lık, dudaklarındaki kırgın bükülüş bundandı. Ne olursa olsun, tek bi olsa, yetim ve öksüz bile olsa, her şey usulüne göre olmalıydı. O b genç kızdı ve daimi yaşayacağı hayata saygıyla girmek isterdi. Bu m lenyum geleneklerine bile aykırıydı keza, o zamanda çiftlerin ailele bir araya gelir yine bu izdivacı konuşmak için kızı memnun ederd Adil amca ve ailesi ise buna tenezzül bile etmemiş gibiydi. Onu e başından ret mi etmişlerdi?

Kızın yüzü düştükçe, İsmet'in gözlerinde tehlikeli bir ışık yanı söndü. "Babamın ya da herhangi birinin buraya geldiğimden habe yok, onlar bu hafta sonu gelmeyi planlıyordu. Aklına farklı bir şe gelmesin lütfen."

Kaşları çatılan Elif'in, ağzı açıldı şaşkınca ama hiç sesi çıkmad Yine kucağındaki parmaklarını çekiştirip durdu, bunu sıkıntılı zaman larında hep yapardı. Kız huzursuzca kasılırken onun aksine rahatç oturan adam, ellerini gevşekçe koltuğun iki yanına sarkıtmıştı. Uzu parmaklı esmer elleri kızın gerilmesini sağlıyordu.

Az sonra, köpüğü üstünde kabaran Türk kahveleri, mis gibi koku suyla odaya geldi. İsmet kahvesine uzanırken, kısacık teşekkür etmiş Elif olumsuzca başını sallayınca, yaşlı kadın ona gülümseyerek sıkın ısını gidermek istemişti. Halide Hanım ağır bir duruşla odadan çıkar ken de, İsmet kahvesini yudumlamıştı. İfadesini bozmadan fincanın yanındaki sehpaya koyarken, "Kahvemi şekersiz ve sütsüz içerim." dedi sert bir tonda.

Şaşkınca yüzüne bakan kız, "Anlamadım." diye tepki gösterince "Kahvem diyorum... Şekersiz olacak. Madem eşim olacaksınız, gö evlerinizi bilmelisiniz." diye tepki gösterdi.

Sanki eş değil, hizmetçi almaya gelmiş gibi konuşması kızın öf esini yeniledi, dişini sıkarak önüne gelen suya baktı! Bir cesare debilseydi, suratını yıkması için ona sebep vermiş olurdu. Elini bile ürmedi. Burnunun direğinde bir acı peydahlanırken, bu adamın göz erindeki yaşları görmesini istemediği için başını öne eğdi. O adam-

Kirlacak, küsecek, aynı evi, aynı yatağı paylaşacak, istediği za-
n sevişecek, istediği zaman azarlayacak, onun dışında hiçbir özel
anı olmayacaktı. Bir köle mi olacaktı ona? İsteksiz köle, acıdığını
e göstermeyen, gözyaşlarını her daim ondan saklayan bir eş...

Acaba yine eskisi gibi yaşamasına müsaade eder miydi? Yetimle-
i görmeye izin verir miydi mesela? Okutulmayan genç kızlara oku-
yazma ve Kuran-ı Kerim öğretiyordu, yarım kalır mıydı dersleri?
yizini daha tamamlayamamıştı bile, açıkçası ne yapması gerektiği
kkında hiçbir fikri de yoktu. O çeyizine hep edep, ahlak ve bilgi
ymayı istemişti ama şimdi, bir genç kızın az da olsa çeyizi olmalı
e düşünmeden edemiyordu.

Bahaneleri sıralandıkça, zihnindeki korkuları büyüdü ve endişe-
laha çok katlandı. Titremeye başladı içerden. İçinin titremesinden
ıra bu düşündükleri kollarındaki tüyleri harekete geçirdi ve hep
likte hızla havalanarak yükselmesine sebep oldu. Duyduğu ürperti
ni üşüttü. İlk defa bir büyüğün sevgisine ve bilgisine ihtiyaç duy-
. Bir erkekle kadın arasındaki özel ilişkilerin yabancısıydı Elif, bir
e nasıl davranması gerektiğini biliyordu elbet, çok kitap okumuş,
desinden çok nasihat almıştı ama onunla özel konuları konuşan bir
ası ya da bir büyüğü hiç olmamıştı ki, şimdi endişeleri her anlamda
ğ oluyordu.

Okulda arkadaşları bu konuları fısıldaşıp durmuşlardı ama günah
duğunu bildiği konu hakkında konuşmak istemediğini öne sürerek,
r zaman utanıp uzaklaşmıştı. Bu yabancının kendine emirler verme-
ni, hayatına müdahale etmesini, hatta çıplak görmesini düşündük-
... Oturduğu yerde büsbütün büzüldü. Artık renginin kaçtığı dışarı-
n bile görülüyor, tadının olmadığını saklayamıyordu.

"Seninle aynı çerçeveden bakmıyoruz hayata, belki konuşacak
onularımız bile sayılı ama aynı toprakta büyüdük ve aynı dili, dini
aylaşıyoruz... Elif." Tok sesi ona dikkat kesilmesini emreden bir
askıdaydı. "Dini vazifelerine saygım var, hep de oldu... Ailemin de

Gözleri sislenen kız, adamın bu son cümlesi ile üzüldüğüne inan madı. Bunu biliyordu ama bilmesi içinin acımasını geçiştirmiyor Bakışlarını kaçırırken, "Yani beni saklamayı düşünüyorsunuz çev nizden? Neden, başım örtülü diye mi?" diye sordu kırgınca

"Hayır... Bu aklıma bile gelmedi. Sadece..." dilini ısırarak z zının içinde homurdanır gibi küfretti İsmet ama Allah'tan kız bu duymadı. Duysaydı onu ayakkabısının topuğuyla evden kovardı i sin. "Düşünsene, seninle arkadaşlarımın gittiği bir yerlere gittiğim Bir bardasın." Kızın gözleri ince açıldı. "Ya da bir konserde... plajda... Hepsini geçtim onlarla buluştuğum, içkilerin su gibi akt bir evde... Hatta ufak kumar olmayan ama kumar adını taşıyan oyu larda..." Elini şakaklarında dolaştırdı sıkıntıyla. "Sadece bu evli saçma... Seni beach partilerinde düşünemiyorum."

Kızın gözlerinde beliren görüntü dehşet değildi, elbette İsmet tarzı farklıydı ama onun hayatına müdahale edeceğini neden düşü müştü ki? Eğer çok isterse giderdi o istediği yerlere de, ona müdah lesi sadece uyarıdan ibaret olurdu. Arkadaşlarıyla bar yerine kafe ya da evde görüştürürdü onu da... Bunlar bahaneydi... Ama cid bahanelerin gerçek sonuçlarıydı. O da kendini onun meşken tuttuğ mekânlarda düşünmek dahi istemezdi aslında. Cami, Cuma mevlit ri, kandil geceleri, umre seyahatleri ve nafile beklemeleri... İkisinin dü leri ne kadar farklı yerdeydi. İki ayrı dünya dediklerimiz bu olsa gerekt

"Sizi kabul ettiğimi henüz bildirmedim İsmet Bey ve ben, a...ıca şartlarımı olacağını belirtim."

"Biliyorum." dedi adam kalın bir sesle. Zaten ilk açıklamayı yapma sebebi de buydu. Durduğu yerde boynu ve omuzlarını germenin dikleşti, sırtını burnu havalandı ve kibirle. Başını yukarı kaldırı ve kendinden emin bir tavırla sordu. "Şimdi... şartların ne?"

Kız da onun geri kalmadı. O da burnunu hafifçe havalandırdı. Göğ ne yere inmeyen bir kuyu. Dudakları sadece istediği az açıları dikeri

r bir iş toplantısına böyle yanınızda kalktığımı."

"Araplar çarşafı eşleriyle geliyor. Kimse onlara dönüp garip garip
kmıyor... Alışırlar..." dedi adam hoş görülü bir tonda.

Ama bu kültüre yabancılaşan Türkler için ne yazık ki bu bir sa-
adu. Kılık kıyafet değil miydi onları en büyük yargıya neden? Sen
ksın, sen kapalısın diye diye düşürmemişler miydi binlerlerine ka-
ları zaten? Kardeş olup, aynı dini paylaşsın, kıyafetlerinden dolayı
rgılananlar değil miydi çevresindeki kadınlar. Ah edep, başörtü-
nden çıkalı çok olmuştu, asıl edepli olanın yürek olması gerektiğini
rkes unutmuştu.

"Açılman ya da kapanman senin özgürlüğün ilgilenmem."

İçini rahatlattığını bilemediği Elif, yanağının içini ısırarak: "Ça-
mama izin verecek misiniz? Ve diğer yaptığım ruhsuz işlerime devam
eceğim..." diye devam etti kısık sesle.

"Ben tutucu bir adam değilim. Kendi düşüncelerimi savunabilir,
ndi ayaklarımın üzerinde durabilirsin. Benden izin almana gerek
k. Haber vermen yeterli, sadece fikrimin olmasını önemserim, iz-
nin değil."

"Ben izin isterken sadece şu kast etmedim. Çocuklara din eğitimi
riyorum, gençlere Kuran-ı Kerim ve daha birçok ders veriyorum,
çevrenizde duyulduğumda, gerici diye eleştireceksiniz siz."

"Onlar da yabancı dil, din hatta yoga eğitimi alıyor, gerici mi olu-
rlar?" diye sordu İsmet.

Anlatamıyordu kız kendini. İkisi farklıydı ise. Onlar modern olu-
rdu, dinimiz aşılamak ise gericilik vasfına sığdırılıyordu. Aslında
yargıya varan zihniyetin beyni yıkanmıştı, tek sorun buydu.

Ve kız en önemli ve asıl konuya geldi: "Ben istemediğim hiçbir
ye zorlama yapmayacaksınız. Bunun için söz istiyorum. Kesin bir söz.
ir şeye 'hayır' dediğimde, katiyetle saygı duyacaksınız."

vermiyor şu haliniz. Size olan inancımı zedeliyor. Sözlerinizi tut
ğınıza olan güvenimi sarsıyorsunuz."

"Ben karakterli bir adamım Elif." diye uyardı adam. Sertleşm
duruşu. "Sözümü tutacağımı nereden biliyorsun ki zaten?" dedi
diyetle. Kızın şaşkınlıktan irileşen gözleri kocaman oldular. Sinir
dişleri sıklaşmış, kalbi feci bir hızla gücenmişti. "Bana bu kadar
güvendiğini bilmiyordum. Elif!"

"Çiçek..." demesi geç kalmadı. "Çiçek, İsmet Bey..."

Sonra düşünen kız nazlıca omzunu silkip, gözlerini ellerine
virdi. Çekinik bir tutumla konuşurken parmakları bu defa feracesi
kolu ile oynuyordu. "Bilmiyorum..." derken nefes alıp verdi ve
vam etti. "Tutmayabilirsiniz, beni umursamayabilirsiniz. Öksüzü
yetimim diye beni ezmeye de kalkışabilirsiniz... Benim tek güv
cem Allah, tek sahibim ve koruyup gözetenim Allah, ona güvenim
imanım da tam... Siz bu sözü bana değil, Allah'a vermiş olursanız
zaman inanırım size. Sizden yemin alacağım, kimsenin değil, sad
Allah'ın üstüne." Ve başını kaldırıp adamın yüzüne baktı. "Ve ha
görülmeye, horlanmaya, dışlanmaya... Bunlara müsaade etmem bi
siniz. Asla kendi bildiğim yoldan sapmam, asla inancımdan geri d
mam, savunduğum düşünceden çıkmam! Tesettür benim silahım, d
benim erdemim, takva ise iffetim. Beni bununla sınarsanız, hüsra
uğrarsınız. Ve..."

"Ve..._?" dedi tek kaşı merakla kalkan adam.

"Ve evlenirsem, sizden bir daha asla boşanamam!"

Boşanamam! İşte bu söz adamın rahat oturuşunun sonu oldu. E
lenen yüzü sertleşti, duruşu değişti. Dudaklarını dişlerinin arasına al
çiğnerken, çatılan kaşları delici bakışlarına perde oldu.

"Bu ne saçmalık! Ya anlaşamazsak? Bu kuralı unut."

"Bu kural değil, istek. Dedenin son arzusu... Yani vasiyeti. Ev
lenirsem, ne olursa olsun boşanmamamız gerektiğini vasiyet etmiş

ının üzerine basmasını sağladı. Şimdi ikisi de ayakta, aralarında nası gereken mahremiyet uzaklardaydı.

Olayın şokuyla donup kalan kızın ürkmüş yüzüne yüzünü yaklaşan dev cüsseli adam, sanki kemiklerini kırmak istercesine dişlerini karak derin derin soludu.

"Bu bir tuzak mı Elif?"

"De-değil..."

"Dedemi kandırıp, Yerlikaya'ların gelini olmak için mi kurdun bu zağı? Amacın ne? Seni akıllı, ahlaklı, dürüst bir kız sanırdım hep... çek! Dedemi bunun için nasıl kandırdın?"

Kıza vursa, tekme tokat dalsa, yüzüne kızgın yağ dökse, ancak bu dar dağıtırdı tüm dünyasını. Acıyan kolunu adamın sert tutuşundan rtarmak için güçsüzce çabalarken, arada olmayan mesafeyi geri isli. Gözleri dolu dolu olmuş, bu aşağılamanın yükünü taşıyamayan zlerinin bağı çözülmüştü. Kirpikleri titreşirken iri bir damla takıldı larına ve büyük bir cesaretle kirpiklerinin esaretinden kurtulup, yağına salındı.

İşte o zaman anladı İsmet Yerlikaya ne kadar ileri gittiğini, işte zaman anladı sınırlarını aştığını ve doğru yoldan şaştığını. Canını kmıştı, sadece tenini değil, ruhunu acıtmıştı. Korkan kızın, yarın oraracak olan narin kolunu bırakıp, af dilercesine bir adım geriledi. ğzının içinde edepsizce küfrederek kızın bakir kulaklarını kirlettinden habersiz, ona cezalandırıcı bir bakış attı.

Nefes alamadı Elif, ayakta duracak gücü buldu ama hıçkırıklarını klayacak kadar cesur olamadı.

İnatla kızarmış burnunu havalandırarak, gururla titreyen çenesini kti. Dudakları titreyerek büzülmek için zaman kollarken, "Teklifi ve klifinizi kabul etmiyorum İsmet Bey... Varın gidin yolunuza. Yolunuz da, bahtınız da açık olsun, benden uzak, istediğiniz âleme direk sun." diyerek arkasını döndü ve titreyen bacaklarını sürükleyerek,

rıklığına sebep olmuştu.

Az önce ne yapmıştı böyle, nasıl olur da sinirlerine hâkim olamadı. Bu ne kontrolsüzlüktü. Elleri ateşe dokunmuş ve iri bir kor parçasını avucuna yapıştırmış gibi yandı. Bu kadar adaletsiz ve düşüncesiz olmayı nasıl başarmıştı? O Elif'ti! Çiçek gibi kırılgan olsa bile, asla kırılmayacak bir demir gibi dik durardu. Düşmemek için ayaklarını yere sağlam basan, her adımının hesabını yapan, her sözünün haddini tartan, mantıklı, gözü pek, dürüst, itaatkâr, takvalı, edepli Elif...

Tamam, başından beri aklında hep böyle bir şüphe vardı ama daima aklına geldiği anda silip atmıştı. Üstelik sürekli dikenli bir gül gibi hem mağrur, hem de hoyrat duran kızı incitmiş, hiç sebepsiz kalbini kırmıştı. Dört duvarı üzerine çökecek gibi üstüne gelen evden gitmek istedi. Ama hole çıkınca, bakışları merdiven boşluğuna kaydı. Üzmüştü kızı, ağlıyordu belki de, belki de küsmüştü. Yetim ahı mı almıştı şimdi?

Kapının önünde beliren kaşları çatık kadın, azarlayarak başını dikleştirdi. Adam onun varlığını hissetmeyecek kadar kendi düşüncelerine gömülmüştü ve Halide Hanım dikkatini kendine çekmek için boğazını temizledi.

"İsmet Bey, gitseniz iyi olur." dedi buz gibi bir sesle ve onu kendine getirerek.

İsmet, kadına kaşlarını çatarak baktı, bu kadın kendini ne sanıyordu da ona kafa tutup evden kovma hakkını kendinde buluyordu? Onu evden kovacak kişi karşısında dururken, ona kafa tutmaya nasıl cüret ediyordu?

"Biliyor musunuz?" dedi Halide Hanım çenesini havalandırarak. "Siz tam bir ahmaksınız!"

Yüzüne buzlu bir bardak su çarpsa, daha fazla etki sağlayamazdı.

"Bu kadarı da fazla..." demek isteyen adamın sözleri daha ağzın dan dökülmeden, kadın derhal laflarını sıralamaya devam etti. "Onu

Adam ona "Yani?" der gibi bakınca, kadın kafasını kederle salla-ak iç gerdi.

"Ah be oğlum... Allah'ın emrini bilen, emanetinin de kıymetini irdi. Deden sana mirasından evvel, öyle bir hazine emanet etti ki, ak dünyayı, ahirette bile değeri azalmayacak olandı. Eğer gözle-deki perde kalksaydı, sen onu kazanmak için bir ömür canla başla ışırdın. Sadece dünya için değil üstelik... Bir de ahiretin için. Çün-... 'El mer'a me'a men ehabbe." diyerek eliyle kapıyı gösterdi.

Yani... Cennetlikse cennette, cehennemlikse cehennemde...

Üzerine yıkılan suçlamanın üzerinden neredeyse iki gün geçmişti. rkesin gözünde bu muydu Elif, zengin ve küstah olan Yerlikaya iahdına kancayı takan gözleri aç, zengin koca avcısı bir kız mıydı? olayı kendine fırsat bilen, evde kalmış bir kız kurusu mu yoksa? rkesin gözünde gerçekten bu değerde miydi?

Kız üzüntüsünden evden dışarı çıkamaz hale gelmişti. Adil Amca mı öyle olduğunu düşünüyordu acaba? O da oğlu gibi, babasını ndırıp mirasına konduğu için ondan nefret mi ediyordu? Peki, Çi-n teyze... O yüzden mi bir kere bile arayıp sormamış, halini hatırı-merak etmemiş, ne zaman görse yüz çevirmiş, ne zaman bir arada alar o yokmuş gibi sessiz kalmıştı. Ya Nida? Neden artık o yokmuş bi davranıyor, eski arkadaşı onu bir kere bile arayıp sormuyordu?

Özellikle onu sevmediğini her hareketiyle belli eden Çisem Ha-n ne düşünüyordu hakkında? Oysa cenaze günü sıcak davranma-bile suçlayıcı bir harekette bulunmamıştı. Elif dirseğini dayadığı nın dibine başını yasladı, serin zemini hissetti ve ağaçlara konan şları izlemeye başladı. Kış geldi gelecekti, daha şimdiden ağaçlar praklarını dökmüş, içindeki hazan misali onlar da kışa yüz sürmüş, kaklardaki hayvanlar kuytu yerlere çoktan sinmişti.

askıdaki feracesine uzanarak üzerine aldı. Evde tek olduğu zamanl rahat şeyler giymeyi seviyordu. Bol pantolonlar ve üzerine gömlekl ve hatta başörtüsü yerine ince tülbentler... O yüzden kendine çe düzen vererek aşağıya inmek için odasından çıkması zaman aldı. B sağlığına gelenler hiç eksik olmuyordu şükür, ne de olsa dedesi çc sevilen bir zat-ı muhteremdi.

Salona geçtiğinde onu büyük bir sürpriz karşıladı. Mahcupça od ya giren Elif oturduğu yerden ayaklanan Adil Bey'in önüne saygıy gelerek, "Hoş geldin amca?" dedi kibarca. Elini önce göğüs hizas na getirdi, sonra çenesine, en son başına dokundurdu. Bu Sivas'ta öpme, tokalaşmak kadar önemli bir saygı gösterme şekliydi. Kadınla birinci dereceden akraba olmadığı sürece yaşlı ya da genç erkekleri ellerini öpmez, uygunsuz kıyafetlerle karşılarına çıkmazlardı. Öpmü gibi elini yürekten hoş geldin diyen göğsüne kadar getirir ve başını üstünde yerinin olduğunu belirten, alnına koymak hareketi ile hürmc tini gösterirdi.

Onun bu düşünceli hareketini her zaman yadırgayan Çisem Ha nım, burnunu kıvırıp yüzünü düşürdü ama onun aksine toprağını özünü benimseyen Adil Bey, keyifle gülümsedi müstakbel gelinine Sanki kızı kollarına çekip, baba şefkatiyle sarılmış ve alnına helal bi buse koyar gibi gururlanmıştı.

Elif, Çisem Hanım'ın eline uzandığında, yaşlı kadın, "Ne el öp mesi kızım, o kadar yaşlı mıyım?" diyerek ayaklandı ve kızı biraz soğuk şekilde yanaklarından öptü. Tabi buna öpmek denilirse, resmen havayı öpmüştü.

Elif hevesle yan tarafa baktı. Nida'ya, eskiden beri hep arkadaş olmak için can attığı ama hiçbir zaman tam anlamıyla arkadaş olma sına izin verilmediği, soğuk mizaçlı kıza... Oysa çocukken ne güzel anlaşırlardı. Nida onu görmüyordu, sanki kulaklığıyla bütünleşmiş, onun varlığından bihaber ve elindeki telefonuna hararetli hararetli bir

evirdi.

Ve kapının girişinde gördüğü kişiyle, gözlerindeki parlama daha
ok söndü, yüzü düştü, kalbi kırık kırık atmaya başladı. Sanki o gün
okunduğu gibi acıdı kolundaki mor yarı. Eli bilinçsizce koluna do-
anurken nefes almakta zorlandı.

İsmet Bey yine buz gibi duruşu ve çatık kaşlarıyla ona bakıyor-
u. Sanki onu aşağılayan ve azarlayan Elif'miş gibi, duruşundan ters
pki akıyordu.

"Geleceğinizi neden haber vermediniz? Yoldan geldiniz, açsınız-
r..." diyerek panikleyen Elif, ne yapacağını bilemez halde konuşup
urunca, buna müdahale eden Adil Bey, kıza gülümseyerek üzerinde-
panik halleri çekip almak istedi.

"Henüz aç değiliz kızım ama birkaç saate kadar büyük ihtimalle
ıkırız." Onu yatıştırdı. Sonra kaşlarını çatarak baktı yüzüne, biraz
azarlar gibi başını salladı. "Ne kadar zayıflamışsın sen, kendine
kkat etmiyor musun?" Üzerinde bol duran feracesinden hatları gö-
ünmüyordu ama çıkık elmacık kemiklerinden ve iki gündür uyuya-
adığından sebep gözaltında oluşan morluktan, bu gayet net anlaşı-
biliyordu.

"İyiyim..." dedi kırık bir tebessümle. Birilerinin umurunda olmak
a iyi gelmişti.

"Sen şimdi neden habersiz geldiğimizi merak ediyorsun, değil mi
lif kızım?"

"Estağfurullah amca, burası sizin eviniz... Ben sadece haberim
lsaydı yemek hazırlar, odalarınızı havalandırırdım, ondan sordum.
usur ettiysem af edersiniz." dedi saygıyla. Yanlış anlaşıldığına üzül-
üş, düşüncesiz davrandığı için de kendine kızmıştı.

"Burası bizim evimiz Elif, hepimizin." dedi adam gülümseyerek
Nida..." dedi yaşlı adam kızına azarlayan bir ses tonuyla. "Elif'e
arılmayacak mısın?"

Kız duymadı bile onu ya da duymazlıktan geldi her zamanki gibi

uzun boyuyla kurulmasını izledi. Adamdaki rahatlık kızı çıldırtacak cinstendi. Arada mesafe vardı, kocaman bir sehpa ama kız onun bedeninin gücünden rahatsız oluyor, sıcaklığıyla boğuluyor, farkında olmaksızın urperiyordu. Eli istemsizce moraran koluna gitti yine, sanki uzanıp tutmuş ve acıtmış gibi hissetti. Adamın terslenen kaşlarının altına sığınmış gözleri, pişman bir tutumla kızın koluna kaydı. Bunu fark eden Elif, derhal elini oradan çekti. Gururla parlayan bakışlarını ona dikkatle bakan yaşlı adama çevirdi.

"İsmet'le konuştunuz sanırım!"

"Konuştuk." dedi kız kısık bir sesle. Yüzü soğuk bir taş kadar ifadesizdi ama yanakları o taşa renk veren kızıl bir çiçek gibi de canlıydı.

"Bana cevabını iletti. Üzüldüm kızım..." dedi yaşlı adam. "Çok içerledim buna" diye devam etti sözüne.

Yutkunamayan Elif gözlerini utançla yere devirdi. Sanki nefes alamadı bir an neden onun da yanında geleceğini savunan kimseleri yoktu ki. Kendine bile söylemiyordu çoğu zaman, belki isyan etmemek içindi ama kalbinin derinliklerinde bunun olmasını istediğini biliyordu yüreği.

"Babama evlatlık görevimi yerine getiremedim." diye başladı pişman sözlerine yaşlı adam. Kederlerin beze olduğu kor gibi sıcak bir nefes çekti içine. "Onu çok ihmal ettim. Çok incittim. Ne tembihlerine, ne öğütlerine kulak veremedim. Sürekli işi bahane ettim, evi çocukları... aslında ben onun güzel öğütlerinden kaçtım, utandığım için geri kaldım. Şimdi anlıyorum, ben hep bahanelerimle onu yok saymışım."

Pişmanlıkla dolan gözleri düşünceliydi, sanki biri dokunsa ağlayacak gibi kederliydi yüzü. Yetimler yetimin acısını bilirdi. Yaşı kaç olursa olsun bir evlat annesini ya da babasını kaybedince, direği yıkılmış ev, bir yanı çökmüş çatı altında gibi çaresiz hissederdi. Depremler yaşanırdı güvenli dağlarında. Yalnızlık sarsardı hislerini. Çiçek, adam yetmiş yaşına bile gelse onun bir bebek ve bir anne sıcaklığına olan

nı bize miras etti. Kızım, babama hiçbir vazifemi yerine getirememiş, bırak son görevimi yerine getireyim. Benden ilk defa bir şey edi, ilk defa istemekten öte gelip yalvardı. Çok zaman ben aldırmamış, vasiyet etti, umursamadım." Koltuğunda mahcupça kıpırdandı caman adam, olduğu yerlere sığamadı. Derin bir iç çekerek devam ı sözlerine

"Biliyorum bunu senden istemeye hakkım yok, bencillik bu na ... Şimdi sen bu teklifi reddederek sadece gözlerimin açık gitmesini sağlamayacaksın, yattığım yerde huzur da bulamayacağımdan nınım Elif'im, babama verdiğim sözü tutamadım, izin ver bari vasiyetini yerine getireyim. Babamın hiç mi hatırı yok sende?"

Elif omuzlarına çöken yükün altında yine nefessiz kaldığını sandı. eden tüm dünya onun üstüne gelmeye bu kadar heveslıydi? O daha incecik, gelincik kadar narın bir kızdı, örselenirse kırılır, yapraklarını dökerdi

"Kızım lütfen bir daha düşün bu teklifi, hemen kestirip atma."

Adamın gözlerine bakmadan utanıp sıkılarak cevap verdi kız

"İyice düşündüm zaten amca, biz bir arada yapamayız." dedi net r kararlılıkla

"Denemeden bilemezsiniz güzel Elif'im. ."

"Geç olduğunda, kopamayız amca." dedi kız, bu defa üzgünce özleri dolarak. Yüzü düşmüş, gözlerini yere çevirmişti Yaşlı adam ılamadı.

"Neden?" diye sordu sadece merakla.

"Dedemin diğer vasiyeti neydi biliyor musunuz?" Yaşlı adam aşını olumsuz anlamında salladı. Kız adamın bilmediğini anlayınca endisi cevap verdi. "Eğer oğlunuzla evliliğimiz gerçekleşirse, asla oşanamayacağız."

Sanki üzerindeki tonlarca ağırlık kaldırılmış gibi ferahlayan yaşlı damın gözleri parladı, dudaklarının kıyılarına gizli bir gülücük otur-

bir halde. "Hepsi hâlâ yüreğimde, merak etme, battığı yerden çıkm yacak."

Bu kadar isteksiz olduğunu ve bu evliliği tasvip etmediğini da açık gösteremezdi kadın.

Adam "La havle..." derken, İsmet annesine buz gibi gözlerle b kıyordu. Ne düşündüğünü de ne hissettiğini de ele verecek tek kelin etmiyordu. Ama gözlerindeki girdap, işte o her saniye gittikçe büy yordu. Ama bunu kimse anlayamadı.

Adil Bey kısa bir an gözlerini kapatarak babasına şükretti.

Elif üzgün, İsmet'se öfkeli olduğundan kavrayamadılar onun gö lerindeki ışıltıları.

"Yani sen Elif... babamın sana verdiği her şeyi yok sayıyorsu öyle mi?"

Vicdan her zaman oynanması en kolay, en büyük toptu ve hede belirlediğinde, gol olması kaçınılmazdı.

"Değeri, inancı, güveni yok mu sayıyorsun?" diyerek damarda girdi bu kez. Eğer Elif hâlâ o çocukluğundaki kız gibi yürekliyse, b savaştan mağlup olarak çıkacaktı.

"Asla..." dedi tava gelen kız, yem yutmuş balık hızında birde atılarak söze. Bu tutumu onu kahretmiş gibiydi. "Ben asla dedem sorgulamam."

"O zaman evlenmeyi kabul ediyorsun. Babamın hatırına, son va siyetine uyarak oğlumu kabul ediyorsun?"

Kız derince bir nefes çekerek yüzünü eğdi. Sonra gözleri neml nemli baktı yaşlı adamın yüzüne. "Yalnız bir şartım var?"

"Söyle kızım, başım gözüm üstüne." dedi heyecanlanan yaşl adam. Hevesini belli etti, zaten başka şansı da yoktu. Çisem Hanım öfkeyle soludu, İsmet şaşkınca dişlerini kenetleyip kızın dudaklarının arasından çıkacak şarta odaklandılar.

Elif içi rahatlamış ve bulduğu çareye sımsıkı tutunmuş halde gü-
mserken, bundan pek memnun olmayan İsmet, dişlerini gıcırdattı.
ma ne çare ki sesini çıkarmadı, kıza yaptığı haksızlık aklına geldik-
sustu, nefreti gözünü kararttığında canını yaktığı için onun konuş-
asına izin verdi. Ama bu durum farklıydı. Evlenseydi çaresi vardı.
zaman en azından kızı eve götürecek, ayrı odalarda, ayrı bir hayatla
evam edecekti ama şimdi nişanlısı olacaktı. Onunla gezecek, çevre-
ne tanıtacak ve arkadaşlarıyla birlikte olacaktı. Babası sürekli onu
na etmesi için başının etini yiyecek, annesi hayatlarına uygun olma-
ğını dillendirerek beynini kemirecekti. İki ateş arasında kalan taraf
ıdece o olacaktı. Elif hayatını yaşayıp üç ay sonra çekip giderken,
eride sıkıntıyla kalan İsmet olacaktı. Annesi aferin derken, babası
akkından bahsedecekti.

"Tamam, kızım, kabul." dedi yaşlı adam çok düşünmeden, ayak-
narak. "O zaman yarın ilk uçakla geri dönüyoruz. Hep beraber." Ve
önüp karısına bakarak, "Ben şimdi acıktım hanım, yemek yesek mi?"
iye sordu. O zaman zarfında hiç konuşmayan Çisem Hanım suratsız
ir şekilde ayaklandı, ona ters ters bakarak, "Olur, kadına söylerim
imdi bir şeyler hazırlar." diyerek kızın az önce düşündüğü plana olan
üm hevesini kırdı.

Kadın? O kadın bu evin emektarı, bir ferdiydi, saygıyı hak ediyor-
u, onun bir adı vardı... Halide!

Akşam yemeğinden sonra toparlanmak için odasına giden Elif
Halide Hanım'ın bir sürü sorusuna cevap vermek, bir sürü şüphesin
dinlemek durumunda kalmıştı. Öğütlerini dinlemiş, kucağına başın
yaslayarak şefkatini istemişti. İsmet Bey'in o sıkıcı varlığını hisset
memek içinse, sığındığı odasından dışarı çıkıp bir adım bile atma
mıştı.

Sabah toparlanması sandığından biraz daha uzun sürdü, sonuçt
gittiği yerde neye ihtiyaç duyacağını bilmiyordu. Bazı kitaplarını d
yanına alması gerekecekti. İşten izin almak istedi, nasıl olsa iki sene

[illegible] Her şey [illegible] ilk uçakla İstanbul Sabiha Gökçen Hava Alanına doğru uçtular. Buluştukları yer uçağın VIP [illegible]. Elif daha önce hiç 1. Sınıf yolculuk yapmamıştı. Böyle bir [illegible] yolcu koltuklarının [illegible] şaşırtıcıydı.

Geniş ama [illegible] yerden kalın [illegible] ve rahat koltukların konforlu dünyasına bir saygı [illegible]. Yanında oturan görümce Nur ise [illegible] hava sıcak ortam yok gibiydi. Sürekli kulaklığıyla [illegible] telefon ediyordu. Bağımlılık gibiydi bu. Bu teknoloji zengin olmadan uyuyamaz, gerçek konuşmalar gibi... Bütün hayatı kâğıt [illegible] değmeden, o olmadan nefes alamıyordu sanki. Live [illegible] gibiydi.

Hepsi Elif'e çok sıcak davranıyorlardı ama kabullendikleri bir değildi. Sıradaki yüzlerinden bir şey belli olmuyordu. Çiçem Hanım gözlerini devirmeye [illegible] ediyordu. Bir insana kızınca belli ederdi sevince belli ederdi ama bu kadın onu yok sayarak ne kızdığını, ne de sevdiğini yansıtan en ufak bir hareketle bulunmuyordu.

Bu sebeb [illegible] inmeden evvel Çiçem Hanım onun odasına gelmiş ve parmağına özensizce alınan bir halka geçirmişti. Elif [illegible] dalgın dalgın onu parmağında çevirip duruyordu. Gideceği yerde bir sınavla karşılaşacağını az çok bilecek kadar görü geçirmişti hayat nazlarını ama yine de bunu bilmesi korkusunu geçiremiyordu. Zaten insan en çok bildiği şeylerden korkuyordu. Bilmediklerine [illegible] edemediğindendi belki...

Bir şeyler değişmişti sanki. Artık Sivas'ın sert havası gibi kural bir düşünceye sahip değildi nazlı Elif. her zorluğa göğüs gerecek kadar güçlü ama en ufak bir dokunuşla yıkılacak kâğıttan kuleler gibi de naifti.

Sadece onun müstakbel karısı olmakla bile, bütün benliğini tanımlayamadığı bir acıya sürüklemişti ama korkup korkmadığını dahi anlamıyordu zaten olan da buydu.

rak durulan bir şahıs. Demek hatırlamış ve tutmaya başlamıştı ondan tediği sözünü. Yani tutmaya çalışmıştı. O olmuştu, biz ya da sen değil. O.

Çisem Hanım her zaman paranın her şeyi çözümleyebileceğine anırdı ve biliyordu ki, bu kız da onların meclislerine girdikten sonra, ıla eskisi gibi geri kafalı olamayacaktı. Sonuçta para her kapıyı açan r anahtardı! Ne arkadaşları açılıp saçılmış, ne arkadaşları elit bir plumun büyüsüyle kendinden ödün vermişti. Bu kız, onun lüks hayatına, sosyetik çevresine girdiği an fire vermeye başlayacaktı. Belki tediği gibi bir gelin değildi ama dürüstlüğünü ve kendinden emin- ğini her zaman takdir etmişti. Biraz başını açar, biraz da modern yinirse, sıkıntı çıkarmadan yaşar giderlerdi.

Çisem Hanım anlamak istemese de, bu açık kapalı meselesi değildi. Nice kapalılar girecekti cehenneme ve nice açıklar geçecekti ennetin altın kapılarından... Edep yürekten gelmediği sürece çarşaf ltında bikini, saç altına ahlak giyeni kimse göremeyecekti. Yani kimin kalbinde iman var, kimin kalbi kara, asla kimse bilemezdi. Dinle bir saltanattı ki, nereye taht kurduğunu, sadece kabirdeki sorgu nelekleri bilecekti.

Her şeye rağmen sadece Halide Hanım, onun şanslı olduğundan ek emin değildi ve Elif doğruyu yaptığına orta yaşlı anaç kadını bir ürlü inandıramamıştı. Halide Hanım bu kararını uygunsuz bulmuş vli olmayan bir kızın genç bir adamla aynı çatı altında kalmasının anlış olduğunu savunarak, onu azarlamıştı. Kaygıları büyüktü çünkü eytan iki cinsin arasında daha çok gezinirdi. Tez zamanda en azından dini nikâhı kıymaları için ona baskı yapmıştı. Neyse ki Elif'e güeni tamdı ama şeytan da en çabuk erkeklerin şehvetini kabartmayı başarırdı. Kadın dediğin bin nefsini zincirlerdi de, erkek dediğin bir nefsine sahip çıkamazdı... Bu kızın başına bir hal gelirse, öte tarafta nasına babasına nasıl hesap verirdi? Yetim hakkı gözetmesi her kulun dini ve vicdan vazifesiydi, Halide Hanım bunu düşünerek üç ayda kafayı yemezse iyiydi.

Susmuştu Elif suçlu suçlu... Buna rağmen sorguya çekmeyi ihr
etmemişti Halide Hanım, Elif ise bir sürü duygusal nedenler sıra
mış, onun vicdanını gıdıklayarak kabul etmek zorunda bırakmıştı.

O da dâhil hiç kimse, bu çiftliğin kendine bir kaçış kapısı o
rak kaldığını bilmeyecekti. İkindi vakti İstanbul'a indiler. Bulutla
arasından süzülen solgun bir güneş, havaalanındaki beyaz binala
üstünde parıldıyordu. Tüm uçuş boyunca elindeki kitabı okumayı
rakmamıştı. Uçak inerken korkudan bembeyaz kesilmiş yüzüne bak
Çisem Hanım başını salladı. Uçak yerine yerleşince gözlerini kapa
şükreden Elif, kemerine uzandı.

زِخْ عَلْا نِمْ كَبْ ذُوعُا وَ لْزُخْ نِا وَ مَظْا نِمْ كَبْ ذُوعُا
نِيَّذَلا عَبَلْغَ نِمْ كَبْ ذُوعُا وَ لِخْبُلْا وَ نِبْخْلا نِمْ كَبْ ذُوعُا وَ لِكَلْا
لاجِرلا رهْقَو

"Allah'ım! Dünya ve ahirette gam ve kederden sana sığınırı
Acizlikten ve tembellikten sana sığınırım. Korkaklıktan ve cimrilil
ten sana sığınırım. Borç altında ezilmekten ve insanların beni aşağıl
masından sana sığınırım. Âmin."

Onun mırıl mırıl haline bakıp başını sallayarak, yüzünü yana dö
en Çisem Hanım, emniyet kemerini açıp ayağa kalktı, kulaklığı hâl
kulağında duran kızının kalkmasına yardım etti.

Nefesi sıklaşan ve herkesin uçaktan inmesini bekleyen Elif dal
gındı. Onlarla yaşama fikri tüm dengesini altüst eder haldeydi. Göz
leri elindeki yüzüğe takıldı, başını kaldırdığında aynı onun gibi İsme
Bey'in de parmağındaki yüzüğe baktığını gördü.

İsmet sabırsız bir ifadeyle, "İnmek için imzalı izin mi bekliyor
sun? Yoksa bu da yeni şartın mı Elif?" diye sordu buz gibi sesiyle
Kabalık da kibre dâhildi.

"Çiçek..." diyen kızın öfkeden dudakları titredi. "Sizi bu işe ber
zorlamadım." dedi o da altta kalmayarak.

"Ah tabi..." dedi adam alay edercesine. Sanki kız onu zorla otur

kıp gibi düşman.

Suçlu kimdi bu savaşta?

Kız öfkeyle öne geçerken, İsmet Bey'in arkasından sırıttığı gibi r hisse kapıldı. Azarlarcasına arkasına dönüp öfkeyle baktığında, nun yüzünün ifadesiz olduğunu görerek suçluca önüne döndü ve uysuzca sokrandı. İyice kafayı yemişti, durduk yere adama sarmak in senaryo yazar hale gelmişti. Ayaktayken kâbus görmeye de baş-mış olmalıydı.

İsmet Bey kızın şaşkın hallerine sır bir tılsımıyla gülerken, ar-asından seslenen hostes "Bunu unuttunuz efendim." dedi kibarca. smet arkasını döndüğünde, eline tutuşturulan kitaba kısacık bir an aşkınlıkla baktı. Kitabın üzerinde güzel bir el yazısıyla, "İç sesim ensin..." yazıyordu. Bu kızın iç sesi kimdi ki? Merak sinsi bir kurttu, üştüğü yeri yemeden durmazdı. İçindeki meraka yenik düştü, bu kız eden elinden bırakmıyordu ki bu eski kitabı? Rast gele bir sayfasını çtığında, ilk sayfada şunlar yazmaktaydı.

'Babasız kalan bir çocuğun adıydı yetim.

Kimsesiz, yardıma ve himayeye muhtaç olan...

Eşi benzeri olmayan inciden aldı adını; taşlar arasında benzer-iz olan, çocuklar arasında biricik ve tek başına kalana, kendi adı unutulana ad oldu.

Kimi, adı kaza, adı hastalık, göçük ya da deprem olan bir ecel-le babasız kaldığını öğrendi; kimi de bir yangın yerinin tam orta-sında, savaşta yitirdiği babasının şehadet haberini aldı.' Onun ad Yetim'di... O Elif gibi dik durmak, Rabbinden başkasına Vav gibi eğilmemek için, dünyada tek edildi.

S.N

O Elif gibi dik durmak, Rabbinden başkasına Vav gibi eğilme

İlahi adalet onun en büyük destekçisiydi. bilemedi!

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

(Asıl yetim, anneden babadan ayrı olan değil, ilimden ve ahlaktan yoksun olandır.)

Dışarıda hava ılıktı.

Kızıyla yan yana yürüyen Çisem Hanım önde, Adil Bey'le yürü
yen nişanlısı arkalarındaydı. O ise yine tek başına, kimsesizler kral
ığının sessiz ve sakin sultanıydı. Çekiştirip durduğu omuzdan askıl
çantasının sapını sımsıkı kavramış, parmaklarının boğumları bembe
yaz olmuş, şaşkınca etrafına bakınıp duruyordu. Gözlerindeki o kor
ku, annesini pazarın kalabalığında kaybetmiş üç yaşındaki masumu
endişesiyle eş değerdeydi. Çaresizlik ne kötüydü, çare bulamama
da...

Elif, hazana yenilmiş dalından kopan kuru bir yaprak misali, ka
derin rüzgârına kapılarak sürüklendiğini hissediyordu. Bir bilinmez
liğin yükünü taşıyan bacakları boşluğa düşecekken, dikenli çalılar
takılmış gibi acılı atıyordu adımlarını. Kalbi ürkek, zihni panikteyd
Gelecek bilinmeyen bir sır gibi belirdikçe önünde, yüce dağları sara

Herkes doğal bir [illegible] yerleşirken Elif içgüdüsel olarak [illegible] oturmak için hareketlendi ve tam o sırada İsmet kapıyı kapatarak [illegible] oturdu. Kızın şaşkın bakışları altındaki arabanın köşesine [illegible] sessizce devam etmeyi tercih etti.

Alıklayan bir [illegible] gülen [illegible] Elif, öfkeli gözlerini [illegible] kocaman [illegible] olarak devirdi.

"Bu neydi şimdi?" [illegible] İsmet onun kızgınlığını [illegible] gözlerine [illegible] kız ateş gibi öfkesini sevgi [illegible] "Durdur arabayı [illegible] Beden sesi kızgın [illegible] dalgalı kıvıldı "Ben [illegible]"

Kızın sahipsiz bir [illegible] sığınağına bağlayan kadın, adamın [illegible] kaburgasının arasına [illegible] yüreğinin büyümesine ve [illegible] kimden aşağıya salınan yelin serinletmesine sebep oldu. Elif [illegible] bu bebek misali yüzünü düşürüp ağlamaklı gözlerini saklayınca [illegible] dalgalı hoşlanmadı adam. Tırnaklarını kızın [illegible] batırmaya [illegible] kıyarak, alaylı sesiyle öfkesini gıdıkladı.

"Kucak kucağa oturmak isteseydi beni uyarmazdın Elif."

"Çiçek!"

Bu edepsiz sözleri artık kızın canına [illegible] etmiş ve sürekli [illegible] erek sınırlarını hoplatıyordu. Yüzü hayâ ile kızarınca, gözlerinden [illegible] parlamayla onun yüzünü süzdü. İsmet bu kız cidden bu kadar [illegible] af olamazdı değil mi? Sadece imalarla kızaran, bozulan, sadece [illegible] değil, kulakları ve ruhuyla da temiz kalan bir varlık olamazdı. El değmemiş bakir toprak bile kalmamıştı. İnsan nasıl temiz kalırdı [illegible] kalamazdı! Ama içinden bir his, onun hayatında gördüğü en [illegible] şey olduğunu söylüyordu. Hâlâ kızaran ve [illegible] günahtan sakınan, [illegible] sınırları tutunan, kendini kadife bir kutuya saklayan, [illegible] için [illegible] gizleyen kızlar var mıydı gerçekten?

Yüzü sertleşti az evvelkinin aksine, gözleri kara bir fırtınanın [illegible] girdap gibi koyuldu. "Aracım otoparkta." dedi eliyle

Ya eğer [illegible] gibi yaregi olmayan biri olsaydı? Sonra dedesi o [illegible] zorla [illegible] aşağıdaki ayakkabıyı çıkarıp kafasına fırlatırdı. Ah bunu düşünmek bile yüreğine yağlar sürmüştü. Bir adam [illegible] bedeli bu kadar çok ağrıyordu! Bakışları sevgiyle dolmuş, cesaretsiz bir [illegible] açılmış ufak bir aksiyondan bahsetmiş gibiydi bedeli. Etrafı hareketlendirmeye başlamıştı. Korkuyla titredi. Hiç istemese bile peşine düşmüş kuyruklu gibi [illegible] yönlendirmesiyle aracın bulunduğu yere geldiler. Sıyah bir cip ile lüks bir araç beklerken, onun eski, ama güzel durumda olan bir [illegible] yönetildiğini görünce, yüzündeki şaşkınlığını saklayamadı.

"Klasik..." dedi bu şaşkınlığı anlayan İsmet. Elif aracın camına yazan ufak yazıya baktı. "Dededen torunu mirası..." yazıyordu. Bu araç dedesinin miydi cidden? İsmet nezaketen kıza ön kapıyı açarak [illegible] çekildi geçmesi için ama onun açtığı kapıdan binmek yerine, arka kapının koluna uzanan kız. "Klasik işte, İsmet Bey ve düşüncesiz aileniz..." dedi lafı gediğine koyarak.

Adam çocuk gibi sırıttı. İçeri geçince onun araca binmesini sabırsızca bekledi Elif. Daha adam kapıyı kapatıp emniyet kemerine uzanamadan. "Bu çok saçma, seninle kardeşin gelebilirdi. Anlamıyorsun, bizim bir arada tek kalmamız caiz değil!" diye kızgınca homurdandı.

Dikiz aynasını düzeltti adam ama kız bunu fark edince biraz yana kaydı. Yüzü görüş alanında olmasın istedi. İsmet inatla kızın yüzüne bakarak durakladı ve kızın ciddi olduğunu görerek şaşırdı.

"Arabanın içinde henüz kimseye saldırmadım merak etme." dedi kapıyı sert bir şekilde tekrar açıp kapatarak. Aracın kapısını halletmesi gerekmekteydi, her zamanki gibi aklının bir köşesine yazıp unuttu. Kızın tepkilerine ve bu sapık muamelesine alınmıştı aslında. Tamam onun uzak durması normaldi, henüz onu gerçek anlamda tanımıyordu ama sürekli tecavüz edecekmiş gibi uzak durmaya dikkat etmesi de sinirlerini fena halde bozuyordu. Sapık değildi şükür, dilediği kadını tek bir bakışıyla yatağa atacak kadar çekiciliği vardı. Bir de dokunmak

[illegible] ve niyetini her zamanki gibi yanlış anladı [illegible] başından kaldırınca, kolunda oturan kız biraz sarsıldı. [illegible] bağladı, parmaklarının buzulunda peydahlandı. Can yanasıya sıkıntıyla çekiştirdi parmaklarını masum varlıklara. İçinde bir sıkıntı vardı, bir erkekle [illegible] ve tek olmak caiz olmadığından vicdanı rahatsız oluyordu. [illegible] hüzün vurmuş, sessizce kabuğuna çekilen kaplumbağa gibi. [illegible] verdiği sözün düğümüyle bağlıydı. Kendini [illegible] ve prangalar takılmışçasına ayağına. Öyle cansız [illegible] nefes alıp verirken hiç istemediği bir şeyi yapmak ona [illegible] bu azaptı. Üstelik bir gözlük meşakkatiyle ilk kez yan [illegible] Aradaki sinir bozucu sessizliği hafifletmek için, evlerin [illegible] ne tarafta olduğunu sordu.

"[illegible]"

"Sahile yakınsınız, bu güzel" dedi kız kendinden emin sesiyle. [illegible] bu güzel haberdi. Onlara daha evvel Tarabya'da oturduğunu söylemişti, demek ki buraya yeni taşınmışlardı.

"Bir tanıdığın falan mı var orada?" diye sordu. İsmet az önceki [illegible] halinin tersine sakindi. Meraklı bir hâli vardı sesinde.

"Kuzenim orada çalışıyor."

"Sanırım sadece bunu düşünmüyordun."

Düşüncelerini bu kadar iyi okuması genç kızı şaşırtmıştı. Bakışları dikiz aynasında çarpışınca, irkilerek yana döndü. Gözleri doldu.

"Gözlere bakmak da haram değildir sanırım" dedi yumuşak bir [illegible] adam.

"Sizin baktığınız gibi bakmak haramdır" dedi kız tek sefer ve alçak sesle.

"Tanrım..." dedi adam dişlerini sıkarak. "Sesinle ne yapacağım [illegible]"

Durur musun?" diyen nazik sesiyle irkildi. İsmet dörtlüleri yakıp, racı sağa çekip durunca, bu şaşkın haline ilk defa gülen Elif, adamın ıllamasını bir kat daha artırdı. "Ben radyoyu kasti etmiştim..." dedi, ık bir mahcuplukla.

İsmet parmağını kıpırdatmadan durdu. radyoda, onun da çok sev-ği bir şarkı çalıyordu.

Aşkının yana söz duyunca
Ben hep seni düşünürüm
Uçsuz hayaller boyunca
Ben hep seni düşünürüm

Yıldızlar kayar yüceden
Renkler sayrılır geceden
Yüreğim sızlar inceden
Ben hep seni düşünürüm

Aklım nere değer hiçe
Yol alırım içten içe
Kömür ayrır sessizce
Ben hep seni düşünürüm

"Rüzgâr eser ilden ile
Sağlığın bizmez bu çile
"Var"dan öte, "Yok"tu bile
Ben hep seni düşünürüm

İkisi de başka başka adamlar yüzünden, belki şarkının sözlerine

"Günah falan diyeceksin diye."

"Ben peygamber değilim. Keşke onun tırnağı kadar bile olabils ama bu mümkün değil... Benim de zaaflarım var. Yalnız kalınca, kitap okurum, ya türkü dinlerim. Bazen de ilahi..."

Adam şaşırdı. Onun bunlara karşı bile uzak olduğunu sanmı Madem her şeyden sakınmıyordu kendini, yanındaki boş koltuğa bak

"Neden arkaya oturdun o zaman? Seni yemeyeceğimi biliyorsı Yoksa gerçekten benden korkuyor musun? Sana bir şey yap..." d ken sözleri ağzına tıkıldı.

"Sizden korkmuyorum." dedi kız heceler gibi tane tane ve üstü basa basa. Az evvelki tatlı tavrı kalkmıştı yine ve araya sert duvar örülmüştü mesafesi geçilmesin diye.

"Hem de çok korkuyorsun." dedi adam pişkin bir ses tonuydu b biraz da arsız mıydı ne! Ve devam etti. Üstüne gitmeyi ne çok sevmi bu ukala, şımarık, zengin züppesi.

"Bunu yalanlamak senin için işleri kolaylaştırmaz. Beni ne sa yorsun, canavar falan mı?"

"Sizden değil, Allah'tan korkuyorum İsmet Bey." dedi kız ya dönüp yolu izlemeye koyularak. "Nikâhsız, bekâr bir kadınla bek bir erkeğin bir arada, bazı amaçlar içinde aynı ortamda olması u gun olmaz." Ve adamın anladığı gerçeği fark edince, memnun old Ondaki gerginliği bitirmek için lafı değiştirerek, "Çok sürer mi e gitmemiz?" diye sordu kapalı trafiğe bakıp.

Araç trafikte sıkışıp kalınca, İsmet cep telefonunu çıkarıp Ya dex'ten trafik durumuna baktı. "Sanırım iki saati bulur. Bir yere r yetişeceksin, niye sordun?" diye dalga geçti.

Kız ona bakmadığı gibi yüzünü koltuğun arkasına gömmüş, g ş açısını da kesmişti. İçinden sabır çekerek mırıldandı. "Arka tara akmazsanız sevinirim..."

et gözleri yüzünde kocaman açılarak ve şaşkınca bakakaldı. Tabi ya, ağa bindiklerinde ezan okunmuştu, bir saate kalmaz akşam ezanı da unurdu. On beş dakika sonra tosbağa hızıyla giden aracın içindeki z çoktan namazını bitirmişti.

"Allah kabul etsin." dedi adam usulca. Duruşu gibi sesi de ciddi-şmişti.

"Bakmayacaktınız." dedi kız. Kızgındı ve yanı sıra yüzü üzüntü-nden yer çekimine dayanamamış gibi aşağıya doğru süzülmüştü. Bir daha sizden söz almadan asla güvenmeyeceğim." diye ekledi.

"Sözüme güveniyorsun yani?" dikiz aynasına çevirmişti yine, hribar rengi gözleri görmek isteyen hevesli bakışlarını.

"Dedem güvenirdi." dedi kız dürüst olarak. "Derdi ki; İsmet söz rdi mi, iki eli kanda olsa tutar... Ben dedeme güveniyorum, o dediy-doğrudur."

"O zaman akşam ezanına evde oluruz, merak etme."

Aracın gazını kökleyen İsmet'in yüzü sertleşti, gözleri koyuldu. rtık durgun denizler gibi değil, kasırgalar kopmuş gibi deli deli ba-yordu. Durduk yere öfkeyle kornaya basarak, sanki bu kadar hırçın ursa yolu açabilecekmiş gibi kaba davranıyordu.

Araç evin bahçesine girene kadar bir daha ikisi de tek kelime ko-uşmadı. Büyük bahçede olan ev, büyük binaların arasında sıkışıp kü-ücük kalmıştı. Kız ilk kez gördüğü bu manzaraya tanımak ister gibi kkatle ve hayret ederek bakarken, Allah'tan İsmet'e yakalanmadı. ahçe düzenlemesi müthişti, üstelik arka bahçesi olduğunu gösteren ev ağaçlar evin çatısından görünmekteydi.

"Bak Elif..." dedi kızın eve veren dikkatini fark edip kendi üzeri-e isteyen adam. "Seninle bir anlaşma yapalım! Sen bana iyi davran, en de sana. Böylece birbirimizi çekebilecek kadar sabırlı oluruz." Bu tulabilirse hiç de fena bir anlaşma değildi.

nasıl anlarız? Ama sizin yakınlıktan kastınız! İşte o beni de, dinim
aşar. Her zaman usulü ve şartları önemserim."

"Ben de önemserim, bu yüzden yakınlaşmanın nesi yanlış?"

"Belki birbirimize uygun değilizdir... İleride arkamda üzüldüğ
bir hatıra kalsın istemem. Rabbim sakındıysa çiftleri birbirinin nef
den, mutlaka bir sebebi vardır."

"Bunu bize zaman söyleyecek değil mi? Uzak durursak nasıl
yacağız birbirimize? Sen üstüne düşüneni yap, yeter."

Kız dişlerini sıktı hırsla. Üstüne düşen elini tutmak, yeni n
sevgililer gibi öpüp koklaşmak mıydı? O kadar konuştuğundan n
anlamamıştı bu adam! Hâlâ ***mesafeyi kısalt*** diyordu. Üstüne düşend
kastı neydi? Ne bekliyordu? Emretmesi ise zaten zoruna gidiyor
Dayanamadı...

"Ne yapmamı bekliyorsunuz acaba? Kollarınıza atlamamı m
Kocam olacağınıza sevinmemi mi? Biz olamayız, iki zıt kutubuz a
olum kolum bağlı işte, sadece boyun büktüğümü görmek neden
kadar zor!"

İşte gerçekler, keskin bir kılıç darbesiyle vurmuştu adamın sine
ne. Kız cesurdu, dürüsttü ve bir o kadar da mağrur. İç gererek dişleri
sıktı, pes ederek başını salladı. "Pekâlâ, öyle olsun. Her şeyi bir
alışkısı içinde tutmak istiyorsanız Çiçek Hanım... o sizin bileceğin
bir şey. Ben uyarım, yeter ki bu tiyatro çabuk bitsin."

Omuzlarını silkip camdan dışarı bakmaya başladı kız, adam d
ı etti sözlerine.

"Başkalarının yanında uygarca davranmanı istiyorum senden Eli
e benimle sürekli çatıştığın gibi değil. Tanrım, bir de dedem s
için kedi gibi uysal derdi, bence sen kaplan gibisin, pençeleri
sanı parçalamaya hep hazır."

"Yine dedin!"

"Tamam..." dedi adam bu sefer isyanla. "Yine ne dedim?"

şundu. İsmet se büyük kapının önündeki sütunlu girişe doğru yürüeye başladı. Bu sefer arkasında bırakmasına sevinen Elif, adımlarını klaştırdı. Fakat adam kız arkada kaldığı için dönüp, sert bir biçimde ktı yüzüne. Onun yanından yürümemesine kızmıştı kesin yine, bu am haramla helalı ne zaman ayırt edecekti?

Eve girdiklerinde Çisem Hanım çoktan odasına çekilmişti, belli çiftlikte açmaya tenezzül etmediği valizlerini yerleştirmek istemiş. Kız kapının paspasına sokak kedisi gibi tünedi. Çok güzel bir hoş ldin şekliydi! Buz gibi ve isteksiz.. Mahcup bir şekilde kapıyı açan nç kıza bakarak gülümsedi Elif.

İsmet ise kıza uzandı içeri çekmek için ama Elif ürkek bir adımla rileyerek ondan uzaklaştı. Sabrının sınırını zorluyordu adamın İsmet olduğu yerde kıpırdamadan başını esnetti gerginlikle. Sonra dişini sıkıp, çenesini kasarak öfkeyle, "Sadece kapıyı kapatacaktım. eri gir." diye emretti. Elif içeri girdi, adam kapıyı öyle bir kapattı , o da dâhil olmak üzeri kapıyı açan genç kız bile yerinde korkuyla çradı.

"Annem nerede Hazal?" diye sordu İsmet kıza sert sert bakarak, nkı annesini odaya o kapamıştı. Kızın ne suçu vardı? Hazal daha vel çok nadir gördüğü bu sinirlilik haliyle afallamış, ürkekçe bir lım gerilemişti.

"O-odasında efendim." dedi yutkunarak. "Kardeşiniz de odasın- ." diye eklerken, Adil Bey'in keyifli gür sesi girişi inletti.

"Kızı azarlamayı kes İsmet!" Sonra babacan hali ile dönüp yarıncılarına baktı şefkatle. "Bize içecek sıcak bir şeyler getirir misin zım? Misafirimiz yoldan geldi." Ve müstakbel gelinine dönerek, Yoksa sen de hemen odana mı çekilecektin kızım, düşüncesizlik mi tım?" diye sordu utançla.

"Hayır amca, ben sonra da yerleşirim yerime, sıkıntı etmeyin siz aya hayır diyemeyeceğim doğrusu." dedi Elif biraz buruk, biraz çe-

Geri zekâlı mıydı İsmet, bunu mu demeye çalışıyordu en kibar yo

"Tamam, Çiçek Hanım, neden orada dikiliyorsunuz? Ha anlad içeri girerken okunacak duâ..." diye alay etti kızgınlığı hâlâ geçı miş ve üzerindeydi.

"Onu okudum." dedi kız da üste çıkarak ve mahcup bir tavır il

"O zaman neden dikiliyorsun? Kapının modelini sevmedin h halde."

"Çünkü..." dedi kız sesini alçaltarak, bakışlarını adamın bac larına çevirdi ve sanki sır verecekmiş gibi usulca devam etti. "Çün ayakkabılarımı çıkarmam gerek ve yanımda hiç terlik yok. Siz de y basıyorsunuz..."

Adam gülse mi, ağlasa mı bilemedi!

"Biz evde ayakkabılarımızı çıkarmıyoruz."

"Ama ayakkabıyla gezilen yerde namaz kılınmaz ki?" dedi saf fikrini belirterek ve adamın duruşundaki sertlik kalbindeki temizli kara bir tokat gibiydi. Tehlikeyle parlayan sert gözleri onu uyarıy du. Daha fazla konuşmadı. O anda içeriden koşturarak gelen köp havlayınca, Elif boş bulunup korkuyla sıçradı. Ufacık, tatlı bir şey bir odadan çıkıp diğerinde kaybolmuştu. Köpekleri severdi, ama ev olmasını yadırgadı, üstelik evde namaz... Sustu... ***Dilini ısır El üstüne vazife olmayan işlere burnunu sokma...*** Ama bu durum h Müslümanın üzerine vazifeydi.

"Konuyu hallettiğimize göre, salon bu tarafta küçük Leydim dedi İsmet eliyle yan tarafı göstererek. Şaşılası bir şekilde kibardı.

Hiç tanımadığı bir evin, hiç tanımadığı kişilerin ve kısmen tanıd) akrabalarının evine besmeleyle adım attığı an, aklı başına gelmiş Elif'in ama ne çare! Cahillik miydi onunkisi, basiretsizlik mi bilem ? Girmişti bir oyuna ama sanki bu oyunda yenmek istediği kada enilecek gibiydi! Ne kadar level atlayacak ya da atlaması gerek v ıatta bunun bir sonu var mı bilmiyordu.

urduğu yerde sıçratırcasına otunce, tüm dikkatleri üzerine çekti.

"Namaz vakti için, uyarı." diye açıkladı kız mahcupça, telefonu ntasından çıkarıp sesi kapatırken yüzlerine bakmadı önce.

Adil Bey ayaklandı. O zaman kız da heveslc atıldı. "Birlikte mi acağız amca?"

Ne güzel olurdu onlara imamlık etmesi, dedesinden sonra en çok lediği anlardan biri haline gelmişti bu yakınlık vesilesi. Sanki ayıp r şey söylemiş gibi kızaran yaşlı adam bocaladı, ne diyeceğini bile-edi ve garip ama homurdandı.

"Ben de bugün çok yoruldum diyecektim." Elif'in masum gözle-nden gözlerini kaçırdı ama kız anlamadı.

Elif ürkekçe dilini ısırdı ve sözlerine devam etti. "Saygısızlık et-ek değildi niyetim amca, özür dilerim." derken sesi buruktu bu kez. onra açıkladı heyecanının asıl sebebini, samimiyetleydi ağzından kan içten sözleri. "Dedem evdeyken hep böyle kılardık namazları-ızı, bize vekillik ederdi."

"Ben çok yorgunum kızım, yemeğe kadar dinlenmek istiyorum, ze iyi oturmalar."

"Şey..." diye patavatsızca atıldı Elif. Duracağı yoktu bu gün. Ama ezan okundu. Kılıp öyle dinlenseydiniz keşke!" Gözleri umutla arlamıştı.

Adil Bey suçlu bir duruşla, "Allah kabul etsin kızım, ben henüz ılmıyorum." dedi bocalamayı bırakıp sonunda. *Henüz kılmıyorum...*

Henüz derken, bunun bir zamanı mı vardı? Sesi mi titremişti? Elif aşlarını çatarak bu olayın üzerine gitmeyi yeğledi, eğer pişmanlık arsa serde, vuslat kesindi.

"Neden amcacığım?" dedi sakin bir sesle. "Bir rahatsızlığınız mı ar? Bacaklarınız mı tutmuyor, yoksa hafızanızda bir sıkıntı mı akse-iyor?"

"Henüz erken..." dedi yaşlı adam annesi tarafından sorguya çeki-

nereden biliyorsunuz ki amca, ***henüz*** kelimesiyle kendinizi kand
vorsunuz?" Yerinden kalktı. İç geçirerek amcasına yaklaştı, şefk
gözlerine baktı. Sımsıcak gülümsedi. "Ey kul, etme dünya nazı, so
kılarım diyenlerin, dün kıldık namazını."

Ve sessizliğini çığlık gibi inleten adımlarıyla odadan çıktı. Y
adamın yüreğinin ortasına bıçak saplayarak, yerinden doğrulmuş
met'i taş kestirerek ardında bıraktı. Bu son cümlesi en ağır olanıy

İsmet şaşkınca kapıya bakarken, rengi çekilmiş, gözleri irileş
babasına döndü. "İyi misin?" dedi biraz panikle.

"Sen git kıza odasını göster." dedi adam boğazını temizleye
"Ben... Şey ben..." dedi ama ne ileri gidebildi, ne geri. "Sen g
dedi sonunda. Hani biraz dinlenecekti, şimdi ne dinlenmek gelm
aklına, ne de dünya serveti, sadece bacaklarını titreten zalim söz
ona cesaretle söyleyen kızın yaptığını yapmaktı tek dileği, tabi cesa
bulursa...

Merdivenleri Hazal'la konuşarak çıkan kızın arkasından yeti
İsmet. "Ben hallederim Hazal, sen yemeğe bak." dedi tok bir sesle
buyurarak.

"Gerek yoktu." dedi Elif. Bu adam her yanına geldiğinde çeki
yordu. Onun bedeninin yakınlığından uzaklaştı biraz istemsizce.

İsmet dişlerini sıktı, bunu anlamasına rağmen umursamadı. "K
ne güzel odamı gösterecekti işte, sen gelmeseydin... Ne gerek vard

"Gerek vardı. Eve ilk defa geliyorsun, odasını nişanlıma ben gö
rüm."

Çok çabuk kabullenmiş görünüyordu *nişanlılık* oyununu. Bu k
çabuk adapte olması kızı rahatsız ediyor, tüm planlarını geri tep
ardu. Buna ne gerek vardı, o da en az Elif kadar iyi biliyordu ki,
sonunda kötü bitecekti.

Üst kattaki en son odaya varana kadar, beyaz dresuar, barak o
malı aynalarla süslenmiş uzunca bir hol yürüdüler. Elif ne kadar o

"Herkesin odasında banyosu var... Ve ben kapımı her gece sımsı-
kapatacağım, söz..." derken şımarıkça göz kırpmıştı. Ne sanıyordu
adam kendini?

Ey hayâ, ey edep, bu adama ne zaman uğrayacaksın? Ettiği ima-
yersizliğine bak. Utanç kızın yanaklarını esir aldığı gibi gözlerini
dan başka yere çekti.

Odaya girdiğinde hüzünle etrafına bakındı önce. Çantasını kol-
ğa bıraktı ve ilerleyerek yatağın yanındaki komodine yerleştirilmiş
ca bir vazo dolusu kır papatyasına bakmaya gitti. Sonra kıvrık yap-
klarına dokundu yavaşça. Bunları buraya kim koymuştu ki? Dalgın
lgın okşadı çiçekleri. Sonra düşündü; geride bıraktığı odasını, yata-
nı, dolabını ve her parçası bedeni gibi kendiyle bütünleşen eşyaları-
Şimdiden özlemiş ve içi burkulmuştu ve en zoru da bunu kimseye
ssettirmemek için çabalamak zorunda kalacak olmasıydı. Denize
lar gibi daldığı odada birkaç saniye çiçeklerin kokusuyla dinlenir
oi durmaya devam etti. Ve yardımcı kız peşlerinden geldiğini belli
ercesine, boğazını temizledi. İsmet kıza baktı kısacık.

"Bavulları yerleştirmene Hazal yardım eder."

Elif arkasına bakmadan odaya göz gezdirirken, "Eşyalarımı ben
rleştirebilirim, gerek yok. Teşekkürler." dedi kibarca.

"Hazal bu iş için bu evde..."

"Benim elim de, parmaklarım da sağlam çok şükür. Kocaman ev,
ninim yapacak daha başka işleri vardır kızların, zamanlarını çalmak
temiyorum."

"Onların işi sana hizmet etmek..." Bu keskin ses ve otoriter tavır
zı şaşkına çevirdi. "Yardımcılar bunun için var Elif, o ince sınırı
eçme..."

Elif'in ince ve şefkatli sesinden sonra, İsmet'in kalın ve buyur-
an sesi onu yerinden sıçrattı. Hazal utançtan sindi bir köşeye, yok
ibi davrandı. Elif ona nefretle bakınca, İsmet gözlerini camdan dışarı
evirdi. Hazal kızarınca, Elif gözleriyle genç kızdan özür dilerken ba-

şüncesi hoşuna gitmemişti.

"Bu evde istediğin değişikliği yapabilirsin, sonuçta yakın zar da tamamen burada yaşayacaksın. Ama bunu yaparken annemi fikrini alırsan güzel olur, arada sorun olsun istemem. Sonuçta bu hanımı hâlâ o..."

"Gerek yok." dedi kız dürüst olarak. "Herkesin rüyasına gir kadar güzel bir ev. Ve gördüğüm kadarıyla her şey zevkle, öz yerleştirilmiş. Uyumu ve bu kusursuz ambiyansını bozmak istem rum."

Zaten kalmayacağım yerin düzenini bozmaya niyetim yokun barca söylenmiş haliydi.

Bakışları açık kapıdan karşı odanın kapalı kapısına kayınca ürperdi. Bu bakışları fark edem adam birden "Seni zor durumda bı mam." dedi. Derdini anlamıştı.

Kızın tedirginliğini nereden anlamıştı ki? Her sabah abdest al ya kalktığında tedirgin olacağını, gece su içmeye kalktığında oda çıkamayacağını, nereden anlamıştı? Nasıl okuyordu en gizli düş celerini?

Odanın sade ve ferah döşemesine bayıldı Elif. Her yer alabild ne beyazdı. Bir yatak odası takımı ve camın kenarına kurulmuş u köşem koltuk.

"Allah kabul etsin." dedi İsmet ve Elif arkasını daha dönemed kapı yumuşakça kapandı. Akşam ezanı okunmuştu; değil mi? Kız duğu yerde kalakaldı. Valizleri odasına taşınmıştı, odası gösterilmi başı sıcak bir yuvaya ermişti... O zaman bu telaşının sebebi ney Kalbi neden endişeli, düşünceleri neden ürkekti?

Gözlerini kapattı, elini hızla atan yüreğinin üzerine koyup, tek ğınağı ve sahibi olan Rabbine yakardı.

"Allah'ım; mal verdiğin zaman saadetimi... kuvvet verdiğin man basiretimi... bela verdiğin zaman imanımı... nimet verdiğin

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Cehennemde ateş yoktur...
Her insan ateşini bu dünyadan kendi götürür."
Pir Sultan Abdal

Gece boyu sıklıkla süren gördüğü kötü kâbuslardan ter içinde yandı, yandı ve savaştı. Vicdan azabına yenildi kız. Her uyanışında yeniden uyuyabilmek için mücadele etti aklıyla ve sonra yorgun düşüp tekrar daldı karanlığa. Gözlerini ne zaman kapatsa, karşısına hep aynı sima ay olup doğdu. Hiç konuşmadı Fazlı dedesi Elif'le. Küs gibiydi mahzun bakışları. Gözlerini dikip yüzüne, ruhuna aktı. Ama o gözler, o yorgun gözler ona öyle şeyler anlattı ki, kız nefes nefese o meclisten kaçtı.

Savaşı kazanmak için herkesi kırıp dökenin kazanacağı galibiyet güzel değil, çirkin bir kaybediştir diye haykırdı.

Niyeti bu değildi ki, ama galiba ayağını denk almazsa yapacağı bu olacaktı. Dedesi ona vasiyet etmişti torununu, o ne yapmıştı, kaçmak için çıkar yol aramıştı. O sabah başka kararlar alarak kalktı yatağın-

ya kalmıştı. Bu sabah ise daha aşağıya inemeden, erken saatlerde pısı tıklayınca donup kaldı. Kız üzerine geçirdiği temiz elbisesi ruhundan akan nurun ışığıyla adım attığı yerde farkında olmaks ışıldarken, kapıdakinin kim olduğunu merak ederek kapıyı açtı.

Herkes uyanmış mıydı? Dahası ev ahalisi kaçta kalkardı ac bu evde? Kendi erken kalktı diye, kimseye rahatsızlık vermek iste yordu. Kapıyı açtığında, ilk şaşkınlık inlemesi Nida'dan, memnun gülümseme ise Elif'ten geldi.

"Günaydın Nida, nasılsın?"

"İyi." dedi genç kız uzak bir sesle. Mesafesini koruyan duruşu "Çok keyiflisin, güzel haber mi aldın?" diye sordu. Duruşu merak dı.

"Rüyamda dedemi gördüm. İyiydi, onun iyi olduğunu bilmek görmek bana da bulaştı. Bu sebepten ben de iyiyim."

"İyi o zaman..." dedi Nida bocalayarak. "Annem seni aşağıya ğırıyor, geç kalmazsan sıkıntı çıkarmaz."

Ona merakla bakan Nida, ilk defa sesini duyurmaya zahmet e rek, ona hatırını sormasa bile, kendince uyararak ilk adımı atmı Ona iletilmesi gereken emri yerine getirip, ortadan toz olmuştu a :n azından aralarında inşa ettiği, o kırılması olanaksız gibi duran bu ç. latmak için ilk darbeyi vurmuştu.

:slında sabah namazından beri odada dönüp duruyordu Elif, h zurşu.du, panikti, endişesinden ne yapacağını bilemiyordu. Ne aşa ya inebiliyor, ne odasında tıkılıp kalmaya tez canı el veriyordu. En eleri fazlalaştıkça, sorumluluğu artmıştı. Bir sürü kitap araştırmış bir sürü şey aklına takılıyordu ve ona yol gösterecek dedesi, artık y anda yoktu.

Gencecik bir kızdı Elif, hataları, sevinçleri, hatta patavatsızlıkla ılla olacaktı, zor zamanlar geçirmişti. Biliyordu, ne dilini tutabilir, aklındakini saklayabilirdi. Bazen hatalı bir şey görürse, kişi üzül

Onunla gerekmedikçe konuşmaz, bulunduğu alanlarda bir zahmet
naz, hatta elinden gelse soluduğu havayı teneffüs bile etmez hal-
ydi kadın.

"Günaydın Çisem Hanım... Beni istemişsiniz?" dedi keyifli ol-
ya çalıştığı zoraki bir sesle.

Kadın arkasından gelen sesi duyunca, kıza dönüp, "Sana da gü-
ydın çocuğum." diyerek yanına yaklaştı. Yüzünde dalgalanan dü-
ncelerinde huzursuzluk vakıftı. Kızın dirseğinden sıkıca tutarak ka-
lık ettiğini fark etmeyecek kadar kendi düşüncelerinde boğuşurken,
mur homur çekiştirmeleriyle, "Bu evde bizden başka yaşayanlar da
r, Adil Bey onları tanımanı istiyor." diye açıklama yaptı.

Kolu acıyan Elif ona bakasıya kadar, mutfak kapısından içeri so-
lmuştu bile. Ortada toplanan şaşkın çalışanlar mutfağa destursuz
lan iki kadına bakınca, Çisem Hanım ancak o zaman kızın kolunu
r kedinin ensesinden tuttuğu gibi- tuttuğunu fark ederek derhal eli-
çekti.

Elif elini acıyan koluna koyarak bir adım gerilerken, içinde yaşa-
ğı kırgınlığı kadına belli etmemeye çalıştı. Çisem Hanım özür di-
mek gibi bir incelik göstermektense, kibrini yüzüne maske olarak
kmayı yeğledi. Bakışlarını ona merakla bakan iki şaşkın genç kıza
virerek, "Elif Hanım; İsmet Bey'in nişanlısı kızlar." dedi isteksiz
r tonda ve yüzünden geçen garip buruşma durumun vahim tercüma-
ydı. ***Gelinim*** kelimesini ağzına yakıştıramıyor gibiydi.

Hiç istemese bile sabahki aldığı kararın keyfi, kızın üzerine külfet
up basmıştı.

Elif'in omzuna nazik bir dokunuşla vurarak dikkatini kendine çe-
n Çisem Hanım, "Sizi buradaki yardımcılarımızla tanıştırmak isti-
orum Elif Hanım." diye bildirdi.

Mesafe. Mesafe. Mesafe. Kızım yok. Gelinim yok. Elif Hanım
ır!

leyen kadının aksine, samimiydi dudaklarına dizilen gülüşü.

"Bu Hanife Hanım, mutfağa o bakar." dedi Çisem Hanım e kadını, alelade bir vazo tanıtıyor gibi göstererek. "Bunlar da Haz Kumru, onun kızları. Bir de şoförümüz var, o da oğlu Murat... Ha Hanım eşini iki yıl evvel kaybetti, o da bahçıvanlık, kâhyalık dâhi işimizi yapardı, şimdi kalan işlerle Murat ilgilenmeye çalışıyor. M bu evin çalışanı, Adil Bey'in özel şoförü Gökhan pek nadir bu olur. Onu da gelince tanıştırırım. Ya da kızlar seni tanıştırır."

Elif orta yaşlı kadının rengi soluk gözlerine baktı. Çok fazla gun duruyordu ruhu, çok çekmiş, ama ayakta kalmayı başarmış duğu gözlerinden duruşuna kadar hissettiriyordu kendini. Ona g eden Elif, "Allah rahmet eylesin efendim. Dilerim, Peygamber e dimize komşu olur eşiniz." dedi üzgünlüğünü belirterek. Beceriks gülümseyerek "Nasılsınız?" diye sorduğunda samimi tavrı içtend

Onun bu mesafesiz ve sıcak havasıyla, kızlar da parlayan gö riyle kıkırdadılar. Hanife Hanım kızlarını dürterek despotluğunu b ederken, "Hoş geldiniz Elif Hanım... Bir şeye ihtiyacınız olursa larım emrinize amade..." dedi otoriterliğini sunarak. "Ben de yapa ama onlar genç, istediğinizi daha çabuk yaparlar..." diye de ekled

Bu sohbetin bittiğini belirten Çisem Hanım boğazını temizle rek, "Kahvaltı hazır mı?" derken uyarıcı bakışlarıyla Elif'e baktı. sessizce kuyruk misali peşine düşmesi gerektiğini anladı. Kızın diğer anladığı gerçekse, çalışanlarla mümkün mertebe diyalog kur masıydı. Sanki tasması elinde bir finoydu artık ve ona komut ver ğinde, düşünmeksizin uyulmasını bekliyordu kayınvalidesi.

Bu hiç hoşuna gitmedi ama terbiyesizlik de etmedi.

Çisem Hanım yapılması ve uyulması gerekenleri tek tek sı larken, kız dikkatle onu dinliyordu. "Mesafeni korumalısın. Kız anneleri gibi yol yordam konusunda çok şanslı değiller. Ayrıca n safirlerimin yanında saygısızlığı kaldırmam, konuşmalarımız ve ha

k kısmını eliyle süpürterek düzeltti. Kadın başını önüne çevirerek
lladı. "Kıyafet konusunda sana sesimi çıkaramamam, her aklına es-
ini yapacağın anlamına gelmez! Bir de bazı şeyler..." derken durdu
kıza tepeden bir bakış daha attı. Gözlerindeki uyarı, duruşundaki
tılık gelecek olan konuşmanın ağırlığına işaretti. "Bazı şeyler er-
klerin huzurunu bozar, bilmem anlatabildim mi? Her şey erkeklere
ylenmez. Bir sıkıntın olursa benimle paylaş, İsmet ve Adil Bey'le
ğil. Huzur olacaksa, itaat olmalı, değil mi ama? Üstelik iki de bir de
şeylerden şikâyet edenlerden hazzetmem. Sürekli sorun çıkaranla-
sevmem. Herkesin haddini bilmesini severim."

Haddini çok güzel bildirmişti yaşlı kadın, kız bundan sonra haddi-
bilirken iki kere düşünecekti.

"Bir de, sen de modern kapalılar gibi neden takılmıyorsun anlamı-
rum, çok güzel pantolonlar var sizin için, tunikler falan."

"Ben de giyiniyorum etekli pantolon. Dağda bayırda zor oluyor
ürümek, rahatlığına alıştım."

"Onlar etek gibiler, pantolon değil." dedi kadın.

"Amaç da bu zaten, etek gibi bol pantolon kadar rahat..."

Kadın konuştu, uyardı, haddini bildirdi. Kendini hiç bu kadar
hil, değersiz, sahipsiz, bilgisiz ve hadsiz hissettirmemişti bu güne
dar kimse ona. Sanki ilim irfan yüzü görmemiş, mektep mürekkebi
lamamış, oturmasını kalkmasını, konuşmasını, gezmesini bilmeyen
ocuğa telkin veriyordu kadın. Ona ne yapması gerektiğini ve yapma-
ası gerekenleri ricayla anlatmıyor, kendi doğrularını emrediyordu.

Oysa o iyi yetiştirilmiş bir genç kız, ilim irfan öğretilmiş iyi bir
lebe, işinde başarılı olan bir arkeologdu. Boğazında bir yumru oldu
üzün, yutkundukça daha derine saplandı bıçak gibi bir acı. Burnunun
reğini sızlatan keder sinesine sıralandı, mağrur gözlerinin gerisini
latan acı, ne yetimlikten, ne acizlikten kaynaklıydı. Saygısından
ğzını açıp tek kelime etmedi Elif, dikte edilenlere uymayacaktı el-

kuralları vardır, her ailenin bir disiplin şekli, her konuşmanın bir
desi vardır. Bu kuralları değiştirmenizi değil, uymanızı beklemel
evde yaşayan oğlum ve eşim kadar benim de hakkımdır."

Kız gerilen dudaklarını ıslattı. Kırpışan kirpiklerini sabitledi
gözlerinin gerisinde çağlayan pınarların gözbebeklerini ıslatma
engel olmadı. "Size karşı bir saygısızlığım mı oldu Çisem Hanım

"Ayrıca gereksiz alınganlıklardan hoşlanmam." dedi kadın sa
rını omzundan geriye savurarak, gözlerini yüzünden çekti.

Kız başını aşağıya eğdi, sesi üzgün, duruşu ürkekti. "Eğer bil
den sizi kırdıysam, üzülmenizi sağlayacak bir saygısızlık ettiys
özür dilerim. Sizin düzeninizi bozmaya gelmedim, asla böyle bi
yetim olamaz. Kendime düzen kurmaya da çalışmadım. Korkma
saygı gördüğüm sürece, saygıda kusur etmem. Kaldı ki, ben size
mette zaten kusur etmem. Başımın üstünde yeriniz var, gönlümde
kurmak ise sizin bileceğiniz iştir."

Kadın kıza bakarak gözlerini devirdi. *Gönlünde yer kurmak*
"Anlaştık o zaman... Ayağıma bağ olmanı değil, yanıma arkadaş
manı isterim." dedi vurgulayarak. Yine Gelini olmasını değil, yab
olmasını istemişti. Eğer öyle istiyorsa yanılıyordu. Müslüman
evladın sorumluluğu, başka bir yürek gerektirirdi ve Elif anneye
babaya "Of!" bile denilmeyeceğini bilecek kadar, çok dedesinin s
betlerini dinlemişti.

Saygısını ve itaatini koruyan, ağzını açıp tek kelimeyle cevap
mayan Elif, sinirli adımlarını müstakbel kayınvalidesinin adımları
uydurdu. Geniş camlı kapılardan içeri girdiklerinde, orta yaşlı kad
son cümlesine noktasını çoktan koymuştu.

Düşüncelere dalan Elif ürperdi. İçerisi serindi. Dolu dolu olan b
kışları yana kaydı. Kemerli kapılardan beyaz duvarlar, parlak, ma
cilalı zeminlerle kaplı yere, avizelerin eşsiz ihtişamı yansıyordu. Y
mek bölümünün arka tarafında, evin sol kanadına doğru başka b
salon uzanıyor, buradaki kapılardan biri televizyon odasına açılıy

ncasına çevirerek, utangaç bir sesle, "Hayırlı sabahlar amcacığım." ye mırıldandı.

"Baba, kızım, artık bana baba demelisin."

Elif sadece gülümsedi ve bu gülüş ne yazık ki gözlerine ulaşmadı.

"İyi dinlendiniz mi?" diye sordu İsmet annesinden daha çok müskbel eşine bakarak.

Yerine geçen Çisem Hanım umursamaz bir sesle, "Akşam uyuyaadım, kitap okudum." diyerek kızı umursamadığını bilahare göstermek ister gibiydi. Uyumamıştı ama onun odasına gelip bir şeye ihtiyaolup olmadığını, bir sıkıntısı olduğunda çekinmemesini söylemeye nezzül etmediği gibi, henüz *hoş geldin* bile dememişti.

Karnı açlıktan zil çalan kızın midesi, yediği laflar sayesinde fazlayla doymuş, ona yemeden bile tok hissettirmişti kendini. Sustu. Ne yebilirdi ki, kadın onunla konuşmayı bırak, varlığını bile gözlerine bkmak istemiyordu.

Masadaki yerine bakınırken, herkesin masada olduğunu ve keyifbir sohbete başladıklarını gördü. Bakışları yiyeceklere kaydığında, Misafir mi bekliyorsunuz?" diye merakla sordu amcasına.

Hazal çay doldururken, Çisem Hanım merakla baktı gelinine. Elif ındalyesini çekip, İsmet Bey'den en uzak köşeye geçti.

"Hayır." dedi Çisem Hanım soğuk sesiyle. "Neden sordun?"

"Kahvaltı, ziyafet gibi..." dedi kız dürüstçe. Gerçekten de bir uş sütü eksikti. Bu kadar çeşit olunca haliyle aklına ilk gelen şey u olmuştu. Fazlasıyla abartılı bir kahvaltı masasıydı ve insanın bir turuşta bunlardan ne kadar yiyebileceği belliydi. Midenin boyutunda enişleme olmayacağına göre, çoğu müsrifçe çöpe gidecekti.

Çisem Hanım omuz silkerek "Misafirimiz sensin." dedi seri bir amleyle. Bu kadın bunu galiba hep yapacaktı. Kadının sürekli vuruladığı hakikat, Elif için anlaşılıyordu ki bu masaya bile o emanetti.

serdi sakince. Elif şaşkınlıkla anne oğulun resteşen ifadelerine b
ve sustu. Adil Bey karısına sert bir bakış atarak, çatalına uzandı. K
lar gergin ortamdan çekinerek servisi yaparken, Elif yüzünü mas
eğdi. İçine çektiği derin nefesi fark etmesinler diye usulca bırakır
bu yaşadıklarını rüya sayabilse ne güzel olurdu. Üzerine sabah kâb
gibi çökmüştü iki saat içinde yaşadığı her saniye.

"Benim için bir daha böyle bir hazırlık yapmazsanız ben daha ç
mutlu olurum amca..." diye başladı mahcup sözlerine. "Yiyebildiğ
kadarı beni mutlu eder inanın. Fazlası israfa girdiğinde ise boğazı
dan huzurla geçmez. Bana gülün, güzel bir sohbet arkadaşı olun, b
dünyanın en şanslı insanı olurum zaten." Masayı göstererek, "A
buna gerçekten gerek yok." diye eklerken beklentilerinin obur insa
ları mutlu edecek bir sofra değil, iki tatlı kelime ve hareketten iba
olduğunu vurguladı.

Çisem Hanım gözlerini kıstı, kızın dürüstlüğünden şüpheye düş
rek, ailesinin gözünü boyamaya çalıştığına kanaat getirdiğinde, ha
sız olduğunu bilmiyordu. Oysa kız ciddiydi. Ona en güzel sürpriz, g
ler yüz, sıcak çay, irfan sahibi bir yürek olurdu. Yaptıkları muhakk
çok ince bir düşünceydi ama bilmiyorlardı ki, Elif çok zamandır
kalan Müslüman kardeşlerini düşündüğünden, yemek yerken vicd
muhasebesine düşmekteydi.

Arakan, Filistin, Etiyopya, Cezayir, Tunus, Somali, Cibuti, Suriy
ve birçok Müslüman ülke açken, anaları kan ağlayıp, eşleri, evlatla
katledilirken, nasıl böylesine israfla kutlamayı kendine layık görürdü
Vicdanına oturan büyük bir gülle, ateş olup yandı sinesinde. Ne iştah
kalmıştı, ne de güne sohbetle girme hevesi. Gözleri de dolmaya başla
mıştı sanki ama bu aciz yanını kimseye göstermeyecekti.

Onun durgun haline baktı genç adam. Güzel yüzü gülüyordu eve
ama çikolata gözlerindeki o hüzün nedendi? Yerinden, yurdundan ol
duğu için mi üzgündü, yoksa buraya geldiği için mi mutsuzdu ede

Ne bekliyordu ki, zaten buraya kendine aile kurmaya değil, araki farkı göze vurmaya gelmemiş miydi? O zaman neden her söze ılıp, her imaya üzülüyordu?

Zorla yediği yemeğin ardından, kahve servisi için salona geçildi. lında amacı kaçmak, Cuma saati gelene kadar Kuran-ı Kerim'e tesn olmak ve tüm sorunlardan duâ aracıyla arınmaktı ama büyüklerisaygı öğretilmişti ona, bunu yapamazdı.

"Kızım, yorgunsan odana çekilebilirsin?" dedi Adil Bey ondaki ğişimi sezince. Anlayışlıydı. Kibardı. Kızdaki durgunluk, onun da kkatinden kaçmamıştı. "Biz işe gideceğimiz için erken kalktık, eğer n rahatsız oluyorsan..."

"Biz kahvaltılarımızı ailecek bu saatte yaparız Adil Bey" dedi Çim Hanım, sandalyesinde esneyip duran Nida'ya bakarak, "Herkes bahları sofrada olmalı." diye tamamladı sözlerini.

"Ben de erken kalkarım amcacığım, siz beni düşünmeyin. Sabah mazından sonra, kuşluk vakti geçene kadar uyuyamam... Bilirsiz, "Gaylule uykusu iyi değildir. Kerahet vakti uyuyan ölüme uyur, ananların şükretmesi gerekir."

Elif görümcesine baktı, yine elinde telefon ve kulağında kulaklık rdı. Bu kız yemek ve tuvalet ihtiyacı dışında sanırım devre dışıydı. sem Hanım ve Adil Bey keyifle kahvelerini içerken, koyu bir sohte daldı. Çisem Hanım hafta içi arkadaşlarının ziyaretine geleceğini ylüyordu, Adil Bey de ona gelinlerini tanıştırması için keyifli bir ıski yapıyordu.

Bugün onun gibi sessiz kalmayı tercih eden İsmet ise, dirseğini ltuğun kolçağına yaslamış, gözlerini kızın yüzüne dikmiş, sanki inden gelse beynini açıp, açık bir kitap gibi okumak istercesine deli bakıyordu. Kız onun ne düşündüğü belli olmayan bakışlarından ratsız olup, yerinde huzursuzca kıpırdanırken, uyarırcasına boğazını mizledi. İsmet gözlerini üzerinden çekmeyince, iç gerdi.

şüncelerinin karanlığına dalmış ve yolunu kaybetmişti. Şimdi Siva olsaydı, bahçeye çıkar, biraz temiz hava alır, eski mutlu haline bucak dönerdi. Fakat içinden ne gülümsemek, ne de başka bir yapmak gelmedi.

"Ama hava serin Elif, yağmur yağacak gibi." dedi Nida, gözle telefonundan çekmeden. Bu kız bu bir iki kelimelik konuşmaları y masa dilsiz olduğunu sanabilirdi görenler.

Şaşırarak sesin sahibine baktı Elif, ilk defa konuşan kız onu a latmıştı. Konuşması için bekledi fakat onun yerine Adil Bey, "Doğ hava serin kızım." dedi uyararak.

"Üzerime şalımı alırım amca, merak etmeyin." dedi kız yerinc kalkarken. Önce kapıya gidecek oldu, sonra bir an durakladı. "Sen gelmek ister misin Nida?" diye sordu kısık bir sesle. Az önce öner bulunan kız, şimdi onu duymuyordu bile. Adil Bey kızının kulağ daki kulaklığı çekerek çıkardı. Azarlayan bir tonda, "Bırak artık lanet şeyi, hasta olacaksın. Çık biraz hava al yengenle." diye ser buyurdu.

Kulaklığını babasının elinden çeken Nida, eski haline dönmek terken, "Kızı rahat bırak Adil Bey, o zaten öğlen dışarı çıkacak, ark daşlarıyla alır havasını." dedi Elif'e burnunu kıvıran Çisem Hanım

Bunu da umursamazmış gibi davranmaya çalışan kırgın Elif, hız salondan ayrıldı.

Beş dakika sonra üzerindeki şalına sıkıca sarınarak, uzun ağa ların gölgesinde kalan bahçe koltuğunda oturuyordu. Henüz sabah demleri olduğu için, güneş bir çıkıp bir kayboluyordu. Kuru bir s ğuk: havayı esir almıştı üstelik. Başını geriye yasladı, gözlerini k patti, kuşların sesine, rüzgârın uğultusuna odaklandı. Ama duyamad Kuş sesi yoktu, bu nasıl olurdu? Düşünürken geçmişin kederine, gel ceğin umuduna bir yolculuk yaptı kendi içinde. Ve çok uzun sürme bu yolculuk...

uğu yerde donup kaldı. Bugün her zamankinden sessiz kalan İs-
t, sırtını evin duvarına yaslamış, az uzaktan sessizce onu izliyordu.
zü ağacın gölgesinde kaldığı için ne düşündüğünü o muzır gözle-
den okuyamıyordu. Kız derhal toparlandı, kendine çeki düzen ve-
ek şalına iyice sarındı.

"İnsanları hep böyle gizlice izler misiniz?"

"Bazen." dedi adam gülümseyerek. "Peki, sen hep böyle dengesiz
sin?"

Kız afalladı. "Anlamadım.. "

"Sen, siz, Bey... Bir netlik kuramayacak mısın?"

"Çocukluktan gelen alışkanlık *sen*, aslı *siz* olmalı İsmet Bey, bi-
orsunuz." Kız şalına sıkıca sarınarak ayaklandı. Ona bakmadan,
ayırlı işler." dedi eve yönelirken.

"Hava alacağını söylemiştin." dedi adam garip bir kaş çatışla, yas-
dığı duvardan doğrulurken kız ona baktı.

"Havamı aldım..." dedi dürüstçe. Cidden havasını almıştı aklın-
kiler ve gördükleriyle. Ona bir daha konuşma hakkı vermeden eve
mek ve bu sohbeti burada kesmek istedi. Kuşluk namazını kılıp
tağına yatacak ve kaylûle uykusu sürene kadar yorganı tepesine çe-
rek, tüm dünyadan kendini soyutlayacaktı. Ama olmadı. İsmet usul
ımlarla kıza yaklaşıp, önünü kesti. Dar bir geçit olan yerde sıkışan
if, bundan hoşlanmayarak sağa kaçtı, ama o kadar iri olunca adam.
nındaki kısa mesafeden ona sürtünmeden geçmesi mümkün olma-
caktı.

Gözleri şeytanca parlayan İsmet, bunu yapmayacağını bildiğin-
n, kendinden emin bir duruşla yolunu tutmaya devam etti.

"Yolumu açar mısınız?"

"Bana hayırlı işler demeyecek misin?"

"Az evvel dedim ya."

nanın çekiciliği, azabın büyüklüğü, çaresizliğin yüze vurmuş hali duruşu. Gözleri yerde, yüzü eğikti, şalına öyle sıkı sarılmıştı ki, nef siz kalması an meselesiydi. Ve kulağına vuran ılık sesle, irkildi.

"En azından yüzüme bakmama izin ver..."

Kalbi öyle sesli gümledi ki, kulağında bir şey *pıs* diye hava söndürdü. Bu kadar yakınlığa hazır değildi Elif, tenine ateş sürülm gibi irkildi ve tüyleri ürperdi. İradesine vurulan büyük tokmağı vuşturdu. Ürkekçe bir adım gerilerken, nefesi kesilmiş, göğüs kafe ni zorlayan kalbi hızlanmıştı. Dudaklarını dişleyerek "İ-smet Bey Lütfen ..." dedi hızla. Sırtından aşağıya bir ısı yayıldı. Onu kıyıla köşelerde sıkıştıracaksa eğer, işi gerçekten zordu, çünkü onun inad biliyordu, ne kaçacak alan, ne gizlenecek yer vermeyecekti.

Adamın iri bedeninden sızan ısı, kızın tüm tüylerini havalandı yordu. Bir adım daha geriledi, artık aralarındaki mesafe, iki adımd biraz fazlaydı.

"Kaçarak bir yere varamayacağımızı ikimiz de biliyoruz Elif, b rak en azından olması gereken gerçekleşsin... Oyun oynamayalım.

Ateşle oyun oynanmazdı, bilmez miydi? İkisini de yakacaktı.

Kız gür kirpiklerini havalandırdı, güzel gözlerini adamın cayır c yır yanan deniz gözlerine çevirdi. Ateş suya düşer miydi? Onun gözl rindeki umman gaz yağı misali yangınlar başlatmıştı, yandığını ve b pervane misali ateşe çekildiğini hissetti Elif. Bu durum duruşunda güveni kırınca, kendine iradesini sorgulattı. Onun sıcak bakışlarıy yanaklarının kızardığına emindi. Bakışları neden bu kadar derind Neden sürekli her daim onunla ilgiliydi? Şu vakte kadar bir kere ilg sini hissettirmeyen adam, neden bir anda kabak çiçeği misali açılmış tı? Aklındaki cevabı olmayan sorular gözlerine yansıdıkça, bakışları kaçırdı. Solukları hızlandıkça kaçacak bir delik aradı.

"Şu halimiz hiç çekici değil. Bu yaklaşımınız sizin için bir oyu

dam, haylaz çocuklar gibi gözleri parladı. Dudaklarının kıyılarında elıren keyif, kızın dikkate alamayacağı kadar ufaktı. Elif heyecanın- an bocaladıkça, bundan hoşlanan adamın gözlerindeki ışık, bakışları ör edecek kadar arttı.

"Yani beni yakacağını mı ima ediyorsun Elif?"

"Çi-Çiçek..." dedi kız kekeleyerek. "Eğer ateşle oynarsanız, ya- an tek kişi siz olmazsınız İsmet Bey... Bırakın gideyim." Yana kay- ı. Adam da iri bir adımla yana kaydı.

"Yanalım o zaman!" dedi ve bir adım daha önüne attı.

"İsmet Bey l-lütfen. Bu oyun değil, Allah'ın yasaklarıyla oyun lmaz, ona asilik olmaz. Yanımızda biri olmadan konuşmamız iyi so- uçlar doğurmaz." dedi Elif. Tedirgindi, kaçacak bir sebep aradı ama ulamadı.

"Mesela ne gibi?"

"Lütfen!"

"Heyecan gibi mi?"

Adamın bu inadı karşısında kız bayılacak gibi oldu. Sıcak bastı Az evvel üşüyen kızın elleri alev aldı. Bacakları titriyor, yer ayakla ının altında adeta çekiliyordu. Şalının kumaşına sımsıkı sarılan par nakları acıyor, gözlerinin gerisinde coşan yaşları kirpiklerini zorlu yordu. "Bana eziyet etmeyin."

"Sana eziyet etmiyorum Elif... Sadece müstakbel karımı tanıma ya çalışıyorum... Utanınca kızardığını anladım mesela."

Bedeni titreyen kızın yanakları artık daha fazla yanıyordu. Gözle ini mahcupça etrafta gezdirirken, hızlı hızlı soludu. İsmet devam ett "Heyecanlanınca soluklarının hızlandığını da anladım."

Kız nefes almayı bıraktı. Kurumuş dudaklarını dişlerinin arasın alıp, kanatasıya ısırdı. Adamın bakışları oraya kaydı ama kız anla madı. O anda panikledikçe, mantığı karıştı. Karnındaki ağrı, gitgid

nının sıcaklığını merak ediyorum..." diye gerçeği dile vurdu. Se
derin ve tutkuluydu, ağır bir gülle gibi kızın ahlakına oturmuştu. Gö
leri karanlık, ihtiraslı ve şehvetliydi, eğer azap gökten gelmeyecekse
kızın içinde yanan lavlar onu tüketecekti.

"Teninin yumuşaklığını merak ediyorum." dedi adam aynı ağ
sesle.

"Etme..." dedi dehşet içinde soluk soluğa kız. "Sana dedim, biz.
biz yalnız kalmayalım."

"Biz bence biraz yalnız kalalım..." dedi adam umursamazca.

Kız bir adım daha uzaklaşarak, bahçe gurubunun yanına geld
Hızlı bir manevrayla derhal yana kaydı ve aradaki mesafeyi açtı. Diz
leri tutmuyor gibiyken bacakları sanki bir ağacın dalında zor dura
yaprak gibi sallanıyordu.

"A-amir Bin Rabia r.a.'den; Rasulullah sallallahu aleyhi ve se
lem buyurdu ki..." dedi kız titrek sesiyle kekeleyerek. Adam onun n
diyeceğini dikkatle dinlerken, sürekli kaçırdığı gözlerine inatla bak
maktan vazgeçmedi. "ألا إن رجل وامرأة خلوا بمكان فالثالث بينهما الشيطان
Bir kadınla erkek yalnız kaldığında, üçüncüleri şeytan olur. Şu... Ş
anda aramızda şeytan var. Lütfen, ona uyup beni üzmeyin. Pişmanlı
ğım olmayın. Buraya geldiğime, pişman etmeyin!"

"Anlamadım." dedi sesi sertleşen çatık kaşlı adam hırsla, "Yalnı
kalınca sana istediğim gibi dokunamıyorum bile."

"Kur'an-ı Kerim'e abdestsiz dokunamıyorsan, bana da nikâhsı
dokunamazsın."

Her kelime gülle kadar ağırdı adam için ve yanlış anladığından
zoruna gitti.

Kızın sulanan gözleri, adamın ateş içinde kızıl nehirler gibi kay
nayan gözlerine baktı ve kırgınlığı, mahcupluğu, çektiği acı vurdu yü
züne. Ondaki ahlaki korku adamı tokatladı. "Gözleriniz bana dokunu
yor İsmet Bey, tüm sırlarımı çözmek için uğraşıyorlar. Yapmayın..."

n duruşuyla umursamazca sırıttı. Kız öfkeyle kaşlarını çattı ama bu
kesi kendine miydi yoksa daha çok ona mıydı, anlayamadı! "Nur
iresi 30. Ayetinde diyor ki; 'Mü'minin erkeklere söyle, bakışlarını in-
rsinler (haramdan sakınsınlar), ırzlarını korusunlar. Bu, onlar için
ha temizdir. Muhakkak ki Allah, yaptıkları şeylerden haberdardır.'
damın şaşkınlıkla kendini izlediğini görünce, kirpiklerini yere eğdi.
u hatırlatma yine ondan daha fazla kendineydi. "Gözlerinizi haram-
ın sakının İsmet Bey..."

"Bence yanlış yorumluyorsun sen bunu. Güzele bakmak sevaptır.
ana bakmak haram değil, olsa olsa sünnet olur."

"Helal olan güzele bakmak sevaptır, elbette ki en büyük sevaptır
ma ben senin helalin değilim!"

Adamın yüzündeki gülümseme silindi, yerine sert bir ciddiyet
erleşti. "Evet, henüz değilsin... Ama yine de sen bana aitsin! Bunu
içbir şey değiştirmiyor."

Bana aitsin! Kızın zihninde bu sözün baskısı meyus bir nakarat
lup çınlarken, söyleyişindeki etki bedenini sarsıyordu. Bu sözlerde-
i özgüven, duruşundaki meydan okuma, kelimelerindeki küstahlık
ızın hoşuna gitmiyordu. Öfkeyle kalkan gözleri adamın mazilerine
ibrit çaktı. Kız bu durumdan iyice sıkılarak yeniden ricada bulunur-
en artık daha gergindi.

"İzin verir misin, geçeceğim!"

"Hayırlı işler dilersen, gitmene izin veririm. Yoksa ben burada du
urum, sen de bana dokunmadan geçemezsin."

"Hayırlı işler İsmet Bey." Bu bir kabulleniş değil, kaçıştı.

"İsmet!" diye uyardı adam tatlı bir tonda.

"Bey?" dedi kız, sert bir vurguyla.

Gülümsedi adam, gamzelerini seyre soka soka gülümsedi. Kızı
yüreği yine günahkâr bir çırpınışın içine çekildi ve vicdanına aza

"Çiçek!"

"Elif." dedi inadına baskın bir tonda.

"Çiçek..."

"İsmet..."

"Bey..."

Bu oyun adam için gittikçe eğlenceli, kız için gittikçe sıkıntılı b hal almaya başladı. İsmet kendinden yapı olarak ufak, inat olarak fa la olan kızla uğraşmayı seviyordu.

Elif kızgın adımlarıyla yeri döve döve biraz uzaklaştı, ama son birden durup, aklına gelen bir şeyle arkasını dönerek adama sert se baktı. İsmet ellerini cebine sokmuş, ışıldayan gözlerle ona bakıyord Gözlerinde gördüğü şey, hayranlık olamazdı, değil mi? Kafasını dal fazla karıştırmasına müsaade etmedi. Kız düşüncelere daldı, ada muzırlığı diline şarkı yaptı.

"Yoksa öpücük vereceğin gibi bir hayale kapılmakla hata mı ed yorum Hanım?"

"Tokatlarımı bile size hediye edecek kadar yakın görmüyoru sizi İsmet Bey..."

"Doğru, tokat atarken temas eder, çarpılırsın falan..."

"Sız... Siz?" dedi bocalayarak yumruk yaptığı elini silkeled "Biraz ciddi olun." Adamın keyifle attığı kahkahasını yarıda keserel "Bugün Cuma!" dedi kız kısık sesiyle. Adam tepki vermeyince "Gi meyecek misin?" diye sordu.

"Kovuyor musun?" dedi İsmet tek kaşını sertçe kaldırarak. B gülüp, bir kızan adamın tepkileri karışmıştı. "Daha ilk günden ko vuyorsun, cık cık cık... Yakıştıramadım Hanım, insan Bey'ini evde kovmaz."

"İsmet Bey... Geç kalıyorsunuz... Gitmeyecek misiniz cidden? i kolundaki saate bakarak. Kızın ciddi sesi ve merakla saatine ba

ğladı. Adam bu horozlanan haline tepki olarak kaşlarını kaldırdı. Şu
alinin kızgınlıktan çok, tatlı olduğunun farkına varsa, bu tepkiyi ona
la göstermezdi Elif.

"Bu kadar beklediyse iş, namazı kılana kadar da bekler sanırım...
açmaz."

"Bana emir mi veriyorsun?" dedi adam kaşlarını yay gibi gererek,
u tutumundan hoşlanmadığı belliydi.

Başını kaldırıp yüzüne baktı kız sıkıntıyla, onun sert hallerini sev-
iyor, ürküyor ve çekiniyordu. O zaman cesaretini yitiriyor, söyleye-
eklerinde korkuyordu. Ama yine de kendi bildiğini okuyordu iradesi,
özlerini sakınmıyordu. "Ben değil, Allah veriyor bu emri. Ben sade-
e vesileyim, görevimi yerine getirip hatırlatıyorum."

Bu adam ne zaman soğuk bir demir gibi baksa, kızın sırtından
şağıya bir ürperti yayılıyordu. Şimdi de öyle bakıyordu işte ve kız bu
ebepten dik durabilmek için gerçek bir çaba harcıyordu. "Bizim artık
iddi bir konuşma yapmamız gerekiyor İsmet Bey, bu akşam müsait
lursanız, yemekten sonra ailecek otururken konuşuruz."

"Bizim hakkımızdaysa mevzu, neden ailecek konuşuyoruz? Ko-
uşmayı çok istiyorsan, seni alırım, sakin bir yerde..."

"*Sizden kim Allâh'a ve* âhiret gününe inanıyorsa, yanında mahre-
mi olmayan bir kadınla baş başa kalmasın. Çünkü bunu yaparsa üçün-
üleri şeytan olur... Size bu ayeti az evvel açıkladım... Bu ayeti hatır-
adığım sürece, baş başa olmayı aklınızdan çıkarın. O yüzden benim
ilemden kimsem kalmadığı için, vekilim olarak... Amcam, annen ya
la Nida yanımızda olacak..."

"Seni ararım, baş başa konuşuruz. Telefonla da konuşmayacak de
ğilsin herhalde..."

"Konuşurum elbette." dedi kız hızla.

Adam şaşkınlaştı. "Cidden mi?"

aşk, sevgi, gıybet, yalan ve şehevi hisleri uyandıran şeyler gibi, bu
ları konuşmak kesinlikle doğru değildir. Fakat geleceğimiz için o
sohbetleri, dini konularda Allah'ı, ölümü, ahireti, duygu ve düşün
leri hatırlatan konuşmalar olursa, elbette bunlar yasak denilmez,
zinle dilediğiniz kadar konuşurum. İhtiyaçlar, beklentiler neyse on
olmalı. Ölçümüz olmalı. Bu ölçülerle hareket ettiğiniz zaman, güna
girmeyeceğimizi ve kendimizi koruyacağımızı biliyoruz. İnsanlar
şekilde çok güzel sohbetler edebiliyorlar. Hatırlatayım."

"Telefonda seninle iş ortağımla olduğu gibi mesafeli konu
mam." diye kestirip attı adam. Öfkeliyken ürkütesi duruyordu. S
ve emin. "Şu anda resmi olarak sevgilimsin."

"Gayri resmi diyecektiniz... Henüz nikâhımız yok."

"Ben istediğim şekilde konuşurum Yaban Çiçek'i."

"O zaman telefonu suratınıza kapattığım vakit, bana kızmayın."

Onun sakin sesiyle iyice zıvanadan çıkıp isyan edem adam, iş
ret parmağını tehditle havalandırdı. "Bunu yaparsan, bedelini öders
yabani."

"Tehdit mi ediyorsunuz beni?" dedi kız çenesini gururla havala
dırarak.

"Yap ve gör diyorum Elif." dedi adam gözlerini gölgeleyecek d
recede kaşlarını birleştirerek. "Sana öyle bir ceza veririm ki, bir dal
karşıma çıkmak için uzun uzun cesaret toparlarsın, ne benim ne
diğerlerinin yüzüne bir süre bakamazsın!"

Bu imasının nereye varacağını bilmeyecek kadar cahil değil
Öfkesinden nefes nefese kalan kız "Küstah..." diye tısladı. Nasıl söy
lerdi bunu, arsız teklifinden utandı.

"Küstah değilim sevgilim, sabırlıyım. Savaşmayı severim. Ve ç
tin savaşların galibiyeti muazzam olur."

"Ben sizin savaşınız değilim, ama siz benim imtihanımsınız İsm

"Hayalinde görürsün." Yanakları kızarmış, gözleri puslanmıştı.

"Hayal edecek kadarını bile göremedim ki, neye benzediğini bilyorum. Sen gösterdiğinde, göreceğiz artık." Tatlıca göz kırptı.

Öfkeden kıpkırmızı olan kız, "Kendinden çok emin olma." diye şlerinin arasından tısladı.

"Beni ilk sen öpeceksin Elif! Bu öpücük yanaktan olmayacak. Ve la masum olmayacak."

"Benim öptüğüm, ilk ve tek erkek kocam alacak."

"Ben de onu diyorum, sadece ben olacağım." Adamın sinsi mavi-i, masum kızın kalp atışını hızlandırıyordu.

İşte son sözü sertçe vurma vakti ondandı. "Bundan o kadar da nin olmayın İsmet Bey: Gelin ata binmiş, ya nasip demiş."

Adamın içine şüphe tohumları ekmesine sebep olan bu sözler, rden gardını almasını sağladı. Kızı kollarından tutup sarsmak ister-sine hırçınlaşarak, "Sana evlenme teklif etmeyeceğim yabani, ben ***leniyoruz*** dediğim gün, sen sadece ***evet*** diyeceksin..." diye emretti. nki oyuncağını kaptırmıştı da paşa, geri istiyordu. Kendinden emin li kızın inadını gıdıkladı, küstahlığı öfkesini püskürttü.

"Ayaklarınız yere basmıyor sanırım, biraz fazla uçtunuz yere inin met Bey. Evlenmeye karar vermedik, sadece birbirimize uygun ol-adığımızı herkese gösteriyoruz."

Ve kız gerçeği kavradığında, utancından ve öfkesinden delirecek bi oldu. Aklını kaçırmış olmalıydı. Adam ona tek bir adım atmaz-en, öfkesinin esiri olan kız adım adım ona varmıştı bile, hem de ken iradesiyle. İsmet keyifle tepesinden baktı yüzüne, işaret parmağıyla urnuna dokundu sevinçle. "İşte böyle meleğim. Kendi ayaklarınla ana geleceksin o gün, tıpkı şimdi olduğu gibi."

Ne zaman ona yaklaşmış, ne zaman karşısında belirmiş ve bi dım mesafesine kadar sokulmuştu bilemedi. Soluğunu seslice yuttu

[redacted]

zden biriniz bir kadınla evlenmek istediğinde ona bakmasında bir
kınca yoktur. Ancak evlenme niyetiyle bakması caizdir."

"Tamam işte, ben de sana evlenme niyetiyle bakmak istiyorum.
özlerine daha çok bakmam lazım, çünkü gözler ruhun aynasıdır."

"Ya arkadaş, şaka mısın sen?" dedi kız isyanla. "Bana ney gibi
kıyorsun!"

"Ney gibi?" dedi adam keyifle. "Ayrıca arkadaşın değil sevgili-
m, yine hatlarınız mı karıştı Elif Hanım?"

"La havle..." dedi kız. Hanım'a takmıştı adam iyi mi? "İsmet
ey, beni arayın, valla ben telefonda konuşacağım. İnanın istediğiniz
adar konuşacağım, yeter ki tek başımıza yüz yüze görüşmeyelim."

İsmet üzgün gözlerini yere çevirdi. Az önce belirgin gamzeleri ya-
klarından silinmişti. "O zaman ben seninle nasıl görüşeceğim?"

Ay bu adam çocuk gibiydi, ne biliyordu kızacağını, ne biliyordu
üseceğini. Koca bebek hali kızın içini ısıtınca, derhal gardını aldı.

"Akşamları yemekte ve sonrasında hep birlikte sohbet etmek için
olda çok zamanımız olacak. Üç ay uzun bir süre."

"Yani dışarı çıkmayacaksın benimle?" Kız olumsuz anlamda
aşını salladı.

"Bahçeye de gelmeyeceksin?"

Kız yine olumsuz anlamda başını salladı. Adam huzursuzca dişle-
ni sıktı. "Bazen tüm bunları sadece benden kaçmak için senin uydur-
uğunu düşünüyorum. Birkaç şey bulup, ezberleyip araya engel gibi
ıkıyorsun. Bir sürü ayet araştırıp, kafana göre çevirerek beni kandır-
uğunu düşünüyorum."

Kız tokat yemiş gibi irkildi. Onun güvenini mi zedelemişti bilme-
en? Bu, ağır bir şok darbesiydi. "Daha fazla sizinle burada durma-
em vicdanımı, hem de imanımı zora sokacak, hakkında ne bilmek
stiyorsanız sorun, telefondan söylerim."

Az evvel öfkeyle koyulaşan çapkın gözleri, yine uysalca ışıld mıştı adamın. Kızın kalbinde bir şeyler oldu, o böyle bakınca, nefe neden daralıyordu?

"Gitmemi istiyor musun?"

"Elbette isterim ama bunu benim için değil, kendiniz için istem nız lazım."

Adam kulağının ucuyla oynadı, sıkıntılı bakışlarını yana çevird Kız onun duruşundaki şaibeli hale bakarak, "Duâ biliyorsun değ mi?" diye sordu usulca. Bu seste ne kınama, ne de art bir niyet vard

İsmet inatçı başını sallayarak, "En son 9 yaşındayken Cum namazına gitmiştim, ne okuduğumu bile hatırlamıyorum. Üstel ben..." Geniş omuzlarını bir çocuk masumluğunda düşürdü. "Nama kılmasını bilmiyorum. Yani tam hakkıyla kılmasını..."

"Peki, öğrenmek ister misin?" Şimdi heyecanlanan kızdı ve güz gözleri ışıldayınca adamın aklı bir anlığına karıştı. O kehribar gözl gülünce bal damlası gibi ne kadar tatlı oluyordu. O gülsün diye, s bah akşam namaz kılası geldi. Hevesle başını salladı. "Sen öğretirse olur."

Kız ağzını açtığı sırada, konuşmasını ağzına tıkayan ses, "Çıkalı nadi İsmet..." dedi.

Adil Bey gülümseyerek yanlarına gelmişti. İkiliyi konuşurken gö ünce, pek bir keyiflenmiş, dışarıya çıkmayı uzatmış, gözleri parlaya ak uzakta beklemişti. Onların anlaşmasını öyle çok istiyordu ki, am gelininin yüzü üzgün, oğlununkisi ise mahcuptu. Gelinini tanımasa ir münasebetsiz ana denk geldiğini düşünürdü ama onu iyi tanıyor lu. Bu utangaç hallerinin sebebi, mahcupluktan geliyordu, anladı.

"Bir sıkıntınız mı var çocuklar?"

Elini istemsizce ve gerilerek saçlarında gezdiren İsmet "Bugü Cuma baba.." dedi kısık bir sesle.

bayram günlerinden daha büyüktür. Çünkü cuma gününde öylesi-
beş meziyet vardır ki, diğer hiçbir güne nasip olmamıştır: duâ eden
mü'minin dileği mutlaka kabul edilir. [699] Allahu Teâlâ buyurdu
.."

"Bunları biliyorum kızım, neden anlatıyorsun şimdi?" diye söz-
ini yarıda kesti yaşlı adam, yüzünün az önceki keyifli şekli değiş-
Kızın sözünü ağzına tıkamıştı, farkında bile değildi. Saatine baktı.
adi oğlum, geç kalıyoruz işe." Sonra da gelinine baktı. "Allah'a
anet ol kızım." Arkasını döndü.

Elif dudaklarını titreten sesiyle, "Ya eyyuhel-lezine âmenu iza mi-
ye lissalâti inin yevmil-cum'ati fes'av ilâ zikrillahi vezeru beye zali-
im hayrün leküm in kuntum ta'lemune -Ey iman edenler, cuma günü
mazaya çağrıldığınızı işitir işitmez hemen alışverişi bırakıp Allah'ın
krine koşun. Eğer bilirseniz, bu sizin için daha hayırlıdır."[700]"
ye arkalarından bağırdı. "Amca, dur lütfen... Kalbin sağır oldu da,
ılağında mı sağır artık? Resulullah (s.a.v.) buyuruyor ki, 'And olsun
, cemaate namazın kıldırılmasını başkasına emrederek, cuma günü
mazaya gelmeyen kimselerin evlerini yıkmayı isterdim.' "[701]

Yaşlı adam da tıpkı oğlu gibi olduğu yerde apansız durdu. İkisi
e usulca arkalarını döndüler. Genç kız çaresizce duruyordu gerile-
nde, yalvaran gözlerindeki keder çok başka yakıyordu dokunduğu
eri. Yanağına iri bir damla dökülen Elif, titreyen dudaklarını yaladı,
irkaç adımla yaşlı adama yaklaştı. Gözlerinin içine kederle baktı.

"Amca, lanetin helal lokmana sinmesine nasıl izin verirsin? Şimdi
ana arkanı döndüğün gibi, vicdanına ve dedemin hakkından daha
azla, Allah'ın Resulüne de mi ardını döneceksin?" Kız hıçkırdı.
Ateşini bana gösterme amca, yandığını bana gösterme. Kursağıma
aram lokmanı düşürme."

Çok ağırdı bu sözler, dağ olsa un ufak olurdu.

Resule arkanı dönme. Kursağına haram lokmanı düşürme.

Eğer sende zerre kadar hakkım varsa, Allah rızası için Cuma
mazına gider misin amca? İsmet Bey namaz kılmasını bilmiyor,
nim için ona namaz kılmasını gösterir misin?"

Kızın yanaklarından dökülen yaşlara şaşkınca bakan ikili, ne
yeceklerini, nasıl teselli edeceklerini şaşırdılar. İsmet nefes alamı
yaşlı adamın bacakları tutmuyor gibi güçsüzleşiyordu. Öyle apa
bir şekilde oluşmuştu her şey, konu ne ara buraya gelmiş, ne zar
dini vacibeler işe girmişti! Ne adam ağzını açabilmiş, ne de şaşk
dönen İsmet, kızı teselli edecek tek kelime edebilmişti.

Umudu sönen Elif içeri girdi. Ona arkasından bakan şaşkın
sanları artık görmüyordu sislenmiş gözleri. Kapıyı kapatırken, el
kapının sert zemininde donup kaldı, başını kapıya yaslayıp hıçkırı
onu gören Çisem Hanım endişeyle, "Elif Hanım, ne oldu? Adil'e
bir şey oldu? Yoksa İsmet mi?" diye panikle atıldı. Kendini topa
yan Elif ona titreşen kirpiklerinin arasından bakarken başını iki y
salladı. Ve bükülen dudaklarıyla, "Cuma namazını kılmıyorlarm
diye hıçkırdı.

Kadının afallamış yüzündeki korku kalktı, elini göğsünün üzer
koyarak, "Ben de bir şey oldu sandım çocuk, yüreğime indiriyordu
diye azarladı.

"Asıl yüreğimizi yakan mesele bu olmalı zaten efendim... E
lanetlenmiş evin ortasında, elim bağrımda neylerim..."

Kadın başına tokmakla vurulmuş gibi irkildi. "O Nasıl söz. Lan
li olan senin düşüncelerin... Saçma sapan konuşma, daha ilk günc
benim canımı da sıkma. Rica ederim, sustur yılandilini, huzurumu
bozma."

Omuzları düşen, bacakları halsizleşen Elif üzgünce çıktı m
divenleri. Sallanmaktan zapt edemediği elleriyle banyoya girdi, l
Cuma yaptığı gibi guslünü aldı ama bu sefer sudan daha fazla dök
len şey, gözyaşlarıydı. Sala verilmeden evvel Kuran-ı Kerim'in başı
oturdu, ama ne Cuma süresini okuyabildi gözyaşlarından, ne de cüz

aşı kalkmadı.

"Ya Rabbi, bildiğimiz-bilmediğimiz bütün iyilikleri ver, bildiğimiz-bilmediğimiz bütün kötülüklerden de koru!"

BEŞİNCİ BÖLÜM

Sen ol da; ister yar' ol, ister 'yara';
lütfun da başım üstüne, kahrın da. (Ş.T)

Öğle yemeğinde aşağıya inmedi, zaten onu da kimse umursadı. Akşam namazından sonra kapısı tıklayana kadar odasından dı- adımını dahi atmadı.

Genç kız süzgün bir halde kapıyı açtığında, onun yüzünün halini ren Hazal, şaşırıp "Elif Hanım, iyi misiniz?" diye endişeyle sordu.

Gözleri çok ağlamaktan kızarmış, göz kapaklarının altında hafif lkalar belirmişti. Elif, genç kıza buruk bir gülümseme armağan erken, "İyiyim desem yalan söylemiş olurum, kötüyüm desem is- n etmiş olurum. İyi olmaya çalışıyorum Hazal." dedi kızı şaşırtarak. özlerini kırpıştırdı silkelenircesine. "Bir şey mi diyecektin bana?"

Kız o zaman odaya neden geldiğini hatırlayarak, kendine çeki üzen verdi. "Adil Bey ve İsmet Bey geldiler. Çisem Hanım akşam emeğine sizi ve Nida Hanım'ı çağırmamı söyledi."

"Tamam, birazdan gelirim." dedi odasına girip, üzgünce hazır-

Onun içeri geldiğini gören Adil Bey oturduğu koltuktan kalkar "Sana da kızım..." diye kızı süzdü. Ama Elif başını kaldırıp bakn mıştı ona. Nida, abisinin omzuna vurarak saçlarını dağıtan ellerini tırdı. Adil Bey evdeki huzura coşkuyla bakıp, "Sen de geldiğine gö yemeğe başlayalım, kurt gibi açım." diye gülümsedi.

"Sen ne zaman eve tok geldin ki koca Kurt?" dedi Çisem Han kocasına takılarak.

Herkes masadaki yerini alırken, İsmet özellikle Elif'in karşıs oturdu. Kız hâlâ yüzüne bakmadığı gibi, kendi yüzünü de saklıy du. Üzerindeki durgunluk, kırgınlık elle tutulurcasına hissettiriyor kendini, hiç ses etmedi. Oysa sabahki konuşmaları ve tepkileri bir t lü aklından çıkmamıştı İsmet'in. Ona karşı hislerinde net değildi, hissettiriyordu bu kız ona; sevgi mi, vefa mı, dostluk mu? Elif için ifade ediyordu peki kendisi? Ama namaza gitmediği için üzüldüğü göre, değerli olmalıydı, değil mi? Bu fikirle az da olsa sevindi. Sor gerçeği kavramakta gecikmedi. Söz konusu dinimiz olduğunda, E için ayrım olmuyordu.

"Hazal Hanım, servise başlamak için neyi bekliyoruz?" dedi sem Hanım, üzgünce Elif'e bakan kızı uyararak ve kaşı gözüyle meği gösterdi. Azarlanan Hazal derhal servise başladı. Adil Bey o g yaşadığı ilginç bir şeyi eşine anlatırken, Elif boğazına dizilen yum ya rağmen, karnındaki gurultuyu bastırmak için tabağına iki parça şey aldı.

"Neyin var senin?" diye sordu İsmet gözlerini nişanlısının üzeri dikerek.

"İyiyim abi, senin neyin var?" dedi Nida abisine göz kırpıp şir lik yaparak. İsmet kardeşine sert bir bakış atarak uyardı. "Ah pardo bir an beni umursadığınızı sanmıştım," diye dil çıkardı Nida. İsm sabır çekti. Elif önce sorunun ona yöneltildiğini sanmamıştı a İsmet adını vurgulayarak tekrar sorunca, başını kaldırıp "Efendim

ini soruyorum? Neden durgunsun?"

"Yemek çok lezzetli olmuş Hazal, elinize sağlık." dedi Elif yanla-
la servise devam eden kıza bakıp, lafı değiştirmek istediği belliydi.

"Afiyet olsun efendim." diye cevap verdi kız da sevinerek.

İsmet dişlerini sıktığı gibi elindeki çatalını da sıkarak, gözlerini
ın kederli yüzünde gezdirdi. "Sen ağladın mı?" dedi hesap sorar-
ına. Elif önce şaşkınca baktı genç adama, sonra dudaklarını dişle-
ek gözlerini kucağına odakladı. Sesini çıkarmadı ama adam onun
zlerinin şiş yapısına, kirpiklerinin ıslaklığına bakarak üzüldüğünü
amış ve ağladığını düşünerek öfkelenmişti. Hem duruşu hem de
kışı sertleşti.

"Siz gittikten sonra bir süre ağladığını söyledi Nida. Biliyorsun
ları yan yana..." dedi Çisem Hanım tabağına dolma alırken. Sanki
vadan sudan bahsedercesine sakindi.

"O ağlarken sen ne yaptın anne?" dedi İsmet annesine öfkeli bir
kış atıp, hesap sorarken.

Kadın şaşkınca bakakaldı oğluna. Elindeki bardağı sertçe masaya
ydu. "Ben ne yapabilirim ki?" dedi kaşlarını çatarak. "Dadısı mı-
m onun? Çocuk mu? Kocaman kadın, konuşmak istemiyorsa zorla
fasını mı şişireyim?"

Elif, anne oğulun arasında kaldığı için vicdan azabı çekerek, ağ-
maklı bir sesle, "Bir... Bir sıkıntım yok..." dedi. Titrek bir soluk
çti içine. "Çisem Hanım çok kibar bana karşı..."

"Seni memnun edemiyor muyuz kızım?" diye sordu Adil Bey.
unu söylerken biraz da üzgündü.

"O nasıl söz amca, bana evinizi, sofranızı açtınız, nasıl mutlu ol-
am. Kederimi, acımı unutturdunuz, yüzümü güldürmek için eliniz-
en geleni yapıyorsunuz. Eğer ben sizi huzursuz ediyorsam, ne olu
f edin."

"Mutlu olamıyorsun ki, üzülüyorsun?" dedi İsmet kızgın bir ton

ekledi, "İnsan büyüdüğü yeri özlemez mi hiç?"

"Ama sanırım bu yüzden de ağlamadın?" dedi İsmet inatla tes tini dile vurarak.

"Ben biliyorum sanırım neden ağladığını." dedi Adil Bey mahc bir sesle. Kızın gözleri gözlerine dikilince, yaşlı kurt utanıp bakış rını başka tarafa kaçırdı. İlla babalar öğretmezdi çocuklarına haddi bazen de çocuklar gösterirdi babalarına haddini. Sonra konuyu kap mak istercesine "Nida?" dedi kızına bakarak. Nida bakışlarını baba na çevirdi umursamazca. "Bugün aracını Levent'te gördüm...?"

Kız çatalına taktığı domatesi ağzına atıp "Ne olmuş yani?" de omuzlarını havaya kaldırıp indirerek.

"Ben de onu soruyorum. Neden hâlâ o kızla görüşüyorsun?" I hesap soran tonla Çisem Hanım derhal lafa atılacakken, Adil Bey o elini kaldırarak susturdu.

"Arkadaşlarıma karışmanızı istemiyorum baba. Bunu daha evv de konuşmuştuk." dedi yemek tabağını ileri ittirerek.

"Hayır küçük hanım, ben konuşmuştum ama sen de her zaman gibi kulak arkası etmiştin. O kızı etrafında görmek istemiyorum."

"Neyi varmış kızın hayatım, ne güzel anlaşıyorlar işte." dedi Ç sem Hanım daha fazla dayanamayıp kızgınlıkla kocasına bakarke "Yine başlama Allahasen saçma sapan düşüncelere."

"O kızın tavırlarını sevmiyorum Çisem!" dedi Adil Bey, aynı an kızına da uyarıyla baktı. "Görüşmezsen mutlu olurum kızım."

Nida dişlerini gıcırdatarak, "Abimin eski sevgilisi olduğu için r görüşmemi istemiyorsunuz? Aynı evde bir süre yaşayan onlar, ba neden kızıyorsun!" diye isyan etti fütursuzca. Sanki elinde pimi ç kilmiş bir bomba vardı ve masaya düşürmüştü. Üstelik durmadı, p tavatsız kelimeler yağmuruna sıra sıra devam etti. "O zaman şehr yarısıyla görüşmemi engellemeniz lazım, malum oğlunuzun ünü m sallah, İstanbul'da elinden tutmadığı kız kalmadı..."

ı kaydı. Yanlış anlamasından çekiniyordu belli ki.

Yediği lokma boğazına kaçan Elif öksürmemek için kısa kısa ne-
aldı. Çatalını tutan eli kısacık bir an titredi, ama bunu kimseye bel-
meden isteksizce yemeğini yemeye davam etti. Hiç tepki verme-
ve kıpırdamadan... İsmet çenesini kasarak önce kardeşine, sonra
'e baktı. Kardeşine söz dinlemediği için öfkelendi, Elif'e tepkisiz
dığı için kızdı. Hiç mi kıskanmamıştı?

Biraz sonra sanki masada hiç soğuk rüzgârlar esmemiş gibi konu
ıldı ama Elif ne duyduklarını hazmedebildi, ne de düşünceleri ar-
masum kalabildi. Eğer İsmet düşündüğü kadar çapkın biriyse, onu
fethetmek istediği savaşlardan biri olarak görmek istediği doğruy-
Onca uğraş, oyun bunun için miydi? Zaten öyle de söylemişti,
ı kazanana kadar durmayacaktı. Ya kazandıktan sonra, kazanılmış
gersiz bir ödül gibi bir köşeye mi atacaktı? Vaz mı geçecekti uğraş-
değerlerden?

Kızın önceden aklı karışıktı, şimdi kalbi karmaşıktı. Az sonra soh-
normal bir aile sohbetine dönüştü. Çisem Hanım tatlısını yerken,
ee, siz ne yaptınız, yetişebildiniz mi toplantınıza?" diye sordu sa-
ce.

Adil Bey tatlısından iri bir kaşık aldı. "Hayır, birkaç saat ertele-
."

"Neden? Bir sorun mu oldu?" dedi Çisem Hanım merakla. Kadı-
keyfi kaçmıştı. Onlar değil miydi toplantı diye dillenen? "Telaşla
tınız ama..." Onun evden geç kalıyoruz diye çıktığını hatırlayınca,
raklanmıştı iyice.

"Bir yere gitmemiz gerekti." dedi adam bakışlarını sessizce masa-
ki tatlısına bakan ama yemeyen durgun gelinine çevirerek.

"Nereye gittiniz ki bu kadar önemli bir günde?" diye soran Çisem
anım kuşkuluydu.

bir sesle cevap verirken.

Eğer algıları sağlam olsaydı "Elhamdülillah." derdi Elif ama d
muş gibiydi, bakışlarını İsmet'e çevirdi hevesle. Gözleri dolu doluy
ama bu seferki yaşlar, sıkıntıdan değil, mutluluktan geliyordu. İsı
aldırış etmeden tatlısını kaşıklıyordu. Üstelik kaşları çatık, yüzü se
ama umursamadı bunu Elif. "Sen de gittin mi?" diye sordu merakl

Adam tek kelime etmeden başını salladı. Heyecandan bayı
çocuklarına dönen neşeli Elif, amcasına baktı gülümseyerek, o a
yanağına iri bir damla süzüldü, ardından bir tane daha...

"Kızım, sen de gitmedik diye ağlıyorsun, gidiyoruz yine ağlıy
sun." dedi adam yarı istihza yarı alayla gülerek. "Ben ağlak gelinl
sevmem bilesin..." dedi bu defa tatlı bir azarlamayla ama ciddi değ
di sözleri.

"Teşekkür ederim amca." dedi Elif yürekten bir sıcaklıkla. "B
gün son nefesimi versem bile, benden daha mutlusu olamaz sanırım
Bana öyle bir hediye verdiniz ki, tüm dünya üzerime yıkılsa nefes
kalmam."

"Allah esirgesin!" dedi adam kızarak. Karısı koluna dokunar
"Adil?" dedi soru işareti gibi parlayan gözleriyle. "Sen ciddi misin

"Ezan sesi korna sesi kadar normal mi olmuş bana? Camilerin y
nından geçerken, normal bir binanın yanından geçer gibi umursam
olmuşuz Hanım. En son ne zaman alnım secdeye değdi bilmiyoru
Sanırım babam haklıydı... *Benden önce Allah'ın rızasına sığın oğ
benden evvel Allah demeyi hatırla derken.*" Üzgünce başını eğdi, gö
leri dolu doluydu.

Elif mahcup bakışlarını nişanlısına çevirmişti, nasıl hissettiği, n
maz kılarken nasıl davranması gerektiğini bilip bilmediğini, acay
merak ediyordu. Acaba namaz kılmayı sevmiş miydi? Yoksa bir gör
larak mı benimsemişti? Ona namaz kılmanın güzelliğini, sabah n
zına kalkmak için yataktan kalktığındaki yorgunluğa vuran huzu
anlatmak istiyordu. Sabırsızdı şimdi. Duâ öğrenmesi de gerekiyo

"Yap bakalım..." dedi yaşlı adam, başıyla da onay verirken ha-
den memnun ve mutluydu. "Gelin kahvesi nasılmış, görelim." diye
edi.

Elif dudağının kenarını ısırarak bakışlarını önce eline, sonra yaşlı
amın keyifli yüzüne çevirdi. "Bir seferinde, dedeme yük olduğumu
şünerek, eve gelen görücüye ondan izinsiz, *'evet'* demeye kalkış-
n."

Yaşlı adam tek kaşını kaldırdı, konunun devamını merak ederek,
met sertleşen bakışlarını genç kıza çevirdi, kaşları ani bir manev-
yla gözlerinin üzerine çökerek bakışlarını daha da sertleştirdi. Sanki
efesini tutmuş, kızın cümlelerinin çıkmasını sabırsızlıkla bekliyordu.
if sözlerine devam etmek için, bakışlarını ondan tarafa çevirmeme-
çalıştı. İçinde garip bir dalgalanma, gözlerinde yine ıslaklık vardı.

"Dedem çekti beni karşısına, dedi ki; *Sen Müslümansın kızım. Eş
eçerken çekici bakışlarından çok, alnındaki mühre, dizindeki secde
ine bakmalısın.*"

Bu sözlerle babasının bilgisini ve esirgeyen yapısını özleyen Adi
ey, burnunun gerisini sızlatan acıya direndi. İçi daraldıkça, derin bi
efes aldı. Elif manevi bir güçle devam etti sözlerine, "O gün söz ver-
im kendime... O gün yemin ettim kaderime, alnı secde yüzü görme
enden eş seçmeyecektim ömrüme." Sonra çekinik bakışlarını nişan-
sına çevirdi. İyice bakışları garipleşen İsmet, dikkatle onun yüzün
e gözlerine bakıyordu. Kız ona içtenlikle, ilk defa gülüp afallatara
ırıldandı.

"Ve aşk alnına dokundu; Subhane Rabbiyel Ala!"

İsmet ilk defa mahcupça gülümsedi. Bu sefer dik dik gözlerin
akmak yerine, parlayan deniz gözlerini çekinerek masaya çevirdi.

Nida, "Oha, o nasıl sözdü be..." derken, Adil Bey'in yanağın
ıralanan iri bir damla, eşi dışında kimsenin dikkatini çekmedi.

Az sonra kahve tepsisiyle içeriye geldiğinde, herkes salona ge
mıştı. Elif kahveleri ikram ederken, içi içine sığmıyordu. Namaz k
mıştı İsmet, hem de babasıyla birlikte.

Adil Bey kahvesini alırken, "Yüzün hep gülsün, güzel yüreklim
dedi, çünkü kızın farkında olmadan yüzünde yapışıp kalan masum g
lüşü, içini ısıtmıştı. Elif tebessüm ederek önce Çisem Hanım'a uzat
sonra telefonuyla bütünleşmiş olan Nida'ya.

Kız karşısında dikilen yengesine bakarak, "Bana da mı yaptın"
dedi hayret ederek.

"Sevmez misin?" diye sordu Elif de gözlerinin içine bakarak.

"Pek sevmem." dedi Nida bir anda patavatsızca, Elif üzgünce te
siyi önünden çekerken "Ama madem yaptın, içerim." dedi ifades
sesiyle kahve fincanına uzanarak.

Elif en son onun yanına geldi. İsmet kahveyi alırken, "Bir hed
yeyi hak ettim sanırım." dedi kısık sesiyle ve imayla. Elif kızmadı, y
da azarlamadı, hatta tepsiyi kafasına çakmadı bu sefer. Ve bu adam
şaşırttı ama Elif bundan daha fazla şaşırtacağı bir hamle yaptı.

"İstediğiniz hediye olsun İsmet Bey, siz Cuma namazı kılmay
başlayın, sizi hediyelere boğarım." dedi keyifli bir sesle teşvik edere
ve adamın kahveye uzanan eli kısacık bir an tepsinin üzerinde donu
kaldı. Onu sevindirmek, sahiden bu kadar kolay mıydı? Onun gül yü
zünün gülümsemesi, adamın kalbinin derinliklerindeki tüm dengele
alt üst etmişti, vücuduna tatlı bir sıcaklık yayıldı. Bu kadını istiyordu
Bir açıklaması ya da bir manası yoktu, hatta aptalcaydı, ama bu kadın
hiçbir kadını istemediği kadar çok istiyordu. Üstelik sadece yatağın
da değil! Onu yanında, çevresinde, gönlünde istiyordu, gerekirse i
yerinde de. Bu dikenli çiçeği öylesine sahiplenmek istiyordu ki, can
acıyordu, çünkü her zaman dikenlerini kuşanan kız, onu acıtmakta
geri durmuyordu.

Nida nişanlısının gözlerinde kaybolan abisinin omzunu dürterek
"Sanırım nişanlın sana aşılıyor abi, ağzını burnunu kıracak mı?" ded

akü o gün İsmet dedesiyle oruç tutmuştu ama sevinen Elif olmuştu. nüz 13 yaşındaki Elif.

Elif kendi kahvesini de alarak yerine geçti. İsmet dalgın bir tutum- kahveyı yudumlarken, bakışları kızın üzerinden çekilmedi. Boğa- ı temizleyerek, "Elif'le bizim konuşacaklarımız varmış," dedi düz tonda ve ailesine bakarak.

Kocasıyla sohbetini yarıda kesen Çisem Hanım, kahvesini sehpa- koyarak oğluna döndü. Kaşlarını kaldırarak, "İyi gidin bir yerlere aman. Daha erken." dedi ruhsuz bir ifadeyle.

"Gidemeyiz!" dedi İsmet annesine sert sert bakarak.

"Neden, biri mi gelecek?" dedi kadın merakla kaşlarını havaya ldırarak.

"Caiz değil..." dedi İsmet imayla. Yılan misali kıza laf sokmaktan yif alınca, geri durmadı.

"Ne değil?" dedi kadın da afallayarak. *Caiz* ne demek, bilmiyordu

Adil Bey bıyık altından gülümsedi. "Her zaman dedim, yeme bu dar haltı oğul, sonra çıkar aheste aheste. Aferin kızıma. Önce yedi- n hurmalar, gün gelir seni tırmalar."

Babasının eski sevgililerinden dem vurmasına kızan İsmet, dişle- i sıkarak "Biz tek başımıza bir yere gidemezmişiz işte anne, caız ğilmiş. Yani evde konuşacağız." dedi kızgın bir laf sokuşla. "Tüm e birlikte, özelimizi konuşacağız. Ne hoş!"

Bu adama tekme tokat dalmak istercesine öfkelenen Elif, utanarak kış'arını kucağına çevirdi. Lafı nerelere çekmiş, ne hale getirmişti. damın ne yapmaya çalıştığını anlamıştı ama aileye saygısından ses lemedi. İsmet inadına ona sataşarak, damarına basa basa. "Elif ko- şmak istediğini söyledi benimle ama konuşamayız." dedi dişlerini cırdatarak.

"Hayır."

"Ece geçin salonda konuşun, hadi ..." dedi usanarak.

"Olmaz anne ..." diye direttı adam.

"Dama çıkın oğlum, çatıya çıkın ya da olmadı ağaca konun, du ra tırmanın. . Yer mi beğendireceğim size? Çekirdek de vereyim elinize?" Nida kıkırdayarak güldü bu sözlere.

İsmet tüm ciddi tavrıyla devam etti piyesine. "Ama siz yanımız olmazsanız, Elif benimle konuşmayacağını söyledi."

Çisem Hanım şeytanı bir parlaklığa sahip koyu kahve gözler kocaman açtı. "Neden oğlum, yalnız kalınca kıza kötü bir şey yapac ğını düşündürecek ne yaptın?"

Elif yer yarılsaydı da, yerin dibine girseydi daha iyiydi. İsmet ş mankça gülümserken başını salladı. "Korkma anne, aklına gelen (iyimser ihtimali bırak, daha elini bile tutmadım. **Elini tuttuğum gü ya kocası olduğum gündür, ya da öldüğüm...**"

"Tövbe..." dedi kadın kızarak.

"İsmet Bey..." diye uyardı kız küserek. İyice mahcup olmuş amcasına, yerin dibine girmek istedi. Kepazelikti yaptığı, neden de vam ediyordu ki? Her an tepsiyi kafasına geçirmek için cesarete sahi olabilirdi. Koca kafalı ne olacak...

"Bir sıkıntın mı var kızım?" dedi ikilinin sohbetini yarıda kese yaşlı adam lafa ciddiyetle girerek.

Elif boğazını temizleyerek, "Hayatıma şöyle bakınca, bir sürü so run olduğunu görüyorum amca. Her şey o kadar ani oldu ki, biz he nüz hiçbir şey konuşamadık. Dinimizi biliyorsun, nikâhsız bir erkekle bir kadının yanlarında, kimse olmadan konuşması uygun olmaz. Ben bunu İsmet Bey'e anlattım ama o inatla onu kandırdığımı düşünmeye devam etti."

"Elif'e saygılı olacağına bana söz vermiştin oğlum." diye çıkıştı

, dügüne kadar görüşmeseydik daha iyi olurdu.

Elif dudaklarını büzerek, elindeki tepsiyi sert bir şekilde sehpaya aktı. "Rol yapıyorsan, kabul etmeseydin bu işi." dedi kız.

"Sanki isteyerek geldim kapına. Ayaklarına kapanmışım gibi nazmayı kes. Durumu biliyorsun." dedi adam da ayaklanarak. Maskedüşmüştü işte, amacını dile vuruyordu. Tek derdi miras ve babasına n sözüydü!

"Elini bile tutmadığım bir kıza tenimin ısındığını nasıl anlayacam? Mantıken zaten anlaşamıyoruz, peki ya diğer konularda da anlamazsak..."

"Yeter..." diye çıkıştı Elif. Bu ne fütursuzluktu. Ailesinin karşında yatak odasının sınırlarına nasıl giderdi? Onu nasıl bu kadar ağılayabilirdi? Karşısında dikilerek hesap sorarken gözü kimseyi rmüyordu. Ya da umursamıyordu, bu da kızı daha kötü yaraladı. i genein yüzlerini kızgınlık, gözlerini kırgınlık kuşatmıştı. Elif ona peden bakan öfkeli adama, gururlu ve mağrur bir ifadeyle kafa tuttu. dil Bey seneler sonra yine dövüşmeye hazır horoz gibi akıllarını kaan ikiliye bakarak, dudaklarını aşağı sallandırdı. Yanlış bir şey mi apıyordu acaba, bu iki delinin akıllı buzağısı olur muydu?

"Beni ikna etmek için yalan mı söyledin?"

"Ben karaktersiz miyim Elif? Neden yapamayacağım işin sözünü ereyim?" diyen adam işaret parmağını tehditle havalandırdı, onların u hallerine şaşkınca bakan ailenin rotasında kıza hükmederek, "Bana ak..." diye azarladı. O anda telefonu çaldı, izin isteyerek kavgaya ra verdi ve hızla odadan ayrıldı. Aslında onu daha fazla kırmamak çin, gözlerine biriken yaşları akıtmamak için kaçtı. Kahretsin!

Geri döndüğünde ortam biraz olsun yatışmıştı ama hâlâ yüzü kırmızı, bedeni ürkek duran Elif kızgın bir halde camdan dışarıyı seyediyordu. Adil Bey ve Çisem Hanım kısık sesle konuşuyorlardı. İsmet'in sertliği kaybolmamış bakışları, genç kıza kaydı. "Biliyorum

nı saklayarak kapıya yöneldi. "Elif bekle..." diyen Adil Bey sertle gözlerini oğluna odakladı. "Elif'i de arkadaşlarınla tanıştırsana lum, kız evde bizim gibi yaşlılarla mı vakit geçirecek hep? Hem bi temiz hava alır, değişiklik olur."

İsmet yumuşayan ama kırgın parlayan gözlerini kızın ona bakn yan yüzüne çevirdi. "O benimle tek başına bir yere gelmez baba. B adamı yakıyorum!"

Kız dişlerini sıktı, solukları hızlandı, ona öfkeyle bakınca, İsm omzunu sarstı. Bu terbiyesizliğini umursamadı.

"Nida da sizinle gelirse, dışarı çıkabilirsiniz?" Bakışlarını Elif çevirdi. "Kızım, tek olmayacaksınız... Hadi çıkın, siz bir hayatı b likte yaşayacaksınız, sürekli didişerek olmaz, birbirinizi ve çevren tanımalısınız."

Elif itiraz edemedi çünkü yaşlı adam hem kızını azarlayarak y rinden kaldırmış, hem de Elif'e söz hakkı vermeyerek konuyu kapa mıştı. Nida isyan ederek, "Ya hanımefendi abimden kaçıyor diye pe lerine niye beni kuyruk misali takıyorsunuz ki?" diye sokranıp durd Ama annesi bile Adil Bey'i bu kararından vazgeçiremedi.

Kızların hazırlanıp dışarı çıkması yarım saatten fazla sürdü, çün kü Nida isteksiz olunca uyuşuk hazırlığı zaman aldı. İsmet sıkılga bir tutumla aracın yanında beklerken, gökyüzünden incecik rahm yağıyordu. Ağzından çıkan buharla, paltosunun yakasını kaldıraral bakışlarını arka bahçenin karanlığına odakladı.

"Uzayda hayat var mı abi, keşfettin mi?" diye kulağının dibind bağıran kızla irkilen dalgın adam, kardeşini ileriye ittirdi kızgınca "Zevzekleşme... Hadi bin öne."

"Aman efendim, müstakbel karınız varken bana yakışmaz ön oturmak..." diye biraz sitemli, biraz alaylı söylendi.

"Nişanlım yanıma oturamaz." dedi adam manalı bir biçimde.

Kıkırdayan Nida ön kapıyı açarken, "Yanında öpme diz... sabilirim..." dediğinde alayla, İsmet kardeşinin kafasına vurarak if'e arka kapıyı açtı centilmence. Kız araca binerken eğildi, onu reten bir yakınlıkta, "Çok konuştuğun zaman..." dedi ve sustu. Kız keyle başını çevirdiğinde, yüzleri birbirine o kadar yakın oldu ki, isi de birbirinin sıcak nefesini teninde hissetti. Elif heyecanlandığı aman yaptığı gibi hızlı hızlı solurken, adam kızın ışıl ışıl parlayan özlerinin derinliğinde kaybolmak isteyerek, "Elif, ağzını kapatmazan her an seni öpebilirim." diye gerçeği söyledi.

Bu bir tehdit miydi? İstek mi?

Elif ağzını öyle bir kapattı ki, kapatmakla da kalmadı sadece, bir e elini ağzının üstüne kapayarak, gözlerini irice açtı. Adamın keyifle arlayan gözlerindeki ışık, kızın yüreğini parça pinçik etti. "Beni öpekten korktuğun için mi, yoksa seni öptüğümde karşılık vereceğini ildiğin için mi bu tepki sevgilim? Ama sana demiştim, ilk öpen sen lacaksın, şimdi indir ellerini."

Komutu alan Elif titreyen elini indirdi, buz kesmişti teni. Soluk oluğa, "Uyuz." diyerek öfkeyle aracın içine geçti. Adam nefis bir ahkahayla kapıyı kapatıp, akşamki öfkesini unutarak keyifle yola oyuldu. Araba simsiyah gecenin, sarı sokak ışıkları ile aydınlandığı sfalt caddede hızla kaymaya başladı.

Yola çıktıklarında içeride bir sessizlik oldu, Nida yine eline aldığı telefonuyla bütünleşmiş arkadaşlarıyla yazışıyordu. Elif ise dikkat ekmemek için ağzını bile açmıyordu. Bu yüzden İsmet'in yüzü biaz sertleşmişti. Biraz sonra "Neden ben de sizinle geliyorum?" diyen Nida homurdanarak duruyor, Elif sessizce bakışlarını yolda dolaştırıyordu.

İsmet telefonuna uzandı "Emrullah, oğlum neredesiniz?" diye sordu. Karşı taraftan gelen cevapla, "Biz yoldayız şimdi." dedi.

"Şirin Kafe'ye geçebilir misiniz?" diye sordu İsmet ve arkadaşının söylediği bir şeye kızarak, "O zaman gelenler gelsin, gelmeyen

"Neleye gideceğini hakkında hiçbir fikrim yok Elif, o yüzden s

"Cami olmadığı kesin." dedi kız da adamı iğneleyerek.

"Yani benimle bara gitmek mi istiyorsun?" dedi adam misille yaparak.

Bu kadarını beklemeyen kızın yüzü tokat yemişçesine kıza "Asla..."

"O zaman değişime memnun olmalısın, çünkü biz bu akşam ora takılacaktık."

Elleri, kucağındaki çantanın kaliteli derisine dadandı, tırnak deriyi yırtarcasına battı. "Sen bara mı gidecektin?" dedi üzülerek. sanmıştı ki, nişanlandılar diye geçmişe sünger çektiğini mi? *Hayal rin çok uçrak kızım, gerçeğe dön. O İsmet, çapkın, hovarda, küstah batağa çekilmiş İsmet!*

Sanki adam inadına yapar gibi, "Haram falan diye başlamayaca sın değil mi?" diye sordu.

"Olduğunu biliyorsun, neden başlayayım? Üzerinde öyle bir hü mümde, yetkimde yok zaten, ben sadece üzüldüm." dedi dürüst "Ve ne kadar ilerisini düşünürsem düşüneyim, bunu beklemiyordu İsmet Bey, bu ilişki git gide beni umutsuzluğa düşürüyor."

Adam ağzının içinden yanaklarını ısırarak derin derin solurke "Arada içiyoruz diye mi?" dedi tıslarcasına.

"İçtiğini bu kadar güzel savunuyorsun diye. Sen zaten çok ş için vicdanını öldürmüşsün, ben ölünün üzerine toprak atmaktan il gidemem değil mi? Farkında mısın, güneş ve ay gibiyiz... Birim doğarken, diğerimiz batıyoruz."

"Ufuk çizgisi..." dedi Nida ikilinin konuşmasını keserek. İkisi genç kızın devam etmesi için sessizleşti, İsmet kardeşine garip bir k çatışla baktı. "Ufuk çizgisinde birleşir ay ile güneş... Kimse bileme bile, birleşir... Yani imkânsız değilsiniz, sadece sabırsızsınız."

İç geren ikili de, bakışlarını yola odakladı. Biri küstü, diğeri kız

bir sıcak hava onları karşıladı. Elleri buz tutan Elif, karda kalmış gibi titreyen ellerini cebinden çıkarıp, sıcağın sevinciyle rahatla-Bakışlarını etrafta merakla dolaştırırken, karşı masadaki ayaklanan adaşını gören İsmet, gülümsedi. Önden gidip cam kenarında otu-arkadaşına sarılarak, "Selam." dedi.

"Tertip, seni gecelerde görmek için illa tehdit etmek mi gereki-?" dedi gülen adam sevgiyle omzunu kavrarken.

"Yok be oğlum, biliyorsun durumları, biraz karmaşık." dedi İsmet ğınca kenara çekilerek, elini diğer adama uzatırken. "Hoş geldin etin, seni gördüğüme sevindim."

"Ben de tertip, uzun zaman oldu." dedi Metin keyifle.

Emrullah uzun yıllardır tek yakın dostuydu, dedesinin cenazesine rt dışında olan işi yüzünden gelememişti ama çelengini yollamış, efonuyla sürekli diyalog halinde kalmıştı ve ilk fırsatta da yanına muştu. İkisi de işin gücün derdine düşünce, eskisi kadar sık görüşe-ez hale gelmişti. O da babasından kalma şirketlerinin başına geçmiş, kı İsmet gibi omuzlarına binlerin sorumluluğunu almıştı.

"Adil amcam nasıl, alışabildi mi?" dedi Emrullah, üzüntüsünü östererek.

"Belli etmiyor ama üzgün tabii... Biliyorsun, uzun zamandır de-mi görmemişti."

"Evet, kalbi nasıl?"

"Şimdilik iyi, doktoru dikkat etmeli dedi."

"Başın sağ olsun tertip." dedi Metin, o da üzüntüyle başını salla-arak. "Yeni haberim oldu. Adil amcamı aradım ama geç bir taziye du."

"Nida kız..." dedi Emrullah, ıslık çalarak genç kızı kollarına alır-en. "Sen her gördüğümde daha mı cadı oluyorsun ne?"

"Emrullah abi ya... Ben de güzel diyeceksin sandım. Uf!" dedi

[illegible] hancup duran nişanlısına bakarak "Elif-Emrul[illegible] yeni biriyle görüşüp, sıradan bir şekilde tanıştırara[illegible]

"Ya [illegible] bu nasıl takdim etmek be?" derken Emrullah, [illegible] genç kıza "Tanıştığımıza memnun oldum yeng[illegible] ciddiyetle gülümsedi.

Elif hafifçe bir eğilip "Ben de memnun oldum Emrullah Be[illegible] nezaketli bir davranışla Elini uzatmadı. Adam kızın ayıp etti[illegible] [illegible] arkadaşının havada kalan eline vurarak düşürdü.

"Elif [illegible] erkeklerle tokalaşmaz aslanım, alış buna." d[illegible] garip bir edayla söyleyerek.

Kızın tokalaşmak istediğini düşünerek az önceki kötü düşünceler[illegible] [illegible] adam. "Arkadaşım olduğumu söylemedin mi kıza abi. [illegible] [illegible] mi?" Aşk olsun" dedi ve kırılır gibi gözlerini devirer[illegible]

"Merhaba yenge hanım" dedi Metin elini uzatmayarak akıllı [illegible] "Selamün aleykün Metin Bey." dedi kız kibar bir şekilde [illegible] [illegible] iltifatını ihmal etmeyerek. Emrullah, sıranın kendine g[illegible] merakla bekleyen kız arkadaşının elini tutup, "Bu da Gözd[illegible] kız arkadaşım" dediğinde gururlanmıştı bu tanıştırmayla.

Elif, yüzüne ilk kez böyle bir kadın görmüş gibi bakan Gözde'[illegible] Metin'den bakışlarını sakınmak istercesine yana döndü. Gözde ise ondan önce konuşmayı irdeleyip, merakla "Benimle de tok[illegible] [illegible] sanırım." diye takıldı.

Elif genç kıza gülümseyerek elini uzatırken, "Selamün aleykü[illegible] [illegible] memnun oldum." dedi kibarca.

Gözde yine bir kahkaha attı.

"Kendimi Hazır Sokağı'nda gibi hissettim Elif. O nasıl sela[illegible] öyle ya [illegible]..." dedi alayla. "Merhaba yeterliydi."

"Biz neden [illegible]" dedi Emrullah merakla. "Biz niye gitmedik?"

şacaktı ki onlarla, konuşacak ortak bir konuları yoktu. Üste
mrullah Bey'den hafif alkol kokusu yayılıyordu. Bundan rahatsız
ama sesini çıkaramadı. Kızlı erkekli bir grup olduğunu söylemiş-
ama sadece Gözde'yi görmek Elif'i üzdü. Demek ki arkadaşları
le henüz evlenen ya da nişanlanan kimse yoktu.

Garsona siparişler verilirken, Emrullah merakla Elif'e bakarak,
hiyat falan mı okuyorsunuz?" diye sordu. "Ya da ne bileyim, din
etmeni falan mısınız?"

"Hayır, Arkeoloğum..." dedi kız düz bir sesle.

Adam inanamaz bir tutumla, "Hadi canım..." diye hayret etti, ne-
mesleğini söylediğinde aldığı ilk tepki hep şaşkınlık oluyordu?
a bağnaz, sığ düşünceli biri olarak algılamıştı kızı, yazık. Oysa
attığı sadece başıydı, beyni değildi. Üstelik toplum arasında göze
madan yaşamak için, hiç istemese bile milenyum tesettürüne riayet
yordu.

Kız hâlâ buz gibi duruyordu karşılarında. Bir zaman sonra dostlar
sındaki sohbet ilerledi. Onun yanında hep sessiz duran ve hiç yok-
şçasına varlığını belli etmeyen Nida, birden gülümsemeye, belli
ular hakkında sohbet etmeye başlamıştı. Onca zaman kastı-garezi
mıydı çocukluk arkadaşının?

Nida meraklı gözlerle Gözde'ye bakarak, "Uzun süredir mi çıkı-
sunuz?" diye sordu.

"Yok henüz yeni, birkaç ay oldu." dedi kız gülümseyerek. Eğile-
Nida'ya yaklaştı. "Birkaç haftadır birlikte yaşıyoruz." dedi duda-
ın kıyısını ısırarak, biraz da utançla.

Nida yengesine bakarak, "Elif seni parçalamadan bu konuyu ka-
alım..." dedi alayla gülümserken.

"Ben kimsenin özeline karışacak hakkı kendimde bulmam, sadece
ada yanlış bir şey varsa uyarırım, yapıp yapmamak kişinin özgür
desine kalmıştır." dedi kısık sesle Elif. Hâlâ otoriter duruşu bozul-

"Değilim." dedi Elif kendini savunmak istercesine. "Ben sad
nikâhsız bir erkeğin helali olmayan bir kızla birlikte günaha batma
na karşıyım. Evlilik bunun için var. Nikâhı olan her çift el ele geze
lir, bize ne..."

"Nişanlılar da gezebilir?" dedi İsmet iç gererek. "Biz hariç. S
mek günah çünkü..."

"Ne alaka." dedi kız, artık öfkeleniyordu. "Sevmek günah olsay
peygamberler âşık olmazdı."

"Aşk var diyorsun yani?" dedi İsmet. Damarına basmak en büy
zevki olmuştu bu adamın.

Yanakları kızaran Elif, "Helalini sevmek sevaptır..." dedi kı
gözlerine sevgiyle bakarak. Biraz daha kızardı, herkes ona bakın
kendini baskı altında hissetmesi doğaldı. "Onlar da âşık oldular in
Ben Hz Ali'nin aşkına gıpta etmişimdir her zaman. Belki de en büy
hayalimdi, Hz Ali gibi bir adam."

İsmet' ağzı açık kalmıştı, yanlış duymuş olmalıydı. Elif bir erk
ğin ahlakına hayranlık mı duyuyordu? Peygamber olan bir erkeğ
ahlakına, tabi ya!

Bilseydi eğer Hz Ali gibi bir yiğidin eşsiz varlığını, o da kıska
mak yerine gıpta ederdi.

"Çok mu sevmiş?" dedi Nida her genç kız gibi merak ediyord
Aşk konu olunca, kadınların merakı kedilerden bile fazla oluyordu

"Çok..." dedi Elif gülümseyerek. Hüzünlenmişti birden gözler
anı, gözlerinde canlandırırken.

"Anlatsana biraz..." dedi Gözde dirseğini masaya yaslayıp, iç g
rerek hayalperest bir halde. "Peygamber kızıydı sanırım onun eşi. E
peygamber kızını nasıl sever insan?"

"Sizi sıkmasın?" dedi kız, "Biraz hüzünlü çünkü."

"Ben de merak ettim..." dedi Emrullah hevesle atılarak. Şim
herkesin gözü ve kulağı genç kızdaydı. Sesini ayarlamak için boğaz

ki mezarlığında toplanmış. Sevgililer Sevgilisinin Kızını defnede-
kler. Mezara giriyor, yere oturuyor Hz. Ali (r.a.) ve 'Uzatır mısınız
na Fatıma'yı?' diyor, uzatıyorlar.

Fatıma'yı (r.a.)... Zaten nahifti, zaten inceydi, zaten zayıftı. O'nu
ezara doğru uzatırken, Hz. Ali (r.a.) öyle ağlıyordu ki, gözlerinden
an sicim gibi yaşlar Fatıma (r.a.)'nın yeni kefenini ıslatıyor.

'Habibun leyse ya'diluhu habibun... Vema lisivahu fikalbi nasi-
n... Habîbun rabâ ayni ayni vecismî vean kalbi la yağibu."

"Ne demek bu?" dedi nefes nefese heyecanla soran Gözde.

Gülümsedi gözleri dolan Elif. Sesi titredi anlatırken o anı yaşıyor-
uşçasına.

" 'Sevgilim,' diyordu Fatma'sına. 'Sevgilim..! Senin sevgini kar-
ayacak bir sevgi daha yoktur. Doğrusu senden gayrısı için şu yürek-
bir nasip de olmayacaktır. Her ne kadar gözlerimden ve vücudum-
n uzaklaşsan da kalbimdesin, sürekli ve her dem.'

Sonra toprağı atacaklardı Fatma'nın üstüne. Toprağa bulaşmış el-
rini çırparken Hz. Ali (r.a.) 'Doğrusu dünyada tek bir isteğim kald
tıma... Babana ve Sana ulaşacağım günü bekliyorum...' dedi."

İç çekti Gözde. Bu nasıl bir anlatımdı, yüreğinin içi acıdı.

"Ama onların görücü usulü evlendiğini duymuştum ben." ded
ida. "Bir keresinde okulda hocamız anlatmıştı. Dedem de hep onlar
nek verirdi zaten."

"Onlar da görüştü elbette, fikirleri alındı. Görücü usulü aşk, gör
eden evlenmek demek değil ki Nida. Hizasını koruyarak görüşmek
rbirlerini saygı mertebesinde tanımaktır. Hani İlhan Berk demiş ya
Görücü usulü bir aşk istiyorum. Görünce göresim gelsin, görmeyinc
esim...' diye."

"Biz de birbirimizi saygıyla uzaktan tanıyoruz işte. Arada salo
utfak kadar mesafe, yakında bağırarak konuşmaktan sesimiz kıs

"Kalp meyhul lan ben sizin gibi." diye cevap verdi Emrullah h
detle. "Babamla arada sırada giderdik biz Cumaya, bazen de bayra
namazına giderdik önceden."

"Kesin baban zorla götürürdü seni, sen de uyuya kalırdın seco
de."

"Bi' git..." dedi arkadaşının eline vurarak.

Onların dini konuları bu kadar hafife almalarına kızarken, Emru
lah Bey'in aslında içinde bir ışık olduğunu görerek de sevindi El
Her şeye kör ve bağnaz bakmazdı, yıkıcı değil yapıcı olmayı ye
lerdi. Kızlar kendi aralarında sohbet ederken, Gözde sürekli soru
soruyor. Nida bile ondan beklenmeyecek bir canlılıkla sohbete katılı
sağlıyordu. İlk başlardaki o sıkılma ve çekingenlik kalmamıştı arad
herkes halinden memnun görünüyordu. İki kere bardakları boşal
dolmuştu daha şimdiden. Buraya gelirken neler düşünmüştü! İsm
ve arkadaşları baş başa vermiş, ciddi bir konuyu tartışır gibi maç k
nuşuyorlardı. Elif zaman geçtikçe kendini dışlanmış ve üzgün hiss
deceğini sanırken, güzel bir sohbetin içine çekildikçe keyifleniyord

"Aslında Emrullah sizi anlatınca, açıkçası biraz korktum. Si
bağnaz biri sanmıştım." dedi Gözde dürüst konuşarak. Başındaki ör
etmişti yine onu bağnaz ve beyinsiz. İnsanlar ne zaman anlayacak
ahlak örtüsü başta değil yürekte ve baş kapanırdı beyin ya da irad
değil. "Ama sizinle konuşacak o kadar ortak noktamızın olması ben
şaşırttı."

"Emrullah Bey beni nereden tanıyor ki?" dedi Elif, şaşırmıştı.

"Geçen gün Çisem Hanım anlatmış sanırım nasıl bir kişi oldu
ğunuzu, sizin inanç ve mesafelerinize karşı uyarmış çocukları. Ev
gelmelerinden rahatsız olacağınızı falan söylemiş."

"Bunu beni düşünerek yapmıştır, evde yabancı erkeklerle aynı or
tamda kalmaktan sakındığımı biliyor. Çok nazik düşüncesi ama geli
gitmelerine rahatsız olmam, onlar İsmet'in arkadaşları. Ev büyük, bi

urcasına. "Ayrıca anneni benden daha iyi tanıyorsun Nida, böyle
lemen yaralayıcı. Duyarsa kalbi kırılır."

"Senden çok tanıdığım için diyorum zaten, sizin ilişkinizin uzun
leli olmadığını söylüyor."

"Neden böyle söyledin?"

"O söylüyor Elif, ben değil. Ben sizin felaket derecede güzel bir
li olacağınızı artık biliyorum."

"Felaket derecede güzel mi?" dedi Gözde merakla. "O ne demek
?"

Elif kızardı, Nida kıkırdadı. Masaya abanarak Gözde'ye sokuldu.
en bunları birlikteyken görmedin. Felaket gibi öfkesi büyüyen abim
güzel bir dere gibi sakin çağlayan Elif. Biri çığ gibi ufacık seste yı-
acak yer arıyor, diğeri kaya gibi inadını hiçbir kuvvet kaldıramıyor.
l böyle olunca sürekli birbirinin gözünü oyacak akbabaya bağlıyor-
. Onları çizgi film izler gibi izliyorum. Tweety ve Sylvester gibiler.
kıllı kuşla, kendini akıllı sanan kedi... Abim sürekli onu yeme der-
nde, Elif de her seferinde kurtulan zeki hamleler peşinde. Ay evde
k eğlenceli dakikalar geçiriyorum." diyerek şuh bir kahkaha attı
zların kıkırdayıp, Elif'in mahcup halini gören İsmet, "Komik olan
?" diye sordu.

"Sen anlamazsın Sylvester..." dediğinde Nida, iki kız da gözle
nden yaş gelene kadar güldü, Elif daha çok mahcup oldu. Erkekle
onların deli hallerine bakarak kendi konularına döndü.

"O örtünün altında terlemedin mi? Dışarı soğuk ama burası sıcak
nıştığımıza göre yabancı sayılmayız, istersen en azından palton
kar." dedi Gözde öneride bulunarak ve merakla da gözlerine bak
Erkekler hâlâ kendi aralarında sohbet ediyorlardı, Elif oturuşun
üzeltti.

"Ben böyle iyiyim, teşekkürler." derken önündeki çayını yudum
yıp masaya bıraktı. Gözde garip bir merakla, "Yoksa kadın kadın

"O zaman bu eşarbı ne için takıyorsun Elif? Bu kadar güzel nimet saklanılır mı?"

"Asıl güzel olan saklanılır Gözde Hanım. Ziynet diyorlar ya ha işte kadının ziyneti de saçlarıdır. Saklanmalıdır bu yüzden. Mesela hiç inciyi yatağındayken gördünüz mü, o kadar güzeldir ki, herke hem aklını hem de gözlerini alır güzelliği... Ama o eşsiz varlığı sa layan İstiridye olmadan, inci bile anlamını yitirir. Öyle pürüzsüz, öy nadide kalmaz. Mesela pırlantalarınız, çizilmesin diye özenle konul kadife kutulara ve çalınmasın diye vurulur üzerine kilitler. Düşünse değerli mücevherleri evin salonunda, orta sehpada, gelip gidene gö terdiğinizi? Hazinelerinizi nasıl saklıyorsanız kasalarda, çantalarc biz de pırlanta kadar değerli olan saçlarımızı ipek gibi yumuşak b örtünün altında saklıyoruz. Aslında mantık aynı, anlamak isteyene!

Kadın şaşırdı onun tasvirine. Bu nasıl güzel bir anlatış, nasıl güz bir idealdi. "Yani bunu sırf saklamak için mi takıyorsunuz?"

"Hayır... Allah emrettiği için takıyorum. Emanetine sahip çıkma ve verdiği günkü gibi gözden ve nefisten korumak için."

"Allah kendini sakla mı diyor?"

"Allah haramdan sakın diyor. Kadınlar erkeklere verilmiş en d ğerli hediyedir, nasıl saklayacaklarını da Allah belirtmiştir. Düşü senize düşünce bakımından denk, ama merhamet bakımından dal güçlü, güç bakımından daha zayıfız onlardan. Aslında bir eşleşme, b onları, onlar da bizi tamamlıyor."

"İyi işte, madem herkes denklenmek için birlikte, o zaman nede kendini sakınıyor?"

"Herkes değil, sadece içlerinden şanslı olanlar denkleniyor. E oluyor birbirlerine."

"Kafam karıştı." dedi kadın konudan konuya geçilince.

Elif konuyu uzatarak merakla ona kulak veren genç kıza, "Çevr

kibarca.

"Ama öyle, eğer saçları kapamak mecburiyetse, erkekler de saçını kapamalı. Az evvel eşitlik diyordun ya, onların da kafatasında var. Bizden özgür olmaları için neyleri fazla? Hem Allah madem attı, neden saklamamızı istesin?"

"Allah bedenlerimizi de güzel yarattı, onları neden kumaşlarla lıyoruz? Ayıp değil mi çıplak dolaşmak?"

Elif kadına bu durumu nasıl açıklayabileceğini bulamadı, bunun düşündü. Keşke dedesi yanında olsaydı, onun her zaman ilminde irfanında verecek cevabı olurdu, Elif biraz bocaladı ama geri de madı. "Yabancı erkeklere karşı kadının örtünmesi İslâm dininin in hükümlerinden biridir. Bu hükmün İslâm'a ait olduğundan hiçşüphe yoktur. Bunun için ayet bile indirilmiştir. Kadınlar erkekleen eşsiz serveti, inciden, pırlantadan daha değerlisidir... Kuran-ı rim'in ayetlerinde, Peygamber ve Ehl-i Beyt İmamlarının hadislede, kadının örtünmesinin farz oluşu ve niteliği açıkça bildirilmiş"

"Erkekler neden örtünmüyor o zaman?"

"Örtünüyor, onlar da çekici olan yerlerini örtmekte zorunlu."

"Nereden biliyoruz? Bakın İncil de bizim kitabımız ama şimdizamanın İncil'i değiştirilmiş, ilk İncil'e sadık kalınmadan yeniden zılmış, belki Kuran-ı Kerim'de değiştirildi... Belki birileri konuyu ıtırdı, istediği gibi günümüze taşıdı. Nasıl emin olacağız?"

"Bunun için kesin ayetler var ve bizim kitabımızın el değmeden güne geldiğini kanıtlayan bir sürü delil var. Eğer dediğiniz gibi saydı, elimizde birbirinin aynısı olan bir sürü Kuran'ı Kerim olur uydu hiç? Bundan binlerce yıl evvel yazılmış ilk baskılar bugün Al'ın izniyle elimizde ve hâlâ okunur durumda. Bu Allah'ın mucizesi ğil de ne? Diğer konuya gelirsek; 'Ey Nebi! Zevcelerine, kızlarına mü'minlerin kadınlarına de ki, Cilbablarını üzerlerine iyice örtsün

"Elbette, ben Müslümanım." dedi kız kaşlarını çatarak. Kızmış

"Elhamdülillah! O zaman Allah'ın emirlerini sorgulamamalısın Allah'ı bilen, kulunu koruma isteğini de bilir. Erkekler beden ve g teriş açısından kadınlar kadar dikkat çekmezler Gözde Hanım, a kadınlar, zarafetiyle, duruşuyla, gülüşüyle, hatta farkında olmad sesiyle bile baştan çıkarıcı sirenlere dönüşebilirler. Sirenleri bilirs Hanı şu antik Yunan efsanesi, sesiyle erkekleri büyülen kadınlar Ben bunu hep bizim dinimizden alıntı olarak görürüm. Onlar bile k dınların sesinin ne kadar etkili olduğunu kabullenmişler düşünse ze. Bedenlerinin ne kadar baştan çıkarıcı güzelliğe sahip olduğunu Kadın varlığıyla, yaradılış şekliyle eşsiz bir varlık. Kaldı ki; Allah' varlığına inanıyorsak, neden kıyamet gününe inanmıyoruz?"

"İnanıyorum." dedi Gözde kabullenerek. "Kıyamet kopacak, an ne zaman! Bu dünyanın başından beri konuşulan bir şey..."

"Zaman verilseydi, herkes o gün için çalışmaz mıydı? Size kı bir hikâye anlatmama izin verir misiniz Gözde Hanım? Ben bu kıssa çok severim. Dedem bana henüz 11 yaşındayken okumuştu..." K omzunu sarsınca, Elif devam etti.

"Abdullah bin Mübarek, bir gün yolda giderken, birkaç k yunla bir çoban çocuk görür. Ona acır ve 'Zavallı, çocukluk çobanlık yaparsa, büyüdükte Allahü teâlânın ibâdet ve mârifet ne nasıl erişir?' der. Sonra kendi kendine; 'Gideyim, ona Allah teâlâyı tanımakta bir mesele öğreteyim.' deyip, çocuğun yanı gelir ve:

-Evlâdım, Allahü teâlâyı bilir misin? diye buyurur.

Çocuk: -Kul nasıl sâhibini bilmez efendi? **der.**

-Allahü teâlâ'yı ne ile biliyorsun?

-Bu koyunlarımla.

-Bu koyunlarla, O'nu nasıl bilirsin?

-Hiç bir şeye benzetmeden bilirim.

-Böyle olduğunu nasıl bildin?

-Yine bu koyunlardan...

-Nasıl?

-Ben çobanım. Onların koruyucusuyum. Onlar benim ko-
mam ve tasarrufumdadırlar. Onlara dikkatle bakıyorum. Ne
lar bana benzerler, ne de ben onlara benzerim. Buradan, bir
ban koyunlarına benzemezse, Allahü teâlânın elbette kullarına
nzemeyeceğini anladım. Abdullah bin Mübârek:

-İyi söyledin. İlimden bir şey öğrendin mi? buyurur.

Çocuk: -Ben bu sahrâlarda, nasıl ilim tahsîl edebilirim, dedi.

-Peki başka ne öğrenmişsin?

-Üç ilim öğrendim. Gönül ilmi, dil ilmi ve beden ilmi.

-Bunlar nelerdir, ben bunları bilmiyorum?

-Gönül ilmi şudur ki, bana kalp verdi ve kendi mârifet ve mu-
bbeti yeri eyledi ki, bu kalp ile O'nu bileyim. O'nun sevdik-
rine gönülde yer vereyim, sevmediklerine yer vermeyeyim ve
öylelerinden uzak olayım. Dil ilmi şudur ki, bana dil verdi ve
li zikretmek, O'nun ismini söylemek yeri eyledi. Bununla O'nu
tırlatanları dile getirmeyi, O'ndan bahsetmeyen sözden onu
orumayı, böyle sözden uzak olmayı îmâ etti. Beden ilmi şudur
, bana beden vermiştir ve onu kendine hizmet yeri eylemiştir.
öylece O'na hizmet olan her şeyi yaparım, hizmet olmayan şeyi
e bedenimden uzaklaştırırım.

Abdullah bin Mübârek, bunun üzerine:

-Ey çocuğum! Evvelki ve sonraki ilimler, senin bana bu öğret-
klerindir! dedikten sonra: Ey oğul, bana nasîhat ver, buyurur.

-Ey efendi! Âlim olduğun yüzünden belli oluyor. Eğer ilm

bilgiye sahip değildi.

Elif bu kıssayı bilinçli olarak anlatmıştı ona, onu az da olsa küç gördüğünü ve dahası kendini ondan daha yüksek gördüğünü nasıl h setmişti? Mahcupça yüzünü yere eğdi ve elinin üzerinde şefkat dc bir dokunuş hissetti. "Gözde Hanım, kaldırın yüzünüzü. Rica ec rim... Sizi kırmak için anlatmadım bu kıssayı. Sakın sizi yargıladı mı düşünmeyin, bilmemek değil, öğrenmemek ayıptır. Belki karşını vesile olacak kimse çıkmadı. Belki sizin için Allah önce arattı, sor buldurmaya vesile yarattı. Bakın, eğer dinimiz hakkında içinizde uf cık bir ilgi varsa, eğer Allah'ın güzel meziyetlerini tanımak isters niz... Eğer dilerseniz, aklınızda şüphe uyandıran sorularınıza elimd geldiğince yardımcı olurum. Ben de çok fazla bilgili değilim, ok zamanlarım ve derslerime ayırdığım vakit çok şeyden mahrum bıral beni ama sizinle birlikte öğrenmeye açığım. Vaktim var şükür."

"Nasıl olur?" dedi kız bakışlarını çevirerek. "Yani bizimle görüş müsünüz?"

"Neden görüşmeyelim; ne siz benden üstünsünüz, ne de ben si den değersizim."

"Şey..." dedi kız. "Bizim giyim kuşamımız biraz farklı, bel böyle bi' ayrım sizi uzaklaştırır."

"[7]Gözde Hanım, ahlak örtüsü olmayanı, başörtüsü Müslüma yapmaz... Sizin kalbinizi göremem ki, belki Allah sevginiz bende fazla, belki benden daha Müslümansınız, belki sizin yeriniz cenne benimkisi cehennem olacak... Kim bilebilir?"

"Ama... O-olduğumuz yerlerde olmak istemezsin belki."

"Sen benim olmak istediğim yerlerde olmak ister misin? O zama iki tarafta kendinden biraz ödün verir belki."

"Sen nerelerde oluyorsun ki?" dedi kız merakla.

"Genelde uzayda..." dedi o zamana kadar sessiz kalan Nida kıkı dayarak. Gözde şaşkınca kirpiklerini kırpıştırınca, kıkırdadı keyifl

"Ben de çok severim." dedi Gözde. "Başka nereler?"

"Camileri çok severim. Çeşit çeşit camilerimiz var... Sonra sahil arlarını, mezarlıkları..."

"Mezarları mı?" dedi kız yüzündeki dehşet bir ifadeyle ürpererek. şüncesi bile dehşetti, bu kız üşütük müydü? Birden irkildi.

"Evet mezarları, ölüden zarar gelmez inan diriden geldiği ka- Mesela sahipsiz mezarlara duâ etmenin rahatlığını hiçbir barda amazsın. Ya da sahilde otururken, gözlerini kapatıp, o dalgaların eğini temizlediğini düşünerek duâ etmenin, nasıl güzel bir şey uğunu yaşamadan bilemezsin... Dilersen, müsait olduğun Cuma lerinde bize gelebilirsin?" Bakışlarını Nida'ya çevirdi. "Bize gelsinin sakıncası olmaz değil mi Nida?"

Nida omzunu sarstı umursamazca. "Olmaz tabi ki, annem Gözyi sever. Ama ben her zaman sizinle takılmam bilesiniz."

Erkekler sohbetlerini yarıda kesmiş, kızların keyifli, bir o kadar gilendirici sohbetine kulak kabartır olmuştu. İsmet ilk defa Elif'in ydiği şeyleri öğrenirken, onu ilk defa bir genç kız olarak görüyordu. a göre Elif hep olgun, hep çokbilmiş ve sürekli ona karşı tırnaklaı bileyen öfkeli bir kediydi... Ama şimdi bakınca, aslında duygusal rak o kadar narin, naif, aynı anda dirayetli, inayetli, hoşgörülü olğunu da görüyordu. Elif genç bir kız kadar saf ve korunmaya muh olabilirdi ama aynı anda bir öğretmen kadar olan bilgiyle herkese ka çıkartacak kadar güçlü ve iradeliydi.

Bu garip karışıma sahip genç kız, adamın neredeyse hayatı bonca utançla açtığı sohbetleri, bir anda şeref meselesi haline dönüşüvermişti. Elif konuyu geçen günkü bir konuya getirdi ve çok kişin, o sohbetten aldığı zevki anlattı. Konu uzadıkça derinleşti ve buna ğmen, kimse konunun değişmesinden ötürü rahatsızlık duymadı. kılmadı.

İsmet edeple konuşan genç kıza inanamaz gözlerle hayran hay-

için mi? Sohbet devam ederken, Elif'in mutlulukla parlayan gözl şefkatle döndüğü anlarda adamınkileri buldu, onun sevgi dolu bak karşısında adamın nefesi kesilmişti. Ne art niyet vardı, ne de şehv sanki aç bebeğini doyuran annenin keyifli hazzı vardı yüzünde. Alı dan vermek.

O anda evlenmeleri halinde hayatlarının böyle geçeceğini s sündü İsmet. Elif güzel anlatımıyla herkesi kendine hayran bıra rak sohbet edecekti, biri İsmet yapmaz öyle şeyler dediğinde, "Ned yapmasın, sen o musun?" diye tatlıca azarlayarak, onu savunacak Savunulmaya ihtiyacı olmasa bile, onu tanıyacaktı ve bunu herk gösterecekti. Her yerde, her mecliste, her sohbette ve faaliyette bu ışıl haliyle yanı başında, kolunda, elinde ve gözlerinde olacaktı. İs dikleri zaman dost sohbetine girecek, akşamları beraber gezecekler Yataklarını paylaşacaklardı, gecelerini ve gündüzlerini. Adamın ka bu düşüncenin davetiyle hızlandı.

Ve daha bir sürü şeyi onunla yaşayıp öğrenecekti. Onun kalb ilk dokunan, düşüncelerine saygı duyan biri olabilecek miydi? İçir doğan bu ani özlemden dolayı adam bir an boğulacak gibi olmuş Ona dokunma fikri, bu yasak fikir son zamanlarda o kadar çok zihn meşgul ediyordu ki. Neye benzediğini bilmediği bir kadının özlem çekiyordu. 20 yaşında koparılmıştı kendini bu manevi âlemden. Pe yeniden dünyanın parçası olursa ne olurdu? Bu dünyanın çetin sa şına yenilir miydi İsmet? Eskiyi unuttuğunda, yeni hayatında, gerç bir geleceği, karısı, çocukları ve böylesine farklı arkadaşları olsa olurdu?

İçtikleri ortak içecek çay kahve, sohbetleri edep hayâ olsa ne olu du?

Bu kadar kısa zamanda ufacık bir kızın bu tür düşünceleri k fasına yerleştirmesinden dolayı ona öfkelendi. Bu tür düşünceler işine, ne yaşam tarzına uymazdı, yapamazdı. Kadınlarla sevişmeyi s verdi sohbet etmeyi değil. Onların şikâyetlerini ve bitmek bilmey kıskançlıklarını sevmezdi. Erkek arkadaşlarıyla takılmayı bir kade

ayamıyor gibiydi. Ona bakışından zevk almıştı, hatta daha fazla-an da. Belki evlenince sıkılana kadar birlikte olabilirlerdi. Şayet yılın bir bölümünü şehirden uzak Sivas çiftliğinde geçirmek ister-na her türlü fiziksel rahatlığı sunabilirdi. Senenin belli zamanları retine bile giderdi.

Hep başından beri düşündüğü bu değil miydi? Evlenince evlerini acak bir bahane aramıyor muydu? Bunu sağlayabilirdi, ama sanki seyler değişmişti, onun yanından bir nefes uzağa bile ayrılmasını miyor gibiydi. İsmet dikkatini konuşulanlara vermeye çalıştı. Son-erçekler geldi aklına, hayaller güzeldi ama gerçekler daha ciddiy-Onu olduğu meclislere sokamazdı, iş kokteyllerine götüremezdi, evresiyle bir arada bulunduramazdı. Çok arkadaşıyla sohbet dahi emezdi, ettikleri sohbeti açıklayamazdı.

İsmet düşünceleriyle boğuşurken, Elif'in son dediği ise, ibret ve-insten olarak onu gerçek âleme silkeledi.

"Dilerseniz misafirimiz olursunuz, sohbet eder, aklınızdaki soru-nıza cevap veririm Gözde Hanım. Sakın kendinizi zorunlu hisset-yin, giyiminize kuşamınıza dikkat etmeniz benim için değil, kendi-için olsun. Dinde zorlama yoktur, insan özgürdür elbette. İsteyen dünyada pişer, isteyen ahirette."

İsteyen bu dünyada pişer, isteyen ahirette.

Zihninde çınlayan sözlerle, İsmet gözleri parlayarak baktı nur tlüsüne. Elif gözlerinde daha bir parlak, daha bir anlamlı duruyor-şimdi işte. Önce kadın gibi, şimdi hoca gibi, onu doğru yola çeken etmen gibiydi. İsmet gözlerini nişanlısının yüzüne mıhlayıp nefes e almazken, Emrullah başını yaklaştırarak, "İsmet, oğlum bu kız a göre değil..." diye söze şapadanak girdi.

"Biliyorum... O bana bile fazla." dedi adam derin bir sesle.

"Oğlum kafayı mı yedin sen...?" dedi onun gözlerindeki hayran-gördüğü an irkilen Emrullah. "Nasıl olacak bu iş, nasıl atıldın bu

adam ilk defa kalbinden geçenleri sakınmadan söylerken, keyifle

İç geren Emrullah isyanla başını salladı, "İşte ben de bunu d
rum. Seni tanıyorum, sen bir süre sonra vazgeçersin... İsmet, s
haline getirdin yine bu işi, onu diğer kadınlarla bir tutma. Yatağ
tıklarınla kıyaslama. Başarınca kazanacağın galibiyet başkasının s
olabilir." diye başladı dostane sözlerine.

İsmet ona sertçe parlayan gözlerle bakınca, hemen geri adım
ürkerek. "Onu hor gördüğümden değil inan, ona saygı duyduğum
Baksana, ben bile buraya nereden çıktım geldim, ne gittiğimiz ye
re girebilir, ne bizim meclislerimizde olabilir... Ne düşünceleri
ne sohbetlerimiz aynı. O başka... Çok başka bir dünyadan, bunu
yakınken anla."

Bu sefer içi rahatlayan İsmet gülümsedi keyifle. "O manevi d
yadan, dedemden hediye!"

"Kırılır bu kız sizinle, solar yaşayamaz. Kocaman gül dalını b
çesinden alıp minicik saksıya dikmek istiyorsun, küstüreceksin,
daha yeşermeyecek, açmayacak, solduracaksın. İsmet aklını başına
gerçekten sevmeyeceksen, ilgisini kazanınca kıracaksan, bırak ke
topraklarında kalksın, bırak başka bir baharın rüzgârında çiçek açsı

Başkasına bırakmak mı? "O benim eşim olacak, başka toprak
haram, başka bahar yasak! Onun dört mevsimi yalnız ben olacağı
Gözü dönmüş halde konuşurken kendinden ne kadar emindi. Bu
kıntılı hali hiç hayra alamet değildi.

"Hırçın bir çiçek gibi duruşu seni yanıltmasın... Narin. Gülü
ruyan dikenleri giderse hoyrat ellerin onu kırar. Onların sözünü bil
kırılganlığını anlar. Elif gibi dik durduğuna bakma, sen el sürün
Çiçek gibi kırılır, solar. Ayakta kalamaz."

"O bir çiçek..." diye mırıldadı adam, hafiften üzülmüştü. İlk de
adını inatla Çiçek diye söylemesinin sebebini anlamıştı aslında. O
kıracağından korktuğu için mi, sürekli diğer adını hatırlatıyordu E

ALTINCI BÖLÜM

Ey İnsan kaf dağı kadar yüksekte olsan da, kefene sığacak ıdar küçüksün. Unutma... her şeyin bir hesabı var üzdüğün kadar üzülürsün. (Ş.T)

İsmet üzerini değiştirirken komodinin üzerindeki hediye pakeni görmüştü. Merakla açtığında ise gördüğü şey karşısında şaşırmamıştı! Gülümseyen gamzeli yüzü çapkın bir duruşla dolmuş, deniz özlerine yakamoz misali ışık vurmuştu. Önceden deseler sen değişeeksin, kimseye inanmaz, bildiği yoldan gitmeye devam ederdi ama rtık değiştiğinin kendisi de farkındaydı, sadece kabullenmiyordu.

Gönül hanı virane olmuştu bu duyguların eşiğinde durdukça, yoları viran... Ne istediği yoldan gidebiliyordu artık, ne de onun yolunan sapabiliyordu. Gönül yarasına çare olmadığını en iyi İsmet bilirdi, akin şimdi gönlünü kendi elleriyle yaralamanın peşine düşüyordu.

Oysa eyvah bilmezken eyvallah demeyi öğrenmiş, Allah demesini ilmezken dergâhı bir Elif'le menzil eylemişti.

aralarındaki düz yola dağlar ve yokuşlar döşenecekti. Onların yoll
ayrı, hayalleri ayrı, yaşam tarzları apayrıydı.

Ne Elif ona ayak uydurabilir, ne İsmet onun istediği eş olabilir
Öyle imkânsızdı ki gelecekleri...

Yine de her şeye rağmen Elif ona bir kapı daha açmış gibiy
Yüzüne vurulan tüm kapılar açılır mıydı bilmiyordu ama sanki ar
elinde anahtarını tutuyormuşçasına rahattı. Elif ona, hayatının ana
tarını süslü bir paketin içinde hediye etmişti, hem de kendi isteğiyl

Gül dikenden ayrı durmazdı biliyordu, onun gül yüzlüsü de
kenlerini kuşanmış olsa bile, güzel kokusuyla başını döndürüyord
Elinin kanayacağını, acıyacağını bile bile onu avucunda tutmak iç
savaş veriyordu. Bu savaşı ne için verdiğini kendi bilmese bile, o
elinden bırakmamaya yemin ediyordu.

Elindeki hediye paketiyle odasından çıkıp karşı odanın kapısı
geldiğinde, bir an durakladı. Zihninde çınlayan sorularla boğuşt
ğundan, içeriden gelen kısık sese kulak kabartıp dikkat kesildi. E
şarkı mı dinliyordu? Hem de klasik bir şeyler... Eli önce kapıya gi
vurmak için, sonra aniden açtığı takdirde onun yüzünde oluşacak ta
lı mahcupluğu, şaşkınlığı düşündü ve tabi kafasına yiyeceği terli
aklından çıkarmadı! Bu riski göze alıp ciddi anlamda kapıyı açma
düşünürken, apansız kapı kendiliğinden açılınca, Nida'yla burun bu
runa geldiler.

"Delirdin mi abi?" dedi kız şaşkınca abisinin göğsüne tosladı
burnunu okşayarak.

"Sence, delirmiş gibi miyim?" diye soran İsmet kaşlarını çattı.

"O zaman neden kendi kendine deli gibi sırıtıyorsun?"

Kardeşine kızmayınca afallayan Nida, ayakuçlarında yükselip
abisinin alnına eline koydu. "Ateşin de yok ama..." dedi şaşkın b
suratla. İsmet önce kardeşinin burnunu cezalandırmasına çıkarak a

Nida omuzlarının üzerinden arkasına baktı. kahvaltıya çağırmak gelmişti Elif'i, biraz sohbet bile etmişlerdi. Dünden sonra aralaki buzlar biraz daha erimiş, en azından aynı evi paylaşan iki iyi adaş olabilmişlerdi.

"Abi içeri girmeyi düşünmüyorsun değil mi? Eğer Elif'i az çok yorsam, seni mayın tarlasına düşmüşten beter eder. Valla balkonatar seni, benden uyarması, canını seviyorsan vazgeç."

"Hadi sen git..." dedi İsmet sert bir buyurmayla.

Kız şeytanca bir sesle ve inatla, "Neden gidiyormuşum, kalacaı." dediğinde, İsmet kardeşini kolundan tutup koridora çekerek, bir şekilde baktı. "Bacakların sana lazım abiciğim, hadi uza..."

Bu ciddi bir tehditti. Nida homurdanarak giderken, "Abi..." diye ğıracaktı ki, bunu yapacağını anlayan İsmet "Harçlığın kesilsin emiyorsan uza... Biliyorsun, şirketin başındaki kişi benim." diye ınınca, ona diş bileyen kız öfkeyle arkasını dönerken, "İnşallah Elif ni balkondan aşağı atar da bana muhtaç olursun." diye bedduâ etti a daha merdivene yaklaşmadan "Allah korusun." diye de hemen vbe etti. Ay bu vicdan azabı da nereden gelmişti, o bedduâ ettiğinkorkup tövbe etmezdi ki! İki dakika Elif'le yalnız kalmıştı hemen if'leşmişti. Hale bak!

İpek tüllerin rüzgârda savrulduğu balkonun kapının önünde duran rin Elif, güne bakan çiçeği gibi başını kapının pervazına yaslamış, zel yüzünü güne dönmüş, bal akan gözlerini huzura kapatmış, içede dolaşan hafif müziğin keyfine esir olmuştu.

Sanki Rabbim onu kazara bu âleme düşürmüştü, sanki daha evvel çbir ressam bu kadar güzel Elif çizememişti. Bir an adam Vav gibi ükülmek istedi onun güzelliği karşısında. Öyle güzel, öyle narindi , bir ömür sıkılmadan izlenilesi bir tablo gibi göz alıcıydı. Tüller bir elinlik gibi üzerinden salınıyor, şifon şalının ucu tüllere muhalefet dercesine rüzgâra sataştıkça, dalga sesleriyle sohbet eden kızın mut-

Yar ateşin içinde söndürdüm ölmedi
Yardan kalan bakışları gömdüm olmadı
Dağlara taşlara haykırdım duymadı
Gece gündüz hasretiyle yandım bilmedi
Yar ateşin içinde söndürdüm ölmedi
Ayrılığın acısı bu canı dağladı
Hasretin yüreğime saplandı çıkmadı
Yaralarım acıdı acıttı duymadı
Yar ateşin içinde söndürdüm ölmedi

Elif en sevdiği şarkılardan biri olan, 'Bir Hasret Şarkıs Zafer Güler'in o güzel sesinden dinlerken, yine gözlerini kapatı yine gizlisine saklanan acılarına tente misali karanlık çekmişti. bir söz mü yanmış ok olup batardı insanın sinesine, her melodi içine döşenmiş fay hattını harekete geçirerek deprem vurmuş ke çevirirdi virane hüzünlerini? Huzura saklandığı anda, omuzlarına ran örtünün ağırlığıyla sıçrayarak, korkuyla gözlerini araladı Elif.

İsmet elindeki şalı şefkatle omuzlarına sermişti. Kız irkile kendine gelirken, kısa bir an şarkının melodisi ikisinin arasında a kaldı. Elif şala sanki bir zırhmışçasına... onu İsmet'in güzel bakış rından saklayacakmışçasına sarıldı. Yanakları kızarmaya başlayın buna yakalanmanın mahcupluğu da eklenince, gözlerini hemen kesmiş ellerine çevirdi.

"Yar ateşin içinde söndürdüm ölmedi..."

Gülümseyen adamın keyifli yüzüne bakmak zordu Elif için. bu sözlerle başını apansız kaldırınca, onun deniz gözlerinin içine şen ufak bir çocuk gibi hissetti kendini.

Dalga sesleri bir eko ile yükselirken yankısı yüreğini sağır e Daha derinlerine battı gözlerindeki denizin kız. Yüzme bilmeyen

ydi.

Göğsünün ortasında patladı kocaman bir bomba, bakışlarının sakdığı tüm sokakları çıkmaza bağladı etrafına saçılan parçalar. Ona şı koyan her kalkanı artık harabeydi. Yutkunsa, boğazına düğümle- her neyse sinesine inecek, yutkunmasa nefes alamayacaktı. Öyle nevi bir yolculuğa girdi ki sinesindeki o minik organ, kız suçluluk- itrerken... sinesinde kıvılcım alan cezbedici ateşin ve cehennem şinin korkusu arasında sıkışıp kaldı.

Yalan dünya ebedi âlem için bir sınanmaydı, cahil varlığımız bu avın ortasında çaresizce kıvranmaktaydı.

Güzel bir sabahtı. Yağmur havanın ve şehrin tüm pisliğini yıkaştı. Hava taze ve serindi. Sisli ufuk çizgisi sıcak bir günü müjdeordu. Gök çok açık maviydi. Tıpkı onun gözleri gibi umut vaat ercesine, güneş vaat ediyordu. Koyu mavi gökyüzü ve açık mavi nizin birleştiği ufuk çizgisi gibi muhteşemdi kızın bal gözlerindeki kkuşağının parıltısı. İki maviyi birbirinin içinde eritmiş gibi durruyordu adamın gözbebeklerinde, işte bu, kızın kalp çarpıntısının mini bozdu.

Zamansız gülüşler büyütüyordu yalnız kalan dudaklarında Elif, o ızden göğsünde puslanan bulutlar yağmur topluyordu her kabulleşinde.

Çok uzun zamandır hasretin bıçağı sinesinde saplı kalan İsmet zandı, yaraları acıyarak, yanacağını bile bile ona dokunmanın cazisine kapıldı. Ölüm kusan sessizliğe inat Elif, tam o anda onun elinin anağına dokunacağını anladığı an... işte o zaman ne kadar zamandır u halde durduklarını anlayarak kendini geri çekip, boğazını temizle-. Bedeni gerçek olanın yasaklığını tadınca, etine kızgın miller batış gibi canı yandı. Gözlerini derhal onun büyülü bakışlarından yere evirdi, şalına daha fazla sarındı.

Utancı kadar pişmanlığı da arttı. *Ey gözlerim kendinizi nasıl sa-*

Kalbinde ürperen kışı seviyorum.
Ellerindeki bilge zamanı,
Denizi yağmurdan korumaya çalışan,
Çocukluğunu seviyorum.
Alnın masamızda dört mevsime ufuk
Dudaklarında titreyen zamanı seviyorum.
Yürüyorsun ya kalabalık
Dönüp bir daha bakıyor kendine
Boyunda çiçeklenen yedi rengi seviyorum.
Her damlası ayrı bir hayat, ne bilsin yüzüne düşmeyen
Gözlerindeki yaşı seviyorum.
Beni uzaklaştırmaya çalışırken aklından geçenleri seviyorum.
Kalbinden gövdene yürüyen utangaç karıncayı seviyorum.
Ses nasıl menevişleniyor susunca ağzında
Ağzından gelecek her *sevinci, her azabı seviyorum.*
Gece ışıklarından topladığın o evlerin esrarını seviyorum.
Susmanın da bir dili var elbet
Teri yastığına sızan rüyanı seviyorum
Uyandığın sabahlardan başka bağım yok dünyayla
Odalara ömür veren gövdeni seviyorum.
Yürümediğin sokaklar nasıl da göz göz
Bekleyişteki o mucizeyi seviyorum.

Serçe parmağındaki lekedir yerim, kalabalığın uyumuna inat
Hayalın gerçeğe değdiği yeri seviyorum.
Ölümdür en büyük zaman, bilmez takvim gezenler

Bir sözcüğe sığdırdığın dünyayı seviyorum.
O gölgeyini taş dibinde, bir çürüme bilinci
*H*ükmüm yok bahçende diyorum
Üs*t*üme elediğin şefkati seviyorum.
Dişlerimin arasında bir İshak *kuşu*
*E*ğiyorum ya başımı
Ç*aresizli*ğime tuttuğun aynayı seviyorum.
Bir gün bir kötü haber birimizden
Kalanın diline gelecek ilk sözü, arayacağı ilk insanı
"İlk gece yapacağı her şeyi seviyorum.

İsmet'in gözleri bu şiirin her sözünü akıtıyordu kızın içine, belki ller susmuştu ama gönüller konuşmayı çoktan keşfetmişti bile. İşte yüzden kızın solukları kuru ekmek gibi takılıp kaldı genzine. Çekti özlerini de bedeni gibi derhal belirli bir mesafeye, uzaklaştırdı ruanu bu romantik günahtan. Eli havada asılı kalan adam, az evvel bir yayı yaşar gibi bakan gözlerini balkondan geriye çevirdi. Derin bir germeyle elini yanına indirdi ve yumruk etti öfkesine. Yüzündeki asları derin bir kızgınlıkla dalgalandı.

Elif onu sevemeyecekti! Hiçbir zaman birbirlerini tamamlayamacaklardı. Ondan kaçması her seferinde daha fazla canını sıkar hale elmişti, buna bir de sürekli iğneleyen sözleri eklenince, eski nefreti abardı, öfkesi tazelendi.

Bocalayan Elif sıkılgan bakışlarını etrafta dolaştırıp kaçacak yer rarken, genç adamın elindeki hediye paketine takılan gözleriyle gümsedi.

"Açmışsın..." dedi heyecanla kız.

İsmet o zaman gerçek amacına dönerek, odaya neden geldiğini

Adam elindeki hediyeye baktı, bu eski kitap mahfuzatı yü
dedesinin hatırası mıydı? Elif ona dair bir çiğidini bile kimseye
meye kıyamazdı, onu bu konuda iyi tanırdı ama... Nasıl olurdu? H
yüzüne bakmak için hiçbir hamle yapmamıştı, bu canını sıktı ama
bırla bekledi.

Kız başını kaldırana, kızgın ateşler gibi yanan gözler birbi
kesişene kadar bekledi adam. Kızın güzel yüzündeki tatlı kızarık
onun içinde yeni ateşler yakarken, soluklarını düzenlemek için
fesini toparladı. Neden ondaki en ufak masumiyet tüm öfkesini, t
nefretini silip süpürüyordu ki?

"Ben hediye derken, gerçek bir hediyeden bahsetmiştim." d
hınzır duruşuyla.

"Elindeki hediye sana göre değersiz mi?" dedi kız incinmiş h
de sorarken. İrice açtığı bal rengi gözlerindeki kirpiklerini kırgınlı
kırpıştırdı.

"Değil ama..." dedi adam manalı manalı elindeki hediyeye bak
inatla damarına basmaya devam etti. "Yine de beklentim bu değild

Omuzlarını sarsan kız, "Benden beklentileriniz yüksek olmam
lı İsmet Bey, beni tanıdığınız zaman bunu daha iyi anlayacaksını
dedi kız dürüstçe. Bu adamın deniz bakışlarına yenilen iradesine
vaş açtı, ona kazanma hakkı tanımayacaktı. Çekici bakışları, çapk
duruşları ona tuzaktı. İsmet onun imtihanıydı, Rabbimin yardımı
kazanacaktı.

Genç kızlara has merakına yenilerek, "Sevdin mi?" diye sordu
saf.

Onun tatlı sesiyle tüm tüyleri diken diken olan İsmet, başını k
dırıp derin bir tonda "Sevdim." dediği an, kızın ayak parmaklarında
saç diplerine kadar bir ürperti yayıldı. O nasıl bir ses, nasıl bir
taptı! Damarındaki kanı hızlandı, tüm bedenindeki nabızların atışı
duyumsadı. Kalbinin atışını kulağının içinde davul gümbürtüsü mis
li hissetti. Kadife sesi öyle bir şekilde *'sevdim'* demişti ki, kızı öy

İsmet namaz hocası kitabının sayfalarını kurcalarken, "Ben bunu yapacağım?" diye sordu kızın inadına konuşarak.

"Ok... Okumak istemez misin?" dedi kız üzgünce. Umut ettiği şey ksa bir masal mıydı? Sızlattı içini. "Dün namaz kıldın, hoşuna git-di mi?" Bunu büyük bir merakla sormuştu.

"Hiçbir şey anlamadım ki?" diyen İsmet, dürüst olmayı seçti. Du-şu ciddi, katı kaşları kalkıktı. "Sanki spor yapıyormuşum gibi his-ttim, yatıp kalktım sanki hiçbir şey bilmiyordum. Bir de..."

Kız merakla atıldı onun yarım sözüne. "Bir de ne?"

"Utandım!"

Kocaman iri adam... bir elini kaldırsa onu tek parmağıyla bal-ndan aşağıya atacak olan adam... başını mahcup, kırılgan, ufak bir cuk gibi yere eğdi. Bunlar İsmet'ten duyacağı sözler değildi! Adam laklarına kadar kızarmıştı. İsmet ve utanmak, yok gözleri ona oyun nuyor olmalıydı. "Utandın mı?" dedi kız şaşırıp sorarak. Adam ba-ı olumlu anlamında salladı.

"İyi ama kimden?"

"Allah'tan..." dedi adam manevi bir tonda. Dürüsttü.

Kızın yüreğinin ortasına iri bir çivi çakmış gibi irkilmesini sağla-. Bu ne yaman çelişkiydi Ya Rab, bu nasıl bir sınavdı?

"Ben..." Kuruyan dudaklarını yaladı İsmet çaresizce bocalayarak sıkılgan gözlerini balkondan dışarı çevirip, devam etmedi.

Nefessiz kalan Elif "Lütfen, utanma..." diye başladı titrek sözle-yle teşvike. "Allah kelamından utanılmaz, anlat ne hissettin?"

"Secdeye gidince, yüzümü kaldıramadım. Sanki beni izliyordu örüyordu, içimi dışımı okuyordu, saklanamıyordum, kaçamıyor-um... Çaresiz kaldım, hiçbir şeyin beni saklayamayacağını, hiçbi ahanenin kurtaramayacağını hissettim. Dipsiz bir kuyuya savrular ış parçası gibi çaresizdim. Kaçamadım ondan, ne yaptığımı... Aklı

adama dikilmişti. İsmet keşke anlatmasaydım dedi. şimdi de Eli
utanıyordu ama yanlış anlıyordu. Allah aşkıyla çarpan kalbini bu
ler talan etmişti.

"Sen ne yaptığının farkında mısın İsmet?" Sesi titrerken heye
lanmıştı genç kız. sık sık soluyordu. "Sen ne yaptın?"

Kızın hesap soran nidasıyla İsmet şaşırıp baktı buz gibi gö
le ve Elif'in rengi kaçmış bembeyaz yüzünü görünce kaşlarını ç
"Günah işledin diye başlama yine..."

"Hayır." dedi kız nefes alamadığından sebep sesi kalınlaşm
"Sen nefsine ilk zinciri doladın... Sen. sen öyle bir namaz kıldı
ben bile bu kadar güzel bir feyizle namaz kıldığımı zannetmiyo
Sen yüreğinle kıldın İsmet. bedenin kılmasa ne olur. Sen bu âle
kılmadın. her secdeni maneviyatta tamamladın..."

Adam bir an nefes alamadı. Oysa utanmıştı, bir daha namaza
meme kararı bile almıştı. Beceremediğini, günaha battığını düşün
pişman bile olmuştu. Günah... İsmet günahı sevabı pek takmaz
Hayırlarını bile sevap amaçlı yapmazdı. içinden gelir öylesine ya
dı. Vicdanı yumuşak. kalbi yufkaydı.

Umut yenileniyordu!

Ağladığına yanıyordu kız. sevinmeliydi oysa...

Heyecandan dudağını ısırarak kor kızıla çevirmişti teninin reng
ama İsmet'in içinde bu sefer dudaklarına değil, gözlerine bakma
telaşı pekleşti ve içinden sadece onun ciddi olup olmadığını gö
hissi geçmişti. Ciddiydi Elif, söylediği her kelimede ciddiydi. O
gibi heyecanlıydı şimdi. Hafiflemişti. dünden beri omuzlarında t
dığı yükü sanki birden yok olmuştu. İlk defa bayram şekeri topla
çocuğun heyecanı vardı yüreğinde, çılgın ve masum, heyecanlı ve
nik. Sızlayan içine ilaç sürülmüş gibiydi.

Sırtından aşağıya iri bir damla ter yuvalanırken, bu anlatma
ne kadar sıkıntılı olduğunu anladı ama umursamadı. "Ama nam

"Sen öğretirsin bana." dedi İsmet kibarca öneride bulunarak, gözlerini gözlerine odaklamak yerine elindeki kitaba çevirdi. Ateşi yakordu ama dumanı tütmüyordu imanın. Mahcup olmak bir adama kadar mı yakışırdı Ya Rabbi! Ondan arsız bir şey için değil, Allah aşkı için bir ricada bulunmuştu ama kız...

"Öğretemem..." demişti üzgün bir sesle eline bakarak.

"Ah tabi, benimle yalnız kalmak istemezsin. ." dedi adam hemen işine dönüp iğnelerini kuşanarak.

"Hayır..." diye hemen atıldı kız, yanlış anlamasından, hevesinin kalmasından korktu. "Senin benden öğrenmen uygun olmaz. Hani son çare olsa olurdu ama şu anda sen istediğin an İnternet'ten dahi öğrenebilirsin."

"Yani, yalnız kalmayalım da, nasıl öğrenirsen öğren diyorsun. Yada doğru." Sesi yine mi sertleşmişti? Bu adamın bir anı diğerine benzemiyordu, oyun muydu yaptığı gerçek miydi? Kızın kafası karışmıştı işte yine ve düşüncelerinin kararsızlığı içinden çıkamadı.

"Senin fırsatçılık yapmaman gerektiğini düşünüyorum. Hem ben hoca değilim, ben de kendimce bilgiye sahibim ve inan bana, çok ekolim. Senin tam anlamıyla, ilim irfan sahibi bir hocadan öğrenmen daha uygun olur. Hata lüksümüz yok, din oyun değil, gurur edilecek bir mesele hiç değil. Tek kelime bile ne anlamlar değiştiriyor."

Arada bir sessizlik oldu. Kız bakışlarını yere dikerek "Ece..." dedi titrek sesiyle. Kalbi hızlı hızlı sinesini dövüyordu. Nefesi de titremişti.

"Ne ee si?" dedi adam gizemli bir gülüşle. Odada hâlâ kısık, romantik bir melodinin müziği hâkimdi, bu da tehlikeli bir romantizme devetiye çıkarmaya vesileydi. Ciddi konuları da sona erdiğine göre, adam ne yapması gerektiğini biliyor olmalıydı. Ama İsmet umursamadı her zamanki gibi, kızı ağına dolayıp oynadı.

"Çık..." dedi onu daha fazla utandırmak istercesine. "Hazal
çay istesem sorun olmaz sanırım... Biraz kalmayı düşünüyorum."

Bu düşünceyle dehşete kapılan Elif başını kızarak yukarı kaldı
Gerçek sandı söylediklerini. "Bence gitmelisin."

"Beni odandan mı kovuyorsun Elif?"

"Çiçek..." dedi kız yine inatla. "Eğer çıkmazsan, onu da yapar
Ev sizin olabilir ama oda benim. Nikâhsız olduğumuz sürece, odan
senin yerin yok."

"Senin benim odamda yerin hazır ama bu nasıl olacak?"

Bu arsız lakırdıyla kız öyle bir soludu ki, yüzü kızıl bir gonca g
dönerken soluğunun durduğunu İsmet bile anladı.

Elif ateşkes imzalayarak, "İsmet Bey, lütfen!" dediğinde kibar
kulağına vuran ılık nefes, tüm bedenini titretti.

"İsmet..."

Kızın kalbi patlayacak halde kalırken, adam devam etti: "Şark
sevdim..."

Elif kaçmak istedi ama İsmet buna müsaade etmeyerek daha fa
üzerine eğilince, balkon kapısıyla onun iri bedeninin arasında sıkı
kaldı. Kıpırdasa, en tehlikeli olanı yapacaktı, bedenleri temas etme
diye ellerini arkasına koyarak, camla bütünleşti. Sırtı dümdüzdü
çaresizdi.

"Bana bir şey mi anlatmaya çalışıyorsun bu şarkıyla?" diye sor
adam tutkulu bir sesle.

"Sa-sana ne... an-anlatacağım be!" dedi kız kapana kısılmış ke
gibi cırtlak bir sesle.

"Ben anladım anlayacağımı sevgilim, sen merak etme. Aramı
da. Sır." diyen adam çapkınca göz kırparak, üzerinden çekildi ve k
zın şaşkın bakışları altında kapıya yönelirken, elini kaldırıp, "Hedi
için teşekkürler, ama keşke odama sen getirseydin. Belki beni öpere
uyandırmana izin verebilirdim." diyerek küstahça söylenerek kapıda

kesi azalınca yerdeki şalı alıp silkeledi ve kahvaltı için hazırlanma-
başladı.

On dakika sonra Elif sönmüş bir balon gibi keyifsizce aşağıya
rken, kendini en büyük pisliğe bulaşmış gibi kötü hissediyordu!
den artık o dik duruşu eğilmiş, neden önlerindeki bariyerleri tek
yıkılıyordu? Oysa Elif iradesinin kuvvetli, dirayetinin çelik gibi
ı olduğunu düşünerek hep kendisiyle övünürdü. Şimdi bir bir fet-
dilen kalelerine acı içinde bakarken, aslında ne kadar naif olduğunu
rüyordu. Daha evvel bu kadar zorlanmamıştı ki, bilememişti. İmti-
nlar ortasında yüzen varlığı bu sınavlardan geçebilirse Elif ancak o
man kendini bilebilecekti ve mükâfatlar ona ancak o zaman gönde-
ebilecekti. Hata yaparak olgunlaşmanın erdemine yaklaşan insan,
rsini alıp kendini toparlamadığı vakit hataların arkası kesilmezdi.
e iç muhasebeler bunun için doğru yapılırsa, bu hesapta da bir açık
kmazdı. Hayat matematiği için eğri değil doğru bir hesap şarttı ve
er ancak o zaman kolaylaşacaktı.

Kahvaltı masası yine keyifle sohbet eden çekirdek ailenin sesiyle
nlenmişti. Elif yüzü turşu satar halde masaya otururken, "Hayırlı
bahlar." dedi cansız bir tonda.

"Hayırlı sabahlar." diyen yaşlılar konuşmalarına kaldıkları yerden
evam etti. Konu ciddi olmalıydı ki, kimseyi görmüyordu gözleri.

Elif'in yanaklarındaki mahcup kızılı gören şeytan Nida, abisine
aince göz kırparak, "Yoksa elini mi tuttun?" diye takıldı.

"Daha fazlasını yaptım!" dedi İsmet haince gülümseyerek.

"Aman Tanrım öptün mü?" dedi kız şok geçirerek.

"Bunu yapsaydım balkonun altından cesedimi kazıyor olurdu-
uz." dedi İsmet iç çekip kızı süzerken.

Fazladan kastıyla elindeki çatalı masaya düşüren Nida, gözlerini
bisinin keyifli yüzüne iri iri odaklayarak, "Oha, yok artık düşündü-

dünyasında kaybolmuş Elif dertli dertli tabağına bakıyordu. Yap
hatalar, verdiği fireler aklına geldikçe, pişmanlık havuzunda boğu
yor, kendini ipe çekiyordu.

İsmet çayını içerken ona baktı, dik duruşunun aslında bir aldatı
ca olduğunu, soğuk duruşunun sadece rol olduğunu, insanlarla oy
mak için doğduğunu ve yaşı büyüdükçe bu işte daha da iyi olduğu
hatırladı.

Faili oynamakta iyiydi, hepsi buydu ve İsmet aslında onun kurb
olduğunu anlatarak, oyununa alet olmayacaktı.

"İyi misin?" dedi inadına damarına basarak.

Tam da onun kafasına bir şey fırlatacağını düşündüğünde, k
dimdik durdu. Omuzları geriye doğru çekilirken çenesi havaya kal
ve tam gözünün içine baktı. "İyi olmayacak ne oldu ki?"

"Bir şey olmadı mı?"

Yalan söylemedi kız ama konuşmadı da!

"Olmamış... Hiç olmamış." dedi adam parlayan gözleriyle key
lice. "Ne düşünüyorum biliyor musun?"

"Ne düşündüğünüz umurum da değil." diye kestirip attı kız sert
korkak gibiydi ürkek hali. Az evvel yaptığı hataya kızarak bu se
sertlik maskesini kuşanmıştı yeniden. Şimdi kuşandığı kabuk da
sert ve daha kalındı ama bilmiyordu; en sertin kırılması tek darbey
olurdu.

Onun odaya girdiğini nasıl olur da fark etmezdi Elif? Ayağında
süet ayakkabıların hiç ses çıkarmadığı doğru olabilirdi ama yanı
yaklaşana kadar onun varlığını nasıl olur da hissetmez, ona sokula
kadar nasıl duyumsamazdı?

İsmet kızın tedirginliğini fark etti, dudakları kısıldı ve "Kahvaltı
yapmayacak mısın?" diye sordu.

"Yapıyorum." dedi kız boş tabağına bakarak saf saf. Sonra aptal
göründüğünü hissederek konuyu değiştirmeye çalıştı. "İşe hep böy

ıyardı ama adam olan olmak yerine köyde kahvaltısını yapmaya
ram etti. Allah'tan amcası ve Çisem Hanım duymamıştı arsızlığını,
ksa yerin dibine geçerdi.

"Türkü seviyorsun anladım ama ne tür müzik sevdiğini anlayamadı. En sevdiğiniz kompozitörler hangileri?" dedi adam konu açmaya ışarak.

"Ben hoşuma giden şeyleri dinlerim." dedi kız sözlerini geçiştirek.

"Ben de bir an Brahms ve Liszt." diyeceksin sandım Elif, senden klenmeyecek hareketler yapıyorsun." diyen Nida kıkırdadı.

"Brahms yerine türkü dinlemek daha keyifli geliyor." dedi utanan if titreyen eliyle tabağına peynir alırken. Adamın gizlice süzen bakşlarını üzerinde hissediyor ve koşarak kaçmamak için kendi kendiyle savaşıyordu. Ona böyle güzel bakması aklını karıştırıyor, yüreğini zlandırırken, nefsinin arsız yapısını gıdıklıyordu.

"Ben seni gizli sevdim, bilmedim âlem duyar..." Nida'nın abisine ıyla söylediği şarkıyla elinden çatalı düşen Elif'e aynı öfkeyle kaan İsmet dişlerini sıktı. Ama Nida bu, eline koz geçmişti geri durur uydu? Asla!

Kahvaltı tamamlandığında erkekler işe gitmek için ayaklanınca, ida hariç bayanlar kapıya geçerek onları uğurlamaya koyuldu. İsmet den çıkarken yardımcıları Hazal çantasını koşturarak yanına getir. Çisem Hanım eşini sevgiyle yolcu ederken dış kapıda, salonun apısının eşiğinde dikilen İsmet genç kızın elindeki çantasına uzandı. lif'e çapkınca göz kırptı. Yine iki kaburgasının arasındaki yüreği yenide ters dönen kız gözlerini kaçırarak, yanağının içini dişledi.

"Ben de aynı uğurlamayı bekliyorum..." dedi hemen karşısında uran adam imasına güzel bir sesle vurgu yaparak.

"Ayakkabımın numarasını yüzünde mi istiyorsun?" dedi kız ciddi ir sesle azarlayarak.

"Hayırlı işler İsmet Bey." dedi soğuk bir sesle araya ayrılık çız
rek. Arkasını dönerek bir adım attı ama gidemedi. Attığı son adım
başındaki şal iyice gerildi, boğazına dolanan kumaş soluğunu kes
ken, kalbini hızlandırdı. Onun şalının ucundan asılmasına kızara
dişlerini sıktı.

"İsmet Bey...!"

Bu uyarıya karşılık adam, "Efendim sevgilim." diye tatlıca fıs
dadı.

Allah'ım bu sevgili muhabbeti de nereden çıkmıştı sabah saba
hiç şirin değildi. Onlara Hz. Ali ve Fatıma anamızın aşkından ba
settiğinden beri, *'Sevgilim'* deyip duruyordu İsmet. Anlamıyordu a
lından geçenleri, sustukça karmaşık oluyordu artık cümleleri. İsm
"Bana dön sevgilim." dediğinde, kızın içindeki bir kalenin kapısı dal
yerle yeksan oldu. Bocaladı. Çakmak çakmak yanan bal rengi gözl
riyle arkasını dönerek, adamın elinde duran şalına kızgınlıkla bak
Bir ucunu da sıkıca o tuttu. Kaşlarını kaldırarak, "Bırakın rica ediy
rum." diye buyurdu.

"Hayırlı işler demeden bırakmam. Güzel bir vedayı hak ediy
rum..."

"Dedim ya..."

"Gülümsemedin Elif, şansımı yanıma almadım." Adam ciddiyd

Kız dişlerini sıktı, adam onun yüreğine ateş eder gibi gözlerini r
huna dikti. "Sen bu evin gülüşü olmaya gelmedin mi sevgilim? Ha
gülümse."

Bırak gülümsemeyi, kız yutkunamadı bile. Kanadı dikenli telle
takılmış turna gibi olduğu yerde acı içinde çakılıp kaldı. Kulağın
çınlayan güzel sesin tınısı hiç hayra alamet değildi. Bu adam konu
tukça yanan sinesi, tüm nefis duvarlarını viran edecek gibiydi.

"Ya bugün son nefesimi verirsem Elif! Düşünsene son isteğin

O zaman size kapının eşiğinde iyi pinekleneler..." diyen kız arak arkasını döndü ama yine gidemedi. Unutması nasıl her sefe-de mümkün oluyordu? *'La havle.'* Kız şalının geriye çekilmesiyle ının açılmasından korkarak, elini başına koydu. Öfkeyle arkasını ndüğünde, İsmet şalını biraz daha kendine çekerek, kızı bedenine klaştırdı. Haince tek kaşını kaldırarak, "Eğer seni öpmemi istemi-rsan, bana gülümseyeceksin." diye tehdit etti, ciddi bir tonda ve vam etti: "Sevgilim."

"Şu sözü söylemeyin lütfen."

"Neyi?"

"Onu..."

"O' ne?"

"Sevgilim!"

"Sevgilim." dedi adam onun dudaklarından duymanın sarhoşluyla gülümseyerek. Bu gülüş kızı içmeden sarhoş eder cinstendi. apkın değildi, kibirli değildi ama iyi de değildi!

Ne yapacağını şaşıran kız iyice mahcup olarak bakışlarını yere virdi.

"Elif..." dedi İsmet kıza bir adım daha yaklaşırken, derinden gen tok sesiyle, "Elif'im." dedi aynı anda eline doladığı şalını çekip, nu da kendine yaklaştırarak. Kız umursamayınca, kadifemsi sesiyle zın yüreğine süzülmeye devam etti. "Kördüğümü bilir misin sen?" ızın şalının ucunu eline daha fazla doladı.

Artık bilen Elif yanakları kızararak duraklayınca, dağıldı aradaki ssin her zerresi bedenine, ısındı teni.

Göğsünü derin bir solukla şişirerek devam etti adam. "Biliyornuşsun, kızardın..."

İçi yangında olan Elif ürkek kirpiklerini kırpıştırarak havalandırı, "S-sen nereden biliyorsun?" dedi nefes nefese.

"Sabah dedin ya, internet diye bir şey var. Belki biraz merak etmi-

rum."

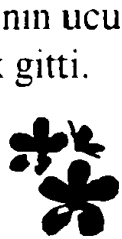
Elif sulanan gözlerini saklamak için kirpiklerini kırpıştırma başladı. Boğazına düğümlenen hıçkırıkları acıdan değil, keyiften s luğunu tıkıyordu. Dudağını dişlerken, eşarbının içinde yanan kulağı kadar kızarmış, yüzünü yere eğerek, ellerine bakmıştı.

"Kördüğüm ne âlemde İsmet Bey?" dedi kısık sesiyle.

"İlk günkü gibi..." dedi adam hiç tereddütsüz, tutkulu sesiyle.

Ayak parmağından saç diplerine kadar titremişti Elif... Zor ald nefesleriyle, "Hayırlı işler..." diyebildi kısık sesiyle ve gülümsey rek.

Ve adam usulca bıraktı şalının ucunu, arkasını dönüp, kızı bir v dan muhasebesinin içine iterek gitti.

Hz. Aişe validemiz Peygamberimiz (sav) ile yeni evlenmişti vakitler. Eşinin kendini sevip sevmediğini merak etmekteydi. Ya kendini ne kadar ve nasıl sevdiğini? Bu düşüncesini Peygambe (sav) ile konuşmadan edemedi.

– Ey Allah'ın Resulü, beni seviyor musun?

– Evet, ya Aişe. Tabi seviyorum!

Hz.Aişe dahasını da merak ediyordu. Acaba nasıl seviyordu Hemen sordu.

– Beni nasıl seviyorsun?

– Kördüğüm gibi.

Bu cevap Hz. Aişe'yi çok sevindirdi. Çünkü kördüğüm açılma dı. Açılmayan, bitmeyen sırlı bir sevgi demekti. Alacağı cevap on çok mutlu ettiği için, Hz Aişe sık sık sorardı:

– Ey Allah'ın Resulü, kördüğüm ne âlemde?

YEDİNCİ BÖLÜM

Hüzün taze tutar aşk yarasını.
Yaramdan da hoşum, yârimden de... (Ş.T)

Bir kaçıp kovalamaca içindeydiler. Biri özellikle onun olduğu ere gelirken, diğeri onun olduğu odaya adımını bile atmamak için aba sarf ediyordu. Cesaret ne büyük eylemdi nazlı yürek için. Oysa ört duvarın içinde ne kadar kaçabilirdi ki insan, onlar da kahvaltı ve kşam yemeğinde illa ki bir araya geliyorlardı. İsmet öylesine arsızdı i, hiç umursamadan utandığını kızın yüzüne vuruyor, gözlerine güneş vurmuş deniz gibi pırıl pırıl bakıyor, kızın bal damlayan kahvelerini saman gibi yakarak kaçırmasına sebep oluyordu.

O ne zaman baksa Elif elini ayağını nereye koyacağını bilemez, beceriksiz bir bebek savunmasızlığına geçiyor, panikliyor, çocuklaşıyor, ağır ve vakarlı Elif halinden uzaklaşıyordu. Özellikle yanına sokulup, "İyi günler sevgilim." dediğinde, yüreği basketbol topu gibi yerinden havalanıyordu ve adam kızaran yüzüne keyifle bakıp, gözlerini kaçırmasının üstüne kahkahasını basarak yanından ayrılıyordu.

"Sevgilim değil misin?" dedi İsmet inatla üzerine doğru iri ad
lar atarak. O geldikçe yeni doğmuş ceylan gibi halsiz halsiz seken
kapana kısılmış kuş gibi biçare çırpınıp duruyordu.

"Hayır değilim."

"Müstakbel karımsın, hem sevgilim, hem can yoldaşımsın."

Bu güzel sözlerin ahenginde kalbi teklerken heyecandan, "Üf.
dedi kız yine yanaklarına asılarak."Üf!"

"Üf değil, günaydınım, gülümseme sebebim diyeceksin."

"Üf." diyen kız isyan etti sonunda. Hızla arkasını döndü saklan
ısteğiyle, onu böylesine mahcup ettiğini ona göstermeyecekti. Ar
sından kulağına vuran ılık ses, "Sevgilim... Yine yanaklar kıpkırmı
Elma gibi, tam ısırmalık..." dediğinde edepsizce, irkilerek titredi E
Bacaklarının dermanı yine kesilmişti.

Yine de kızarak uzaklaştı ondan. Solukları uzun bir merdiv
çıkmışçasına hızlanmış, kelimeleri boğazını yakıyordu. Kız homur
narak merdivenlere yönelince, yine aynı şey oldu! İsmet kızın şalı
ucunu yakalayarak, "Bir şey unutmadın mı sevgilim?" diye ısrar e
Elif ona bakmadan şalın ucunu çekiştirerek huysuzlandı ama kurt
mayı başaramadı. Sonunda pes ederek, "Hayırlı işler İsmet Bey." di
homurdandı kızgınca.

"Şansımı almadan şuradan şuraya gitmem." dedi adam inatla.

Kız yapmacık bir şekilde yüzünü gererek güler formuna sok
usulca arkasını döndü. Keyifle onu bekleyen adam kaşlarını kaldı
başını olumsuz anlamında sallayınca, işaret parmaklarıyla yanakları
gerip dudaklarını gülen yüz yaptı. İsmet dudaklarını gererek bükü
yine başını olumsuz anlamında salladı. Adamın bıkkın yüzündeki şe
line bakarak önce kaşlarını kaldırdı, sonra garip bir keyif misafir ol
dudaklarına ve gülümsedi.

İsmet'in deniz gözlerine yakamoz yağdı sanki beyaz dişlerini gö

Bir anda tüm dengesini nasıl buluyor da ait üst ediyordu bu adam,
â anlayamıyordu? Bu yaşadığı anı her sabah gerçekleşmek üzere,
tini bekleyen bir ritüele dönüştürmüştü İsmet. Ondan gülücüğünü
adan evden dışarı adım bile atmıyor, saatlerce beklemek zorunda
sa bile inatla istediğini elde edene kadar ona sataşıyor, kızdırıyor
alacağını aldıktan sonra keyifle gidiyordu.

Kendi kedine gülen Elif üst kata çıkınca, önce kendi odasına gidip
luk namazına kadar biraz Kuran-ı Kerim okumayı düşündü, sonra
naza daha çok olduğunu fark ederek Nida'nın odasına yöneldi. Çi-
n Hanım ve Nida'nın sesini duyunca kapıyı tıklatıp, "İçeri gelebilir
yim?" diye nazikçe sordu.

Nida yüzünden düşen bin parça haliyle, "Gelme desem de herkes
sabah odamı istila edecek zaten." diye homurdandı. Onun iğnele-
i sesine alınan Elif "İstemezsen gel..."

"Allah aşkına Elif, alınganlıkta çığır açıyorsun. Geldin zaten gir
ri de huzursuzluk etme." dedi kızarak, morali bozuk gibiydi, ya da
aşlı...

İçeri giren Elif dikkatle yüzüne bakarak, "Senin canın mı sıkkın
da?" diye sordu.

"Kıyafet seçemiyor." dedi Çisem Hanım iç gererek.

Bir an bir şey oldu sanarak korkan Elif, bakışlarını camın önünde-
koltuğa -sanki zorla oturtulmuş gibi duran kayınvalidesine- çevirdi.
Özel bir gün mü?"

Yaşlı kadın tuhaf bir tutumla, tek kaşını kaldırıp susarken, Nida
fa atılıp, "Erkek arkadaşımla buluşacağım." dedi sanki kız arkada-
ndan bahseder gibi doğal bir şekilde.

Elif'in yanakları kızardı bir anda. Çisem Hanım'ın varlığı kızı
zursuz ediyordu böyle anlarda, ne konuşacağını, ne de yanında
lıp kalmaması gerektiğini kestiremiyordu soğuk hallerinden. Kız
ha başını kaldıramadan, Nida elinden tutup çekiştirerek, "Gel sen

edemeden bakınca, Çisem Hanım omuzlarını kaldırarak başını salla
huzursuzlanıp. Nida kıyafetlerini alıp banyoya geçti. İlk olarak altı
ıyah mini etek, bilek üstü borda süet bot, beyaz gömlek ve bej ren
zun hırka giydi. Boynuna borda şalı dolarken "Sizce nasıl? Bun
özel bir gün için çok mu sade?" diye sordu hevesle.

"Bence biraz gündelik gibi." dedi Çisem Hanım kendi fikrini b
ırterek.

Elif mahcupça gözlerini ellerine çevirdi. Nida bunu fark edinc
"Ellerine değil, bana bakacaksın güzelim." dedi sitem edip.

"Üzerindekiler çok şık." dedi Elif mahcuplukla fakat hâlâ gözl
inden başka yere bakmamıştı. "Ama..."

"Ama?" dedi Nida onu devam etmesi için teşvik ederek. Elif gö
erini çevirmeden ona "Eteğin çok kısa, üşümez misin!" diye sorc
ızı kırmadan uyararak. Aslında ona, "Ben seni böyle sokağa çık
ırsam, senin düşmanından ne farkım kalır? Seni ateşe ellerimle yo
arsam, o zaman dostluğumun ne anlamı kalır?" demek istiyordu d
ırılmasından, henüz yeni kurulan dostluklarının bozulmasından, z
a olsa arada oluşan samimiyetin yıkılmasından çekiniyordu.

"Bence Elif eteğinin kısa olduğunu belirtiyor tatlım." dedi Çise
Hanım bilmiş bir sesle fikrini savunarak. "Sana diyemiyor ama or
alsa eteği çıkar derdi."

Elif ne doğru ne yanlış demişti, ama onu tasdiklercesine de su
nuştu.

"Ben çok beğendim eteğinin boyunu Nida, bacakların çok güzc
ızım, güzele bakmak sevapsa, sergilemek de sevaptır." Gülümsec
nne şefkatiyle. "Oy benim meleğim, şöyle salın da âlem mankenler
ş çıkaracak kadar güzel bir kadın görsün."

Annesinin sözleriyle şımaran Nida, Elif'in yüzündeki huzursuz
kla "Ben değiştireyim bunu..." diye hemen dolabın başına geçt
edense Elif'in ona bakmadan fikir yürütmesi kızı huzursuz etmişt

Sonunda boğazını temizleyen Elif dayanamayarak, "İman tahtan
ık açıkta kalmış Nida..." dedi yine gözlerini kaçırarak ama tepkisini
saklamadan koydu.

"Anlamadım." dedi Nida elini sinesine koyduğundan habersiz.
Bir de konuşurken bana bak rica ederim, kadınlar da namahrem de-
ildir herhalde."

"Hayır değildir ama kadın bile olsa karşısındakinin, bazı uzuvla-
na hayranlıkla bakması haramdır..."

"Göğüslerin diyor..." dedi Çisem Hanım lafa girerek yine, "Gü-
elliklerini sergileyip milleti kıskandırmasın diyor."

Sanki Elif onu kıskanıyormuş gibi bir izlenim bırakınca, sözlere
iraz eden kız, "Hayır..." dedi hâlâ görümcesinin yüzüne bakmadan.
İman tahtan çok açık..." Uyarısı bile kızı mahcup etmişti. Parmak-
arını çekiştiriyordu.

"İman tahtası ne Elif allahasen, sen de bir garipsin." dedi Nida
arip garip kirpiklerini kırpıştırarak.

"Kalbimiz, göğüs kafesi içinde, önde ve halk arasında "iman tah-
ası" diye bilinen göğüs kemiğinin hemen arkasında yer almaktadır
Nida, kısacası göğüs kemiğine 'kalbi koruyan muhafız' diyoruz biz.
Kalp değil mi her çileyi çeken, aşkı, sevgiyi, acıyı, sıkıntıyı bilen?
Onu korumalısın. Çünkü kalbin yorulduğunda, cerrahlarımız kalbimi-
e ulaşmak için göğsün önündeki *'iman tahtası'*nı açmak zorundadır."

"Elif bir garipsin, şimdi bunu neden anlattın?"

"İmanını koruyan tahta açıkta kalırsa ıslanır, küflenir, çürür." ded
Elif. Başını kaldırdı ve sadece gözlerine bakmak koşuluyla, "Sana di-
ek dinen gereken bir şey desem, tepkisel olarak beni dinlemeyeceksin
Nida. Bağnaz diye düşüneceksin. Gerici diyeceksin. Ben de konuyu
biraz dağıtarak başladım çünkü merakını cezbedersem sen soracak
ın bana. Nida... Sen kalbini korumaya İman tahtanla başlamazsan
çürük iman tahtası korumaya yeter mi kalbindeki imanı saklamaya?
Eğer onu herkese açarsan, erkek arkadaşının baktığı yer sadece gö

kadar salsınlar. " denilmektedir. Ahzab suresi 33. ayetinde Peyga
ber hanımlarına hitaben de şöyle denilmektedir: " ...önceki cahil
dönemi kadınlarının açılıp saçıldığı gibi siz de açılıp saçılmayın

"Üf Elif, lütfen bir araya geldiğimizde bilmişlik yapma." dedi Ç
sem Hanım huzursuz ve sabırsız bir dille "Bir tek sen değilsin dan
asayan, bizi iyice kâfir ettin çıktın."

Yine aynı soğuk ve bezgin tepkiyi alan ve azarlar tavırda başında
sayılan Elif, üzgün gözlerini aşağıya indirdi. Gözleri ıslanmış, ka
kmıştı garibim. Onu uyarmak istemişti, yaptığı eleştiri değil sade
ey gi göstersiydi. İnsan sevdiğini bile isteye nasıl ateşe salıverirdi

Yaşlı kadın ona inat ayaklandı. "Savur bakayım ipek saçlarını.
nı böyle güzel saçları olan başkası" dedi gözlerinde gurur ışıkla
anarak. "Al, bu gömleğin altına şu eteği dene." derken kısa etek
kızının eline tutuşturdu. "Böylesi şahane bacaklar yürürken dikkat
erse erkeğin aklı karışır, olumsuz ne düşüncesi varsa unutur." Sinsi
gülümsedi. Kafası karışan Nida bir Elif'e, bir de annesine baktı, son
omuzlarını sarsarak eteğe uzandı. Çisem Hanım odadan çıkarken, k
ıya uzandı ama çıkmadan evvel bir an duraksadı.

"Bugün çok değerli ahbaplarım gelecek çaya, ona göre giyin
biraz da konuşmana dikkat ederek beni temsil edersen, çok mutlu ol
ım çocuğum . Adil Bey özellikle senin de onlarla olmanı istiyo
Benim için biraz özenli hazırlanır mısın?"

Elif oturduğu yatağın kıyısından kalktı. "Ama bugün kandil Ç
em yenge, ben sana duâ. "

"Kızım beni duymuyor musun sen? Lütfen üzerine düzgün şeyl
iyin, hatta kadınlar arasında olacağız, dilersen saçlarını açabilirsi
lem böylece o garipler de biraz hava almış olur. Korkma erkek yok
fuzar iş için bir yere gitti.." diyerek odadan çıktı. Banyodan çıka
Nida, bir annesinin çıktığı kapıya, bir de Elif'in üzgün yüzüne bak
akt. Oysa bugün başka planları vardı Elif'in. Gözde'yle konuşara

am benim dünya ahiret bacımdır." diyerek odadan çıktı.

Şaşkınca homurdanan Nida. "O erkek, dünya ahiret bacın mı ur" dedi afallayarak. Bu söz nasıl bir sözdü böyle?

Elif daha odadan çıkarken yanaklarına salınmıştı incecik gözyaşı. Bugün alnı seccadeye başka bir korkuyla daha dayandı. Kuşluk namazından sonra ettiği duâ, dosttan dosta ve en büyük hayırlara vesile olacak kadar muhteşemdi.

Uyandır bizi Rabbim,

Kendimizden memnun olup derinlemesine uykuya dalarsak...

Uyandır bizi Rabbim; sahip olduklarımızın çokluğuyla avunup, dirli varlığımızı göze sokarsak...

Uyandır bizi Rabbim; senden gelip sana döneceğimizi, en önemli sana muhtaçlığımızı unutursak.

Uyandır bizi Rabbim; senden ötürü sevmeyi unutur da, nefsimiz sevmeye başlarsak.

Uyandır bizi Rabbim; bencilleşip, kibirlenip, kendimizden başkasını ateşten sakınmayı bırakırsak...

Uyandır bizi Allah'ım; kıyamet gününü *unutmaya cüret edersek.*

Dili tespih etmişti tüm gün bu duâyı, yüreği tastık etmişti her sözünü de, çaresizliği elini ayağını bağlamıştı. Elif huzursuzluk içinde kalandı misafirlerini karşılamaya, onlar geldiğinde haber vermeyen Çisem Hanım gelinine ama kız yine de kendini fazlalık gibi hissetmesine rağmen, katılmak için indi o meclisin kalabalığına. Tam merdivenlere geldiğinde Hazal çekingen bir halle onu karşılayıp "Elif Hanım." diye seslendi. Kızın yüzü kıpkırmızıydı, belli ki çekindiği söylemeye zorlandığı bir mesele vardı.

"Şey, annem sizi çağırıyor."

Elif anlamıştı nedenini ama bozuntuya vermedi. Gülümseyerek mutfağa girdiğinde, orta yaşlı kadını nefes nefese koşuştururken buldu. Tam kapının girişinde Elif'i görünce, "Elif Hanım." dedi hızla

kolarak "Kadın da sıcak sanmıyorlar mıydı? Gözlerinin içine
keyifle Elif Kadın şaşkın, kadın dut yemiş bülbül misali suskun
Daha evvel evlerinde çalıştığı hiçbir kadın ona böylesine sıcak ve
ten davranmamıştı Bir elime, bir de o eli tutan kızın şefkatli gözle
bakıp durakladı.

"Bugün Mevlid Kandili, bugün kutlu bir gün abla..."

"Ama?"

"Lütfen" dedi Elif gülümseyerek. "Hediyeleri ikramların ya
na koyarsanız sevinirim. Kendi hediyelerinizle karıştırmayın, dik
edin."

Elif salona girmeden evvel derin bir nefes aldı, bacakları ha
ıtıyor, soğumuş parmakları avucunun içinde ısınmak için çekiştir
duruyordu.

Daha salon kapısına geldiği an, neşeyle şakıyan diller sustu, g
er merakla kapının girişine ulaştı. Çisem Hanım'ın öfkeli göz
parladı, kibirli gözleri onu dinlemeyen ve sözlerini umursamayan
ızın üzerinde dolaşırken, hiddeti tepesinde tütüyordu. Dişlerini sıkl
ırdığını, manikürlü ve kırmızı ojeli tırnaklarını koltuğun kolçağ
geçirdiğini gözlemleyebiliyordu Elif ama aldırmadı. Kimse kims
zorla dilediği gibi özgürlüğünden alıkoyamazdı. Bu saygısını sun
ğu büyüğü bile olsa.

Çisem Hanım kızı tepeden tırmağa öfkeyle süzdü. Üzerinde
mon rengi uzun bir elbise vardı. Göğüs bölgesi oturan ve göğüs
ında bolaran şirin bir elbiseydi. Üzerine sade ve yine somon rengi
ön, uçları gül desenli şal takmış, her zamankinin aksine bugün gü
gözlerine sürme, kirpiklerine biraz rimel sürmüştü. Yanakları zat
dünden hazırdı tatlı bir mahcuplukla kızarmaya, teni bebek cildi g
pürüzsüz, sürekli abdest aldığından sebep bakım yapmış gibi ka
femsiydi. Ayağındaki sessiz babetleriyle içeri bale yapar gibi zarif
süzülürken, "Selamünaleyküm." dedi çekici gülümsemesiyle.

asına rağmen. Hepsiyle tek tek tanışırken, onların da en az onun kadar çekingen olduğunu fark etti. "Bu Kudret Hanım, eşi ünlü sanayicilerden. Bu da Yurdanur, eşinin medikal sektörde büyük bir yeri var. Bu da Funda, onun güzellik salonu var .. Demet ve Hidayet Hanım bizim komşularımız..."

Kadınlar ona, sanki uzaylı görmüş gibi bakıyor, kızın zaten hafifçe olan tedirginliğini perçinliyorlardı. "Elif Hanım, İsmet'in yeğenlisi." dedi Çisem Hanım yanındaki yeri geline gösterip, kendi yerine usulca otururak.

Elif çekingenlikle ama vakur tavrıyla oturdu kayınvalidesinin yanındaki koltuğa. Kadınlar şaşkın... kadınların garip meraklarıyla büzülüyordu kız. Duruşlarındaki şaşkınlık, tuhaf bir evlilik olacağını ama bu kadarını beklemediklerini her hallerinden belli ediyordu.

Az önce kuş gibi şakıyan grup birden suspus olmuş, kızın varlığını reddeder gibi etkisizleşmişlerdi.

"Kaç yaşındasın kızım?" dedi sonunda içlerinden biri. "Pek de genç duruyorsun? Okuyor musun henüz?"

"Hayır, yüksek lisansımı tamamladım."

"İlahiyat falan mı okudun?" dedi Demet Hanım merakla.

Herkesin ilk ve tek düşüncesi neden hep bu oluyordu? Tesettürlüler başka meslek okuyamıyor muydu? "Arkeoloji." dedi kız gülümseyerek mütebessim. Kadının yüzüne şaşkınlık vururken, yanındaki bir başka kadın diğerini koluyla dürttü ve Elif usul, ağır tavrıyla devam etti: "Aslında felsefe okumak istemiştim hep ama nasip olmadı. Sivas'ta, bir müze için çalışma yapıyorum ekibimle birlikte."

Kadının ağzı kısa bir an şaşkınlıkla açık kaldı, gözleri kibirle üzerindeki elbisesini, sonra eşarbını süzdü. "Böyle mesleğini yapmak zor olsa gerek; dağda bayırda..."

"Tarlalarda böyle çalışanlardan daha zor değil işim inanın, kıya-

den bu kadar kapanıyorsun?"

Merak ettiği her halinden belliydi.

"Allah'ın emri olduğu için." dedi şaşkın soruya otomatik cev veren Elif.

"Biz uymuyor muyuz onun emrine, biz de yerine göre kapanı ruz." dedi kadın başını geriye atarak öfkeyle. "İyi ama biz burada dın kadınıyız. Senin benden farkın ne? Sen de kadınsın ben de" tülünce saygın mı artıyor? Yoksa benim bile sahip olamadığım ka güzel mi senin varlığın? Hani şu, kızlar okumasın diyen hocalar g oldu bu iş. Aksine ben şahsen kadınların olduğu yerde bir de dev dairelerinde tesettürlü kadın görmekten hoşnut olmuyorum, mad kapandın, evinde otur."

Bu nasıl bir düşünceydi? Dinini yaşayan kendini eve tecrit mi meliydi?

Elif yutkundu ama ona kızmadı, bu kadar cesur ve kıvırmac konuştuğu için minnettar bile kaldı.

"Siz saçınızı açınca benden fazlalığınız ne oluyor efendim, ya eksikliğiniz! Bilmiyorum farkında mısınız ama siz de eleştirdiği o genci insanlar gibi görüş bildiriyorsunuz. Hani bağnaz dediği bir hoca, kızlar okumasın diye fetva yaymış, sonra hasta olunca d bakan doktor bayanmış... Sizin farkınız, ondan farklı mı oldu şim Dara düşünce duâ istemeyecek misiniz? Dili duâlı, eli Kuranlı bir den yardım beklemeyecek misiniz? Bence bu açık kapalı ayrımı de amdülillah hepimiz Müslümanız. Madem din kardeşiyiz, nam kılan kılmayan, oruç tutan tutmayan, tesettüre giren girmeyen di neden kutuplaşıyoruz?"

Buna kızan kadın, "Öyle şey olur mu?" diye çıkıştı sertçe kaşla nı çatarak. "Namaz kılmak her kulun vazifesi... Ne alaka..."

"O zaman kapalı açık diye neden yargılıyoruz? Kapanan da n

ıp eşrafa çıkarmazdım..." dedi onca zaman susan Funda Hanım
ırlenerek dudaklarını büzdü.

İçi acıyan Elif vakur tavrını korudu. "Onun başını yere eğecek bir
surum yok şükür, ne arsızım ne hırsız ne de onu utandıracak kadar
ngesiz. İsmet Bey'in bileceği mesele bu, eğer benden utanmaydı ev-
meyi kabul etmezdi sanırım."

"Zorla olmadı mı sizin iş zaten kızım? Çocuk mecbur kaldı, âşık
arak evlenmiyor ya..." dedi Demet Hanım kaşlarını çatıp, sanki tüm
ç Elif'inmiş gibi konunun üstüne giderek. Üstelik özellerine kadar
onuyu bilip de yüzüne vurma hakkını, nereden almıştı? Bu ne cüret-

"Neden yakışmıyorum yanına? Kötü bir meziyetimi mi duydu-
ız? Ya da gördünüz?" dedi kız üzgün bir tonda. Kirpikleri ağlama-
ak için kırpışıyordu. Ama o Elif'ti, dik duruyordu.

"Çok güzelsin, hatta düşündüğümüzden daha güzel... ama kızım,
endine bir baksana. Bir top kumaşın ardına saklanan kadın, kendini
asıl kanıtlasın eşe dosta?"

"Kişilerin yaptıkları, giydikleri, yedikleri insanlığını ölçmez Hi-
ayet Hanım." dedi diğer konuşan başka kadına Elif. "Ama yargıla-
an ve kınayan bizim insanlığımızı ölçer öyle mi? Bir yerde temizlik
ında çalışan da, başka bir yerde müdür olan da aynı değerdedir gö-
ümüzde değil mi? Biri şanslı olarak gelmiş dünyaya, bunu değerlen-
irmiş... Diğeri kadersiz olarak gelmiş, ama bir yerden tutunmuş ha-
ata, dişiyle tırnağıyla hayatta kalmayı becermiş. Yani herkes insan
erkes topraktan geldi, toprağa gidecek. Kabre üç şeyle gideceğiz
kişi geri dönecek, sadece tek bir şey kalacak yanımız da... Biri ailen
efin işlemi bitince gidecek, ikincisi övündüğün malın mülkün, dünya
a kalacak... Yanına kalan sadece imanın olacak. Şimdi kim kimden
aha üstün?" Kadın yüzünü buruşturdu, demek ki statü onun gözünd
nsanlıktan daha büyüktü, çenesini kaldırıp sustu.

maktır. Mesela eşiniz! Sizi çok seviyor, gözlerinizin içine bakıy
ama sizden tamamen farklı biri diyelim. İnsanların beğenileri bir
rine uymaz hiçbir zaman. O ekmek arası sever, sen ekmek ile yem
bile yemezsin. O belki Wagner'in yerine Ankaralı Namık'ın müziğ
beğeniyordur, siz ise Mozart dinlemeden duramıyorsunuzdur. Beğ
nileri sizinkine uymuyor diye, onu beğenisizlikle, kabalıkla, görg
süzlükle mi suçlayacaksınız? Boşayacak mısınız? Sevmekten vaz
geçeceksiniz? Ona sizden farklı olduğu için kızacak mısınız? On
da, sizin de beğendiğiniz şeyleri yansız olarak değerlendirmelisin
Mantık kurallarına uyarak yargılayınız, duygularınıza kapılarak değ
Konuşma, tartışma alanında, bundan başka her türlü kural dürüstlü
aykırıdır."

Servisler yapılırken kadınlar kendi arasında konuşmaya başla
ve o anda eline ufak keseleri alan kadınlar, gülerek "Çisem, cicim b
ne?" diye sordular merakla. İçlerinden biri açtı keseyi, diğerleri k
mikmiş gibi keseye bakıp gülerken açtılar.

"Ben koymadım." dedi Çisem Hanım merakla arkadaşı Demet'
elinden aldığı ucuz keseyi avucuna boşaltırken. Süslü kadife keseni
içinden çıkan beyaz, gül kokulu parlak bir tespihti. Kadınlar tespihle
havaya kaldırınca, Elif "Bugün Mevlid Kandili, haberim olsa dah
güzel bir hediye alırdım size ama bundan başka verecek bir hediyem
yoktu yanımda..." dedi mahcup olarak. "Düşündüm ki, sizin bugü
Peygamber efendimize vereceğiniz en güzel hediye de, Salavat-ı Şer
olacak."

Yarım elma gönül alma değil miydi amaç, hele böyle kutlu bi
günde.

Çisem Hanım ona öyle bir baktı ki, kız ateş saçan bakışlardan
gözlerini kaçırmak durumunda kaldı. Gözleriyle saçını başını yolmak
tabiri bu olsa gerekti. Demet Hanım "Valla ben bilmiyordum, teşek-
kürler." dedi isteksizce hediyesini çantasına atarken.

Elif zaman geçtikçe sıkılmaya, onların gıybetlerini duymamak içinden salavat getirmeye ve konuşmaları yok saymaya başladı. Ritüel öyle bir hale geldi ki bir süre sonra onlardan kopan kızın sına varan Demet Hanım, karşısında oturan kıza ayıplayarak bakıp "Bir sıkıntın mı var?" diye merakla sordu.

Elif başını kaldırıp "Efendim." dedi kibar bir tonda ölüm uykusundan uyanarak.

"Parmaklarını sayıp duruyorsun, gözlerinde sürekli ellerinde, bir sıkıntın mı var?" diye sorunca kadın tekrar, herkes pür dikkat ikilinin üzerine odaklandı.

Elif eline baktı. Gülümsedi. "Tespih çekiyorum efendim, bir sıkıntım yok çok şükür." dedi kibarca.

"Yanımızda mı?" dedi kadın burnunu kıvırarak. "Sohbetimiz seni sıkadı sanırım."

"Dürüst olmamı mı istersiniz, yoksa sizin gönlünüz olsun diye mi söyleyeyim mi?" dedi Elif cesurca bir soru sorarken. Kayınvalidesinden çekinse bile susturamazdı vicdanını bu saatten sonra, asla.

"Dürüst olun lütfen." dedi kadınlardan biri ciddiyetle.

"Gıybeti anlatan kişi kadar dinleyen kişi de mesul olur..." dedi sözlerini dikkatle seçerek. "Bu bakımdan gıybet eden kişiye karşı şey söyleyemesek de, hal ve hareketlerimizle yapılan gıybeti dinlek istemediğimizi göstermemiz gerekir. Gıybet yapan da, dinleyende onun kadar suçludur."

"Biz gıybet yapmıyoruz ki kızım, olanı konuşuyoruz." dedi kadın sertle, alınmıştı muhakkak bu konuşma tavrına.

"O kişi burada değil ama efendim, ne kendini savunabilir ne de doğrulayabilir. Bu da gıybettir."

"Sen çok değişik kızsın." dedi Demet Hanım iç gererek. İçi şişmiş bi kocaman bir nefes bıraktı orta yere. "Ne yani, arkadaşımızın hak-

siz ölü eti mi yemek istersiniz, yoksa susmak mı?" diye sordu sab

"Sanki sen hiç kimse hakkında konuşmuyormuş gibi konuşu sun!" dedi kadın kendini savunarak küçümser tavırda bakmaktan çınmadı. Gereksiz derecede alıngandı.

"Elbette konuşuyorum, ben de sizin gibiyim... Sizden faz eşarbım mı, onu çıkarsam bile değişen olmayacak. İnanın bana siz ne eksiğim ne fazlam var, ben sadece bedenimi korumuyorum, b zorlansam da ahlak örtümü de korumaya çalışıyorum. Eğer bil den gıybet hastalığına tutulursam, Rabbim beni uyaracak dost ve bana..."

Başka bir kadın direk konuya girerek, "Güzel kızım, iyisin h sun da, arkadaş ortamında bunları konuşmak normal, sus diyemez kalkıp gidemezsin, o zaman ne yapacağız? Elbette konuşacağız d ruyu." diye savundu suçunu.

İşte biri merak edip sormuştu asıl meseleyi sonunda! Elif hev le atıldı söze. "Teyzeciğim, gıybet, bir sevgisizlik ve saygısızlık desidir: isteyerek veya istemeyerek Müslümanların toplum içind saygınlığını ortadan kaldırmaya, onurunu lekelemeye yol açan s yal bir suç olmasının yanında, gıybet eden kişinin, ahlâkî seviyesi düşüklüğünü, insanların kusurunu yüzlerine söyleme cesareti ta madığını... yani korkaklığını da gösteren bir tutumdur. O yüzden Buna göre, gıybet gibi gıybeti dinlemek de haramdır; gıybet ede susturmak ve bu suretle bir Müslümanın onurunu korumak, ahlâkî görevdir."

"O nasıl söz, biz kötü bir şey yapmadık. Ahlaksız mıyız şimdi dedi Funda Hanım ters bir tonda konuyu yanlış irdeleyerek. Kadınl hep bir ağızdan konuşup, kızı susturmaya ve azarlar tarzda kaşları çatmaya başlamıştı.

"Yaptınız demedim efendim, ama konuştuğunuz şahıs, Piraye Ha nım burada yok değil mi? Ben nasıl dinlerim sizi? Rabbim demiyo

onuştuğunuz kişi siz olsanız..." diye sordu inatla.

"Ben değilim ki..." dedi kadın huysuzlanarak, arsız bir omuz salışla.

"Olsanız... dedim, sizsiniz demedim. Farazi yani? - Yanımızda bet yapılırken, kendimizi gıybeti yapılan kişinin yerine koymalı, den gıyabımızda bu şekilde söz edildiğinde rahatsız olup olmayağımızı sormalıyız. Onuru zedelenen kişinin üzülmesi gerekiyorsa ülmeli, hakkını savunması gerekiyorsa savunmalıyız."

O sırada kapı çaldı ve kadınlar homurdanarak konuşurken, az ce sohbet ettikleri Piraye Hanım geldi. Kapıdan içeri gülerek giren dını gören herkes, yüzüne ateşli su serpilmiş gibi kızardı.

Bunu beklemediklerinden yüzleri dehşet bir hal alırken, gözleri yüdü.

"Ne oldu kızlar, hortlak değil ben geldim ay, Piraye, dostunuz." yen kadın şuh bir kahkaha attı ve elini sallayarak kıvırta kıvırta yanına geldi. Ama ne kimse yerinden kalkabildi, ne de tek bir ses çıkabildiler. Adeta donup kalmışlardı.

"Ayol ne oldu? Gören de sizi suçüstünde yakaladığımı düşünür. oksa beni mi çekiştiriyordunuz kız?"

Herkes garip bir tonda homurdandı ve kimseden anlaşılır bir ses kmadı. Hepsi Elif'e baktı ***acaba anlattıklarını ona*** söyler mi diye na kızdan onları rahatlatacak ifade gelmedi. Çok sonra gülümseyen if ayaklandı, hepsinin kalbi yerinde korkuyla takla attı, ama Elif şlı kadına yaklaşarak, "Hoş geldiniz Piraye Hanım." dedi saygıyla. erkes derin bir nefes aldı. "Siz böyle geçin." Yerini göstererek, kera kaydı. "Ben size servis açtırayım."

Gül kokulu bal gözlü Elif, kadının yanından giderken "Bu kadın kim cicim?" dedi kibirle kızın arkasından bakan Piraye Hanım kısınçlıkla.

Baktıkça kibirle burnunu kıvırıp, tiksintiyle irkilir gibi bir hare yaptı Piraye Hanım. Aşağılaması bile bayağıydı. "Ah arkadaşım, kılecek çile değil. Bu kızcağızla nasıl olacak bu iş anlamadım" di rek yerine oturdu. Bir dizlerini dövmediği kalmıştı fitne bakışlarıy

Çisem Hanım arkadaşına "Hoş geldin" derken başka konula ağzını bile açmamıştı.

"Çok tuhaf bir kız, sanki biraz geri. Senin de şansın, kayınpe rin gitti bu kız geldi." dedi vahlayarak.

Yüzü ifadesiz olan Çisem Hanım, "Ben kayınpederimden bir l tulük görmedim Piraye abla." dedi başını dikleştirip. "Allah toprağ bol etsin, o olmasa Adil Bey olmazdı değil mi? Ölmüş insanın hı kında kötü konuşmak bize yakışmaz. Elif de ahlaklı kızdır, dürüst zordur ama bana ne zararı var ne de sıkıntısı. Sen takma kafana alı sın yakında."

"Aaaa..." dedi kadın gülerek. Velev ki böyle görmüş geçirmiş kadın olan Çisem'in böyle bir gelini savunmasına şaşırmıştı. "Üstü iyilik sağlık... Çisem, iyi misin cicim? Daha geçenlerde ***nasıl olac bu iş... Ben bu kızla yapamam, yaşam stilimiz başka, hayata bal açımız değişik. Oğlan iki güne kalmaz delirir, evladım elimden kay gider toparlayamam bir daha*** diye ağlıyordun ya, ne oldu birde Kıza bir kere daha miras falan mı çıktı? Yoksa sana büyü mü ya tı?" diye alayla konuştu doğru noktaya parmak bastığını bilmede Ardından suh ve perdesi yüksek bir kahkaha patlattı. "Ay büyülem bunları, sesleri de çıkmıyor yazık."

Diğer kadın lafa girerek, "Ben de çok sevdim Elif'i Piraye, diyelim Allah mutlu etsin. Alan razı, gelen memnunsa bize laf etme düşmez." dedi birden.

"Ay inanmıyorum Demet, sen böyle kızları tek kelimenle göme din. Yok yok kız sizi okumuş, üflemiş, yamultmuş belli... Ayol etki ve tesiri altında mı kaldınız kızın?" diyen kadın ortada bir şeyler dö

Hüzünle, bu anın tıpkı kendi hayatına benzediğini düşündü. Ne- yanlış yapmıştı? Her şeyi nasıl farklılaştıracaktı? Evi inleten ses kızın kalbini oyuyordu resmen, susturamadı. Aniden yenilgiye mış gibi hissetti ama çaresiz ayaklandı. İsmet ne istiyordu bil- ordu ama Elif kendinden emindi, seçimlerine uymayanlarla yola am etmeyecekti.

"Adil Bey görmeliydin. Ben artık bazı şeyleri görmezden gelemi- um" diye feryat etti Çisem Hanım'ın üzgün sesi. "Ondan istedi- şeyler o kadar mütevazı şeylerdi ki... Sadece susması ve dinle- si gerekirken, yine o engin düşüncelerini sakınmaktan çekinmedi. ah aşkına rezil oldum kızlara... Bilerek yaptı, onunla aramızdaki rumu gözlerine sokmak için yaptı biliyorum. Beni bilinçli olarak ndırdı."

Yaşlı adam her iki kelimesinden birinde, sabırla "Abartıyorsun nım..." diyordu. O öyle dedikçe kadın daha fazla deliriyordu. Bir tten fazladır ağlıyordu Elif, elinde tespihi, dilinde salavatı ama kal- de kırık bir ritim vardı. Kıpkırmızı olan yanağını daha fazla yapış- dı dizine, elinden gelse kulaklarını tıkar, çocukluğunda korktuğu man yaptığı gibi bağıra bağıra duâ okurdu.

Misafirler gittikten sonra yüzüne dövecek gibi bakan Çisem Ha- n ona hiçbir şey söylemeden odasına çıkmış, Adil Bey geldiğinde suçu olmayan adama küserek, öfkeli sesiyle evi inletmeye başla- ştı.

"Sen anneme aldırma, yakında alışır sana."

Kız arkasından gelen tok sesle irkildi. Asık suratını kaldırmadan, çeri girerken kapı tıklanır." dedi huysuz bir tonda. Çaktırmadan yü- nü kuruladı.

"Vurdum, duymayacak kadar dalgındın sanırım." Adamın sesi tı ama yine de muhteşem şekilde nazikti. Kızın bir dayanağa ih-

aşacaktı. İsmet arkasında durdu ama konuşmadı. Sanki susup e
olan çalkantılara onun alışması için gereken tüm zamanı veriyordu

"Neden burada tek oturuyorsun, insene aşağıya."

"Ben iyiyim burada, teşekkürler."

"Masa hazır, yemek saati geldi fark etmediniz mi Elif Hanım?

"Ciddi yemeğimizi yiyin o zaman İsmet Bey." dedi kız boğuk
siyle

"Sen yemezsen boğazımdan iki tabak yemek nasıl aşsın?"

"Bir tabak rahat aşıyor yani..." dedi kız homur homur sesiyle.

"Yani! Sonuçta akşama kadar çalışıyoruz, nişanlımızın somur
yüzünü görmek için hemen eve koşa koşa geliyoruz, karnımız aç
mek yemeyi istiyoruz ama o huysuz yüzünü nişanlısından saklayı
aç kalıyoruz... Şansa bak."

Elif sanki dayak yemiş ve yolun kenarına atılmış gibi hissetti
sözlerle, afalladı. Ne yani akşama kadar eve gelmek için zaman
kolluyordu? Solgun yüzünü yana çevirdi. "Sen önceden daha ciddi
adamdın, neden benimle çocuklaşıyorsun?"

"Sen neden anne gibi yaşından olgun davranıyorsun?"

Kız hüzünlendi yeniden. Anne! O hiç annesini tanımamış, ar
sevgisi görmemiş, olgunluğunu hissetmemişti ki. Sahi, anneler na
severdi yavrularını? Ya da anneler nasıl davranırlardı? Sonra yaşlı a
neannesi vardı... Çok uzak ve ufak olduğu zamanlarda... Hatırala
karabasanına karşı gözlerini yumdu.

**Gecenin soğuğunu, parçalanmış arabanın üzerine yağmur
damlayış şeklini, dedesinin ölürken çıkardığı** inlemelerini hatır
dı ve o **fren sesi, kulaklarını sağır eden, yüreğini yerinden sök
sesi... Ve onları tek bir fren sesiyle kaybetmişti.**

Şimdi tek istediği gözyaşlarının akmasına izin vermemekti! An
gözyaşları yanaklarından aşağı birbiri ardına yuvarlandı. İçinde

yeri ateşe verecek kadar kor bir öfkeye yol açtı. Her bir damla dünyayı yakmak istedi. Ama sakınlığını ele aldı, onu daha fazla ek de, kırmak da, korkutmak da istemedi. Öfkesi ve dargınlığını yordu ancak kendini sakinleştirip elleriyle yüzünü kapattı ve bir-dakika boyunca derin derin soludu.

Kız yanaklarını çaktırmadığını umarak silerken, içinde öfkeden aman bir yanardağ kaynayan İsmet, diğer sandalyeyi yanına çeke-oturdu. Camdan dışarıyı seyretmeye başladı ikili, tıpkı onun gibi sizce. Aralarındaki sıcaklık da sessizlik gibi gitgide büyüyordu. Sı-lık ve ona mümkün olduğunca yakın olma arzusu ağır basıyordu . Bakışları adamın iri ellerine kaydı. Tuttuğu gün güç verir miydi eller ona, yoksa ilk günden sonra sıkılıp bırakır mıydı gerçekten? adınların dediği gibi miydi? İsmet ondan utanır mıydı? Zamanla klaşır mıydı? Hevesi geçince pişman olur muydu? Suçlar mıydı?

Ellerini, onlarla ne yapacağından tam emin olmayarak kaldırdı, ndan parmak uçlarını bükerek kendi etine geçirdi. Ne kadar rahat-eıydı son zamanlarda varlığı. Güzel de kokuyordu. Açık havadan aşıyan temiz bir deniz gibi, erkeksi bir kokuydu. Güven ve huzur iyordu. Bu koku sanki korkmaması gerektiğini, sahipsiz olmadı-ı, yetim ve öksüz olduğu halde onu koruyacak bir refakatçisinin uğunu belirtiyordu.

Dalgın kız yana döndüğünde, gözleri adamın deniz gözleriyle ça-ı. Öyle derin izliyordu ki adam onu, istemsizce kaşlarını çattı. İs-'in eli havalandı, kızın kederlenen yanağına uzandı. Elif bu sefer kınca duraklayıp geri çekilemedi ama bir şey adamı durdurdu. Eli ı yolda yumruk olarak havada esir olunca, Elif kendine gelerek hal başını yana çevirdi ama İsmet görmüştü. Sonunda onun gözle-deki ateşi görmüştü! Allah'a şükürler olsun ki, tek etkilenen kendi ğildi artık, yoksa bunu düşünmekten kafayı yiyecekti. Aynı kız gibi ndan baktı.

"Dışarı çıkalım mı?"

Adam kıza uzun bir süre boyunca baktı, "Sen karı seversin." d
geçmişi unutla anarak.

"Severim elbette ama şimdi... işte..." dedi çekingen bir halle
anda yine Çisem Hanım'ın sesi kendini hatırlattı, konuşmalarını b
tırarak aralarında gerilim olup kaldı.

İsmet bezginliğiyle savaştı. Onların huzurunu bölmüş ve olay
rın sonuna kadar gitmesine engel olamamış olmasının vicdan azab
yaşadı. Hiçbir şeyi yoluna koymayacağını kavradı. Biraz düşüncel
ciğerlerine hava çekerken, "Elif..." diye başladı adam sözlerine a
kız bıçak gibi kesti onun sözlerini.

"Sakın annenizi bana müdafaa edecek kelimeler seçmeyin İsm
Bey." dedi ciddiyetle ve adam mahcupça bakışlarını ileri çevirdiğ
de devam etti: "O senin annen. Ne için, kim için olursa olsun sa
ona 'of' bile deme. Bana kırgın, biraz da kızgın, belki haksız belki
haddinden fazla haklı, bu bizim aramızda. Ama beni üzecek tek k
me sarf etmedi inan... Annen çok gururlu bir kadın... Seni üzmek
korktuğu için, Adil amcamı kırmaktan çekindiği için, bana tek kelı
etmedi. Sen de onun gönlündeki sarayları yıkacak tek kelime etme
senin varoluş sebebin..."

Bir anda buz kesen İsmet bakışlarını kıza yıldırım hızıyla çevir
Bu ufak kız nasıl bir yüreğe sahipti, nasıl olgun ve dürüst ahlak
varlığıydı? Aklı almadı, kalbi inanamadı. Oysa başka biri olsa fır
bulup onu kışkırtabilir, annesine karşı doldurabilir ve bu krizi kend
için fırsata çevirebilirdi. Ama Elif, asaletti. Elif merhametti, Elif İ
SAN'dı. Olması gerekendi.

Kız kendine bir moral konuşması yapmak için, "Ben güçlüyüm
dedi derin bir solukla. "Yetişkin biriyim. Kendi değerimi biliyorum
Başkaları için yaşamam. Cesurum ve kimse tarafından yönlendir
meyeceğim."

***Kızın kendini telkin eden acı sözleri aslında ne kadar sevilmey
ilgiye, desteğe muhtaç olduğunun kanıtıydı çünkü yardım edenler
içinde yardıma muhtaç kişilerin hissiyatı yatardı ve en güçlü kişil***

seslenmeyince dişlerini gıcırdattı. "Bahane arama. İlk defa yalnız ıyoruz. Sivas'ta bahçede çay içerdik gece yarılarına kadar."

"Evet, ama o zaman şey değildik! Ne bileyim işte, böyle yan yana ldik."

"Ben yanında olunca ne oluyor ki?" dedi yine işi muzırlığa vura- Biliyordu alacağı tepkiyi, işe yaradı da.

Kız bocaladı. "Gü-günah oluyor ya."

"Saçmalama, sana dokunmuyorum... Eskisi gibi. Ama sen bana a gözle bakıyorsan bilmiyorum!"

Bıyık altından gülen ve kibirli tavrıyla tepesinde dikilen adama lenen kız, "Hiç de bile..." dedi huzursuzca. Bu sözler yalan mıy- tık, neden vicdanını acıtıyordu? Adamın yalnızca kaşları havaya tı. Elif çapkın adamın güzel bakışlarından etkilenmeyi reddetti. la..." Gücünün birazının uçuverdiğini hissetti ama aklını odak- mış halde tuttu, sonra yüzü suçlu suçlu düştü. "Bakmam yani, ba- am..."

"Hım... Günah olmasa bakacaksın yani?"

Kız daha fazla kızarmak nasıl olur göstermek istercesine renk de- irdi. Adam afallayarak yüzüne bakarken, çok güzel, diye düşündü. ç kız hangi ara bu kadar güzel, çekici ve emsalsiz olmuştu? Nida n bir Barbie bebeği gibi şahane ve kusursuz göründüğünü söyle- ti. Bence o eşsizdi.

Kızın bal rengi gözlerini daha iyi göstermek istercesine kıvrılan kirpiklerinin mahcup titretmesini izlerken, aslında hiçbir kadına zemediğini çünkü onun yapmacık olmadığını bir kez daha anladı. amamıyla Elif Çiçek'ti, hem dimdik, hem de narindi ve İsmet bun- hoşlanıyordu.

Ondan hoşlanıyordu! Ne zaman kurbağa prense karşı, mesafeli nses olmayı bırakmıştı?

"Hani yemek yiyecektik?" diye sordu kararlı sesiyle. Nefesi genzi dolanınca, ani bir duygu ile savaştı.

Resmen bela aradığını bilerek, "Neden kızardın sevgilim?" di sordu hain İsmet.

Homur homur söylenen kız, "Kı-kızarmadım." dedi elinin tersi ateş gibi yanan yanaklarına değdirerek. Birbirlerine gözlerini diker orada bir an durdular. Bu bir meydan okumaydı. İsmet ne düşüneceğ nı bilmiyordu, yalnızca geri adım atmayacağını biliyordu. Bu düşü ceyle sırıttı. Daha hafif ve daha mutlu hissetti kendini. Kız dudağı yine dişledi farkında olmaksızın ve aynı anda kendini durduramad gülümsedi. O masum gülümsemede bir şeyler vardı... Çekicilik, ba layıcı bir güç ve sıcaklık... İsmet öne doğru eğilip, onu öpme iste uyandıran bir davetiye gibi olan gülüşüne odaklandı. Onu öpmesi den hoşlanır mıydı? Sanmıyordu, denediği an kafasını kırardı kesi Son zamanlarda bunu yapmaktan daha çok istediği bir şey kalm mıştı. Ama yapmayı denediği an öldüğü gündü, bunu da biliyord Nefesleri sıklaşıp iradesi delinince, zihninin gerisindeki dırdırcı b ses, aynı kurallara göre oynadıklarından emin olması gerektiğini o hatırlatıp duruyordu, yoksa onu tamamen kaybederdi.

"Kıpkırmızı oldun... Sevgilim." dedi bu romantik anı muzırlık bozarak.

"Deme şöyle." dedi kız gözlerini kaçırarak kızgınca.

"Sevgilimmm diye mi, sevgilim diye mi demeyeyim?"

"Üf İsmet Bey, üf..."

"Büzme dudaklarını." dedi tok sesi titreyen adam sert sert kaşl rını çatarak.

"Ona da mı yasak var?" dedi şaşkın kız bal tadındaki gözlerini i kor gibi yanan gözlere dikerek ve sonra yere eğdi yine gözlerini.

"Var." dedi İsmet iç gererek, bir kova buzlu su içse içinin yangı sönmezdi artık bu gece. "Aklıma kötü kötü şeyler getiriyorsun El

SEKİZİNCİ BÖLÜM

yorlar ki dost acı söyler? Acıyı söyleyene dost denilmez ki!
Seni sevmeyen acı söyler dostun sana söyleyeceği acı dahi
sa senin canını acıtmayacak şekilde tatlı dille söyler. (Ş.T)

"Keşke hiç bulaşmasaydım bu aşkın rengine... şimdi ne si-ha boyanıp yok olabiliyorum, ne beyaza karılıp göz kamaştırabili-rum... Rengârenk oldum Allah'ım, hangi renge ait olduğumu bil-yorum... Sen bana rengimi göster, sabit kalayım." diye mırıldandı zın yüreği, öylesine çaresiz; öylesine dengesizdi ki son günlerde h halleri. Bir dediği bir yaptığına ters gibiydi adeta, kendiyle çe-ir haldeydi. Artık kendini de, onu da tanıyamaz olmuştu. Oysa bu la çıkarken netti düşünceleri, ilkeleri ve hedefi tekti. Şimdi ne yana deceğini şaşmış kayıp bir çocuk gibi panik ve şaşkın hissediyordu ndini. Annesiyle babası ayrılan bebek gibi, ona kollarını açan hangi vgiye koşacağını bilmez gibi, çaresizdi.

"Af Allah'ım. Bir inat uğruna sandala bindim, sürekli kürek çe-vorum. Hedefim belli, çok yakın, görüyorum ama ulaşamıyorum.

Kız dalgın gözlerini gökyüzünden çekip, arkasını döndü, işte y
gözlerinde gökyüzü vardı! Hiç bitmeyen bir maviye bakıyordu. K
natlarını açıp uçmak istediği, ama her kanat çırpışında yere çakıla
ğını bildiği denizin ve göğün birleştiği gözleri... Alabildiğine hır
dalgalara sahip ve aynı anda dingin kuytularıyla çekici...

İsmet gözlerini kıstı, kızın dikkatle yüzüne bakması kocaman a
nın elini ayağını birbirine dolaştırmıştı. Oysa Elif hâlâ kâbusund
uyanamamıştı! Adamın engin denizlerine uçmak istercesine havala
dı yüreği, sonra kanadı kırıldı, aynı göğün altındaki denizlere d
müşçesine boğuldu solukları. Neler düşünür, nelere meyleder olmu
acız yüreği!

Sağ eli sol göğsüne kuruldu, kafese kapatılmış hırçın bir kuş mi
li dövüyordu insan kafesini kalbi, kızdı. O bile isyan edercesine sak
durmuyor, *'Uyan artık gaflet uykusundan, yolun yol değil'* diye fer
figan sesleniyordu. Keşke tüm düşüncelerini bir kâğıda yazsa, so
bir ucundan tutuşturup rüzgâra savursaydı ve dertleri de o küller g
uzaklaşsaydı ondan. Ama biliyordu, artık içinde ince ince sızlay
derdin dermanı tekti! Hoyrat duygularına, nefse verdiği savaşa bir
bu belalı duygu eklenmişti. *"Ey aşk, sen bu gönle fazlasın."* diyeme

Düşünceliydi, kederliydi, en önemlisi de artık Elif kendi gibi sa
fikirli değildi. Değişmişti! Ya da asıl değişenin sadece kendi olduğu
bilemeyecekti!

Kızın ona kulak tıkayan yanına sinir olan İsmet'in zoruyla akşa
yemeğine indiğinde Elif, suratı iyice asıldı. İçi zaten dardı, bir de bu
huzursuz ev hanesi eklenmişti. O akşam ilk defa ne Adil Bey ne de Ç
sem Hanım yemeğe inmemişti, üstelik Nida da evden çıktığından b
hâlâ ortalarda görünmemişti. İçi daralan ve sanki boğazı gırtlaklanm
gibi soluk alamayan Elif, fazlalık olduğu evde kendi dertlerinin ağ
yükünü omuzlayınca, büsbütün olduğu yere çöktü.

Bir süre sonra Nida'nın genç kızlık hevesini, telaşını çoktan aklı

"Yanına gelip, kendi ellerimle yedireyim mi diyorum?" diye tehrası uyarı da bulundu adam.

Yemeklere boş boş bakan Elif aldırmadı. İçi huzursuzdu, duruşu ıundu. İki kişinin arasına girmiş şeytan gibi kötü, bu eve huzurık serpiştirmiş fitne gibi kendini suçlu hissediyordu. Çisem Haona darılınca kocasıyla arasına uçurumlar dizmeye başlamıştı, bu ı da Elif kendini suçlu hissediyordu.

O sırada kapıda bir hareketlilik göründü. Elif başını çevirdiğinde a yüzü gözü ağlamaktan şişmiş, makyajı akmış, ruh hali berbat ıalde kapıda belirerek, "Annemler nerede?" diye durgun bir sesle lu. Onun bu pejmürde halini gören İsmet endişeyle ayaklanıp, "Bu ıal kızım?" diye sertçe sorarken, panikleyen Elif daha yapıcı bir le yerinden kalkıp, genç kızın yanına yöneldi

"Yok bir şey abi, biraz canım sıkılmıştı ama geçti." derken Nida ün bakışlarını kapıya çevirdi. Yanağından süzülen yaşı çaktırmasildiğini düşündü ama beceremedi. Burnunu çekerek, "Aman be, en de enkazdan adam çıkaracak gönüllüler der size de. O kadar ılmadım daha, mihrap yerinde..." deyip merdivenlerden hızla odaı çıkmak için harekete geçti.

Onun bu gülücük maskesine saklanmış kırgın yüzüyle, İsmet öne ırken, Elif son anda elini kaldırarak onu durdurdu. Nişanlısına ters bakan adama şefkatle bakarak, "İstersen ben konuşayım, belki ınle paylaşamayacağı bir şeydir." diyerek Nida'nın peşinden merenlere yöneldi. İsmet boş masaya bakıp ellerini saçına geçirdi husuzca, Elif çoktan görümcesinin odasının önüne gelmişti.

Kapıyı tıklatıp "Girebilir miyim?" diye sordu ürkerek.

Onun bu geri duran haline aldırmayan Nida, boynundaki şalı ağa fırlattıktan sonra, kendini bezgince yatağın köşesine ilıştırdi. sessizliği *'evet'* olarak algılayan Elif sessizce yanına oturup, ona ebini sormadan durakladı. Ellerini dizlerine koyarak, sessizliğini

söylemedim." dedi mahcup bir titreklikle. "Keşke söylemeseyd
öyle. ."

"Yok yok... Valla doğru olanı söyledin. Biliyor musun o ayı
yanına gidene kadar, sana sayıp sövdüm. Bir an yine bağnaz düşün
lerinle beynimi yıkamaya kalktığını düşünmüştüm." Elif güldü on
içini rahatlarcasına, küsmedi, kırılmadı, sitem de etmedi. Hoşgörü
bir tutumla, "Bağnaz?" dedi dudağını dişleyerek. "Çok küfür ettin
barı bana?" dedi kaşlarını kaldırarak.

"Ettım." dedi Nida dürüstçe. Sert sert baktı, tuhaf bir tutumla g
lerek ağladı. Sonra yüzü birden yine asıldı. "O kadar emindim ki ar
ciddi düşündüğünden, ben evlenme teklifi edecek derken o niyeti bo
du." Kız bir an kelimeleri toparlamak istercesine, eteğinin pilileri
çekiştirerek kendine zaman verdi. "Birlikte olmayı teklif etti. Evle
meden, öyle geçici..."

Sesi kısıldı, yanağına süzülen yaş dudağında duruldu.

Elif irkildi. Namus insana ait bir kavram değil miydi oysa? Ned
Namus denildiğinde akla hep ilk kadın geliyordu o zaman? Üstelik
çevrede namusunu kaybetmiş onca adam varken!

Nida boğazından aşağıya kızgın yağ dökülmüşçesine titrek t
rek solurken, Elif yutkunamadı dahi. Bu aşağılamaya ne dese boş,
yapsa anlamsız kalacaktı. Bu nasıl bir düşünceydi, kadına karşı na
soysuz bir duruştu, yürekten önce bakacağı ilk şey beden mi olmuşt
Nefesi gırtlağına dizilmiş, tek kelime dudaklarından çıkamamıştı
o konuşamadı.

"Onu kızgınca reddedince, *'sanki ilk birlikte olduğun adam be
miyim? Ne nazlanıyorsun'* diye çıkıştı." Gözyaşları eşliğinde Elif
dönüp titreyen ve terleyen parmaklarıyla ellerini tutarken, dolu do
olmuş gri gözleriyle, "Ben öyle bir kıza mı benziyorum Elif? Sen
her önüne gelenle yatan kızlardan mıyım?" diye hıçkırdı. Sesi öy
kaba, duruşu öyle desteğe muhtaçtı ki, Elif dayanamadı, avucu

Elif ne dese *'ben demiştim'* olayına girer diye çekindiğinden, ya-
ağı en iyi şeyi yapıp sımsıkı sarıldı kıza. Teselli en büyük ödüldü.
eyen bedenini kollarına hapsedip, saçlarını şefkatle telkin ederek
adı. "Şittt!" dedi fısıltıyla. "Düne tövbe, bugüne secde, yarına duâ
şır. İsyan etme. Sakın aklından çıkmasın Nida, açılan her yaradan,
ıp sorar Yaradan. Senin yaran şimdi acıtıyor biliyorum, ama inan
a ileride iyi ki acıtmış, sadece acıtmış kangren olup kopmamış
eceksin. Her şerri kötü bilme, belki iyi bir şey için vesile vermiştir
adan... Gümüş kapı kapanmadan altın kapı açılmaz bilirsin."

"Gerçekten öyle midir?" dedi kız sonra utangaç bir tutumla, "Duâ
ğim için mi Allah beni ondan ayırdı?" diye sordu masumca.

"Sen ne duâ etmiştin ki?" dedi Elif de merakla.

"Dedemin duâsını. Allah'ım, hakkımda hayırlı olanı gönlüme razı
e, razı olduğumu ise hakkımda hayırlı eyle."

"Hz Ali!" dedi Elif gülümseyerek. "Nida, duâ etmekten vazgeç-
olur mu, çünkü bir gün Rabbim diyecek ki, 'Kulum bu kadar duâ
er, artık mutlu olma sırası sende.'" Saçlarını okşarken, iç gerdi.
utlu olma sırası sana da gelecek inan, sadece zamanını bekle."

"Yine diyecek misin bana bilmiş Elif olarak, *'Bir gönül, iki avuç
idan başka neyimiz var...'*"

"Yok bu sefer başka bir şey diyeceğim sana." dedi Elif görümce-
in yüzünü azarlar gibi silerken.

"Bir eşin olsun Hz Ali gibi, Fatma'sına vurgun... Gözü ondan
şka âleme kapanmış... Nida'm; aşk harama meyletmeyen Ali gibi
itlerin gönüllerinde saklıdır. Ve o hazineyi bulmak yalnız Fatma
sali edeplilerin hakkıdır. Sen edebinden fire vermedin ya, Rabbim
ın gönlünün kilidine muhtaç bir Ali illa gönderecek, üzülme."

Nida gülerek gözlerini kabaca sildi parmak uçlarıyla. "Biliyor
usun?" dedi burnunu çekerek. "Gözlerime hiç bakmadı. Ya bacak-
ımdaydı gözleri, ya göğüslerimde. Oysa o kadar heyecanlıydım ki

Elif ayaklandı. "Benim bir randevum var bu gece için, benim gelmek ister misin Nida?" diye sordu biraz çekinerek. Şimdi on olayın üstüne bu teklife kız kötü bakabilir, onu kullandığını sanabil hatta duygusal anından yararlandığını düşünebilirdi. Bunu düşünem miş, teklif etmeden önce düşünmeyi akıl edememişti! Daha sordu an pışman oldu, bocaladı.

Nida ıslak kirpiklerini kırpıştırarak, "Gece için mi? Elif sen ge dışarı çıkmazsın ki?" dedi şaşırarak. Ne kadar kendinden emindi!

"Bu gece çıkacağım." dedi kız ciddiyetle.

Yerinden ayaklanan Nida, "Nereye gideceksin?" diye sordu m rakla.

Bakışlarını etrafta dolaştıran Elif, "Gözde'ye gideceğim, bugü onda toplanacağız nasip olursa." diye mırıldandı.

"Toplanacağız? Derken?" dedi Nida garipseyerek.

Elif gülümsedi, görümcesinin elini tutarak şevkle, "Hadi hazı lan." dedi ve sonra mahcupça bir şey diyecek gibi oldu ama son anc vazgeçti. Elif odadan çıktığında, sıkıntısından derin düşüncelere da mış olan İsmet karşı duvara yaslanmış, sabırla odadan onun çıkmasın bekliyordu. Deniz gözleri garip bir merakla çalkalanırken, "Kötü b şey yok değil mi?" diye sordu. Abi yüreği koruma kalkanlarını devr ye çıkarmıştı belli ki.

Elif elleri ile örtüsünü düzenlerken, "Yok çok şükür, kızsal bir me sele." dedi yanakları kızararak. Ellerini yine önünde bağlayıp, bocala dığı zamanlardaki gibi parmaklarını çekiştirmeye başlamıştı. İsmet'i gözleri onun güzel parmaklarına kaydı.

"Bence konu daha büyük, yanaklar yine kızardı, eller yine çekiş tirilip duruyor." dedi bu sefer sert bir tutumla.

Ellerini arkasında bağlayan Elif lafı değiştirmek için başını kal dırdı. Gözlerini adamın gözlerine çekinik bir tutumda odaklayarak "Aslında ben şey diyecektim!" diye söze başladı ama gerisini getire

sıkıntılı anlar yaşadı, şu vakit yüzüne bakacak kadar cesur değ-
.."

"Bu senin suçun değildi Elif, kendini sorumlu tutmaktan vazgeç.
ülkede herkes Müslüman ama herkes gerçek Müslüman mı bu
şılır? Sen içinden geldiği gibi konuşmuşsun, hakaret etmemişsin,
i söz söylememişsin. Özgürlük dilde değil, özde olmalı. Neden
lüyorsun? Bırak böyle dostlar edindiği için annem üzülsün ve ger-
i anlasın."

Üzgün kız omzunu nazlıca sarstı. "Ne olursa olsun, annenle baban
sında sorun oldum. İstemezdim inan ama bir daha yapmayacağım
e söz de vermem. Kendimi bilirim, çok zaman dilimi tutamam."

İsmet güldü. İşte onun dürüst ve edepli Çiçek'i buydu. "Kendin-
ödün verdiğin gün, benim gıptayla baktığım ahlak olgun yerle bir
r Elif, sakın kendinden ödün verme. Sakın ahlakından zerre fire
me."

Kızın huzur saçan yüzü garip bir pembeye boyandı, annesinden
nsiz makyaj malzemesiyle yaramazlık yapan kızlara dönüşmüştü
hcup hali. "Eee, izin veriyor musun?" diye sordu saygıyla. Adam
şlarını kaldırdı. Ondan Nida bile izin istemezdi, kızın bu hareketi
dense ego yamasına değil ama garip bir huzurla içinin dolmasına
bep olmuştu. Sahiplenmek, koruyup kollamak, gözünden sakınmak
yle bir şey miydi? Ama adamın asıl takıldığı nokta onun izin alması
ğil, gece dışarı çıkmasıydı! Bu da hoşnutsuz kaşlarının çatılmasına
bep oldu.

"Nereye gidecekmişsin kız başına, gece gece?"

Kaşlar çatılı, yüz ifadesi sert mi sertti. Üzerine gölgesini düşüren
avi deve benziyordu. Onu her kötülükten koruyup kollayan, kanatla-
la saklayıp, şefkatiyle kundaklayan bir dev... Kızın garip bir şekilde
şuna gitmişti bu ifade ve sesindeki korumacı tavır, yüreğini sımsı-
k etmişti. İlk defa birinin korumasına girip dik durduğu hayatındaki
künü taşıyacak, derdini hafifleten bir dağı yanı başında hissetmişti.

oynama, gidemezsin gece vakti bir yere..." diye kabaca emretti

Onun haşin tavrıyla afallayan Elif, içi titreyerek durakladı. Bir dengesini kaybeder gibi oldu ama inatla kibar yanını koruyarak, "B gitmeyeceğim ki, dilersen sen, vaktin yoksa Murat Bey bırakac bizi." diye tatlı bir nezaket ve istekle cevap verdi.

"Bızı?" Adamın şimdi de tek kaşı sorgularcasına kalkmıştı.

"Nida'ya da teklif ettim, kabul etti. Çisem Hanım'a diyemedim dedi kız yüzünü asarak, gözleri yine karanlığa, burukluğa çekilmiş "Beni odasından kovmasından korktum."

Öylesine değişkendi ki ona olan halleri, kızarken şefkate yen lıyor, severken öfkesine boyun eğiyordu. Şimdi ise şu boynu büki kumru halleriyle içini eritiyordu adamın. Elleri kaşındı bir anda, onu üzgün yüzünü avuçlarında şekillendirip, inatçı çenesini nazikçe kald rıp, yetim başını göğsüne yaslayamadığı için öfkelendi.

"Bakarız." dedi reddedercesine, kız ona içten bir merakla bakın da, "Nereye gideceğinizi hâlâ söylemediniz Elif Hanım." diye hesa sordu. Cami'ye falan gidecekti, başka nereye giderdi onun Elif'i.

"Çiçek demezsen söylemem."

"Çiçek Hanım." dedi adam dişlerini sıkarak. "Nereye gideceks nız?"

"Gözde'ye söz verdim, bu gece onda kalacağım."

Gitme mevzusu bitmiş, bir de buna kalmak mı eklenmişti! Yuh a tık. Onun olmadığı bir yerde, başka bir evde, hem de Gözde gibi raha bir kızın evinde... Bu kız canına mı susamıştı? Elif bugün sabrını analizine mi soyunmuştu?

İsmet'in yüzünün rengi öyle bir attı ki, kız sanki ona birini öldür düğünü ve hapse gireceğini söylemiş gibi dehşete düştü. Oysa İsme alışıktı rahat takılmalara ve ilişkileri özgür yaşamalara. Kendi de de falarca kızlarla birlikte aynı evi paylaşmamış mıydı? Özgürlük! Bun

"Neden?" dedi kız hâlâ ona nazaran sakinliğini koruyarak. Aslın-u kadar sert çıkışmasına gücenmişti.

"Öyle işte." dedi adam açılmaya gerek duymayarak ve kıza doğru ı tek adımla sözlerini tamamladı. "Hatta Gözde'yle görüşmeni de niyorum."

Elif onun bu abartılı tepkisine anlam veremese bile alttan alarak, kız Gözde, biz ne zamandır mesajlaşıyoruz." diye uysalca devam Konuşmayan adamın gözlerinde öfkesi şimşek misali parladı. zde senin de arkadaşın değil mi İsmet?"

"Emrullah'ın sevgilisi." diye kestirip attı adam.

"Olsun, arkadaş değil misiniz sonuçta? Çok kez birlikte takılıyor-ız."

"Öyle ama..." diye bocaladı İsmet gözlerini kızın masum gözle-en kaçırarak. Mahcup oldu. Nerede takıldıklarını bilse yine böyle er miydi o kızı, bilemedi. Ne diyeceğini bilemez halde elini saçla-daldırdı. Sıkıntılı hali kızın gözlerine seyirlikti. En sonunda derin solukla geniş göğsünü şişirerek, "O sana uygun bir arkadaş değil, üşmenizi istemiyorum." diye kestirip attı.

"O zaman sen de bana uygun bir eş değilsin. Seninle de görüşme-liyiz değil mi?" dedi kız lafını hiç dolandırmadan gediğine koyup. a narin duruşu ondan çekiniyordu belli.

Tokat yemiş gibi irkilen adam dişlerini sıktığında, yanak kasları-titreşmesinden ne kadar öfkelendiğini hissetti kız, bedeni dayak miş gibi halsizleşti.

İsmet derin derin soluyarak işaret parmağını havalandırıp, tehdit r gibi salladı. Dilini ağzının içinde döndürerek ısırdı ama bir şey neden elini indirip, gözlerini sabır dilenir gibi kapattı. Onun kendi desiyle olan savaşını şaşkın bir tutumla izleyen kız daha yutkuna-dan, adam gözlerini apansız açarak kızın beynini delercesine ba-

"Hayır. " dedi adam öfkeyle. "Aklımı ve kalbimi karıştırdığın iç istiyorum. Elif, benden başkasına sınırlarını koy, söz; vatan gibi kor rum seni. . Yeter ki sınırını bil, haddini ihlal etme..." Bu ağır sözle kızın yüreğine mıhlayarak arkasını dönüp merdivenlere yöneldi.

İçinde kabaran kırgınlıklar böbreklerini acıtırcasına bedenini sa sarken, kendi kendine "Haklıysan korkma, haktan kork." diye hayı lanan Elif, arkasından seslenerek, "Ben sınırımı aşalı çok oldu, den ze bakan evler gibiyim görmüyor musun?" dedi kızgınlıkla. Deniz bakıyor ama suyuna giremiyordu. Adam duralar gibi kaşlarını çat olduğu yerde, kız devam etti kızgın sözlerine. "Bir şey demedin."

"Söyledim." dedi durmaksızın ilerleyen adam. Kız da ardında usulca takip ediyordu onu. "Görüşmenizi istemiyorum, bu konu bu rada kapandı."

Adamın geniş sırtına bakıp eline geçen bir şeyi fırlatma arzusuyl dolan kız, "Bana emir veremezsin. Şu anda üzerimde hakkın yok diye olduğu yerde zınk diye durdu. Adam durunca, homurdanarak a kasını döndü ve bildiği en okkalı duâlarını savurup kıpırdamadı.

Ve Elif odasına giremeden daha kendini iki kapının arasında du ran duvara itelenmiş ve elleri sert zemine yaslanmış şekilde bütünleş miş olarak buldu.

Öfkeden nefesi titreyen İsmet, ellerini onun başının üstünde kala cak şekilde duvara yaslamış, kalın kollarıyla kızı kafese alarak başı nın oynamasını engellemişti. İki duvar arasına sıkışan kız soluk alma ya korktu. Kıpırdamaya niyet etmez halde olduğu yere çakıldı kaldı.

Hemen arkasındaydı, sırtı öyle yakın duruyordu ki adamın dü göğsüne, temas etmeseler bile onun bedeninden akan sıcaklığı, ihtişa mı, kudreti ve öfkeyi hissediyordu. Titrek solukları bir bina enkazında kalmışçasına tıkanırken, bacakları dikenli çalılarla sarılmışçasına kı pırdayamıyordu. Sanki kıpırdasa canı yanacak ya da bir uçurumunu ucunda duran bedeni aşağı düşecek gibi çaresizdi. Kız duvara korkuy

Kızın yüreğinde oluşan kirpi dikenlerini kabarttı ve tüm bedenini
ır sızıya teslim etti. Yanağına iri bir damla süzülürken bacakları
di. Onun çevresinde, arkadaşlarının içinde olmasını istemiyordu
mi? Utandığı için, onu çevresindekilerden saklamak istediği için
zak tutuyordu? Evleneceği kadını herkesten saklamak istiyordu.
günah gibi, yara gibi.

Vesvese girdi kanına, şeytan şarkı misali nifak fısıldadı kulağına,
ı karardı, ruhu daraldı, kendini onun nezdinde değersiz hissetti.
o kadar alçaltıcıydı ki, onun kalbinde tutunamayacağını biliyordu.
una uymadığının farkındaydı ama hiç bu kadar yanına ve yöresine
şmadığını hissettirmemişti bu güne dek, bu canını dayaksız acıttı.
es dahi alamayan Elif kırgın gözlerini sımsıkı kapatıp, alnını çare-
e duvara yaslayarak, biraz güç kazanmak istedi.

"Üz-üzerimden çekilir misiniz?" dedi titrek ve cansız sesiyle ke-
eyerek. "Bu yaptığınız haram. Zor durumumdan yararlanıyorsu-
."

İsmet yine 'sen'den 'siz'e terfi ettiğini anladı. Kızın mesafesi-
sınır olunca, öfkesine gözünü kapatıp, onu azarlayarak kırdığını
radı ve derhal ellerini çekti sert duvardan. Şimdi tek istediği onu
uzlarından tutup, kendine çevirerek, çenesinden kaldırıp gözlerine
maktı.

"Bi-bir daha arkadaş çevrene yaklaşmam..." dedi kız üzgün bir
da, hıçkırır gibiydi sesi. "Ama bu gece Gözde'ye söz verdim, sö-
nü de çiğneyemem. Üzgünüm."

Onun bu haliyle göğsüne ağır bir gülle oturan adam, "Ben gitme-
eksin desem bile mi?" diye sordu az evvelki öfkeli sesinin aksine
emle.

"Üzerimde hiçbir hakkınız yok İsmet Bey." dedi kız hâlâ arkası
dönük halde titrerken. "Saygınız dışında..."

"Sen baştan çizmişsin yolunu Elif, kaderimize vuslat yazmamı sın. Ben sadece oyalanıyorum değil mi seni kazanmak için? Sen kalbini kazanmak için çırpınışlarımın hiçbir değeri yok?"

Usulca arkasını dönen kız başını kaldırıp, ıslak olmuş kirpikleri kırpıştırarak öfkeli adama baktı.

Çok yakınındaydı, gözbebeklerinin bal rengi harelerini görece kadar yakın, kokusunu soluyacak kadar yakın, kıpırdansa dokunaca kadar yakındı ama tüm bunların varlığını aklından çıkardı.

Elif'in çenesi gururla kalkarken bile titriyordu. "Nişanlılık devresi, anlaşma devresi demiştim size... ama eğer biz hep böyle birbirimizi yanlış anlayıp, yargılayıp, hırçınlıkla, saygısızlıkla, öfkeyi incitirsek, zaten olmasın da bu evlilik."

Elif odasına yönelirken, öfkesinden kuduran adam dişlerini sıkarak arkasını döndü. Evden hızla çıkarak aracına yöneldiğinde, bacakları daha fazla onu taşımayan kız, iki dizinin üstünde kapattığı kapının arkasına çöktü. Bacaklarını kendine çekerek, çenesini dizine yaslad yanaklarından sicim gibi akan gözyaşına inat, isyan etmek yerine te sığınağına saklandı.

"Rabbim; üstesinden gelemediğim hüzünlerimi, uykusuz gecelerimi, yorgun geçen gündüzlerimi ve hayatımda dağınık duran bütü hallerimi toparlamam için bana güç ver. Beni senden uzaklaştıracak her türlü insanları da, imkânları da yoluma çıkarma. Yüreğimi fe rahlat, yolumu aydınlat, gücümü sabit et, hakkımda hayırlısını ve hayırsız olanı da hakkıma hayırlı eyle... Âmin."

Saat on gibi Murat Bey kızları Gözde'nin evine bıraktığında, Ni da'nın ağlamaktan şişen yüzü hâlâ asık, keyfi de yerinde yoktu. Eli de ondan farklı değildi ama onun gözlerinin altındaki hafif halkadar

silkeleyip duruyordu.

Kızın çaresizliğini anlayan Elif onun tatlı endişesine gülerek, r zaman nasıl davranıyorsan öyle davransaydın ya misafirlerine de, değişik olan ne?" diye sordu şirince.

"Onlar." dedi Gözde suratını asarak. "Değişik olan onlar kuzum."

Elif içeri girerken onu şaşırtıp ayağına terlik uzattı Gözde. Elif netle gülümseyince, "Dün temizlik yapıldı, ondan sonra ayakka- a eve kimse girmedi için rahat olsun." dedi yanakları al al boca- ırak. Elif üzerindeki kaşesini çıkarırken de, "Emrullah evde yok, at olun onu postaladım." dedi dudağının kıyısını dişleyerek.

Yüzüne bir kova buzlu su çarpılmış gibi ifadesi donan Nida, üze- den tır geçmiş gibi şok olarak ikilinin diyaloglarına bakarken, on- n ne ara bu kadar dostluklarını ilerlettiğini merak etti. Biliyordu kesin iyi yanını kaşıyıp bir virüs gibi kanlarına karışan Elif, en lam kaleleri bile güzel ahlakı, edepli tebessümüyle fethederdi ama kızı ne zaman dize getirmişti? Anlayamadı.

Sevimli ifadesi insanların ona olan güvenini kazanması için araç- ı, güzel kalbi bağlanmaları için en büyük vesileydi. Elif uzun ve l kıyafetini düzeltti, hazır olunca görümcesine baktı, çantasından ardığı poşeti ona uzatarak "Dilersen giyersin..." diye tatlı bir te- ssümle gülümsedi. Gözde'nin yönlendirmesiyle içeri girdiklerinde, ları dört kadının daha karşıladığını gördü Nida.

"Selamünaleyküm, hayırlı akşamlar." dedi Elif gülümseyerek. e çıkan siyah elbiseli, ay yüzlü kadın, "Hoş geldin Elif'im, bu ne zel mutluluk." diyerek öne atıldı.

"Hoş buldum ablam, özlemişim güzel sesini ve gözlerini. Sohbe- izi kabul ettiğin için teşekkürler, bilginden bizi mahrum etmedin lah senden iki cihanda da razı olsun."

"Senden de razı olsun Elif'im, Allah adını anan herkesten razı ol-

onunla sıkıntısını giderirdi. Bir anne gibi şefkatli, bir abla titizliğinc düşünceliydi. Sevgisini, hürmetini de üzerinden hiç eksik etmez, h sıkıntısını kendi kızının derdi gibi üzerine alırdı.

O gece tüm olan olumsuzluklara rağmen güzel bir kandil gece geçirdi kızlar. Gözde hayatında ilk defa Kur'ân-ı Kerîm dinlemiş, du bilmediği halde içinden gelerek namaz kılmış, duâ etmenin nasıl gu zel bir duygu olduğunu öğrenmişti. Elindeki tespihe büyük bir aşk yapışmış, gözleri parlayarak manevi huzurla tanışmıştı. Sanki kana takmıştı Elif'ona, dünyayı ve ahireti fethetmesi için dünyanın en güze kanatlarını ona emanet etmişti.

Elif şaşkınca onlara ayak uydurmaya çalışan Nida'ya namaz kıl masını öğretmiş, canının sıkıntısı geçsin diye duâ etmesini önermişti Nida ellerini semaya açtıkça rahatlamış, ağladıkça ferahlamıştı. Öyle duâlar bilmiyordu, sanki en yakın dostuna içine döker gibi konuşu yordu Rabbiyle, sıkıntısını ve ona olan muhtaçlığını iki kelimesinden birinde dile vuruyordu. "Allah'ım bana öyle bir dost ver ki, yolu sana olsun, yönü sana olsun, beni sana getirsin." diyordu da, başka bir şey demiyordu. Ha bir de arada çaktırmadan, "Bana Hz Ali gibi, Fatma'sı na vurgun bir eş ver." demeyi de eksik etmiyordu. Onu öyle bir sev meliydi ki yâri, o Cihan olacak hıyar pişmanlığından kudurmalıydı.

Sabah ışıklarına kadar keyifle, yorgun ama huşuyla mutlu bir gece geçiren topluluk, bir mübarek gecenin hakkıyla geçmesinin sevinci ni yaşayarak tamamladı sohbetini. Nurdan Hanım "Rabbim bir daha bize nasip eder mi bilmem böyle bir geceyi..." diye hüzünlenmiş, kız lar ne kadar çok mübarek geceyi boş işlerle harcadığını düşünerek, üzülmüştü.

Gözde ve iki arkadaşı ilk kez yaşadıkları bu mukaddes deneyim yüzünden şaşkın ve mutluydu ama o gece asıl Gözde çok başka bir ruha sahip olmuştu. Dönüşü olmayan bir değişim onun içinde yerini bulmuştu.

Eve döndüklerinde çoktan sabah olmuş, güneş evi aydınlatmıştı.

O sırada merakla hole gelen Çisem Hanım "Kızım nerede kaldınız rak et..." ve kelimeleri yarıda kalırken, kalp krizi geçirir gibi elini sine götürüp kalbini tuttu. Aralık dudaklarından, "Amman Tan-!" nidası bir feryat gibi döküldü. Şaşkındı. Yer her an ayaklarının ndan kayacak gibi sallantıda duruyordu.

"Allah'ım anne... 'Aman Allah'ım' diyeceksin bundan sonra..." e göz kırpan Nida kıkırdayarak annesine yaklaştı. Elif her ne kadar güzel olaya sevinse de, hâlâ Çisem Hanım'dan çekindiği için me-eli ve duruşu ifadesizdi.

"Kızım...?" dedi karısının yanına gelen Adil Bey yavrusuna kol-nı açarken. "Ne güzel olmuşsun. Ne kadar yakışmış sana, maşal-."

Nida şalının ucunu omzuna şımarıkça atarak, uzun ve geniş ete-in iki ucunu tutup çekiştirirken, "Yakışmış değil mi baba cidden?" e şirinlikle sordu.

Onun akşamki ruh halinden eseri kalmayan yüzüne bakan babası ooook." dedi keyifle. Ne güzel demişti Hz M. *Kiminle gezdiğinize minle arkadaşlık ettiğinize dikkat edin. Çünkü* bülbül güle, karga plüğe götürür.

Herkesin aksine İsmet çekingen bir halde nişanlısına baktı. Ma-leri kıskandıran gözlerinin önü çökmüştü, belli ki o da Elif gibi hi umamıştı, ya da her ne yaptıysa yorgun düşmüştü! Bilmiyordu kız za gece ona mesaj çekmişti *'telefonuna bak'* diye İsmet ama Eli adına telefonunu kapatarak, onunla olan diyaloğunun önünü kes şti. Naz değildi bu. Kırgınlıktı, ciddi bir kırgınlık, gözyaşlarını deliydi.

Onu görmezden gelen Elif, "Hayırlı sabahlar." dedi sonunda mah pça aileye.

Nida donup kalan annesine uzanıp, şirince yanaklarını mıncırdı oklayarak şımara şımara öpmeye başladı. Garip bir sesle konuşa

midesine inmişti belli ki, derin bir nefes alırken, Adil Bey kahka atan bakışlarını gelinine çevirdi.

"Allah razı olsun senden kızım..." dedi buruk bir sesle. "Ben d gecenin anlamını bile unutmuştum." Utanarak gözlerini kaçırdı. "Ha sofraya bakalım." Gözlerinin kenarındaki yaşı çaktırmadan sildi.

Herkes içeri girdi. Çisem Hanım, Elif'e soğuk bir bakış atarke Elif ürkek bir ifadeyle kadının önünden salındı. Kadının bakışları daki sert rüzgâr kızın kalbine değdi ama bozuntuya vermedi. San kadın birden kolundan çekecek ve duvara savurup iki tokatla içini r hatlatacak gibi bir intiba bırakmıştı geride.

Kahvaltı sessiz geçti, erkekler sessizce evden ayrılırken, İsmet ç kıngen, Elif ona karşı mesafeli ve kırgındı.

"Konuşabilir miyiz?" dedi adam kısık bir sesle sonunda cesar ederek.

"Kelebeğin canını yaktıktan sonra, ertesi gün özür dileyemezsin dedi kız, yüzü ifadesiz ve katıydı.

Öldürmüş müydü içindeki yeşeren duyguları adam cidden canic göğüs kafesindeki narin kelebeği eline alarak yakmış mıydı canını Oysa bilirdi kelebeği çok sıkarsa ölür, bırakırsa uçardı ama kendin engel olamamıştı işte. Ona karşı ne varsa dün gece öldürmüş ve on konuşma hakkı vermeden gömmüş müydü maziye? Böğrüne bir bıça saplanmışçasına ince bir sızı, göğsüne bir gülle gibi ağırca soluklar oturdu.

Kırgın bir duruşla amcasına *'hayırlı işler'* dilerken nişanlısının yüzüne bakmayan vicdansız Çiçek, dikkatleri üzerine çekmemek için ifadesiz duruyordu. Ama İsmet'in ciğerci kedisi gibi kızın gözlerini beklemesi ve kızın ona bir kere bile bakmaması... bu en çok Çisem Hanım'ın keyiflenen gözüne batıyordu.

Erkekler evden ayrılınca kadınlar da odalarına dağıldı. Biraz aşa-ğıda oyalanan Elif odasına çıkarken, telefonuna gelen bildirim mesa-

"Doktorlar bile kanıtladı, göz dalması diye bir şey var, say ki yü-
n gaflete dalması oldu. Akıl başka yerde olunca gözler kör oluyor-
ş. Ben aklımı seni kırmamaya taktıkça, yaptığım tek şey seni daha
a kırmak oldu."

"Bundan sonra ederin kadar değer göreceksin." yazdı Elif kızgın-
nı vurgulayarak.

"Altın olsam, değerimi herkes bilir. Ben basit bir demir olayım,
erimi sadece anlayan bilsin." yazdı adam ve hemen arkasından bir
daha mesaj ekledi. "Sen gülmeyince, işim gücüm ters gidiyor,
küsünce nefes alamıyorum. Telefonumu aç lütfen. Görmezden
me beni..."

Gözleri dolu dolu olan Elif duvara sırtını yasladı, yanağına sıra-
an yaşları silerken, "Ben seni görmezden gelirim ama yüreğim se-
ı kesmiyor." diye yazdı ve sadece o anda gözlerindeki mavilere
müş hüznü düşünen kız, bunu yazdığını ancak, mesajı gönderdik-
sonra kavradı.

'Allah'ım ne yaptım ben' demeye bile geç kalmıştı. Gitmişti me-

Bu mesajı alan adamın yüzü ışıldadı, yüreği ısındı. Bunu bir uz-
ma yolu olarak algıladı. Bir buz dağının altına sığınan mavi bir
nizin parlaklığındaki soğuk gözlerine, alevden yıldızlar yağdı.

"Yolu doğru olanın yükü de ağır olurmuş... Ben değerli yükümü
ırken bazen eziliyorum. Cahilliğimden, sana karşı toyluğumdan
pındıkça da duyurmak istediğim sesimi yükseltiyorum. Aslında
k şey istemiyorum, sadece bana değer ver istiyorum, çünkü üzmeye
amadıklarımdansın Elif. Sahiplen istiyorum çünkü ait olmak iste-
im tek yer senin yanın. Ve sev istiyorum çünkü senin sevgin temiz
n kirlerimden arınıyorum, ben sana dönüyorum, Elif'e eğiliyorum
er beni seversen, yemin ederim ki bir seni yaşayacağım, bir sen
şatacağım... Sen yeter ki bana can ol, ben o canın kıymetini bile-

gündür Sevda. "Gel seninle bu işi sonlandıralım. Ne sen üzülü. ne ben daha fazla yıpranayım." yazdı kız ve yanaklarındaki yaşı silerek sevgilisine son sözlerine "Bizim hatamız değilmiş sevdaya göre. Aşka inanmak kabullenelim. Bu işi noktalayalım."

"Hani senin şu işsiz diyor ya. "Ey Gönül! Nokta deyip de geçme. Bazen küçük bir sevgilim bitmesini sağlar. bazen de büyük bir şeyin. her sonu yeni bir sevgilin başlamasını. Sakın nokta deyip de geçme. Düşün bir. "Seninle olur musun" ile "Seninle ölür müsün" arasında. ne fark olduğunu değil midir noktalar" Elif çok kısa gördü hayatımda. ne bu kadar seninle ölür müsün demedim? Çünkü bulyordum. Elif gönlümden ölmüştü. Kalbe girene dek ömrümü tek kişiye sakladım. müsün.

"Bitti." yazdı kız ve tüm ağlıyla ağlıyordu.

"Bir daha hiçbir sevgilimden vazgeçmeyeceğim." yazdı adam ve bu yazıya kahkaha.

"Ben senin gözlerinde daha önce hiç görmedim ki" diye kendi kendine konuşmaya başladı.

"Biraz daha gitmek istemezsin."

"Bilmiyorum ama kendimi yoruyorum." yazdı kız bu sırada çok sözler aklına geldi bir türlü anlatamadığı bir hisse. Bir mesajın ona ulaşmasını istedi.

"Çocukluğumdan kalmadım bir kuyuya atmış gibiyim. Kimse değer mesafe yaratmıyor ve ne yapıyorsa. Beni ne yapmaya çalışıyorsa. Ben. beni yıkmak istiyor gibi yıkıcı bir şeyi yaratmaya çalışıyorum. Bir şey. Bir hamle. Beni tanıdı benim. Aşkı ne kadar istesem."

"Bir ara Elif adını yüreğime yazacaktım. Yazamıyordum. Sonra Ebru Gündeş. "Elif" gibi dinsiz okuma hazırlarına geldim. "Ben gibi sevmem diyor. *"Elif" gibi sevdim, "Vav" gibi sadık kaldım, "Kaf" ile* gönlümde kaldı" diye diye geziyordum."

Ben sensiz nefes bile alamam Elif... Ne yazmam, ben sensiz kal-
am, düşündüğüm an bile ölmek istiyorum."

"İsmet, sen aşık mı oldun?" diye yazdı kız sanmaia bağlayarak ve
düğmesine o anda pişman oldu. Sanki onu görüyormuş gibi kızardı
ve mahcupça hızlı hızlı oradan kaçtı. Odasına geldiğinde tekrar
ed elindeki telefon kız cesaret edip bir şeye bakmadan. Odasının
ne döndü, tırnağını yedi, oturdu kalktı, tekrar aldı bir daha mes-
, bakacak cesareti kendisinde bulamadı ve sonra daha fazla dayana-
ı an

"Sonra sana başka, cevabını bilmeyeceğin sorular soracağım
..."

Bu anda telefonu çalınca korkuyla sıçradı, okuyacağını düşünmeden
mesajı sildiğini öğrendi ve derin bir nefes aldı. Ellerinin titrediğini
nıyordu, hücrelerinden kalmca yüzüne çöktü. Tekrar
ve yazma ihtiyacını duydu. Yanaklarını yıkayan gözyaşlarının bile
kmuş değildi, hızlı cümlelerle her bakışında hızla atıp kalkıyor
ı bir garip bir şekilde deli deli gülüyordu.

"Sonunda, o acıdı acı"

"Ağlıyor musun?"

Birkaç saniye "Neden ağlıyorum, sanki çok umursadım"
i gibi bir tepki verdiğini belli ederek.

"Seni seviyorum, seviyorsun Elif" dedi adam tereddüt. Sesi öyle kı-
ık titriyordu, boğazına yapışıyordu adamın. Yazması kolaydı ama gerçek
ı ne kadar? İsmet biraz durakladı ve derin bir nefes eşliğinde
ir itiraf" diye söze başladı. "Belki kendimi anlatırken saçma
ir şeylere başvuruyorum, üzüyorum, kırıyorum, bunalıyorum
ı... Ama ama bana seni incitmek istemezken daha fazla kırıyorum
ı ama ödediğim yadığın Yaradan'dan emanetsin. Bunu hep unu-
yorum."

Kız evvelki onca güzel sözü, yürek okşamalarını kısa zaman

dan sonra benim çevremin seni bir kez daha üzmesinden çekindim. Tepkim hataliydi, savunmuyorum. Senin fark ettiğin zorlukları be fark etmiyor muyum sanıyorsun. Ettikçe kendimce tedbir almaya ça lışıyorum ama işte, ben senin gibi nazikçe konuşmasını beceremiyo rum."

"Beni fanusa kapatamazsın."

Adam gülümsedi, kız bunu duyumsadı. "Elimden gelse seni lam ba misali gözlerine sokar, ışıkla yol nasıl gösterilir öğretirdim." dec kadifemsi bir tonda. "Elif, sen benim ışığımsın. Küsersen, sönersen benden vazgeçersen, ben karanlıkta kaybolurum."

Az evvel verdiği umutlarını öldüren adam şimdi yeni baharlar m açtırıyordu sinesinde? Gözlerini kapatarak derin bir soluk alan kız ne fesini tutup, "Ka-kapatıyorum." diyebildi.

"Dur..." dedi adam panikle.

"Ne oldu?" dedi kız yutkunarak.

"Teşekkürler."

"Neden?"

"Telefona bakıp, mesajıma karşılık verdiğin için. Seni bana düş man etmediğin için... Zaten gülüşünü yanıma alamadım bugün, bi de hüznünü giyinseydi yüreğim, acını sarınsaydı ruhum, eve geler bir enkaz olurdu ya da ölüm..." Ve telefonu kapattı. Tıpkı kızın akı sağlığının önünü kapattığı gibi.

Bu adam onunla oynuyor muydu? Bazen donmuş su gibi soğuk, bazen âşık gibi yakıcı, bazen nefret gibi yıkıcı oluyordu.

Hoyrat dağların yeli, sıcak mı serin belli olmayan deli... Onun yâri mi oluyordu?

DOKUZUNCU BÖLÜM

Ne diye böbürlenip büyükleniyorsun.
Doğumun bir damla su, ölümün bir avuç toprak değil mi?
(Ş. T)

Mesajlaşmanın üzerine bir de telefon eklenince, genç kızın
i coştu, o da onu en güzel, en bilindik sevda sözüyle karşılamak
edi; "Ey aşk! Seni senelerce yaban ellerde, hoyrat dillerde aradım.
ysa bendeymişsin bilememişim. Oyalanmışım. Kalakalmışım."
ma sonra cesareti kırılınca, duruldu.

Mevsiminden evvel dalından kopan yaprak misali toprağa düşen
nutları çürüdü.

O gün Nida öğleye kadar uyudu, içinde bir sıkıntı olan Elif ise
de dört dönerken Sivas'ı arayıp Halide ablasının hatırını sordu, son-
şu sözü hatırladı: "Rabbim bizi hayra anahtar, şerre kilit eyle."

Sonunda Sivas'ta bir sorun olmadığını öğrenirken, içi rahat bir
kilde kalan vaktini kitap okuyarak geçirmeyi düşündü ama dedesi-
n ona hediye ettiği ve elinden düşürmediği kitabı bir türlü bulama-

çakılıp kaldı. Hayır, kesin gözleri ona oyun oynuyordu. Acaba ca kenarında uyuya kalmıştı da, bu da tatlı bir rüya mıydı?

İsmet başında beyaz örgü takkesi, iki dizinin üzerine vecihle otu muş, elleri ulvî bir eylemle semaya açılmış halde, seccadenin başın duâ ediyordu! Namaz mı kılmıştı? Buna inanamayan şaşkın kız ke dini çimdirerek rüya olmadığını onayladı. Kalbi bedeninde büyüdü çe soluk alacak alan bırakmadı heyecanlı kıza, sırtından aşağı salın rüzgârlar titremesine, tüylerinin diken diken olmasına sebep oluyord Elif şefkatle nemlenen gözlerini kapatıp, Rabbine şükrederken, başı salladı. Bu bir rüyaydı, eğer öyleyse uyanmak istemiyordu. Gözle ni açtığında bile değişmedi görüntü, içinde kırılan ve neredeyse yo olmaya yüz tutan ne kadar küskün duygusu varsa, birden iyi oldu. secdeye alnını sürmüştü, sürmese bile ellerini semaya açıp Rabbi duâ tuttunmuştu ya, artık şu vakitten sonra onda ne kırgınlık kalırdı n de küskünlük. Gamı, kasveti bir anda silinip yok oldu.

Elif dün gece kendileri gibi İsmet'in de evde olmadığını öğre mişti, camiye gitmeyeceği kesindi! Bara mı gitmişti acaba? Öyle gü zel bir günü kendine mezar etmiş olabilir miydi? Namaz kılmaya n zaman başlamıştı, ya da namaz kılıyor muydu? Belki merak etmişt Ona verdiği namaz hocasını hiç okumuş muydu ya da? Duâ etmey sevmiş miydi? Sorular ve sorular! Akşam yemeğine kadar aklında sorular artarak, beynini talan etmişti. Elif içini rahatlatmak için n İsmet'le konuşabiliyordu, ne de merakını yenebiliyordu rüyasında uyanmamak için.

Akşam yemeği yine güzel bir sohbet eşliğinde geçiyordu, ne za man Nida ağzını açsa Çisem Hanım konuyu değiştiriyordu. Olsun, e azından herkes sofradaydı ve huzur geri gelmişti. Yemek bittiğind onlar kahvesini içerken, Elif biraz hava almak için camın kenarın geçti.

"Sana bir sürprizim var." dedi arkasından usulca yaklaşan adam.

Kız konuşmadı. Yüzüne bakmadı, nazlı değildi ama hâlâ cesaret

sonra biraz umutlanmış, hakkı olmayarak planlar bile yapmıştı.
z daha sokuldu kıza rahatsız etmek için; bunu özellikle yapıyor-
Elif her zamanki gibi tepkisel olarak titredi, adam bunu görünce
ımsedi.

"Özür dilesem..."

Elif boşluğa bakar gibi camdan dışarı bakarken, yine ses etmedi.

"Sana sımsıkı sarılsam ve beni affet desem."

Kız öyle bir paniğe kapıldı ki, telaşından ayarlayamadığı sesiyle
ayarak "Sakın!" diye tepki gösterdi.

Adam küstahlığını koruyarak kendinden emin bir tutumla, "Eğer
üme bakmazsan yaparım. Sana herkesin içinde sımsıkı sarılır, ya-
larından öperim." diye diretti.

Kız bu tehditle ne yapacağını şaşırdı, adeta bir üşütme tuttu bede-
i, hatta bu öyle bir üşütmeydi ki düşüncesi bile sıtma etkisi yap-
tı. Elif onun sesindeki cesaretten ve kendine olan özgüveninden
ndi. Yapacağını biliyordu. Şeytan '*dur yerinde, bırak kolunu dola-
omzuna, çeksin başını sinesine, yaslasın yanağını kalbinin üzerine
onu hisset*' derken, nefsinin başına vuran imanı, '*Edep ve takva
anması zor, kaybetmesi kolay bir hazinedir Elif, iradeni, sabrını
u, uyma şeytana rahat uyu.*' diye emrediyordu kalbine. Ne zordu
erken iman teline dolanmak, iki aşkı sınır bilip uzaktan bakışmak,
da duvar varmış gibi mesafesini korumak ama ne güzeldi aslında
nları yaparken gelecek olan özgürlüğün tadına âşık olmak...

"Bana bakmayacak mısın Elif?"

"Çiçek..."

"Elif..." dedi adam inatla.

Dişlerini gıcırdatan kız, "Bakınca ne değişecek?" diye sordu hu-
rsuzlanarak.

Ve kulağının dibine sokulan adam, "Sen ol da, ister yar ol, ister

Kümesinden çıkmış asi bir güvercin misali kabaran ama da gökyüzünü gördüğü an uyuşukluğunu unutup kanatlarını haval dıran ve yorulan... Kalbi hem heyecandan hem korkudan pike parken, şaşkın yüzündeki o parlamayla ve devamındaki şaşkınlığ karışmış hayal kırıklığı ile bocalayan köle bir güvercin gibiydi kız Öylesine tatlıydı ki, adam o anda ona şiirler söylemek, bildiği t güzel kelimelerle şımartmak istedi.

Huysuzca ağzının içinde söylenen Elif yanaklarının ısındığı kulaklarının yandığını hissedince gözlerini yere çevirdi. Bakamaz zaten daha fazla gözlerine, çünkü emsalsiz denizleri yine yakam yakamoz parlıyordu sır bürümüş derinliklerinde. Ateş düştü içine, g nah ısıttı midesini.

"Allah'ım ne olur beni imanımla sınama, aşkın büyüsüne kap lıp günahıyla yakma." diye içinden duâ ederken, kendine hatırlatm istediği gerçekle gözlerini kapatıp mırıltı halinde, "La Tahzen." de hırsla.

"İnnallaha Meana." dedi adam hemen devam ederek sözlerin sevgiyle. Ve eti çimdiklenmiş gibi irkilen kız gözlerini apansız aç Bu sözlerin devamını getiren adamın sayesinde şaşkınlığı bin kat da arttı. O ses hayal âleminden mi gelmişti? İsmet nereden öğrenmi bu sözün devamını, nasıl bu kadar kendinden emin dile getirebilmi duymak istediği cevabı?

Ona mesafe kuracak kadar uzak duran adam, ona dokunmak iç fırsat kollayan adam, neden artık sadece tehdit ediyor eskisi gibi iste le atılmıyordu dibine. Değişiyor muydu? İsmet, değişimin elbisesi üzerine göre mi giyiyordu, yoksa değişimin ta kendi mi oluyordu? K şaşkınlaştıkça alıklaştı, alıklaştıkça düşüncelere dalan gözleri kararc durgunlaştı, duygusallaştı, onun bu sıkıntısını yanlış anlayan adam yüzü sertleşti, gözleri huzursuzca koyulaştı.

"Elif'im..." dedi bocalarcasına fısıltı gibi. Sesi öyle mahcup, öy kısıktı ki, kızın bunu duyup duymadığından kendi dahi şüphe etti.

Ne olursa olsun, ilk şartımız Bismillah olsun demiştin ya sen bu-
gelirken... Ben senin kalbinin kapısına dayandım Elif, anahtarım
ade, destur var mı içeri girmeye? Cennetine Bismillah diyeyim?"

Dünyanın en uzun, en güzel şiirini yazsa, tırlar dolusu çiçekleri
klarının dibine yığsa, ilk uzaya giden Türk kadın yapsa, kızı bu
ar şaşkın, bu kadar mesut, bu kadar ürkek edemezdi. Kızın gözleri,
mın gözleri ve ağzı arasında gidip geldi hızla, ona çekilmesine en
hangisi sebepti şu vakit, dilinden dökülenler mi? Gözünden yük-
en çığlıklar mı bilemedi.

"Özür dilerim." dedi adam gururunu ve hırçınlığını bir kenara ko-
ak sonunda.

Elif için küçük, İsmet için büyük bir adımdı bu oysa.

Kız bayılacak gibi sarsıldı, bu kadar derinden bir özrü, dünyayı
klandırsa yapamazdı.

*"Ah gözümün nuru, ah gönlümün günaydın sebebi, ah ettiğim za-
nların sebebi yetim yüreklim... Ben senden giderken bile sana dö-
yorum, görmüyor musun?"* diyen adamın ruhu fısıldadı, dili sustu.

"Ben yarınlara dair öyle büyük planlar yapmadım. Hakkımda en
yük planın sahibi olan Yaradan'a tevekkül ettim, 'İnşallah' dedim.
ayırlısı' dedim. Sen benim hayırlımsın Elif, ama ben seni hayırlı-
la seven olabilir miyim, bilemedim."

Sırtından aşağıya soğuk terler akan Elif donup kaldı. Sandıkla-
sakladığı naftalin kokulu anılarını sanki tek tek dışarı çıkarıyordu.
le güzel bakıyordu ki adama, ilk defa yüz çevirmeden, derdine dert
madan bakıyordu dermanı.

Gözlerindeki çekici yıldızların parlaklığını fark etseydi, günah et-
n diye katiyen bir daha gözlerini adama dikmez ve hatta bir ömür
yu ona bakmazdı Elif. İsmet, kızın bal gözlerindeki aşk şerbetini
meye doyamasa bile, kana kana içeceği zamanları düşünerek çekti
zlerini yere ve elini yukarı kaldırıp, "Lades kemiği..." dedi heye-
nla konuyu dağıtmak isteyerek. İsmet ilk defa kaçırmıştı gözlerini,

"Çocuktuk." dedi sesi kesik kesik çıkan Elif utangaçça gözler kaçırarak. o zamanları hatırladığında içinde kabaran coşku yasak bevesti.

"Lades diyelim mi yine?" diye sordu adam en güzel tebessümü yüzüne bakarak.

Ruhuna rüzgâr üfleyen kızın içindeki çocuk ellerini çırpmam için çırpınırken, yanlarında yumruk yaparak durdurdu bu isteğini ar gözleri çoktan ellerini çırpan çocuk sevincine bürünmüştü işte yı bilemedi. Tekrar sordu İsmet. Cevabını alıncaya kadar da soracağı k sındı.

"Lades tutuşalım mı? Tıpkı çocukluğumuzdaki gibi..."

"Tamam." dedi nazlı sesi heyecanlanarak. Çekinik bir tutuml kemiğin bir ucundan tuttu Elif. Yüzü nasıl da güzel gülüyordu, gözle nasıl da çağlayan gibi parlıyordu, hele hayâyla beliren yanaklarında allar, onu utanmanın dışında daha çekici bir görünüme sokuyord Elif, İsmet'in cennete giriş anahtarıydı... Günahından yıkanması iç zemzem suyuydu... Duâ etmesi için vesileydi... Kâbe'ye ulaşma için geçtiği Yesrib kokulu yâriydi, menziliydi. Neşeyle parlayan gö lerinde yıldızlar dans ediyordu ve adam ona her baktığında, nefe girtlağına dizıliyordu.

"Ladesim lades olsun mu?" dedi İsmet kabalaşmış tok sesiyle.

"Olsun." dedi kız keyifle şakıyarak. Yine giymişti işte neşesi gözlerine, çekmişti sürme gülüşlerini kısılan bakışlarına.

"Sözünde durmayan domuz olsun mu?" dedi adam insafsızca da marına basarak.

Kız yine çocukluğundaki gibi kızarak suratını astı. "Olsun."

İsmet, ne zaman *'domuz'* lafını etse, Elif ona kızdığı bir gün "Do muz." diye bağırdığı anı hatırlayıp, hep böyle utanırdı. Adam da bun unutturmak için inadına bu isme vurgu yaparak, kızı çileden çıkartırd

"Sen kazanırsan ne istersin?" dedi İsmet, kızı merakla bakarak

ie Gözlerini kuşkuyla yıkarak, "Peki sen kazanırsan?" diye sordu
akla.

Ve adam lades kemiğini kırarken, "Ben kazanırsam, bana sarıla-
sın... Simsıkı ve sevgilim diyeceksin." deyiverdi şeytanca.

İsmet kızın daha "Hayır." demesine zaman vermeden, itirazsız bir
mde onu alt etmişti yine.

Çaresiz kalan Elif elindeki lades kemiğine öfkeyle bakarken,
m hain bir şekilde elindeki kemik parçasına bakıp ıslık çaldı ke-
e. Günahın düşüncesiyle bile irkiliyordu kız, bu düşünceye nasıl
redebilirdi?

Kaşlarını çattı. "Hile yaptın!" dedi öfkeli, itiraz etmek istiyordu.
ağının tekini sertçe yere vurdu.

"Hiç de yapmadım... Oyuna seni zorla sokmadım, kendi rızanla
din." dedi İsmet çocukça bir hırçınlıkla.

Elif öfkeyle elindeki kemiği yere attı. "O zaman asla kazanamaya-
sın, sana sarılacağıma içi ateşle dolu bir varile girerim daha iyi...
n haramla helalin arasındaki farkı şaka mı sandın? Günah kelimesi-
n neyini anlamadın?" diye azarladı.

"Pasaklı mısın sen?" dedi adam yerdeki kemik parçasını alırken,
udakları gizli bir tebessüme kıvrılırken, kız için umursamaz görü-
yordu bu halleri.

Oysa Elif öfkeliydi. Dinle oyun mu olurdu? Hiç günahın şakası,
hsi mi yapılırdı? Eteğini savurarak kızgınlıkla yürürken, İsmet ar-
sından keyifle kahkaha attı. Ve Adil Bey oğluna onaylamaz bakışlar
p. kızı üzdüğü için kızarken, İsmet elindeki lades kemiğini havaya
ldırarak sallayıp, çocukça bir saflıkla omzunu sarstı. Nida kahka-
yı basarken, Çisem Hanım iç gererek başını salladı. Bu ikisi hiç
yümeyecek, adam olmayacaktı.

Bir hafta... Kocaman bir hafta, "Aklımda... Aklımda... Aklım-
..." sözleri yankılandı evin her bir köşesinde. Sabah başlıyordu

Bir savaş başlamıştı farkında olmadan... ikili ne zaman yan ya gelse, kaşları çatık, oyun uzadıkça ortam kızışıyor, kazanma aşkı s dıkça tutkularını dirençleri perçinleniyordu.

İsmet işe giderken, "Elif çantamı bulamıyorum." dedi sanki o h men bulabilecekmiş gibi.

Elinde tuttuğu telefonuna gelen mesajı okuyan Elif, dalgınca m divenden indi, bakışlarını etrafta dolaştırdı. İsmet evi alt üst ederke portmantonun yanındaki çantayı gördü ama aldırmadı. Berjerleri b kaldırıp altına bakmaya devam etti! O anda telefon çaldı. Elinde telefona cevap verirken, bir taraftan da, "Nida, hadi geç kalıyorum diyerek nişanlısının yanından sıkıntıyla geçti. "Olur tabi, yarım saa kadar orada oluruz. Dosyaları temize çek, hazır olsun." dedi ve tel fonu kapattı. Bakışlarını etrafta dolaştırarak, "Tabi çantayı bulursak diye sıkıntıyla ofladı.

Çantayı bulamayınca pes edip, kısacık bir an karşısındaki kıza b karak, başını "Ne?" der gibi salladı. Elif masum bir tutumla gözleri bakarken, nazlıca omuzlarını sarstı, olduğu yerde dikilmeye deva ederken gözlerinin kıyısından çantaya da bakmayı ihmal etmedi. E lerini arkasında bağladı. İsmet gözlerini kuşkuyla kısarak üstüne y rüyünce, ürkekçe geriye kaykıldı. Adam yaklaştı, başını aşağıya eğd gözlerinin içine ışıl ışıl baktı ve "Beni özle sevgilim, çünkü ben se çok özleyeceğim." dedi kızı sinirlendirerek.

Elif kaşlarını çatarak bir adım geri sekti, hırsla dişlerini sıktı.

"Bana sarılacaksın." dedi adam inatla.

"Rabbim bizden razı olana kadar, sana sarılmayacağım!" dedi k azarlarcasına.

"Ben sana sarılabilir miyim?" dedi adam arzuyla. Bakışlarını be deninde dolaştırdı kızdırmak için, kızın içi titredi o anda.

"Hele bir dene... Kafanı kırarım senin, doktorları boşa yorma i tersen." dedi elini beline koyup ciddi bir öfkeyle horozlananarak.

Mavi gözleri yıldız yıldız parlayan İsmet, "Allah kelimesi ağzına şmıyor mu küçük hanım?" diye kaşlarını çatarak misilleme yaptı. ıçkırdı.

İsmet şaşkına bağlattığı kıza gülerek, "Ha bu arada, çantamı bu- an Murat'a ver hemen getirsin; yoksa ihaleyi kaybederiz. Yazık, erce çalışanın ekmeği söz konusu..." dedi ciddi bir üzüntüyle ve am etti. "Gördün mü yoksa onu?"

Kız bir kez daha hıçkırdı. Ne evet diyebildi ne de hayır. Parmak- ı dudaklarına koyarak, bir kez daha hıçkırdı. İsmet gözlerini kıstı. ne zaman günaha yakın bir iş çevirse, onu hıçkırık tutar, saklana- dı. Yüz hatları yine sertleşmişti. Elif içi sıkılarak bir nişanlısının ığı kapıya, bir de orada öylece duran çantaya baktı. Hıçkırdı. Du- larını kıvırıp sağa sola çevirdi, çaresiz kaldıkça omuzlarını düşü- iç çekti.

"Kendine gel Elif, kimseye çok bağlanma. Unutma; tabut ve kabir kişilik..."

"Ne dedin?" dedi adam.

Kız dışarıdan verdiği telkinle bir daha hıçkırınca, adam gülme- k için dişlerini sıkıp çenesini gerdi. Nida, hızla abisinin peşinden erken, "Görüşürüz." diye arkasındaki durgun kıza seslendi ama f duymadı, çünkü o arada gözleri portmantoya dikilmiş, içindeki tlar merhametini gıdıklamaya başlamıştı. Dışarıda kardeşini bek- en İsmet telefonda hızlıca bir şeyler söyleyip kapattı. Nida, abisi- eline şaşırarak baktı, "Çantan nerede?" dedi panikleyerek. "Sen çantasız çıkmazsın ki, ne olacak şimdi!" dedi bu defa gözlerini rarak.

Hiç keyfi bozuk gibi durmayan İsmet neşeyle göz kırparken, "İs- t Bey, Çantanız..." dedi peşlerinden gelen Elif soluk soluğa.

Kaşlarını kaldıran İsmet çantaya dalgın bir şekilde, Elif heyecan- "Lades..." diyerek ellerini birbirine vurup sevinmeye başlayınca,

larındaki keyfi her şeyi açığa verdi.

"Dur bir dakika..." dedi Nida şaşkınlığından sıyrılarak. "Bilerek yenildin... Sırf o kazansın diye. İyi de neden?"

Yola koyulan İsmet sanki oyunu kendi kazanmış gibi omuz silkçocukça bir mutlulukla. Nida keyifle kıkırdayarak, "Onun yapamayacağı bir şey istemiştin değil mi, seni hain? Eğer yenseydin, Elif üzülecekti, söz verdiği için de yapacaktı... Çünkü o sözünü tutar.." dedi zekice.

İsmet kısacık arkasına baktı, Elif çoktan eve girmişti. Gözleri kardeşiyle kesişince, dürüstçe gerçeği dile vurdu. "Gözlerine vuran en ufak huzursuzluğa bile tahammülüm yok, o hep mutlu olmalı..."

"O zaman neden kızdan yapamayacağı şeyler istiyorsun abi, neden iki de bir kıyıda köşede sıkıştırıp kızdırıyor, mahcup ediyorsun? Kızdırıp öfkelendiriyorsun, bu daha kötü değil mi?"

Hain bir kaş çatışla kardeşine bakan İsmet, yine gülerken keyifli yerindeydi. "O kadar temiz ki, kızdığı zaman ciddi, küstüğü zaman çocuk, utandığı zaman cidden mahcup oluyor." dedi kısa ve öz bir açıklamayla. "Elif hiç çocuk olmadı Nida. Senin gibi el bebek gül bebek de büyümedi, korundu, kollandı ama el üstünde nazlandırılmadı. Bebekliği yetim, çocukluğu öksüz, genç kızlığı edepli ve çekingen geçti... Ben ona sataşınca çocuklaşıyor, haylazlaşıyor, mutlu oluyor. O mutlu olunca ben de mutlu oluyorum, çünkü o zaman ona çocukluğunu geri veriyormuşum gibi hissediyorum. Kıyıda köşede kıstırıp üzerine gittikçe, genç kızlığını hatırlıyor, üzerinden yükünü alıyormuşum gibi hissediyorum. Mahcup olmasını, kızarmasını, bocalamasını ve şaşkınlaştıkça saçmalamasını seviyorum." *Ben onu çok seviyorum-diyemedi.* Onun yerine kolunu kardeşinin omzuna dolayarak "Eee, ne zaman iş başı yapacaksın?" diye alay etti.

"Ah, daha erken..."

"Okul bitti. Yüksek lisans yapacaksan olur."

"Ne lisansı abi, bitti diye kurban kesmen gerek. Ne okuldu be

odaya çekilerek giren kızı gören kadınlar, önce umursamaz gibi ılar, sonra sohbetlerini keserek hoş beş etmeye başladılar. Ne , nasıl oldu bilmiyordu ama bir anda kendini yine onlarla sohbet ken bulmuştu. Oysa konuşmayacak, hiç yanlarında yokmuş gibi anacaktı, unuttu. Çekinik halleri kadınların dikkatine takılmış, te-nliği ise göze batmıştı.

Fakat bu sefer değişik olan kadınların ona takındığı tavırdı! Ki-ılar, hoşgörülüydüler ve sürekli nazikçe soru soruyorlardı. Hır-mıyor, hor görmüyor, kırmıyorlardı. Kız şaşıp kaldı. Her ne ka-onlar konuşsa da, Elif tedirgin ve ürkekti, tepkisiz kalmayı tercih ek susuyordu. Bir bahaneyle ikramlara bakmak için odadan ay-ğında, Çisem Hanım, Funda Hanım'a ters ters bakarak, "Kuzum n de ayarınız yok. Geçen gün kıza etmediğiniz kalmadı, bugün börek kuzu sarması oldunuz..." dediğinde sitemle, Funda Hanım ncupça "Eğer beni de İsmet gibi seven ve onun kadar kollayan biri ydı, inan bana ben de Elif gibi olmanın yoluna koşar adım gider-." dedi kıskanç bir gıptayla.

"Anlamadım." dedi Çisem Hanım merakla kaşlarını çatarak. "İs-ne alaka?"

"Ah Çisem, nasıl bir evlat doğurdun sen öyle arkadaşım! Yemin yorum gıpta ettim, imrendim, kıskandım seni de Elif'i de."

Çisem Hanım kaşlarını hayretle havaya kaldırıp oturuşunu dik-irdi. Gurur barizdi ama aynı anda merakından sebep tedirgindi de. un ilk defa oğlunu böyle açık seçik övdüğünü görmek biraz guru-u okşamış biraz da merakını kaşımıştı.

"Önceki gün çok kızdırmışız seni dostum, bizi affedebilecek in?" Çisem Hanım'ın ağzı bir karış açık kalırken, Funda Hanım uşmasına hız kesmeden devam etti. "Üstelik Elif'e haksız yere klendik. Kızcağız bize ne etti ki, tanımazdık etmezdik. Önyargıyla, aşağılamak için eve geldik. Daha giyimini kuşamını duyduğumuz başlamıştık hakkındaki fitne fikirlerimize. Oysa edepliydi, kibardı,

İlginçti! Hepsini mi ziyaret etmişti, ne ara? Neden?

Çisem Hanım artık yerinde eğreti oturuyor, merakından kudu yordu.

"Neyse." dedi Funda Hanım konuyu dağıtmadan. "İsmet ge konuştuk. Çisemciğim, İsmet ne kadar değişmiş, nasıl bir olgunlu ödüllendirmiş Elif sizi, şaşırıp kaldım. Ben tanıyamadım karşımd o ulvi, olgun, hoşgörülü adamı. İsmet anlattıkça ben cinsimden pup âşık olmak istedim Elif'in, huyuna, suyuna... Valla cancağız bugün buraya da bir nevi ondan özür dilemek ve sohbetlerine ka mak için geldik. İsmet bize öyle bir hediye verdi ki, günlerdir başı yastığa koyamıyorum, ne zaman gözlerimi kapatsam gördüğüm h Elif'in mahzun yüzü oluyor. Vicdan azabı mı, sohbetine hasretlik bilemedim."

Diğer kadın ah çekerek, "İçim acıyor arkadaşım. Biz ne zam bu kadar zalim olduk bilmiyorum. Oysa öksüzü, yetimi hor görm değil hoş tutmak vardı kitabımızda, biz ne yaptık? Ah ah! Daha k görmeden ezmek için fitne fesat fikirlere kandık, sırf egomuz için vanadan çıktık. Üzdük, yetim ahı aldık ve bunu fark edemedik. Ta İsmet gözümüzü açana kadar..." dedi sıkıntıyla.

Herkes üzgün üzgün homurdandı, belli ki İsmet vicdanlarını iyi silkelemişti. Değil Elif'e, artık başkasına bile tek kelime edemezl di. Ortalık karıştı, her ağızdan bir ses çıkmaya başladı, Çisem Hanı şaşkınca bir ona, bir diğerine bakmaktan başka bir şey yapamadı. Ö lesine afallamıştı ki, tek tepkisi susmaktı.

Kadınlar konuşurken, İsmet'in Edep Çiçeğim diye anlattığı El içeri girdi. Elinde çay tepsisine bakıyordu. Herkes birden sus pu oldu. Elif bir an şeytanın dürtmesine yenilip, hakkında konuştukları varsaydı ama küstahlık edip ses etmedi. Yanakları kızardı, içini ate bastı.

Funda Hanım mahcup bir sesle, "Kızım sen neden zahmet ettin?

yok bu kız kocasını, oğlunu, kızını, çalışanlarını büyülediği gibi, di de ahbaplarını büyülemişti. Sinsiydi, herkesi ondan koparacaktı ellı.

Şeytanın yareni olanın yüreği pislikten çıkmazdı, Çisem Hanım medi.

Bu olayların devamını, güzel sohbetler, Cuma Kur'ânları için söz mış günler izledi. Hepsi hevesle Elif'i evine davet edip, Kur'ân betine çağırdı ama kız onları nazikçe geri çevirerek, bilgisinin çok a olmadığını, bilgi bakımından daha iyi eğitimli birinin olmasıne sürerek gerçeği dile vurdu. Fakat ne zaman isterlerse yanına ebileceklerini, dilerlerse birlikte vakit geçirebileceklerini de ekleden edemedi. Hatta isterlerse Kur'ân-ı Kerim bile öğretebileceğini ledi.

Herkesin göz nuru olma yolunda emin adımlarla ilerleyen Elif'in, günlerde gözlerinden ışık fışkırıyor, güler yüzlü herkesin içini ratırken, evin içinde ayakları yere basmadan geziyordu. Her şey o lar güzeldi ki, artık eve gelenler sohbetlerine eşlik ediyor, Gözde ekli mesaj çekip onun kafasını çok güzel şeylerle şişiriyor, Nida şacak şey ama elinden telefonu bırakmış o saçma oyunları ve sosyal mi artık yok sayıyor, Elif diye diye evde dolaşıyordu.

Ve Elif de değişiyordu evren gibi. İçi başka kıpırdanıyordu son manlarda. Yataktan kalkarken gülüyor, kahvaltıya inmek için can r oluyordu. İsmet'in erkek arkadaşlarıyla arada bir dışarıda vakit çirmesinden gayri bir derdi tasası yoktu çok şükür. Tek sıkıntısı met arkadaşlarıyla dışarıda buluştukça, kafede mi takılıyor yoksa rda mı, işte o zaman susuyor, kumru gibi düşünüyordu ama o eve i içmeden ayık gelince de, dünyalar Elif'in oluyordu. Belki içtiğini li etmiyordu, belki de cidden artık içki içmiyordu. Cuma namazına liyor muydu bilmiyordu, açıkçası sormaya da çekiniyordu, ya da maz hakkında ne düşünüyordu? Duâ öğrenmeye niyetlenmiş miy-

Dışarısı buram buram toprak kokuyordu. Gençler bu temiz hava keyfini çıkarmak isterken buldular kendilerini.

Ellerindeki çaylarla balkona çıkarken, "Bana hiç güzel bir şey söylemezdin." dedi adam sitemkâr halde.

"Söylerdim." dedi kız tartışmayı yatıştırmak isteyerek inatla. Söylerdi gerçekten de, hem neden söylemesin?

"Ne derdin?" dedi adam muzırca yanan gözlerini yüzüne dikerek. Yine İsmet'in yaramazlığı üzerindeydi belli ki.

"Merhametlisiniz derdim ya kaç kez İsmet Bey."

"Güzelden kasdın bu mu Elif?" dedi adam keyifli bir kahkaha atarken.

"Ne dememi beklediğini anlamıyorum..." diye sinirlenerek kıvırdı kız, oysa ona neler demek isterdi de, dilinin bağları kördüğümü şu aralar.

"Mesela ben güzel şeyler söylerken, daha manalı şeyler de söylerim."

"Bana manalı konuşma ne olur, o zaman vallahi durmam yanından giderim. Senin nelere tepki verdiğin açık..." Adam keyifle kahkaha attıkça, kızın yüreği içinde takla attı. Bu adam güldüğü zaman neden ateş basıyordu bedenini, neden elleri titriyor kulakları yanıyordu.

"Ben böyle manalı konuşuyorum, işine gelirse." dedi kız öfkeyle.

"Sence âşık olmak nasıl bir şey Elif?" dedi İsmet göz ucuyla ona bakarak.

Kızın yüzü daha da kızardı, artık resmen yanaklarından buhar çıkıyordu serin havada. Güldü İsmet, sonra gözleri koyulaştı ve dudaklarındaki gülücük soldu, o yanakları öpmek istiyordu. Böyle sıcacık iken, utanırken daha da kızartmak istiyordu. Mahcup gözlerine bakıp daha ileri gitmek istiyordu. Yüreği niyeti bozunca, boğazını temizleyerek gözlerini kızdan kaçırdı, en azından iradesi hâlâ sapasağlamdı. Şükür. Şeytan beynimden çık, niyeti bozmayalım.

"Ah şimdi eski sevgilim yanımda olsaydı . O bana güzel şeyler erdi " dedi adam huysuzlanarak ve tek kaşı kıza bakarken dikkat- valandı.

"Sevgilin mi?" dedi kız şaşkınca ve bir anda rengi attı Titreyen deki kupa sallanmaktan az daha yere düşecekti.

"Evet . ." dedi adam kızın elindeki kupaya uzanıp, elleri birbiri- emas etmeden alarak. Kıracağını anlamıştı. Önlerindeki sehpaya kı. Sonrada bahçe koltuğuna oturdu. Kıza da oturmasını işaret rek, arkasına yaslandı Hareketleri rahat ve umursamazdı.

Yenne biraz kabaca oturan Elif, "Bız... biz nişanlıyız." diyebildi ece. *'Haddini bil'in* kibar halıydi neticede. Yüzü kâbus görmüş beyazımsıydı.

"Senden önceydi, bozulma." dedi İsmet tek kaşını yine kaldırarak, et normal davranmasını da bozmadı.

Kız önce kem küm etti, oturuşunu düzeltti, sonra huzursuzlanıp rakına da yenilerek sordu: "Nasıl biriydi?" dedi ama *'güzel miy- onu unuttun mu'* diye soramadı. Gururu el vermedi. Çıldırsa bile madı.

"Onun yanında hiç sıkılmazdım. Çok zaman, geceler boyunca ko- şurduk."

Geceler mi? Aman Ya Rabbim! Hayır, fitneler gidin kafamdan, naha davet etmeyin beni.

"Sohbetlerine doyamazdım, sesi ninni gibi gelirdi. Hep konuşsun, nı sesiyle avutsun, başımı dizlerine koyup uyutsun isterdim." dedi cak bacak üstüne atıp oturduğu yerde kaykılarak.

Kız biraz düşündü ve dudaklarını yiyerek, "Çok mu güzeldi?" e sordu sonunda bir cesaret.

Adam ağırdan alarak çayını yudumladı, yüzü düşen kıza yandan ın bir bakış atarak, "Başkasını bilmem ama benim gördüğüm en

almışımdır diye."

Bu nasıl bir sevdaydı, nasıl bir anlatımdı? Yaraladı kızı, iri pe
lerini etine geçiren vahşi bir kuş gibiydi her kelimesi, paralandı r
lyice garipleşti. Haset etti o kadına, kıskandı, gıpta etti, öfkele
Böyle sevilmek her kula nasip olmazdı. Eğer İsmet o kızı böyle s
diyse ve galiba hâlâ da seviyordu ve sevecekti, buna göre yüreğ
yeri olmayacaktı Elif'in. İçine binlerce iğne battı, burnunun dı
sızlarken gözleri yaşardı ama kirpiklerini kırpıştırıp akıtmadı o ina
yaşları. Bacaklarını kendine çekerek bahçe koltuğuna yaslandı, a
mış yanağını dizine dayadı.

"O zaman neden şimdi yanında değil?" Üzgün çıkan sesi titrer
miydi?

"Hiç yanımda olmadı ki, ben onu hep canımda sevdim..."

Adam kıza yan gözlerinin kıyısından bakarken, kız hırçın bir to
da, "Benimle onun arasında kaldıysan, onu seç..." dedi birden aya
lanıp, terliklerini giyerek. Hırsla arkasını dönerken, "Bundan son
gökyüzü olsan, kafamı kaldırıp bakmam gözlerine..." diye söylen
sitemle. Adam hemen ardından ayaklanarak hızla önüne geçip karşı
na dikildi. Tüm heybetiyle iri bir çınar gibi yolunu kapattı. Kız başı
yana çevirdi, gözleri dolmuş, burnu kızarmış, dudakları bükülmüştü

Adamın içindeki kelebekler dansa kalktı, kalp atışı kıvrak bir va
yapıyordu. "Elif, sen beni kıskandın mı?"

"Hiç de bile! Neden kıskanacağım eski, çok güzel sesli sevgili
den?" Gözleri buğulu, sesi dumanlıydı.

Oflayan adam, "Evet kıskanma zaten, eski çok güzel sesli sevgi
limden." dedi alayla ve devam etti: "Hayır, sen kıskanmaya başlayın
ca ben eve gelemem düşünsene, selam verdiğim çok kişi ya sevgilin
ya da arkadaşım olmuştur."

Başını kaldıran kızın sisli gözlerinde panik meşaleleri yandı. Afe
sirenleri kulağında öterken, "O kadar çok mu?" dedi dehşet bir kor

'Evleneceğiz yani..."

"Oyun mu oynuyorsun benimle?" dedi Elif hâlâ imasına ifşayla lık verdiğinden habersiz.

"Asla." dedi adam mavi denizleriyle kıza ev olurken, "Bir evle- n, gözümü yerden kaldırırsam namerdim." diye güvence verdi.

Bu kadar net bir sözle kız başını kaldırdı. İsmet'in gözleri ruhuna . "Çiçek..." dedi şiir gibi sesiyle. "Biliyor musun, gözlerim seni lüğünden beri kimseyi görmüyor." der gibiydi duruşu ama sesi iğneli kazanlara oturtacak cinstendi, sivriydi. "Kıskandığını itiraf ı sevgilim."

"Etmedim." dedi kız inatla. Yüzü yine eğilmişti utancından.

"Allah'ın üstüne yemin et." diye diretti adam.

"Tövbe." diye irkilen ve korkuyla kekeleyen kız, "Deli misin be m, neden edeyim!" diye çıkıştı. Kaçar yol arayarak etrafa bakındı. pılacaktı!

"O zaman kıskandın beni."

"Hayır."

Ah be kırgın çiçeğim, dikenlerini batırana kadar gerçeği söyle- e.

"Eğer yalan söylüyorsan, ölümü gör Elif."

"Allah korusun." dedi kız yumruk yaptığı elini dişine vurup tövbe erek. "Neden ölünü göreyim şimdi, deli misin?"

"O zaman itiraf et, kıskandın."

"Kıskanmadım ama..."

"Ama kıskandın işte, hem de bal gibi."

İyice kızarıp bozararak Elif terleyerek, "Git başımdan, yatsı ezanı unacak..." dedi kızgınca yana kayarak. Kaçmak istedi derhal, göz- ine bakıp erimekten korktu. "Hiç de..." diye azarladı eve dönerken.

öyle güzel bir huzurla onlara tanıklık ediyordu ki, kız öfkeli of manzarayı seyrediyor, adam ise gözlerini kırpmadan onu izliyord

"Bana bakmayı kesmezsen, içeri girerim." dedi Elif ona bak dan.

"Dokunmama izin yok evet ama evlilik düşünüyorsan, bakab mışsın." Bu sözlerle Elif derhal ona döndü. Şaşkınca gözlerini d çok aralarken, dirseğini koltuğun arkalığına yaslayan adam, başını ne dayayarak devam etti. "Beni onca zaman kandırdınız Elif Han Sırf sen üzülme, günah dedin diye bakmadım yüzüne ama şu a Caizsin çünkü ben seninle ciddiyim." Usulca çayından yudumladı

Bu adam onca ilimi irfanı nereden öğreniyordu? Şaşkın kız ne alamadı. Gözlerini kaçırsa olmadı, konuşsa ne diyecekti! En sonu kucağında kenetlediği ellerine bakarak, "Bir şey soracağım ama çe niyorum." dedi huzursuzca.

"Sor." dedi adam düz bir sesle. Çayın buharı ağzından salındı.

"Şey..." dedi kız iç gererek. "Verdiğim kitabı okuyor musun?"

"Okuyorum." dedi adam, hiç tereddüt etmeden ve dürüstçe l dolandırmadan.

Kız başını hızla kaldırıp, hevesle söze atıldı. "Peki, namaz kılm için hiç..."

Yine en olmadık anda İsmet'in telefonu çalınca, adam sözünü k serek. "Af edersin, bir arkadaşım arıyor." diyerek telefonu açtı. Te fondaki ses her ne dediyse, İsmet "Yok Bahar olur mu öyle şey, tabi görüşürüz. Yarın seni ararım, istersen gelir alırım." dedi ve iyi gecel dileyerek düz bir tonda telefonu kapattı.

Soluğunu tuttu bir an başı dönen Elif, hemen önüne döndü an duyduğu isme kayıtsız kalmak istemiyordu. Sormak da ona yakı mıyordu, fakat içine tüneyen meraklı kurtlar da rahat bırakmıyord Güven ölümle yaşam arasına çizilmiş ince bir çizgiydi, çizgiyi geçt ğin vakit geri dönüşü mümkün değildi, bedenden çıkan ruh gibi, öle

u. Tenine dokunan ipek gibi sesiyle, "Eğer bir gün âşık olursam. u ilk duyan siz olacaksınız Çiçek Hanım." dedi kızı olduğu yere layıp, keyifle çayını içerek ve yürüyüp eve girdi.

Bu adam ne demişti şimdi, âşık olursa mı? Nasıl âşık olurdu başına, onlar evlenecekti! Nefesi genzine düğüm misali dızıldi de sonanmasına izin vermedi. Genç kızlık kıskançlığı, toyluğu düşünazlığı... Elif olduğu yerde kudururken, onu yan gözlerle keyifle eyen hain adamın deniz gözlerindeki dalgaların şımarıklığından ersizdi. Kırmıştı Elif sonunda artık kabuğunu, gerisi inci kadar deli cennetine bismillah demekti.

Birkaç dakika sonra Elif öfkeyle içeri girerken, İsmet elindeki ntunu yarı giyinik halde koşturarak çıktı dışarı. Kız şaşkınca arkadan bakarken, adamın sadece "Geç gelebilirim, bekleme." dediğini tı ve gidişini izledi. Geç geldiği zamanlar beklediğini nereden biordu ki? Üstelik nereye gideceğini, kime gideceğini de söylemeşti!

Gözleri yolda kalan ve onun tembihine rağmen dayanamayıp kleyen Elif, camın önüne kumkuman kuşu gibi tünedi. Gözleri kusuzluktan yansa da, bedeni inatla uyuşsa da. sürekli esnese de, kledi. Saat biri vurdu gelmedi, ikiyi vurdu gelmedi, üçü vurdu geldi ve sonra geçenin bir yarısında, tam gözleri oturduğu yerde kanırken, telefonu çaldı. Uykulu ve ayık arası olan kız derhal telefonu arken, karşı taraftaki tanımadığı ses, "Elif Kocayürek siz misiniz?" ye sordu kabaca.

Bir an afallayan kız, "Evet benim, kiminle görüşüyorum?" dedi neyerek. Gecenin bu saatinde olunca, haliyle endişelenmişti. İsmet i? Yok! Aklına türlü türlü senaryolar geldi, eli ayağı buz tuttu.

"Ben Komiser Hüseyin Yaden, Sivas'tan arıyorum. Bu gece saat r sıralarında evinize hırsız girdiği ihbarını aldık, eve geldiğimizde r bayanı yaralı bulduk, hastaneye kaldırdık!"

Kızın uykulu gözleri fal taşı gibi açıldı, ayaklarının altından yer

maklı bir sesle.

"Dediğim gibi, bilmiyorum. Ambulans geldiğinde yaşıyordu, c dişe etmeyin. Doktor kontrolünde olmalı şu anda."

Elif haberi aldığından beri evin içinde dört dönüyor, duvarla arasında soluksuz duramıyordu. Kâh camlara çıkıyor, kâh evin için volta atarak dolanıyor ama bir türlü sabah olmuyordu. Elinde tel fonla dolanıp dururken, dilinden duâ, kalbinden iman sesleri kes miyordu. Kimseye ulaşamayınca yapacak bir şey kalmadı ve derdi dermanı Çisem Hanım'da aradı. O da Adil Bey'i uyandırarak uyg bir dille durumdan haberdar etti.

Yalvardı, ağladı, panikledi... Kız ne yaptıysa yaşlı adamı gitm için ikna edemedi. Artık gün ışımaya yakın Çisem Hanım, İsme beklemekten vazgeçip, "Ben yatıyorum." dedi yerinden kalkara Uykusu merhametinden daha önemli gibiydi. "Biraz daha böyle d rursam sabah bayılıp kalırım uykusuzluktan." Sanki sabah işe gidec o'ydu, hemen pes etmişti.

Elif, Adil Bey'in yanına giderek yalvaran gözlerle, "Amcacı izin versen de, ben gitsem. Ne olur!" dedi yerinde duramayarak y karırken.

Kaşlarını çatan Adil Bey kızgınca, "Kızım, gecenin bu saatin hayatta olmaz, hem İsmet gelmedi daha, gelsin o götürür bizi." di söylendi.

Bu kadar anlayışsız olması canını sıksa da, onun da kendince ha lı sebepleri olduğunu anladı. Bir baba şefkatiyle korkuyor, kolluyo kendinden, gözünden bile sakınıyordu genç kızı.

"Ben kendim..." diye başladı itiraz eden sözlerine ağlamaklı Eli

"Kızım bekle..." diye yarıda kesti sesini yaşlı adam.

"Telefonu kapalı amca, kim bilir nerede ve ne zaman açar bilir mez." dedi kız üzgünlüğü gözlerinden yaş gibi akıyordu.

"Yavrum, uçak seferi yok yarına kadar, aradım gördün, ben d

azsa artık kimseyi dinlemeyecek yola tek başına çıkacaktı. Ama on sonunda açıldı, şükürler olsun ki açıldı!

"Alo." dedi ses karmaşasının içinde gelen garip ve yayık ses. sek desibel müzik ve insan topluluğundan yükselen gürültüydü luyduğu. Elif önce elindeki telefona, sonra camdaki yansımasına ı. "Alo." dedi yeniden itinayla, "Kimle görüşüyorum?"

"Ben Damla..." dedi kadın yayık sesiyle.

Bahar'ı bitmiş Damla'sı gelmişti, hayda!

"Pardon yanlış aradım sanırım, ben İsmet Bey'i aramıştım. Kusuna bakmay..."

"İsmet Bey'inin telefonu zaten şaşkın, doğru aradın kız korkdedi yayık sesli kadın kahkaha atarak.

Eli ayağı buz kesen Elif, yutkunamadığı sesiyle, "İs-İsmet nere-" diye sordu fısıltıdan farksız.

Kadın bir an durdu, sanki İsmet kim bilmiyor gibi düşündü, sonhatırlayamıyormuş gibi hayret nidası atarak, "Emrullah'la gitti Aaa kadehi burada. Yok gitmedi, Hilal'le konuşuyor, bu kadeh net'in mi, içebilir miyim?" diye saçmaladı. "Üçü işte, içecek bir ler almaya gitmişti Emrullah'la..." Kız deli deli kıkırdadı. "Sen deşi misin? Hani şu cadı maviş... Ben haber veririm şekerim, net bu gece Hilal'de kalır bekleme sen... Biz de kalırız o buraya ın." Arsız bir kıkırtıyla devam etti. "Bu gece bara onun için gel. Ona âşık biliyor musun? Bu gece onunla yatacak, bak söylemedi ne... Bekleme sen en iyisi."

Elif kimden bahsettiğini bilmediği halde, nefes alamadı ve bir kara sesi geldi telefona. Az evvel konuşan kızın "Ya bırak mal mısın, a konuşmadım," diye yayık ve isyankâr sesiyle cırladığını, sesinin ksek sesteki müzikte kaybolduğunu duyumsadı.

"Alo." dedi tanıdık bir ses. Bu küfreden panik ses, Gözde'nin sedi! "Alo, kimsiniz?" Göğsünün ortasından bir ağırlık kalkan Elif

olacak değil ya, geç kaldın ama uyandın ölüm uykundan, aferin." d
meliydi. Ve o biri şimdi bir barda eğlencede olduğundan, onun ölü
dokunduğunu göremezdi!

Elinde telefon, gözleri donuk, bedeni iğneler batmışçasına uyuş
ne kadar durmuştu öyle camın önünde bilmiyordu. Üşüyen bacakl
kazık gibi donarak kalakalmıştı. Sabah ezanını duyumsamadı kula
ları, önce karanlık silindi camlardan, sonra gün vurdu yüzüne. Ölü
yüz, cansız bir bakış, ruh gibi bir bedenle kız hâlâ olduğu yerde dik
kaldı. Çok sonra elindeki telefonun sürekli ertelenen namaz alar
sesiyle irkilerek kendine geldi. Cansız bedeni ile yürüdü banyoya, a
lamadan, kızmadan, uyur gibi abdestini aldı. Her zamanki gibi değil
huşulu, coşkulu duruşu, sabah namazını kılarken gözleri kör gibiyd
odasında dolaşırken gözleri yok gibiydi, duâ ederken içi taş gibiydi.

Masasının başına otururken de elleri soğuk bir kurşun gibiydi an
sıra parmağındaki yüzüğü çıkarmaya geldiğinde, işte o zaman, zama
durmuş gibiydi. Parmaklarının kavradığı yüzük ateş olup yapışmış
etine, titreyen parmakları canından can kopacakmış korkusuyla s
kemedi yüzüğü. İşte o zaman lavların üzerine düşen buz tanesi gi
çözüldü donuk yanı, sımsıcak gözyaşları yanaklarını yıkadı, gücü t
kendi.

Ama pes etmedi şeytana, gönlünde taht kurmadı... Bir daha ar
yıp sormadı da İsmet'i, kaderine ise asla razı olmadı. Yazdı, yüzüğ
çıkarıp küçük notun üzerine koyup masadan kalktı. Bir kere bile a
kasına bakmadı.

İçi kopacaktı muhakkak, acıyacak ve kanayacaktı, ama alışacakt
Düşüncelerini saklı bir sandığa, sandığı da en saklısına gizledi. Ge
diği gibi, ne eksik ne fazla... Bu oyun da burada bitmişti. Onun ***asl***
diyeceği ilkeleri, yeminleri ve tövbeleri vardı. Tutku gelip geçecekt
aşk dediği heves bitecekti, sevgi nefrete dönüşmeden, varlık esaret
bürünmeden bağlarından arınacaktı.

Şimdi kalsaydı, sineye çeksevdi, o zaman ne olacaktı? Alnı secd

le sevgi namına bir zerre kalmayacaktı. İsmet, "Nereden çıktın
ma?" diyerek hesap sorup küfredecekti, Elif her seferinde yerle
lacak ve susacaktı.

Bu sefer yüreğine fazla söz hakkı vermiş, gerçeğe sırtını dönmüş-
smet ne istediği kocası olacak, ne de Elif onun hayatına uygun eş
lecekti. Hayallerden uyanmalıydı. Günden güne sevgi bitecek,
ı bir gün apansız çekip gidecekti.

Ağır ağır topladı valizini kız, gözyaşlarından hazırladığı çeyizi-
ine ekleyerek, geride bıraktığı heveslerini yok sayarak... Oysa
ıkluğundan beri saklı bir gerçekti bu masalsı hüzün. Mavi onun
erine baktığı günden beri anlamlı, kalbi onu hissettiği günden
coşkuluydu. Henüz gözünü aşka ilk açtığında gördüğü çatık kaş-
lam, bugün yine karanlığının resmiydi. Oysa yollarını gözlerken,
ın köprü korkulukları tanırdı dirseklerinin izini. Camların buğu-
a soluk soluk adını yazıp sabahlarken hevesle, tüm ağaçlar çizerdi
üne heyecanının gölgesini. O eve geldiğinde, her köşe başındaki
genin adıydı Elif, adım adım takip ederdi gölgesinin izini, bir hır-
gibi.

Senelere inat masalsı ve olmayacak bir bekleyişti onunki. Keşke
ebilseydi gözlerine ektiği bütün yıldızların çivilerini yerinden. Gü-
sözleri, gülüşleri, kalbini kıpırdatan utanmaz bakışları unutsaydı,
er giderdi en başından. Keşke unutmasaydı bütün çuvallamaları,
ün yenilgileri... Kalkanları ne ara kalkmıştı ortadan da ne zaman
mıştı siperden? Ne ara kaybetmişti savaşı, mağlup olmuştu ma-
e yeniden? Keşke eski Elif olsaydı. Çiçek olmaması gerektiğini
ndine de, ona hatırlattığı gibi hatırlatsaydı. Kırılacağını, boynunun
küleceğini unutmasaydı. Yaptığı her hamleyi sallayıp sallayıp da
keleyebilseydi yeniden kendini, ona teslim olmasaydı.

Elindeki valiziyle çıktı evden sessizce, onu yolcu eden gözleri sis-
Hazal'ın eli sinesinde asılı kalmıştı. Murat garip bir surat asmayla
kliyordu kızı aracının başında. Ev sessiz, herkes uykusunda. İsmet

mişti aklını karıştırmaya yüreği ve başarmıştı da. İşte bugün, dim
bir Elif gibi geldiği evden boynu bükük bir Çiçek misali dönüyor
o yüzden.

Döndü arkasını, belki de bir daha hiç gelmeyeceği evin adresi b
rasıydı. Yanağını yoklarken ırmak gibi yaşlar, yüreğini Kâbe'ye dö
du yeniden, dilini duâya terk etti ve tek sahibiyle dertleşti. Allah
yakardı.

"Bu gece onun yüzüne açılmaz bir kapı daha kapattım Allah'ı
Bu kez gözyaşlarımdan halı sermedim yoluna, tek seferde seçimi
yaptım. Acıya boyun bükmedim, neye karar verdiysem başında, bu
da sabit kaldım.

Belki sineme batan kirli, paslı acının izi hep kalacak, belli ki yür
ğüm bundan sonra ferah bir nefes alamayacak... Biliyorum... Çünk
ilk defa kirpiklerim hissetti yokluğunu... Bu sefer boynumu büke
yetimlik değil, onsuzluk olacak...

Bu acı her şeyden çok bükecek boynumu, vav olacak, bir dal
Elif olup doğrulmayacak ..

Ya Rab, beni imanımla sınama, aşk büyüsüne meylettirip dü
yamı güzel ederek ahiretimi yaktırma... Beni senin yolundan, sen
ışığından mahrum bırakma... Sana döndüm Allah'ım yüzümü, be
yolundan ayırma.

Korkuyorum, acıyorum, buz kesiyor her yanım ama buz kese
bedenime inat yanıyor iki kaburgamın arasına sakladığın canım. Ayl
sonra bir valiz dolusu yalnızlıkla yollardayım. Geldiğim gibi değ
gidişim, bu sefer eksilen taraf, benim sol tarafım...

Daha evvel böyle şimşekler çakmadı gözlerimde, sicim gibi bı
yağmur yağmamıştı yanaklarıma... İsyan değil sana içimi açışım
yemin ederim derdimi de sevincimi de çekerken Allah'a olacak be
dönüşüm."

"Sensizlik nasıl bir şey bilmiyorsun Elif, İki dakika nefesini tut
zaman... Anlarsın!"

ONUNCU BÖLÜM

"Şundan da almaz mısın kızım?"

Elif başını kaldırıp içi çekilmiş bakışlarını yanındaki kadına çevir-
i. "Yok teyzeciğim teşekkürler."

Yola çıktıklarından beri teyze sürekli konuşuyor, ağzı bir saniye
oş kalmadan yiyecekleri ardı arkasına tıkıştırıp duruyordu. Ne ağrı
ın kalmıştı anlatmadığı, ne evlatları, ne de yemek tarifleri. Hatta kü
ük torununun çiş macerasını bile keyifle anlatmıştı. Senede bir kere
vlatlarının yanlarına giderek hasret giderirmiş teyze, meğerse evlat
arıyla ayrı yaşamaktaymış. Eşinin kabrini bırakmak istemediğinden
aba toprağından kopamadığı için kalmazmış yanlarında ama Elif'
alırsa, teyze çok gururlu bir kadındı; kimseye yük olmak istemiyor
u, ondandı bu bahaneleri.

Teyzenin uyukladığı bir anda, Elif çenesini eline yasladı, başın
ama dayadı. Az evvel başındaki sorular uçmuştu, sanki teyze konu
urken sorunlar yok gibiydi. Ne güzel, yine yalnız kalmış ama bu se

musamahası olmayacaktı.

Düşündükçe aklı karışıyordu. Oysa usul usul yol almışlardı de ge şirazesinde, biri mesneviyi, diğeri maneviyi öğrenmeye başlıyo du keyifle. Hak ile batıl karışmadan birleşiyordu gelecek... Ya da te yanılan kendiydi. Elif maneviye meyledip şeytanın ortağı oluyor gizlice.

Otobüs mola vermek için durduğunda, çok kişi inmiş, Elif inme mişti. İçi daralınca, üzerine şalını alarak biraz temiz hava almak içi araçtan çıktı. Otobüsün arkasına doğru yöneldiğinde biri kabaca ko lundan çekerek, daha ne olduğunu anlayamadan tiz çığlığı eşliğind aracın sert zeminine sertçe yasladı kızın gövdesini.

Elif korkudan donup kalırken, benliği titriyor, ona öfkeyle baka şimşek mavisi gözlerin sahibi, canını yakarcasına etine pençelerin geçiriyordu.

"İsmet." dedi kız konuştuğuna bile inanamayarak fısıltı gibi. So luk alamıyordu.

Adam soluk soluğa, koşmaktan yüzü kıpkırmızı halde, "Neden beklemedin?" diye hesap sordu dişlerini sıkarak. Soluğu kesilince "Niye?" diye tısladı.

Oysa bu cevaba hazır değildi kırgın yüreği kızın, henüz değildi onun gözlerini görmeye, varlığına muhtaç olmaya! Adamın öfkeli yü züyle bir an afallasa da, kendine gelmesi uzun sürmedi. Olanlardan sonra ne hesap sormaya hakkı vardı, ne de peşine düşmeye, bu seçi min müsebbibi kendisiydi!

Kolundaki eli silkeleyerek, "Canımı yakıyorsun, bırak." diye kız gınlıkla tısladı. Her ne kadar dik dursa da, gözleri ağlamaklı, sesi tit rekti. "Bırak." Bacakları da titremeye başlamıştı, tıpkı adamın eller arasındaki bedeni gibi.

Kızın yüzünü gözlerindeki öfkeyle kavururken İsmet, hiddetle tıs ladı. "Sen benim canımı daha fazla yakıyorsun."

Onun iri bedeninin altında korkuyla sinen Elif, başını yana çevirdi

Sanki bilmem kaç km hızla gelen aracın biri vurmuş gibi cam
ekildi İsmet'in. Yüreğine batan şarapnel parçaları değildi ama hayal
ırıklığıydı. Onca emin adımdan, kazanılmış savaştan ve fedakârlık-
ın sonra olan benecilik değilse de neydi? Yine mesafeler kurulmuştu
raya. Bey'ler, sizler çıkmıştı ortaya.

Onun soğuk tavrı, uzak duruşu, gözlerindeki donuklukla yıkılan
dam, titreyen elini kaldırdı. İri parmağının ucunda parlayan yüzüğü
ostererek, bir süre kızın yüzüne baktı. Sanki o metal adamın etini
akıyor, dilini kurutuyor, kızın içini soğutuyordu. Konuşmak ister gi-
ydi ama boğazına dizilen yumruklar izin vermiyordu. Sanki söyle-
eceklerini dile dökmeye İsmet'in gücü yetmiyordu.

Elif daha evvel onu hiç böyle yıkılmış ve çaresiz görmemişti ama
ıl olan, yıkılan tek kişi artık o değildi! İsmet seçimlerinin sonuçla-
na katlanmasını öğrenecekti. Eğer seçtiği yoldan gidecekse, gittiği
olda hayat arkadaşı olarak seçtiği kişi asla Elif olmayacaktı!

Elif dumanlı gözlerini yana eğdi, adamın iri bedeni üzerine çöken
ğ gibiydi, nefes alış verişini engelliyordu. Hafif bir hamleyle uzak-
şmak istedi ama ona hâlâ tepeden hükmeden tutumla bakan adamın
ruşundan hiddet akıyordu. Duvar gibi kıpırtısız durdu önünde.

Tek kelime etmemişti. Yüzüğünü tutan iri eli ve çenesi titriyordu,
zlerindeki öfke titriyordu, kocaman adamın hem öfkeden hem kay-
tme korkusundan, ruhu titriyordu. Dudaklarını gererek "Bu ne?"
e sordu tekrar.

Elif kolunu ittirerek onu üzerinden atmak istedi fakat başarılı ola-
dı. İsmet yüzüğü avucunun içine alarak yumruk yaptığı elini yanı-
indirdi.

O anda yanlarında beliren bir adam, "Bacım, iyi misin? Bir sorun
var?" diye sordu. Duruşu korumacı, bakışları tetikteydi. Bizim ka-
ızda vardı korumacılık, tanıdık ya da tanımadık... O da müşterisi-
değil bir abinin kardeşini koruduğu gibi kendinden emin duruyor-
karşılarında. İsmet ters bir tepki verecek diye korkan Elif utangaç

fazla rahatsız etmemek için geri çekildi. Belli ki iki aşığın atışması diye düşünmüştü.

Elif bakışlarını karşısına çevirdiğinde, adamın hâlâ ona öfkeyle baktığını idrak ederek, "İsmet bırak canım acıyor, ayrıca rezil oluyoruz." diye homurdandı. Oysa adamın bedenine elinden başka temas yoktu, sadece bedeni karabasan gibi üzerine gölgesini düşürmüş, kızın yerinden kıpırdamasına engel oluyordu.

İsmet geri çekildi ama kolunu bırakan eli nazikçe aşağıya süzülüp eline erişti. Elif daha ne olduğunu anlayamadan adamın buz tutmuş iri ve sıcak eli, onun ufacık ellerinin esaretine mahkûm olunca, bedeni elektrik verilmiş gibi gerildi. Kalbi boğazına kaçıp nabız atışlarıyla kafasını uğuldatırken, daha ne olduğunu anlayamadan çekiştirilmeye başlandı. İsmet'in sımsıkı tutup hak iddia ettiği elini, elinden koparmaya çalışarak zorlanırken onun peşinden gitmemek için tüm gücüyle ayak diretti.

"İsmet, sen aklını mı yedin, ne olur bırak elimi? İsmet yaptığının mantıklı hiçbir açıklaması yok. Lütfen bırak elimi, acıyor." Gözlerinden süzülen yaşlar yanaklarını yıkayıp yere damlarken, gözlerine perde inmiş adam görmüyordu onun bu perişan halini. Kız çaresizce hem etraftaki meraklı gözlerden kendini sakınmak için çabalıyor, hem de adamın kıskaç gibi elinden kurtulmak için amansız bir savaş veriyordu.

"İsmet lütfen..." dedi gözleri gibi sesi de sarsılarak. Omuzlarındaki şalı rüzgârla uçuşup yere düşmüştü, bakışları arkasında havalanan şala kaydı çaresizce. Yüreği üşüdü ve bir anda duran adamın bedenine tam toslayacak mesafede durdu. İsmet ona bakmadan şala uzandı, kızın şaşkın bakışları altında omuzlarına nazikçe örterek sıradan bir vazifeymiş gibi devam etti çekiştirmeye. Ona bakmadan, konuşmadan ileride duran siyah cipin alarmını devreden çıkardı.

"Birlikte gidiyoruz." dedi emrivaki vererek. Sesi tok, ifadesi ödün vermezdi.

k. yanaklarını kuruladı. Burnunu çekerek boğuk sesiyle, "Seninle
ıyorum." diye diretti.

İsmet ağzının içinde küfrederek ellerini aracın tepesine yaslayıp,
ukta oturan kıza tepesinden baktı. Dişlerini sabırsızca sıkarak,
arını çattı. "Elif beni zorlama, seni bağlarım..."

Koltukta büzülen kız, "Buna cüret edemezsin." diye şalının iki
na asılıp iyice sarındı.

Bu hareketi korkudan mı yoksa soğuktan mıydı, adam anlayama-
Ağzından derin derin nefesler alarak usul bir buharla havaya solu-
Bu soğukta bile içi nasıl yanıyordu; anlamıyordu.

"İnan bana nelere cüret edeceğimi, aklın almaz... Şimdi kemerini
ğla."

Kız inatla inmeye yeltenince, uzandı ve homurdanarak kemeri
ı. Elif sırtını iyice koltuğa yaslayarak derin bir nefesle hareket et-
yi keserken, ona temas etmesine kızıp öfkelendi. Buna aldırmayan
am serice kemerini bağlayıp geri çekildi. Elif ıslak kirpiklerini kır-
tırarak ağzını açtı, adam işaret parmağını kaldırarak onu sert bi
eydan okumayla susturdu. Oysa sadece valizini söyleyecekti. Yüzü
asıp, gözlerini devirerek çocukça bir kaprisle önüne döndü. Onur
isyanına iyice kızan İsmet aracın kapısını sertçe kapatıp, alarm
vreye soktu. Elif ona şaşkınca bakarak kapının kolunu çekiştirir-
n, ona aldırmayan İsmet otobüsün yanına gidip, muavinle konuştu
nce otobüsün içine girerek gözden kayboldu, sonra elinde manto
ve valiziyle geri dönerek kızın eşyalarını arka koltuğa atıp, yerine
çti. Nasıl anlamıştı ki? Kapıyı sertçe kaparken, "Sakın." diye em
tti kızın dolu dolu gözlerinden bakışlarını kaçırıp. "Sakın ağlama."

Kızın sulanan küs gözleri adamın kontağa taktığı anahtar tutan el
rine kaydı. İri elleri sinirden titriyor, anahtarı bir türlü doğru yerine
kamıyordu İsmet, küfreder bir kızgınlıkla aracı yerinden öfkelice
ldırınca, arkalarında lastik sesi ve izi bırakarak yola koyuldular.

içeri diye içindeki gizli odaya, tüm kapılarının önüne duvarlar örm
tü ama adam kapının altından sızan ışık misali, hayatının karanlık
lümünü yeniden aydınlatmayı başarmıştı.

Direksiyondaki eli kasılan İsmet, kıza yüzüğü göstererek, "Bu
demek oluyor?" diye hesap sordu.

Onun kabaran öfkesine kulak tıkayan Elif bakışlarını yola çev
di, kollarını göğsünün altında iyice sıklaştırarak, suratını astı ama
kelime etmedi.

"Âlâ! Yine başa mı döndük?" dedi adam direksiyona sertçe v
rarak.

"Ben anladım ki... biz hiç yol alamamışız zaten." dedi kız kırgı
ca. Burnunun direği sızlamıştı yine ağlama arzusuyla.

"Lanet olsun, neden çıkardın yüzüğü?" diye birden kükredi ada
haşin haşin.

Kız oturduğu yerde korkuyla sıçrarken, adam gazı kökleyere
hızla araçları sollamaya başladı. "Niye Elif, niye?" diye vurdu direk
siyona tekrar tüm hiddetiyle.

Elif tırnaklarını koltuğun derisine geçirerek iyice yerine yapışt
sırtını arkaya yaslayıp korkuyla atan kalbini sakinleştirmeye çalışt
Araçlar yanlarından vızır vızır ışık hızıyla geçerken, adam kırgın bi
tutumla devam etti konuşmasına. "Ne dediysen yapmaya çalışıyorum
Seni tatmin etmeyen ne? Niye olmuyor, neyi başaramıyorum?"

Kız onun sertleşen sesinden ve öfkesinden çekindiğinden dolay
güçlükle yutkunuyordu. Kırgınlığını da anlamıştı üstelik. İyice pust
koltuğuna ve sindi. İsmet kızın ürkek halini görünce kendine lane
etti. Elif başını koltuğa yasladı, kollarını göğsünün altından indirme-
den dışarıyı seyrederken, sessizce ağladı. Onun yanağından çaresizce
süzülen her damla, adamın öfkesini körükleyen benzin misali içinin
ateşini harladı. Hiçbiri konuşmadı, bir süre öyle devam ettiler yola.

Yollar akıp giderken, adamın öfkesi dinmeye azalmış, kızın göz-

"Şimdi neredesiniz?"

"Ankara'yı geçtik."

"Oğlum nasıl gittin kısa vakitte oraya kadar, lütfen yavaş sür aksızde kalmasın. Hem Elif iyi mi?"

İsmet telefonu kabaca Elif'e uzattı, kız titrek elleriyle telefonu ken bile kimse kimsenin yüzüne bakmadı.

"Efendim amca."

"İyi misin kızım?"

"İyiyim..."

"Neden beklemedin İsmet'i, evden delirmiş gibi çıktı... Kızım den laf dinlemiyorsunuz? Sabah hep birlikte gidecektik, ayarlama omıştım ben."

"Ben iyiyim amca, Sivas'a gidince haber veririm. Kendinize dik- edin, herkese selamlar. Zaten İsmet Bey de beni bırakınca döner ı, aklınız kalmasın."

Sert bir hareket yapan İsmet kızın elindeki telefonu çekerek aldı. klın kalmasın baba, bir sıkıntı yok. Birkaç güne kadar döneriz bir- te." dedi ve telefonu kapattı.

Onun hakkında hüküm vermesine iyice çıldıran Elif gururunu aklar altına sermemek adına, "Sen dönersin elbette ama ben dön- eyi düşünmüyorum." dedi inatla.

Ona hiç bakmayan adam, "Var ya, bazen senin dilini koparmak ıyorum." diye tehditli konuştu.

Koltuğuna iyice sinen kız, "Az önce yapsaydın hayrına, nasılsa pana kıstırmıştın." dedi ürkek sesiyle ve daha ne olduğunu anlaya- adan, İsmet aracı sağa çekerek durdurdu. Elif yanlarındaki kızgınca yreden araçların korna sesleriyle irkilirken, İsmet kıza uzanınca, if korkuyla kapıya yapıştı.

"Lanet olsun!" dedi İsmet eli yarı yolda yumruk olup kalırken.

Birkaç saat kadar yol aldıktan sonra sessizce, İsmet aracı mo
erlerinden birine çekerek durdurdu.

Kızdan hiç ses çıkmıyordu. Sıkkın bir tavırla emniyet kemeri
özerken, "Çıkmayacak mısın?" diye sordu usulca.

"İstemiyorum." dedi kız başını yana çevirip camdan dışarı bak
k.

"İyi o zaman, namazını da abdestsiz kılarsın. Gözümden kaç
nma, bir ara uyuya kaldın."

"Uydurma, uyumadım." diyen kız telaşla kemerine atıldı. "Sa
aç ki?"

Yola çıktıklarından beri adam ilk defa kırık bir tebessümle uzan
ızın kemerine, namaz denilince akan suları duruyordu. Elif derh
ini çekip doğruldu. İsmet onun edepli tutumuna bir kez daha gülüm
edi, ufacık bir temasın bile dikkatini dağıtmasına izin vermezke
nun ahlakından şüphe edenin akıl sağlına şaşardı. Garip ama göğ
ü gururla kabarırken, kemeri çözünce kız kapıya uzandı fakat ada
ne izinsiz kızın kolunu tutarak, durdurdu. Bu sefer tutuşu nazik v
kkat çekmek amaçlı, varla yok arasındaydı.

"Eğer kaçarsan, bu sefer abdest alman için bile mola vermem...
u bir tehdit değildi, gerçeğin ta kendiydi. Tedbirdi.

"Kaçmayacağım." dedi kız adamın sert yüzünden bakışlarını ka
rıp, kızarmış yanaklarıyla. Birden kabaran kirpinin dikenleri çeki
işti, hayret. Adam "Hadi bakalım." diyerek kapısını açtı. Birlikt
abadan inip tesise doğru yürüdüler.

Elif önce abdestini alıp namazını kıldı mescitte, sonra bir sür
özlerini kapatıp, ellerini açarak, çaresini aradı, semaya ulaşan fer
atları ne sitem içeriyordu, ne de bedduâ, sadece göğsünü zorlaya
ının sesine tercüman oluyordu.

"Rabbim içimi gören sensin, saklımı bilen sensin, gizlime ila
lan sensin. Ben beni şaştım, düz yolumda sarhoş olmuş misali yalpa

sen yak, ya da karanlıkta bırak kalsın saklılarım, taş olup ayağıma
tırma..."

Uzun zaman sonra kabullendi Elif gerçeği, sonra tuz kadar değil
gibi sevdi bu duânın ferahlığını, kana kana içti. Ağlıyordu *'içim-
ki yangın sönsün'* diye lakin daha çok ağlamalıydı yetersizdi gönül
şı bu alevi söndürmeye. Ne İsmet'i sevdiğini saklayabiliyordu ar-
, ne de geçmişinde sevdiği gibi şimdi de sevmekten vazgeçemeye-
ğı gerçeğini unutabiliyordu. Çaresizdi. Yandı, yandıkça ağladı, iki
ucunun arasına sıkışan yüzündeki gözyaşları sel oldu yere aktı.

Bir ıstırap doğdu suyun ateşe aşkından. Bir acı doğdu yasağa duy-
ğu sevdadan... Sonra ellerini açtı semaya, açtı sonuna dek kalbini
bbine, bu sefer âmin ile başladı duâya. Yüreği ağzında, bir şifa di-
li gönlündeki yaraya. Besmele ile koydu son noktayı, gözyaşlarıyla
pıştırdı mührünü duâya.

İşte aşk buydu, onun için duâsına hep iyiyi eklemek, gitsinle,
tsinle başlamak yerine... ***'onu senden başkasına haram kıl, gözle-
ndeki perdeyi arala, ellerini yalnız sana aç, yüreğini yoluna koy,
lini sana tesbih yap'***tı... Elif belki de kendinden çok İsmet için duâ
ti. Âmin'le başlayıp, besmele ile bitirdiği sonsuz bir uçurumdu duâ-
. Noktayı amin, sonsuzluğu besmele koyuyordu. Ve sustu. Aşkı içti
na kana, bir secde kadardı son durağı... Sığındığı tek sığınası ise,
aradan'a duâsıydı.

"Lâ yukellifullah." (Ya Rabbi, yükümü hafiflet.)

Elif ne kadar öyle Rabbine yakardı, ne kadar çok ağladı, zamanı
ımsamadı. Bilmiyordu ki o böyle gözyaşları içinde duâ ederken,
keklerin mescidinde, iki dizinin üzerine vech ile oturmuş ve huşu
e duâ eden adam da, onun kalbini kazanmak için Rabbine muhtaçtı.

Çok zaman sonra dalgınca yürüyen Elif aracın yanına geldiğinde,
met araca yaslanmış elinde sımsıkı tuttuğu şişeden sodasını içiyor-
ı.

urdurdu. "Önce yemek yiyeceğiz, eminim kahvaltı yapmamışsın
r." dedi İsmet.

"Kapıyı açar mısın?" dedi kız arka kapının kolunu çekiştirere
met elindeki sodanın şişesini yanındaki çöp kutusuna atıp kıza ya
ştı.

"Eğer elinden tutup sürüklememi istemiyorsan, paşa paşa tak
dersin beni."

"Eğer çığlık atıp seni rezil etmemi istemiyorsan, hemen başka b
tobüse bindirip evime yollarsın beni."

"Bağır..." dedi İsmet alayla kollarını açarak. "Burada sesin d
ulsun, öteki tarafta sesinin duyulduğu kadar dilin ensesinden dışa
ekilsin."

Bu tehdidine aldığı karşılıkla kız şaşkınca adama baktı. Dişleri
karak, "Sen..." dedi nefes nefese. "Sen nereden biliyorsun bunları?

Adam arkasını dönerek, "Hadi Elif Hanım, bayılmadan biraz y
nek yiyelim." dedi umursamazca.

Bu adam son zamanlarda nereden biliyordu din ile alakalı bu k
ar şeyi, anlayamıyordu?

Kız öfkeyle peşine düştü, ayakları yeri döve döve geldi masasın
e kaba bir şekilde oturdu sandalyesine. "Bari kahve içseydin... Ay
rdın."

"Kızım sen kafayı mı üşüttün? Niye durduk yere bana sarhoş mu
melesi yapıyorsun? Laf sokup durma derdini adam gibi söyle."

Elif kaşlarını çatarak bakışlarını camdan dışarı çevirdi, elleri
ucağında çekiştirmeye başladı. İsmet ona baktı. İnatçı ne olacak
arşısına oturmak yerine çaprazına oturmuştu. İsmet "La havle...
iyerek kızın karşısına otururken, kız şaşkınca başını kaldırdı. Ne de
işti o? *"Allah'ım sanrı görmeye başladım."* diye homurdandı. İsme
ısacık aralığa sığmayınca, arkasında oturan kadın rahatsız olara

ordu demek? Önce gülecek gibi oldu, sonra kıza kaşlarını çatarak
n derin soludu.

"Sen var ya, hayatımda gördüğüm en bencil kızsın." dedi öfkeyle.

Tokat yemiş gibi irkilen kızı ikinci kez şaşkına uğratmanın keyfini
adı. Elif işaret parmağıyla kendini dürterek "Ben mi?" dedi saf saf.

"Yok ben, tabi ki sen. Aklından geçenler dilinden dökülseydi,
dı bu halde olmazdık."

Onun ne dediğini kavramayan, sadece kavga etmek için bahane
yan halini bilen Elif, "Allah'ım..." dedi dişlerinin arasından tısla-
ak. "Bana sabır ver."

"Asıl sabrı bana versin Allah." Kız ona ters bir bakış attı, adam
aynı bakışla kaşlarını çatarak karşıladı. "Neden beklemedin beni?"

"Ayık yola çıkacağından şüpheliydim."

"Demek nerede olduğumu biliyorsun?"

"Neleri bildiğimi bir bilseydin, şimdi karşıma geçip rahatça otur-
z, böyle gevrek gevrek konuşmazdın."

"La havle!" dedi adam dişlerini sıkıp elini saçlarına sitemle so-
ak.

"La havle mi?" dedi kız ikinci kez şaşkınca donarak.

Gözleri sinirle parlayan adam, "Lanet okumamı yasakladın ya!"
dı huysuzca.

"Sanki beni çok dinliyorsun." dedi kız huzursuzluğunu belli ede-
.

"Konuşursan dinlerim."

"İsmet Bey lütfen..."

"Yine araya çekilmiş *beyler, sizler*... Mesafe maskeniz size yakış-
yor Elif Hanım. Bir kere sor ya, bir kere sor bana aklında ne varsa
ndımı ucuz aşk filmlerindeki başkarakter gibi salak hissediyorum.

Yanlarına gelen garsonla susta ikili, dişlerini gıcırdatan İsmet g
iye yaslanarak, "Eve gidince konuşuruz, burası yeri değil." diye kı
afını keserek sert bakışlarıyla uyardı.

Garsona siparişlerini verirken, Elif ağzını açmadı, İsmet ve
nun siparişini de, karışmadı. Önlerine gelen sıcacık yemeklere d
üp bakmayan Elif'e kaşlarını çatan adam "Nimete nankörlük
diyorsun?" dedi sert bir tonda. "Düşünsene, binlerce aç insan ser
urun kıvırdığın yiyecekler için canını veriyor."

Elif'ten tepki gelmeyince, İsmet önündeki tabağı uzanıp alar
Bari çöpe atayım da kediler bayram yapsın. Bir sürü Müslümanın
lduğunu bilerek çöpe attırmak sana hiç yakışmadı Elif." dedi ina
a.

Hilesi işe yaramıştı, dehşetle yerinden kalkan Elif tabağa asıl
dam ses etmeden yemeği elinden çekti. O çekti, ismet inatla verme

"Dilini mi yuttun?" Kız dişlerini sıktı. "Yiyecek misin?"

Elif çocukça bir küslükle başını salladı olumlu anlamında. İsm
abağı kibarca önüne bıraktı. Elif sıcak yemeğe bakarken gözleri do
olu oldu, ağzına attığı lokmalar büyüdü ama karnı guruldadıkç
edenine eziyet ettiğini fark ederek sustu, sabırla yemeğini yeme
evam etti. Çayını içerken de sessizdi, yerinden usulca kalkarken d
Hava kararmıştı, ayaz çıkmış, etraftaki araçlar azalmıştı. Işıl ışıl
nola yeri ama etrafları sessiz bir karanlıktı. Nerede olduklarını ta
nlayamadı.

İsmet araca yaklaştığında bir tek, "Neden geldin?" dedi kız as
uratla. Durakladı adam. Bir an sımsıcak gülümsedi. "Niye peşim
üştün?" dedi kız hırsla.

Güldü adam. "Çünkü ben, sevdanın polisi sen ise bu kalbin hırs
ı oldun. Artık tutuklumsun sevgilim, bir ömür bu adama hapsoldu
Kaçamaz ya da gidemezsin, böylece öğrenmiş oldun."

"Bir şair olmadığın eksikti, çok itici bu sözler." dedi kız, derin d

e uzanırken, adam kapısını nazikçe kapatıp kendi yerine geçerek
cı çalıştırdı. Biraz sonra yoldan dışarı sessizlik içinde bakıyorlardı

"Seni bırakmayacağım. İki cihan bir olup gırtlağıma yapışsa, gı-
neyeceksin."

Elif ıslak gözlerini kucağında bağladığı ellerine çevirdi. "Vasiyet
ise, para hayatlarımızdan önemli değil. Dedem de bu durumumuzu
ardı hayatta olsaydı. O bencil biri değildi. Denedik ve başarama-
."

"Denerken bir tek sen pes ettin, ben değil ve biliyorum başaraca-
n." Kız ona bakınca adam güven veren bakışlarıyla, kadifemsi tok
iyle devam etti. "Sana gelişim, ne vasiyet için, ne babam için, ne de
dem içindi... Kimse için istemiyorum seni Elif, her adımım yalnız
ndim içindi..."

Kız kafa karışıklığıyla uzun uzun adama baktı. "Saplantı iyi bir
değildir." dedi hüzünle.

"Sevmek güzel bir şeydir bence, her kula nasip olmalı. Ne güzeldi
demin kabul olan duâsı: *Allah, sana gönlü imanlı, dili Kuran'lı bir
nasip etsin evladım*. Elif; sen her duâ da, âmin dediğimsin. Sen de-
min kabul olan duâsısın, benim iki cihanda da helalimsin."

Kısacık bir an nefessiz kalsa da kız, çabuk toparlandı. "İnada bin-
iş, öyle olduğunu sanıyorsun."

İsmet sinyal vererek aracı sağ şeride sokup usulca yol alırken ba-
şlarını bir an kıza çevirdi.

"İnatçısın Elif, benim yüreği güzel, kulağı sağır yârim, çok inat-
ı. İnkârcısın." Kız şaşkın kalınca araç yavaşladı ve durdu. Elif daha
ıki veremeden adam yüreğini on ikiden vurdu. "Bakışı, gülüşü,
ruşu salih, Edep Çiçeğim... Gözlerinde aşkı, şefkati, merhameti,
şgörüyü tattığım sevgilim... Sen kaçarsan ben nasıl öğrenirim se-
n sevdiğin ameli? Cennet bakışlım, eğer küsersen namazlarımızı

zgın düşmanla vuruşur gibi aklıyla çatıştı.

"En zor ibadet gönül kazanmakmış, bunu bana sen öğrettin." de
dam ve son noktayı koydu.

Ve İsmet kızın afallayan bembeyaz yüzü eşliğinde aracı tekrar ç
ştırdı. Oysa Elif'in bir sürü sorusu vardı geceye dair, hesabını ma
ere bırakmamışın daha, hepsi aklında ve kalbindeydi. O kadın ki
i? Gerçekten ona verdiği sözlerden dönmüş müydü? Onu kandırıy
uydu? Tek derdi miras mıydı? İşi inada mı bindirmişti? Hani
özler dilinin ucundaydı ama çıkamadı, ses olup dökülmedi adam
ulağına. kız şaşakaldı ne yapacağını bilemediği aşkın koynunda.

Tek bir sözüyle yerle bir oluyordu. tek bir bakışıyla ölüme dok
uyordu. tek bir gülüşüyle yaşıyordu. Titreyen eli usulca kalktı, ön
oğazına gitti nefes alamıyormuş gibi, adam yan gözle kıza bakıp se
iyle. Elif'in eli sol göğsüne indi yatıştırmak ister gibi, adamın d
aklarında gülücükler açtı.

"Bizim yollarımız ayrı. ne sen beni anlayabilirsin. ne de ben se
nlatabilirim artık yüreğime. Keşke gelmeseydin."

"Sensizlik nasıl bir şey bilmiyorsun Elif." Kız ona bakınca iç çe
. "İki dakika nefesini tut o zaman... Sensizlik nasıl bir şey anlarsın

"İnat seninki. Tıpkı... Göğsünü gere gere sevdiğini söyleyenl
in... Başını eğe eğe gittiği gibi."

"Şimdi susuyorum." dedi adam dikkatini yola vererek. "Ama mal
ere kadar değil. eve kadar. Sen de sus. Eve gidene kadar kapatac
onuyu. yoksa ben öfkeleneceğim ve seni kıracağım. Seni kırdıkç
ırçınlaşıp kendime yükleneceğim ve gözüm dönecek. seni daha faz
ıracağım. Sen kırıldıkça ben çıkmaza saplanacağım ve sonumuz h
i olmayacak. hem seni, hem kendimi o bataklığa gömeceğim."

Yol boyu bir daha ağzını açmadı İsmet. Elif ise yine kabuğun
ekildi. Ara ara dinlenmek için kısa molalar verdiler, kâh Kur'ân oku
an kâh kitap okuyan Elif, arada verilen molalarda vakti geldikç

ol uzadıkça üzerlerine binen yorgunluk arttı ve ilk pes eden Elif Kitabını okurken uyuya kalmıştı. Güzel başı hafif yana dönmüş, ğını koltuğun köşesine yaslamıştı. Asker yeşili eşarbı beyaz teni- çek gibi açtırmıştı. Kucağına düşen kitap elinin altındaydı. Uyur- o kadar uysal, o kadar meleksi duruyordu ki, bu şahane perinin ğında bir kaplana dönüşeceğine kimse akıl erdiremezdi.

Aracını müsait bir yer bulmak için bakındı İsmet, mola verilen enzin istasyonuna çekerek kontağı kapattı. Belki uyandığında aktı, belki elindeki kitabı kafasına bile fırlatacaktı ama bu anı ğına sonradan pişman olacağına, yaşayacaktı. Aracın ışığı- ndürdü, kollarını koynunda bağlayıp, yüzünü genç kıza döndü. su cennet gibiydi, duruşu huri misali parlak... Benzinliğin kirli ğından vuran titrek ışıklarda onu izlemeye başladı. Huzursuzdu yüzü asık, kaşları çatık, duruşu rahatsız.

İsmet dışı iç çekerken, "Rüyanda kimi görüyorsun acaba Edep eğ?" diye sordu usulca.

"Seni ..." dedi kız homurtu misali huysuzca.

Rüyasında bile dürüstü işte. İsmet bir an şaşırsa da bu karşılığa, ı rutinik soluklarından uyuduğunu anlaması uzun zaman almadı. ldendi. Gülümsedi.

"Rüyanda bile kavga ediyorsun benimle."

"Uyuz..." dedi kız küsçe.

"O zaman gideyim..." dedi adam sesini katılaştırarak kinayeyle.

"Gitme" dedi Elif kaşlarını daha fazla çatarak üzgünce. "Kızsam gitme."

İsmet uzandı, işaret parmağıyla kaşlarının arasındaki derin vadi- kırışıklıklarına dokunarak açmaya çalıştı.

"Ah be İstanbul duruşlu Elif, iki yakamız bir araya gelmese e... Boğazım kuruyana kadar seveceğim seni."

"Ya Rabbi, her işimizin sonunu güzel eyle,
dünya sıkıntılarından ve ahiret azabından bizi koru!"

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Eğer Allah seni bana yazmışsa, benden kaçışın yok!
kin kader seni benden almışsa, ağlamaya lüzum yok. (Ş.T)

İçinden dışına vuran bir sıcaklık, yanaklarının kızarmasına, kulaklarının yanmasına ve karnının karıncalanmasına sebep veriyordu. Hayâ! Edep! Salih amel! Hepsi içinde depreşiyordu. Yüzünde bir şey gezinyormuşçasına hisse kapılsa bile, aslında onların ne olduğunu bildiğinden kıpırdayamıyordu. İçinden hissettiği gerçeğe zaten bedeni baştan tepki vermeye başlamıştı. Derin solukları sıklaştı, göğüs kafesindeki pervane hızlandı, nabzı sel baskını yapacak baraj misali kanı kalbine pompaladı.

Yutkunarak araladı yanaklarına yelpaze misali dökülen gür kirpiklerini. Islak bir nehir misali parlayan haki taşı gözbebekleri utançla yaşarak parladı. Toprağın suya hasreti misali gözlerindeki kahveler ilhamın derin mavi denizlerini, kana kana içmeye başladı.

"Hiç uyanmasaydın, şikâyet etmezdim... Ömrüm seni izleyerek geçse, vallahi gözlerimi kırpmazdım." diye söze başladı, ağır ağır İs-

gözlerindeki masumluğu, "Bana mahremiyet vermiyorsun..." de
sitemle ama farkında değildi, en berrak gözlerle bakmaya devam e
ordu adamın gözlerine. O da artık bedenen saklayamadığı aşkı
gem vurmaktan vazgeçiyordu.

"Özür dilerim Edep Çiçeğim, inan bana sandığın hiçbir hata
apmadım."

Kızın yaşlarla parlayan gözleri adamın içinin daralmasına seb
ldu. Öyle duygulu bakıyordu ki, bal gözleri aklını başından alan ce
et görseli gibiydi. İçi giderek baktığını bir fark etseydi onları adam
akışlarından esirgemez miydi ahlaklı Elif'i?

"Senin mahremin benim. Benim cennetim de sensin." dedi İsm
ururla.

"Bazen gerçekler, duymaya ihtiyacımız olan en son şeydir, ink
e tek seçimimiz. Üzgünüm. Ben aklına estiğinde Allah'ı hatırlayac
ın hayat arkadaşın olmam..."

"Eğer sen gidersen hakkım sende kalmaz mı Elif? Rabbim sa
ormaz mı, sen neden kulumu yolumdan kovdun diye?" Yutkund
Ali'sinden başkasına yüzünü çevirmeyen Fatıma bulmuşum, ben y
ırda halı olsam gocunur muyum? Ancak gurur duyarım onunla."

Kızın gözleri ellerine eğildi, dişleri dudaklarına kenetlendi. Öyl
ne mahzun ve mahcup duruyordu ki, her seferinde adamın kalbi
zlatmayı tek bir bakışıyla başarıyordu. İsmet önceden olsa böyle b
urumda nasıl tepki verirdi diye düşündü. Öfkelenirdi, kırılınca kıra
ı ama sanki şimdi onu kırmaktan daha çok korkuyordu, bu uğurd
ırılmak ne, parçalanmayı bile göze alıyordu. Elif ona ne yapıyord
ilmiyordu ama kötü şeyler yapmadığını bilerek buna pek kafa yo
uyordu.

"Hakkıma girdin." dedi adam ısrarla, dudaklarındaki sinsi gülü
üyle devam etti. "Ve gönlümü alana kadar hakkımla sınanacaksın."

İrkilen ve rengi değişen Elif hemen toparlandı, koltuktaki yayıl

kaldırdı ve dalgınca camdan dışarı baktı. Bu adam elinden nereden
eniyordu bu hadisleri, güzel beyitleri? Etraf daha da karardı sanki.
bir şey görmek mümkün değildi ama oldukları yer pek tekin dur-
yordu. İsmet de toparlanarak oturuşunu düzeltti. Gözlerini ovuştu-
esnerken etrafa bakındı.

"Rüyanda konuştuğunu bilmiyordum." diye yem attı kızın yüzüne
madan.

Bakışlarını karanlıktan alıp adama çeviren kız suratını asarak,
kranırım bazen ama... ne alaka?" diye sordu huysuzca.

"Ne sorduysam bana cevap verdin." dedi adam ciddi bir tonda.

Kalbinden güm diye bir ses gelen kız, bir çarkın dişlisine takılan
misali soluklarını kesen yumruyu yutkunamadı. Oturduğu yerde
zursuzca kıpırdandı. Kendini bilirdi, eğer biri rüyasında bir şey sor-
sokranarak cevaplardı.

"Saçmalık..." dedi hemen kendini korumaya alarak. Adam tek
şını kaldırınca "Saçmalamışımdır yani. Uyuyunca insanlar saçma-
." diye konuyu beyhude bir çabayla toparlamaya çalıştı.

"Bu içmeden sarhoşluk gibiymiş... Hakkımda bu kadar derin dü-
ndüğünü bilmiyordum. Öğrendiğim iyi oldu."

Solukları sırtına bir gülle misali vuran kızın yanakları kızardı.
aşları çatıldı. "Dü... düşünmemişimdir zaten."

"Neyi?" dedi adam inatçı ses tonuyla.

"Ne... ne dedim ki sana?" diye kekeledi sesi bir oktav daha düşen
z.

"Ne demedin ki..." dedi adam gözleri parlayarak. Oltaya gelmiş
an Elif'in bu masum halleri onun yüreğinin atışlarını hızlandırıyor-
. Kızın bayılacak gibi rengi attı, başını çevirip gözlerini kaçırdı.
Bana bu kadar âşık olduğunu bilmiyordum Elif..."

Kız uyurken yüzüne bir kova buzlu su dökülmüş çocuk gibi ir-
lerek, dehşet bir nefesle adama baktı. Dizlerindeki titrek elleriyle

elime bakarken, çapkınca gülümsedi. "Yani demediğini savunuyorsu
sevdiğimi bildiğinden bu konuda susma hakkımı mı kullanıyorsun?"

Elif soluk soluğa başını çevirdi ama kızgınlıkla parlayan gözl
İsmet'ten ziyade cama odaklandı. (Ol! der ve olur.) "Kün Fe Yekün.
dedi dehşetle kalbi. Ensesinden omuriliğine bir yel salındı ve ka
atmayı kesti. Dudakları sarsıcı bir afallamayla aralanırken, kıpırda
dı ama tek kelime fısıldayamadı. Gözleri yerinden çıkacakmış g
irileşti ve İsmet başını yana çevirdiğinde, bir karartı kıpırdandı, kı
çığlıklarına karışan merminin namluda şaklayan sesi, dünyayı sarst

"Elif, La Tahzen innallahe meana." (Üzülme, Allah bizimle.)

Bu ses kulaklarında çınlarken, aklı uyuşan, dili duran Elif boğa
na dizilen yumrularla soluksuz kalarak, elini boğazına koydu ve s
anda güçlü bir çığlıkla gözlerini araladı.

"Hayır..."

İsmet kızın çığlığıyla derin uykusundan dehşet bir korkuyla uy
nırken, Elif şaşkınca etrafına bakınıyordu. Kurşun, silah, İsmet! Am
Yarabbi!

"Şittt..." dedi adam telkin eden sesiyle, "Ben buradayım, sade
bir kâbustu."

Ter su içinde kalmış alnında elini gezdirdi Elif, yanaklarından s
cim gibi yaşlar akarken, titreyen eliyle yürek yangınını söndürme
ster gibi yumruğunu göğsüne bastırıyordu. Parlayan soğuk bir nam
görmüştü karanlıkta, ateşlemesini sessizce izlemişti. Çok gerçekti. S
ahı ve saniyelik bir anda kurşunun İsmet'in göğsüne saplanışını gö
nüştü. Soluksuz kalışını, irileşen gözlerini... Onun göğsüne saplana
kurşun kızın içini parçalamıştı. Derin derin soluduğundan gırtlağı ac
yor, göğsü hızla kalkıp iniyordu.

"İyi misin?" diye kaba sesiyle fısıldadı uyku mahmuru olan adam
ıza uzanırken... Elif hâlâ şaşkınlıkla etrafına bakınıyordu. İsme
Elif'in omzuna şefkatle dokununca, kız korkuyla sıçrayarak çığlı

yapmaya alıştım. Allah'ım beni yüreğimle imtihan etme, kay-
ekten sana sığınırım... Beni senin ilminden geri koyma, yolumu
edersem ben neylerim..."

lif anlamıştı ki, İsmet onun hem imtihanı, hem de sonsuzluğa
an anahtarı olacaktı. Ya cenneti olacaktı, ya da cehennemi ama
olmayacaktı.

ız burnunu çekerek gözlerini koluna sildi. "Kâbus gördün, kork-
" dediğinde adam, Elif ona baktı ve farkında olmadan karnına gi-
cıyla hıçkırdı, sonrada usulca ağlamaya başladı. Adam bu görün-
görmeye dayanamadı. "Çok mu kötüydü?" dedi üzgünce.

ız konuşamadı, dişlerini sıkarak hıçkırmamak için başını salladı.
n neden ağladığını bilmiyordu ama insanın rüyasında bir tek biri-
öldüğünde bu kadar dehşete kapılıp ağladığını biliyordu. Farkında
adan eli kalktı ve kızın yanağından aşağıya salınan yaşları silmek
karıncalanan parmakları ipeksi tenine uzandı. Bunu fark eden Elif
ne kadar ağlıyor olsa bile, refleks olarak ürkekçe geriye çekilip,
ıca kendi sildi gözyaşlarını.

"Bırak sarılayım..." dedi adam acı içinde.

"Yarın ateş sarılacak dokunursan... Ağladığımı görmeye dayana-
orsun... Beni kendi ellerinle yakmaya dayanabilecek misin?"

Yutkunan İsmet havada asılı kalan elini aşağıya indirip, "İyi mi-
" diye sordu tekrar titrek sesiyle. Haklıydı, yine haklıydı, her za-
ki gibi. Kadınlar bazen sözleriyle değil gözleriyle konuşurmuş,
et de bunu Elif'i izlediğinden beri biliyordu. O korkmuştu ve
lli bile edemiyordu. Başını sinesine çekip okşarken, telkin edici
leri kulağına fısıldayamıyordu. İmanlı bir kadının başı, imansız bir
mın sinesine ağır bile gelemiyordu çünkü o başı sineye çekemi-
du. Kendini o kadar aciz hissetti ki, ta ki kızın kısık sesini duyana
lar bakışlarını kaldıramadı.

"Haram." diyen kız kendi kendine fısıldamaya devam etti. "Ey
fsım, sonra tövbe ederim ve iyi şeyler yaparım diyorsan, ölüm daha

Kız gözlerini kırpıştırıp burnunu çekerek buruk bir şekilde gülü
sedi "İyiyim... Köt... Kötü bir kâbustu sadece. Geçti, iyiyim." d
ken camdan dışarı baktı. "Neredeyiz?"

"Benzinlikteyiz... Yani arkasındaki bir arazide..."

İsmet saatine baktı. İki saatten fazladır uyuduklarını fark edi
derhal toparlanıp aracını çalıştırdı. "İyi misin gerçekten, yapabile
ğım bir şey var mı?"

Elif başını sallayarak acıyan boğazına elini koydu. "Sa... saç
bir rüyaydı işte... Uyandım bitti." dedi derin bir soluk alıp camdan
şarı bakıp, sanki her an bir adam çıkarak İsmet'e silah doğrultacakı
gibi korkuyla titreyerek. Sırtının ortasında bir yük vardı, sanki bu y
ona ait değildi, bir külfetti.

Gözlerini kapattı, elini sinesine yasladı ve zihninde duâsı yan
landı.

'İnna lillahi ve inna ileyhi raciun" (Allahtan geldik ve ona dö
ceğiz.) Rabbim, toprak ondan razı olana kadar, İsmet'i bağrına b
masına izin verme...'

İsmet aracı çalıştırırken, Elif gözlerini araladı. Ve duâsını mı
dandı, adam huzurla gülümsedi.

"Euzü bi kelimatillahi't tammeti min gadabihi ve ikabihi ve şe
ibadihi ve min hemezatiş şeytani ve euzü bike rabbi en yahduru
Meali, "Allah'ın gazabından ve Allah'ın cezasından, kullarının ş
rinden, şeytanın çarpmasından Allah'ın kelimelerine sığınırım. Bu
ların bana gelmelerinden Rabbim sana sığınırım. Ya Rabbi Sen h
şeyden emin ve salimsin. Her şey senden korkar. Bu yüzden be
korktuğum her şeyden emin ve salim eyle. Sen her şeye kadirsin."

İsmet aracı kullanırken kıza baktı. Elif elini hızla çarpan yüreğin
üzerine koymuş, gözlerini kapatarak duâ fısıldıyordu. O kadar hızlı
sürekli fısıldıyordu ki, adam onu neyin bu kadar korkuttuğunu mer
ederek çıldırsa bile, inat yanını bildiğinden üstelemedi.

Hastaneye gidecektik, nedeni buraya geldik

Önce yasal işlemleri halledelim ki sonra uğraşma, hem ablan iyi. demiştin. Yarım saat daha geç gitsek sorun olmaz."

Siz erkekler ne kadar duygu yoksunusunuz." diye huysuzlandı itemle

Profesyonellik ve mantığın anlamının ne zaman duygusuzluk değiştiğini anlamadım."

lif karakola çekinerek girdiğinde, sanki suç işlemiş gibi ilerledi ne zaman ki ismet ona yetişip yanına geldi, iri bedeniyle yanında ona dokunmadan destek verdi. işte o zaman kızın ruhunu ilahi ızur sardı. O anda anladı Elif, dünya yıkılsa ve ikisi altında kalsa. suz kalmayacaktı ve biliyordu ne olursa olsun onu koruyacak hep yanında olacaktı.

smet komiserin odasını öğrenirken, kız şaşkınlıkla boş koridora ıyordu. Gece vakti olduğu için etraf hayli sessizdi. İşlemler çok sürmedi, zaten asıl işlemler Elif eve gidip kayıp tespiti yaptı- başlayacaktı çünkü kimse ne çalındığı hakkında hiçbir bilgiye değildi.

lif sabırsızca hastane yoluna düştüğünde yine bildiği en okka- âları mırıldanmaya devam etti. İsmet aracı otoparka çektiğinde adam daha ağzını açamadan araçtan çıkıp onu beklemeden hızlı larla özel hastanenin kapısından giriş yaptı. Rıza Bey hangi kat- duklarını söylediğinden direk asansöre yöneldiğinde. İsmet biraz n. biraz çatık kaşlarıyla ona yetişmişti. Hastanenin 3. katı kızın sızlığıyla 33. Kat gibi uzun geldi ve sonunda asansörün kapısı ığında, soluk soluğa kendini hole atıp etrafına bakındı.

"Elif..." dedi bir ses kızın arkasından.

lif arkasına baktığında, uzun boylu, esmer, karakaşlı, kara gözlü, kirli sakalı olan ama bu ona serkeş bir ifade sunması gerekirken f güzelliği veren, çekici adamı gördü. Beyaz gömleğinin ihtişamı şuna daha bir albeni katarken, yüzündeki eşsiz gülümsemesiyle

sil dive sordu

Her şey son hızındaydı. Yeni yaptım, sizi bekliyordum. Su
kolu bu şey çok gibi gibi. Hoşça kalın."

Hamdolsun, dedi kız gözlerini kapatıp kısacık bir sessizlik

Karşısındaki dükkana seri seri bakan İsmet varlığını hatırlatır
ma bağırdı ve ilerledi. Bir anlık onu hatırlayıp bakınca, adam
mi ki tanıdı. "Allah razı olsun, sağolsun" diye homurdandı

İsmet Hey! Hanımefendi" dedi ve yürümeye

İsmet ile bakalım kim kimi nerede nerede yakalar, Rıza derken adı
la arası açılmasını sağladı ve sordu, "Nişanlısı" dive vurgulad
ve ekledi

Bir an durup bakalaşan Rıza gülümsedi ve İsmet adamın parmak
ının ucu ile bir kavradı. Adamın bir süre ameliyata girmeyecek ka
kasları iyice kanıyor. Bir sonraki zamanı gelmişlerini hatırlamıyor
ama yine bir şeye odaklaşmayı unutmuş İsmet. Rıza umumiyet
yemeğinde unutmuş kısa bir an kaçırdı

"Hayırlı olsun İsmet be
ve sevgili sarhoş nişanlandığınız" diyerek elini sıktı

Bir anda dedi İsmet dişlerini sıkarak. Hanımının konuşma
ki kaşları çatılmışlı tıpkı evlendiğindeki gibi bakar bunun farkı
olmamıştı. Bir şeye meraklı olduğu zaman dilini gösteriyordu

Rıza eğlenceli gözlerini seri bakışlı adamdan alarak kısa yeni
Hakkında bir şeyler olsun, umarım Rabbim gönlüne göre versin ba
şeyi bu şeyi ve ayrılmak bak eğlensin" dedi sevgiyle bir anlaşma
ve sordu. Yanındaki kızdan bir cevaplı bağırı verip eğilince, onlar ba
kasına sevdiği ve bir dükkandı İsmet anlık alınan kısacık, dışarı
bu anlamı. Hele bu sıralık ve yanındaki kızın kızılımsına kaşlarının
ki. Sanki onun bakışının bir gerçeğiliği hissettiğiyle onu bakan kı
sevdiğindeki bakışlarla ve arası. Bir anlık değişmiş ve sordu. "Sorun
Rıza ile başında değişiğini ve onun anlatılmadı

Rıza Her şeyi anlatılmı da bana anlatın olay ı nasıl olmuş" diye

...si Rey in bunu görmezden gelmesi kolay olmuştu, keza bakış...ının merakla yüzüne odaklanmıştı. İsmet her an adamın yüzüne ...mak için kullandığı yumruklarını cebine sokup saklarken, boğa...ne dönüşerek kıza sert sert baktı. Elif kaşlarını indirdi, ne demek ...ğunu anlayamadı. İsmet kaşıyla yana kaymasını emrederken, ...Hasbün Allah" der gibi iç geçirerek umursamadı. Elif merakla ...nun sağlığı hakkında sorular sorarken, İsmet eğildi. "Kucağıma ...mak istemiyorsan, yana kaymalısın" diye edepsizce tehdit edince, ...şıla konuşsan Elif kelimelerini kekeledi ve sonunda tamamlaya...bakışlarını öfkeli genç adama çevirdi.

Elif mutfakla karşıdaki tekli boş yeri gösterdi. İsmet de onun bu tep...kisi altında kalmayarak: "Sen geç istersen, benim de soracaklarım ...dedi kısa kısık sesle.

"O zaman nasıl konuşacağız balkondan balkona gibi?" diye kız...Elif öfkeyle

"O zaman yana kay" dedi adam gülümseyerek ama gülümsemiyor...cesi dişleriyle etlerini parçalamak ister gibi çenesini kasıp, dudak...ını gerdiyordu. "Hem ben değil başka adamla yan yana oturmak..."

Allah'ın" dedi kız yana kayarken. Elif bedeniyle hiç umursama...dığı kayıtsızlık yapan İsmet, iki koltuğun arasındaki boşluğa sırtı bela...dı. Elif onun öne eğilerek iki bacağının üzerine yaslanıp, ellerini ...ğ kollarını dizlerine yaslayıp "Şimdi ne yapmamız gerekiyor?" diye ...arken Reis Bey'e baktı. İsmet de öne eğilerek kendi geniş alanını ...sarıp kız ona göre oldukça dar olan bedeniyle adamın geniş omuzları arkı...sında kurulmuş gibi kaldı.

Doktor konuşuyor ama Elif onu göremiyordu. Sabır dileyerek ne...ğunun kulağına yaklaşan kız, "İsmet ne yapıyorsun?" diye azarladı ...ımsıda.

Hem buradayken aynı düşmeyi bu kalabalıkla konuşmak. Ne ...dıysan bana sor ben öğretirim." dedi adama öfkeyle bakarak

İkilinin kısık sesinden didişmelerini duyumsayan Rıza, gençl
haline sinsice sırıttı ama belli etmedi. Ne kalktı, ne de müdahale
didişmelerine. İsmet birden doğrularak yan döndü, kıza sırtını ç
rince görüş alanını biraz daha engelledi Elif'in yine.

Elif homurdandı, İsmet sordu, Rıza cevapladı.

"Gece olmuş olay ..." diye başladı Doktor Rıza sözlerine. Ci
leşmişti duruşu. "Teyzem sese kalkmış. *'Kim o'* demeye kalmad
biri başına vurarak bayıltmış..." dedi öfkeyle. O anda onun da k
verengi gözlerinde öfke kıvılcımları yükselmiş, eğlenceli gözleri
eskilerde kalmış gibi kararmıştı.

"Bir sıkıntı var mı?" diye sordu İsmet ciddileşerek ve Elif a
anda. "Başka bir sorun yok... bana doğruyu söylüyorsun değil
Üzülmeyeyim diye saklamıyorsun ya?" diye sordu. İsmet kıza sert
bakış atsa da Elif bu uyarıyı pek tiye almadı. Üzgün yüzü, ağlam
meyilli gözleri her an gelecek bir duygusal patlamanın habercisiyd

"Orta kulakta sıkıntısı var, sanırım denge kristalleri bozulm
Vertigo olabilir, aldığı darbenin sonucunda daha ne gibi hasarlar o
bilmiyoruz, bunu bize zaman gösterecek ama şu andaki durumu iy

Rıza, biraz daha konuştuktan sonra kalkarak ona dosya getir
hemşirenin yanına yöneldi. Elif, İsmet'e azarlayarak baktı, İsm
umursamaz davranarak aldırmadı. O da hiç yapmadığı bir şeyi yap
rak ceketinin kolundan hafifçe çekiştirerek dikkatini kendine çekti.

"Hayrola, ne oluyor?" dedi sitemle. Yüzü asılmıştı, asık yüzü ad
mın canını daha çok sıkmış, öfkesini tetiklemişti.

"Sana sormalı Elif Hanım... Ne o Rıza Bey falan!"

Kız yüzü beyazlayarak tokat yemiş gibi irkildi, "Rıza diyeceğ
başka ne diyeyim, Mehmet mi? Hem ne derdin var senin elin garib
le? Ne zaman yan yan gelseniz adamı eşekten düşmüşe çeviriyorsu
Çocukluk arkadaşımız o bizim."

"Hazzetmiyorum Rıza Bey'inden. Çocukken de sevmezdim, şu
di da sevesim gelmiyor."

duruyorsun. İkimiz on adam var sanki içinde, Beyniş...

Kız iç gererek, "İsmet Bey yine başlamayın." diye söylendi.

"Yalan mı? Yılsonu okul tatillerinde peşinde kuyruk gibi gezerdi sümsük Rıza. *'Camiye mi Elif, ben de geleyim seninle.'* Bak bak, götüremiyoruz sanki. *'Elif hadi duâ okuyalım.'* Okuma arkadaş, dedemle oku neden ille de seninle okuyor. *'Elif şunu yapalım. u yapalım. Elif! Elif!* Ona Elif dedirtiyorsun, bana Elif dediğimde enli çalı gibi batıyorsun. Ben neden Çiçek diyorum da o Elif di-?"

"Allah aşkına şimdi ne alaka... Hem o zaman çocuktuk. Üstelik a da diyordu İsmet gel diye ama yaklaşmayan sendin çocuğa."

İsmet dişlerini sıktı. "Olabilir... Dinimizde kadınların erkeklerle nimi olması haram, artık çocuk değiliz. Sen de ona yaklaşamazsın."

Hasbin Allah!

"Sen kızların bademcik ameliyatına kadar girdiğinde, biz sesimizi tarıyor muyduk?" dedi Elif öfkeyle.

Adamın kararan gözleri parladı. Kızın asılan yüzü, acı çeken göz-i garip bir bencillikle hoşuna gitti. "Hangi kızlar sevgilim?" dedi uncu bir tonda. "Ben burada senden başka bir kız göremiyorum. na bademcik ameliyatını bırak, sınır ihlalini yapsam, elektrik gibi rpıyorsun."

"Tövbe tövbe..." dedi yüzü kıpkırmızı olan kız titreyerek, resmen lemiş bedenine rüzgâr vurmuş gibi hissetti. "O zaman sen de uzak rmalısın benden; Haram..."

Kızın üzerine gölgesini düşürerek dikilen adam, "Ben senin ni-nlınım..." diye diretti.

Elif sonunda çileden çıkıp isyanla, "Yemin ediyorum amcam se-n hakkını yemiş..." dediğinde, İsmet şaşırarak yüzüne baktı. Elif zgınlıkla yerinden kalktı. "Avukat olsan, Türkiye'deki suç oranını enenle düşürürdün... Mahkeme salonları senin gibi bir değeri nasıl

"Ya dedi misin, neden onun yanına gideyim... Adamın iş gü
var."

"Adam mı" Rıza Bey... Rıza... Şimdi de adam mı oldu? Elif h
tüm şaklabanlıklarını unutma. O meymenetsiz adamdan uzak duracak
Yine Rıza'dan... Bey'den. İşte o Doktor bozuntusundan."

Kız birden durunca adam az daha, onu freni patlamış tanker g
ezecekti. Kız sabır çekerek iğnelemesine devam etti. "İyi misin s
misin bilmem ki ama Rıza'ya söyleyelim de sana da baksın" dedi
ve İsmet'in gideri yuvalarında dünya turuna çıkıp geri döndü. Ne
ses çıkma mı adam sinirden çıldırmamak için imana gelip yüzü
sabır taşını çekebildi.

"Bana sinirini, misinalım..." dedi heceleyerek ve ekledi: "Ayrıc
benim misin sen geldiğinden beri hiç düşmedi ki sevgilim" dedi a
tüm ciddiyetiyle.

"Allah'ın..." diye söylenen kız olduğu yerde öfkeyle tepinme
sevdi. Yüzündeki geçen benişire kıkırdayarak ikiliye bakınca E
onun İsmet'i zaaflarıyla süzdüğünü fark etti. Kız misinalarına ta
gözle bakınca Elif gözlerini kıstı, dişlerini sıktı. İsmet ilk önce bu
ödemeği ödüsünden sonra fark ettiğinde ise paltosunun yakasını ka
biraz oturtarak "Ondan yakışıklıyım ama..." diye ukalaca söyledi.

"Ahir sana güzellik verirken aklını noksan mı etti diye düşün
dürüm."

"Yüzümün güzelliğini itiraf mı ettin sen?" diye sordu adam ca
ar göz süzüşle. Çapkın yüzündeki keyif kızın kalbinin hızlanmasın
saptırmış. Bir anda nefret ederken, bir anda sevdiren bu adam sa
ın nasıl zengin yapabilirdi ki tüm duygularını?

"Eğer sen, sadece kadınlara hâsıl bir eylem olsaydın. Hz. Yun
sinin mi yedi kendini kadınlardan" Kaşlarını çatılan adam da sert
düşünüldü.

"Sanki onun laf yakıştı."

"Nereye gidiyorsun o zaman?"

"Ablamın yanına gidiyorum tabi ki nereye olacak. Sayende kadını ttum..."

"İyi git, izin veriyorum." dedi adam ukala bir tavırla.

"Allah razı olsun." dedi kız öfkeyle güler gibi yapıp tekrar sinirli ne dönerek.

"Senden de sevgilim. Sen böyle söyle, canımı ye..."

Elif öfkeyle ayaklarını yere sertçe vurarak uzaklaştı. adam içi atlamış şekilde kızın arkasından baktı. Sonra elini saçlarına dal-arak etrafa bakındı. O sümsük Rıza'nın teyzesini göreceği falan ardı. Elif'i onunla yalnız düşünemedi ve derhal kızın arkasından rlemeye başladı. Uyuz herif yine nereden çıkmıştı karşısına. ne gü- cenazede bile karşılaşmamışlardı.

"Ya Rabbi, bizi sabreden ve şükredenlerden eyle!
Ya Rabbi, bizi dostlarına dost,
düşmanlarına düşman olanlardan eyle!"

ON İKİNCİ BÖLÜM

Ya tam açacaksın yüreğini, ya da hiç yeltenmeyeceksin!
Grisi yoktur aşkın, ya siyahı, ya beyazı seçeceksin. (Ş.T)

Sıkıntı nasıl bir şeydi? Peki ya korku? Mutluluk nasıl bir eydi? Ya hepsinin bir kalpte olması? Nasıl davranırdı insanın içi gibi duyguları karışınca? Duyguları gibi karmaşık olmaz mıydı halleri? Tepkileri çelişkili, duyguları dengesiz, duruşu kusurlu, bakışı suçlu olmaz mıydı? Elif de artık öyleydi, resmen kalbi hayatıyla sınıyordu onu.

"Rabbim, duâ sermayesiz servettir... Benim servetimi yücelt. Allah'ım, dinim, dünyam ve aileme af ve afiyet diliyorum. Açıklarımı ört, kusurlarımı bağışla, korkularımı gider, bana güven, kuvvet ve sana sımsıkı sarılma gücü ver. Çünkü senin her şeye gücün yeter."

Elif daraldıkça duâsı büyüyordu, büyüdükçe içindeki ateş harlanıyor, yüzü asılıyordu. Öte yandan hastanede olduğunu unutan İsmet, bir ağ misali kızın etrafını örüyor, koza misali kıskançlığıyla kuşatı-

eve gitmek için, izini kopardı. Başında hafif bir şişlikten başka bir ş
yoktu çok şükür zaten, biraz da baş dönmesi olacaktı ancak doktorl
onun 6 gün boyunca göz hapsinde olması koşuluyla gitmesine iz
vermişlerdi. Elif ablasının hazırlanmasına yardım edip, kız karde
Fatma teyzenin ısrarı üzerine onu bırakmak amacıyla Rıza'lara doğ
yola koyulmak için son hazırlıkları yaptı.

Rıza ve İsmet çocukluktan beri tanışırlardı. İki inatçı kedi de
di dedesi onlara her daim. Elif ise aralarında hırpalanan civcivdi.
Onlar tepişir, üzülen hep Elif olurdu. Her zaman olgun olan Rıza r
kadar yapıcıysa, İsmet bir o kadar yıkıcı olmuştu bu arkadaşlığa kar
hele söz konusu Elif olduğunda İsmet iyice dengesizleşiyor ve onu
ruh halini kimse tanımlayamıyordu. Çoğu İsmet kızı dedesinden kı
kandığından sebep hazzetmiyor derken, birkaçı *kardeşi olarak sahip
leniyor da ondan* derdi. Aslı da öyle miydi peki? Bunu Rıza ve dede
dışında kimse anlamamış gibiydi! Oysa İsmet bir yıksaydı bentlerin
Rıza'nın aslında karakterine ne kadar yakın olduğunu görecekti.

Hastaneden çıkış yapıldı ama iş araca binmeye geldiğinde, İsme
natla Halide Hanım'ı yeğeni Rıza'nın aracı dururken kendi aracın
çekiştirmiş, Elif'i de gözünden ayırmamıştı. Yol boyunca İsmet yaş
kadına soracağı soruları yutarak onun yorgun yüzüne bakıp iç ger
di. Halide Hanım başını Elif'in omzuna yaslamış, gözlerini kapatmı
halde kızın elini tutup özlemini gidermişti. Elif arada bir ona, "Abl
yi misin, başın hâlâ dönüyor mu?" diye soruyordu. "Uyumayacaksı
doktoru duydun. Miden bulanırsa haber ver, ya da kendini de kötü
hissedersen uyar. Fatma ablama da dedim, sakın beni dışarıda bırak-
nayın, her şeyden haberim olacak."

Halide Hanım'ı kardeşi Fatma Hanım'a bırakıp eve geldiklerinde,
v arazisi karanlıktı. Halide Hanım'dan başka kalan yoktu evde, kom-
uları da çok yakın olduğundan başka birine gerek duymazlardı. Ama
rtık ablasının yalnız kalmaması gerektiğini anlamıştı Elif. Araçtan
nerken, yüreğinde garip bir sızı hissetti. Sanki senelerdir baba oca-

dığı an mahzunlaşır, ağırlaşır ve gözleri dolu dolu olurdu. Ne zaman
Kuldan eve gelse, hep böyle olmuştu, şimdi de oluyordu.

Ablası kız kardeşine gittiğine göre artık evde yalnızlardı. Halide
anım bundan hoşlanmasa bile mecbur kalmıştı, biraz da kızına gü-
ndığinden üstelememişti. İsmet hemen lambaları yaktı. Işık kızın
özlerini alırken, kusursuz bir cesaretle ayakkabılarını çıkaran İsmet
eri girmiş, dikkatle evin içini gezmeye başlamıştı.

Elif ise şaşkınca kapıyı kapatıp, evine hasretle bakmayı sürdürdü.
met evin tehlikeli olmadığını anlayınca, "Ben valizini getireyim."
yerek dışarı çıktı. Elif ona kafa sallarken usulca evin içini dolaşma-
a başladı. Sanki eve hiç hırsız girmemişti, sanki bıraktığı günkü gibi
ulmuştu. Evi darmadağınık görmeyi düşünürken, her tarafı tertemiz
örünce şaşırdı, ev temizlenmiş, hatta yemek bile yapılmıştı. Allah
zı olsun komşularından, onlar ne güzel lütuflardı.

Boşa dememişti büyükler: El alma komşu al diye... Onun komşu-
rı hakkı-hukuku bilen insanlardı.

Her yeri sakince dolaşan Elif ellerini merdivenin tırabzanına süre-
k odasından aşağıya inerken, gözleri dolu doluydu. Ne kadar sağlam
urmaya çalışsa da, dedesi olmadığından o aslında bastonunu kaybet-
iş bir kör gibi, yolunu düşe kalka buluyordu. Tek sıkıntı, canının
andığını, ne kadar korktuğunu ve çaresiz olduğunu kimseye göster-
emesiydi.

Elif elini ensesine attı, aklına yine İsmet ve geceyi geçirdiği ye
elince, soluksuz kaldı. İşte sorunlar yine dizilmişti karşısına, hazır o
a durmuş ona selam veriyordu. Böyle bir adamla nasıl evlenebilirdi?
Yok saydığı ne varsa hayatında yer bulmuştu. İçki, çapkınlık, vs..
Onunla evlenmesi gerçekten herkesin rahatlamasına yardımcı olacak
mıydı? İsmet onun istikrarlı haline dayanabilecek miydi? Ya ileride
ıkılıp, sevgisi ve özverisi bittiğinde ne olacaktı? İnadı ilk günden pe
derse ne yapardı? Dedesinin vasiyeti deyip yine sineye çekecek miy

bu kadar güvensiz olduğunu düşünmeye başladı, ne zaman kendinde ödün vererek ona en başından beri umut vermeye başladığını anlaya madı.

Mekanik hareketlerle, eve baktı, dedesiz kalan evine. Kendi gib öksüz kalan evine... Dışarı çıkan İsmet hâlâ gelmemiş, bahçeyi kont rol ediyordu. Bu kadar uzun nereye bakıyordu ki? Sıkıntısını dağıt mak için evde eksik olup olmadığını anlamaya çalışırken, her seferd yaptığı ev işlerini de tamamladı, ama hâlâ hiçbir karara varamamıştı Bahçeye çıktı, etrafa bakındı ama İsmet'i göremedi. Üstelik aracı d yerinde yoktu. Şaşırırken bir fikir yürütemedi. Nereye gitmişti ki bu saatte?

Saat on biri geçiyordu ki İsmet geldi. Soğuktan kulakları kızarmış bir haldeydi. Üzerinde aynı giysileri vardı. Eee, bir mağazaya gidip üstünü de değiştiremediğine göre neredeydi onca zaman? Siyah kaşe kabanının içinden gözüken yün kazağının önü biraz tozlanmıştı. Göz leri bir an Elif'in yüzünde dolaştı adamın endişeyle ve onun henüz bi karara varamadığını hemen anladı. Elinde arabasının anahtarları var dı, sanki onu nereye koyacağına karar vermemiş gibi biraz bocaladı eve bakındı ve sonunda kaçınılmaz olanı karşıladı. Konuştu.

"Evi toparlamaları iyi olmuş."

"Rıza Bey sağ olsun ilgilenmiş. Sanki başka derdi yok gibi kom şularla birlik olup halletmişler, yarın hepsine teşekkür etmek gerek." dedi kız bakışlarını ondan kaçırarak.

"Ben konuştum komşularla, teşekkür de ettim." dedi adam soluk soluğa. Elif şaşkınca ona bakakaldı. Demek bir saattir komşularıyla konuşuyordu. Oysa onun aklına neler gelmişti? Arada bir sessizlik hüküm sürdü.

"Bahçede bir gezintiye ne dersin?"

"Sen üşümedin mi?" dedi kız çekinik bir tonda. "Zaten dışarıday dın."

"Üşüsem sormazdım. Biraz hava almak ikimize de iyi gelecek.

aylim." dedi.

Kız onun da aynı gerginlik içinde olup olmadığını merak ediyor-ı, ama onun yüzünden hiçbir şey anlamak mümkün değildi. İsmet ıdesiz bir halde arkasından bakarken, gözlerinde çalkalanan girdap-rı kız göremiyordu. Korkularını, kuşkularını, sırlarını ve aşkını nasıl inde saklıyorsa, gözlerinde de bir o kadar sergiliyordu ama Elif hiç rdelerini açıp bakmadığından sebep, onun duygularının ne kadar çlü ve aynı anda ne kadar kırılgan olduğunu göremiyordu.

Az sonra her meltemde solukları soluklarına karıştı, kokuları ko-ılarına, bir tek gölgeleri gölgelerine karışacak kadar yakın değiller-. Rüzgârın düzenli bir hızı, teninden kayarcasına yol alması, ağaçla-ı tekdüze homurtusu vardı ve bu hava nedense kızı oldukça gevşetti. damın sıcaklığını, gücünü, rahatlattığı kadar tedirgin eden yapısını inde, ta yüreğinde hissediyordu. İsmet'in hâlâ ne karara vardığını rmaması, onu rahat bırakması, üzerinde garip bir etki yaratmıştı. k kez kendini onun yanında rahat hissediyor, onu kendine her za-ankinden yakın buluyor, gözlerini kapatıp geceye emanet ettiği gibi endini onun varlığına da emanet ediyordu.

"Susmanın da güzelliği varmış."

Adamın derin bir duygu içeren kadifemsi tok sesi, kızın yüreği-in titremesine neden oldu. Sanki üşüyormuşçasına ürperen Elif, bu öz üzerine bütün vücudunun tekrar gerildiğini hissetti. İsmet onun erginliğini hissedince, bakışlarını yana çevirdi. Oysa kızaran yanak-arını yana çevirerek sakladı yaralı çiçeği. Umuda kanat çırpan yaralı üvercini yine titrek bir duruşla ondan kaçınırken, içine ektiği hüzün-e deprem etkisi sunuyordu umutlarına, bilemedi.

Elleri yumruk oldu İsmet'in, göğsüne bir ağrı peydahlandı. Eli ndan uzaklaşıyordu. Böyle adım adım değil, sanki koşarak uzaklaşı ordu. O kadar yol kat ettikten sonra, onca zamana inat onun sevgisin azanmaya başladıktan sonra, çekip gitmesine asla müsaade edemez li. Gidemezdi!

Elif bilse, İsmet'in sırf onu biraz daha yalnız yaşamak için bahanel
ürettiğini, sittin sene ondan saklanır, bir daha da mutfağına sokmaz
Bahçede turlamayı bırakıp eve girdiler.

Mutfak kapısına yönelirken irkilen Elif, yüreğinin deli gibi çarp
ğını hissediyordu. İçeri girdiklerinde her şey aynıydı. Ama çevresi
daha dikkatli bakınca, bu insanı asıl etkileyen şeyin, eski ile yenin
kusursuz ve uyumlu bir birleşimi olduğunu anladı. Eskiden onu
evde düşünemezken, şimdi yanında kahve içecek kadar ileri gitm
lerdi. Elif, İsmet'le tek kalmamaya çaba gösterirdi, şimdi ise evli
çift özgürlüğünde aynı çatı altında tek kalıyorlardı. Komşuları duy
kim bilir neler düşünürdü haklarında? İsmet'in ailesi olmadan yanı
da kaldığını bilmemeliydiler. Utandı kız, bunu duyurmadan evvel b
çözüm bulmalıydı.

"Hâlâ sormayacak mısın?" diye dikkatini dağıttı adam, kız etra
boş boş bakan gözlerini toparlayıp adama çevirdi. Hayır der gibi b
şını salladı.

"Bana haksızlık yapacaksın. Arkadaşlarımla her buluştuğumda b
mu olacak?"

Kız yine ses etmedi. Onun bu suskunluğuna isyan eden adam di
lerini gıcırdatarak "Neden konuşmuyorsun? Neden sürekli susara
vicdanımızı zorluyorsun? Elif sen neden isyan etmiyorsun? Kızm
yorsun, küsmüyorsun, hatta kavga etmiyorsun. Açık açık bana nede
nini, neden sormuyorsun? O kadın kimdi? Senin telefonuna nede
baktı? Sen neden bara gittin? İçki içtin mi? Bu soruları bana nede
sen sormuyorsun?"

"Çünkü artık bir önemi yok..."

Kızın ifadesiz sesi, buz gibi duruşu adamı çileden çıkardı. Eller
kaşınıyordu onu kollarından tutup sarsarak kendine getirmek için, diş
leri gıcırdarken dili ağzında şişiyordu ona öfkeyle tüm içini kusup ra-
hatlamak için ama kalbi... O deli deli atan yüreği onun kırılmasından

özleri yere eğilirken, yanağına sıralanan yaşlar usulca halının üzeri
damladı. İsmet iç gererek kıza bir adım daha yaklaştı.

"Ben seninle susmayı bile sever oldum... Uzak durup yanında
mayı... Baktığın yerde olmayı, durduğun yerin ilerisinde olmayı
çtiğin yolun gerisinde olmayı... Elif ben uzaktan sevmeyi sevdim
nkü seni bana sevdirenin sevgisinin daha güzel olduğunu bana ser
şfettirdin." Bir adım daha yaklaştı yanına, şimdi adamın gölges
zı eziyordu. "Elif'im, Yetim yüreğimin sahibi... O kadınla aramız
hiçbir şey gerçekleşmedi. Ne onunla ne de başkasıyla..."

"Biliyorum." dedi kız nefes alamamış gibi, başını kaldırıp adama
karken gözlerinde gram şüphe yoktu artık. İsmet onun kirpiklerine
tunmuş olan yaşları görünce yutkundu. "Ben bu konuda asla şüphe
düşmedim... Sadece..."

"Sadece ne?" dedi çaresizce. Elleri yine yanında yumruk olmuştu
lamın, nazlısının yanaklarındaki yaşı silemediği için içi eziliyordu
e kadar zordu dine uygun sevmek, ne kadar zordu Elif gibi ahlakl
r kadını sevmek ve ne kadar güzeldi, onun sevdiği olabilmek.

"Sana olan o kusursuz güvenimi yitirdim." Sonunda söylemişt
z, adamın sinesine her harfi paslı bir hançer gibi soka soka söyle
işti. İsmet'in ağzı usulca açıldı ama tek kelime edemeden kız devan
ti sözlerine. "William Shakespeare'in Çok sevdiğim bir söz vardı
üven ruh gibidir, terk ettiği bedene asla geri dönmez."

Kaşlarını çatan adam, "Senin güvenini zedeleyecek bir şey yap
adım." diye savunmaya geçti. Öfkesi gözlerinde tütüyordu.

Kız kısık sesiyle, "Bara gittin..." diye hayâ etti. Adını anarken
ile utanmıştı besbelli.

"Arkadaşlarımla görüşmem seni rahatsız mı ediyor?" diye sordu
dam sert sesiyle.

"İç... İçki içmen rahatsız ediyor." diye kekeledi kız dürüstçe

Başını geriye atıp yumruk olan ellerini cebine sokarak saklaya

eğime söz verdiğini hatırlamıyordu. Daha hesap soramazdı!

Elif'e tokat atsa, hakaret etse, bu kadar yaralamazdı. Kızın iç
e nasıl bir acı sızdıysa, eli acıyan sinesine taşınarak boğazına doğ
alındı. Sanki nefes alamıyormuş gibi kıpkırmızı olurken, "Bi-biliy
ım... Hakkım yok, soramam." dedi kısık sesle. Oysa içki tüm köt
iklerin anasıydı.

İri bir damla daha salındı kızarmış yanaklarından yerdeki halıy
aşı eğildi, boynu büküldü, adamın engin bedeni altında küçüldükç
üçüldü. Narin bir çiçek misali, sert bir rüzgâr gibi esen sözlerle boy
u kırılmıştı.

Adam o zaman ne densiz lakırdı ettiğinin ancak farkına vardı. 'Ne
l soramazdı?' O yakında karısı olacaktı, hesap sormaya en çok onu
akkı olacaktı, çünkü hayatlarını birleştireceği tek kadın o'ydu. Ki
zgünce bakışlarını ellerine çevirerek, titreyen parmaklarını çekiş
erek hâlâ güçlü durmaya, onun karşısında hüznünü göstermeme
dına kuyruğunu dik tutmaya çalıştı.

"Benim çizgim netti İsmet Bey, siz bunu biliyordunuz. Şimdi ko
uşmanın anlamı kalmadı, eğer hâlâ bu sabit fikrinizde kararlıysanız
eden hâlâ konuşuyoruz ki?"

Yemek masasının pürüzsüz yüzeyinde parmaklarını gezdirirken
nki güç almak istiyor, düşmemek için zaman kolluyor gibiydi Elif
ysa İstanbul'a giderken bir daha bu evde oturamayacağını hissetti-
gün, aslında öylesine zevkle döşenmemiş olsa bile buranın onun
özünde saraydan farksız olduğunu keşfetmişti. Bu ev onun gözünde
p öylesine kusursuz bir evdi ki, çatısı aksa bile saray, duvarı çatlasa
e huzur kokardı... Onun için yetinmek her şeyden önemliydi, bu
de bir kez oturan buradan bir daha ayrılmak istemezdi. Şimdi ise
rt duvar üzerine geliyor, evin duvarlarından diken fışkırmış gibi kı-
canını yakıyordu. Artık bu evde, çok sevdiği Sivas'ta bile kalmak
emiyordu.

Başını çevirince, İsmet'in bir süredir kendini izlemekte olduğunu

na baktığı an, tüm öfkesi daha başka şeye dönüştü, nefesi kesildi. Çaresizlik ne zalim dikenli teldi.

Mutfak masasına yaklaşıp sandalyeye yığılır gibi oturan adam, çaresizlik ve sıkıntıyla başını ellerinin arasına aldı. Elif arkası dönük şekilde ona kahveyi yapar yapmaz, onunla evlenemeyeceğini açıklayacağı ve gitmesini isteyeceği sözleri kafasında tartmaya başladı. Bu laberi aldıktan sonra burada kalmayı düşünmezdi herhalde. Önce o gidecekti, sonra Elif kaybolacaktı ortalıktan. Onun gezdiği, olduğu hiçbir toprağa adım atmayacaktı bir daha.

Sessizce çevresine bakındı, gözlerini çelik lavabo setinde, ahşap dolaplarda gezdirdi. Ne yapması gerektiğini bir an hatırlayamadı. Adam sustukça o bocaladı.

"Kahve yapacaktın." dedi adam onun dalgın kafasından ne yapması gerektiğinin uçup gittiğini anlayarak.

Birden gözüne çay tepsisi ilişti kızın. Tabi ya, kahve! Üzerinde bir şekerlik ve soğumaması için üzerine kukuleta geçirilmiş bir çaydanlık duruyordu. Dedesi aklına geldi, çayı çok seviyor diye bunu ona Elif ormüştü, ne zaman bahçeye çıksa çaydanlığın üzerine geçirerek sıcak kalmasını sağlardı. Birden kendine geldi. Artık dedesi yoktu. Yakında İsmet de olmayacaktı. Terk edilen sokak kedisi gibi hissetti kendini. Düşündükçe ürperdi.

"Kahvem şekersiz..." dedi adam ilk geldiği günkü gibi kinayeyle. "Ama senin elinden olunca bal içmiş gibi oluyor." Kız irkilerek kendine geldi yeniden. "Daha ne kadar unutacaksın?" dedi adam gülermiş gibi bir sesle. '***Daha ne kadar uzak duracaksın?***' der gibi.

Kız derin bir soluk aldı ve aynı anda üzerindeki gerginliğinin bir anda kaybolduğunu fark etti. İsmet bir kere gülümsediğinde, neden tüm kederini geride bırakıyordu ki?

İşi bittiğinde elindeki tepsiyle yanına yaklaşırken, belki gerginliği kaybolmuştu ama elleri hâlâ titriyordu. Onunla bu evde tekti, konuşa-

Karşılıklı oturdular. Sessizdi ikisi de, ne kız konuşmaya cesar
debiliyor, ne adam duyacaklarına kendini hazır hissedebiliyordu

Bu tedirginliğe dayanamayan Elif, "Acıktıysan bir şeyler de hazı
yabilirim. Evde yemek var." derken sesi hafifçe titremişti.

Önerisinin dolaylı bir biçimde kabul edildiğini duyduğunda, İs
et'in tüm yüzüne bir gülümseme yayıldı. Ve tam o anda, Elif b
z daha yüreğine saplanan acıyla yalpaladı. İsmet gülünce dudağın
yısı kıvrıldı, kız yüreğinin her an patlayacağını fark ederek, ona âş
duğunu yeniden anladı. Ellerini hala sabit tutamıyor ve buz tutm
rmaklarının arasında duran fincanındaki kahve tabağına dökülme
ne sebep oluyordu. Şaşkın şaşkın önüne bakarken, birden kulakla
uldamaya başladı. Saçmaydı tabii, insan aşktan bayılamazdı. Nefe
fese de kalmazdı. Boğazına oturan acı neydi öyleyse? Ya bacakları
den uyuşuyordu? Ama o anda bayılmaya çok yakındı. Kulakların
ki uğultu hafifleyerek kesildi, gözlerini kaldırıp tekrar ona baktı.

O hâlâ gülümsüyordu ve Elif hâlâ ona âşıktı.

Yanakları yanmaya, başı dönemeye başladı. İsmet kaşlarını ça
ak gülümsüyordu ve Elif hâlâ çırpınıyordu. Onunla evlenmeyi ne
desi, ne amcası, ne de başka bir şey için kabul etmemişti! Hep en
ından, ta çocukluğundan beri tek neden buydu işte! Elif ona âşık
u kimseyi sevemeyeceği kadar çok seviyordu... Ve bunun bilinc
ancak gülümsediği sırada varmıştı.

"Gülümsemeni seviyorum ama... İstersen bana dön... Peçete ne
e?"

Onun uzaktan gelen sesiyle derinlere dalan ve salak salak kend
üncelerine sırıtan kız başını kaldırıp, kaşlarını kaldırarak ondan
ap bekleyen adama baktığında, gerçeği kavradı. İsmet karşısında
rmuyordu artık! Ayaklanmış ve peçete arıyordu ve elindeki finca
usulca akan kahve masaya dökülmeye devam ediyordu.

Allahu Ekber!

Fincanını tepsiye koyan ve derin bir nefes alacak kadar bir sü

endi.

"Çok dalgınsın, silmen senelerce sürebilir." diye alay etti adam.

Kız zor tutan bacaklarıyla çekmeceye uzanıp sarı bir bez alarak, ınesine bastı ama arkasını dönemedi. Fark etmese bile sinsice gülen damın tezini şu hareketiyle destekliyordu.

Elif sinesine bastırdığı bezle, yeni keşfettiği gerçeği bir an için lsun unutmaya çalışıyordu. Kalbini yatıştırmaya, gözlerini kapatıp oluklarını düzenlemeye çabaladı. Doğal olarak buna ihtiyacı oldu-unu düşünüp dururken istemeden dönüp, ona baktı ve yeni bilincine ardığı duyguların etkisiyle bir an için soluğu kesilip kaldı. Ona kaş-arını kaldırıp tepeden bakan İsmet uzun boylu, geniş omuzlu, biçimli ücuduyla öyle soluk kesiciydi ki! Ya gözleri... Volkana dökülen de-iz gibiydi. Rahatlatıcı ve serinletici, ona daha fazla bakamadı, gözle-ini utançla kaçırdı. Sarı bezi masaya atarak, silmeden arkasını döndü e kaçarcasına giderken, "Ben odama çıkıyorum." diye homurdandı.

Adam kızın masaya attığı beze şaşkınlıkla bakarken, "Konuşma-ız bitmedi daha." diye hızla peşine takıldı.

"Bitti." dedi kız net bir sesle, biraz daha onunla aynı yerde durursa ayılması içten bile değildi. "Bugün dinlen yarın gidersin."

Onun arkasına bile bakmadan mekanik bir tonda söylediği söz-erle adam az önceki romantik anın katili oldu. Öfkeli sesiyle, "Beni ovuyor musun?" diye gürledi.

Kız merdivenleri soluk soluğa tırmanmaya devam ederken, "Uy-un olanı yapıyorum. Artık seninle aramızda bizi birbirimize yaklaş-ıran bir ilişki söz konusu olmayacak." diye hızlı hızlı söylendi. Sanki rkasından atlı kovalıyordu. Kimden ya da hangisinin duygusundan kaçıyordu adam anlayamadı?

Merdivenler bitti, Elif kapısının tokmağına uzanacakken bir anda adam hiçbir şey olmamış gibi önüne geçerek, buna engel oldu. Kız başını kaldırmadı, yanakları yanıyor, kulakları artık pişmiş gibi acı-

üzüğü çıkardım. Bitti."

İsmet elindeki yüzüğü kıza keyifle göstererek, "Bu kadar kola ı çıkarmak, bunu parmağından çıkardın, peki beni kalbinden nas karacaksın?" diye zalimce sordu.

Ağzı bir karış açık kalan kız, titreyerek bir adım geriledi. "Yo-yo yle bir şey."

"Sevmiyorsun yani?"

Nefes alamayarak, "Ben yaratılan herkesi severim Yaradan'da ürü..." diye beyhude çırpındı.

"Ölsem üzülmezsin o zaman..." Kız başını dehşet içinde apansız aldırınca, adam sert bir tonda, "Hadi tak da içim rahat etsin. Sen de liyorsun, bizim nikâhımız gökte kıyıldı. Sen ayrılmaya kalksan bile e kader, ne de ben senin peşini bırakmayız çünkü Isra Süresinde, *Biz her insanın kaderini kendi çabasına bağlı kıldık.*' diyor; her şeyin hibi. Yani ister Elif ol dikil karşıma Vav olayım, ister Çiçek ol ekil prağıma suyun olayım, ama her hâlükârda ben seninle olacağım dep Çiçeğim. Seçim senin, Elif olup çetin savaşa girsek de, Çiçek up nazlı nazlı çatışsak da.. Kaderim sensin."

Onun söyledikleriyle tüm metaneti tükenen Elif umursamazmış bi dursa bile kırpışan kirpikleri ve aralanan dudaklarıyla ilk fireyi ermişti. Hem sinirden, hem utançtan yanakları pembeleşiverdi. Elle ni önünde bağlamıştı.

"Aslında Gözde, Emrullah'ın haline üzülerek o kadar dağılmıştı , bana telefon ettiğini çok sonra söylemeyi akıl etti. Yola çıktıktan nra anladım, senin iki de bir de bana içkiden dem vurmanı... Çoıkluk ettim, çokça da ahmaklık... Açıkçası önce panikledim, fakat nra özellikle sakladım, saçma belki ama beni öyle görürsen, ne düneceğini, cidden üzülüp üzülmeyeceğini merak ettim."

Kız başını kaldırdı. Gözlerinde akmak üzere dolan yaşlar titreşirdu. "Gördün mü bari?"

amıştı ki, kız onu susturdu.

"Ben..."

"Elif... Özür dilerim, bencillik ettim. Aradığından yemin ederim aberim yoktu. Eve geldiğimde olanları duyduğumdaki yaşadığım ehşet..." Sonra yeni aklına gelmiş gibi, çok doğal bir sesle ekledi. Konuşacak mıyız?"

Kız elini çekti avuçlarından, yine parmağında duruyordu ona ait lduğunu gösteren damgası. Çıkarmak için hamle yapmadı ama ona mut verecek sözler de söylemedi. "İstersen bu gece burada kalabirsin. Yarın gidersin." İrkilen yüz ifadesini görünce, "Böyle bir şey apmazsın, değil mi?" diye sordu umutsuzca.

İsmet başını iki yana salladı. Boğazına bir şey düğümlenmiş, kouşmasını engelliyordu. Oysa onun bunu tamamı ile pratik bir çözüm larak önerdiğini biliyordu.

"İyi geceler." dediğinde adamın güçlükle nefes aldığını ve çenesiin kasıldığını gördü.

"Gitmeyeceğim. Bu iş hallolana kadar... seni alıp götürene kadar itmeyeceğim. Buradan birlikte gideceğiz, ilk sefer olduğu gibi, bu da on sefer olacak. Biz hiç ayrılmayacağız."

Elif güçlükle yutkundu. Neden onun direncinin artık kırıldığını örmüyordu bu adam, niye bu kadar çok zorluyordu? "Buna sen kar veremezsin." diye cevap verdi, kısık bir sesle.

"Önce amacım sana zaman vermekti... şimdi fikrimi değiştirdim lif Çiçek. Yarın nikâh için gün alacağım ve en kısa zamanda evleeceğiz." Bu sözlerin sertliği ve gerçekçiliğiyle afallayan kız arkasını önüp, odasına girdi ve adamın üzgün yüzüne bakmadan kapıyı kaattı. "Yarın evinize dönün İsmet Bey, eski hayatınıza kavuşun." dedi ısık ve buğulu sesiyle, sonra ayak sesinin uzaklaşmasını dinleyen adam odasına gitmek için arkasını döndü.

Önce her zaman kaldığı odaya gitmekti amacı, sonra Elif'in karşı-

mezdi ki? Ve kız bunu bilmiyordu! İçinde paniğe benzeyen duyguy
saklamaya çalıştı. Yatağına uzandı, sağa döndü, sola döndü, bir turl
uyuyamadı. En sonunda yine kendini telefonunun ekranına bakarke
buldu, parmakları hızla tuşlarda kayıyordu.

***"Ah be Elif, sana ne zaman ulaşmaya çalışsam kalın duvarla
çekiyorsun önümüze. Oysa ben seni severek anladım beraber olma
için yan yana gelmeye gerek olmadığını. Çünkü önce duâm oldun
sonra kabul olduğunda dünyam oldun. Şimdi de kıyametim olmaya
çalışıyorsun."***

Yastığını gözyaşlarıyla ıslatan Elif, buğulu bakışlarını cama çe-
virdi. O anda ürpertti bedenini telefonun sesi, ona mesaj atan kişinin
saygısızlığını sezemedi. Önce açmak istemedi, ama biliyordu açmaz-
sa manyak İsmet kapısına gelerek onu rahat bırakmazdı. Bunu istemedi
Huzursuzluk içinde okudu.

*"Nasip demiştik İsmet, kısmet işiymiş, biz olmadık. Bilirsin, sen-
den önce planları kuranın planıdır nasip... Kısmetimizde yokmuş bu
aylık."*

***"Öyle, nasip kadar güzel bir cümle yokmuş. Elif. Şu zamana ka-
dar ben ne emindim senden, ne de ümitsiz ama şimdi bundan emi-
nim. Sen benim nasibimsin, kısmetim de olacaksın... Nasip kaderin-
de olanı Allah'ın sana teslim ediş şekliydi, sen bana Yaradan'ın en
güzel emanetisin. Elif, seni kaybetmeyeceğim."***

Kız sustu. Ne yazmaya, ne de düşünmeye gücü yoktu artık. Yine
bir mesaj geldi.

"Dünyanın en güzel hissi sevdiğinin yüzündeki gülücüğün se-
bebi olabilmekmiş, eğer hüznün olursam ölürüm. Kişi en çok kim
severse imtihanı onunla olurmuş... Elhamdülillah, artık seni sevdiren
senden fazla ***seviyorum Elif, senin imtihanın bendim belki ama be-
nimkisi de sen oldun... Ben geçtim gibi de... sen ne durumdasın?"***

Elif donup kaldı. Bu adam? Bu adam dedesinin kitaplarını tala

"Küs müyüz?"

"Öyleyiz, yüreğini küstürdüm, barışmıyor benimle. Düşünsene f, bu gece deprem olsa, ya da eve bir hırsız girse ve ben ölsem, küs eceğiz. Çok kötü."

"Allah korusun. Deli deli konuşma. Beni tanımıyorsun bile İsmet. yatı sana zehir ederim."

"Seni çok yakından tanıyorum artık, zehir olacak hayatımı cen- edecek kişisin."

"İzin verdiğim kadarıyla bilirsin beni, gerisi tahminden ibaret a o bilir benim içimi... Çünkü içim dışım ondan ibaret. İçimi bile- zsin İsmet, tanıyamazsın."

"Ölürüm bak..."

"Saçma sapan konuşma gece gece."

"Öyle öyle, ölürsem sesim vicdanında yankılansın Elif, sen beni rtmedin... Tanıyorum seni."

"İsmet Bey, ciddi olun. Allah korusun felaket tellalı gibisiniz, ne mü?"

"O zaman barıştık."

"Hayır..."

"Bir daha içki içmeyeceğime söz versem..."

"Hayır."

"Namaza başlayacağıma yemin etsem..."

"Hayır..."

"Oruç da tutarım. Hatta seni Hacca bile götürürüm."

"Ha..."

Kız bu sefer tereddüt etti yazarken... Ondan sebep sanırım sadece a..." yazabilmiş ve şaşkınca yollamıştı.

"Allah korusun manyak." Yazdı ağlamaklı halde, *"Sen ölürs yaşamaya değer bir dünya kalmaz geride..."*

Ve inadını kırıp itiraf ederek gururunu ezerken, adamın mesaj ına cevap vermemek için telefonu kapatıp komodine attı. Yatağın içinde tepinip, dişlerinin arasından tısladı. Bu adam onu bu şirinlikl e, tutamayacağı vaatlerle alt edemeyecekti. Kaç gün oruç tutacak kaç gün namaz kılacaktı? Kaç gün gözünü boyayacak sonra pişma olacaktı! Öfkeyle bir sağa bir sola derken, zaten günün yorgunluğu yemiş olan Elif'in gözleri kapanmaya başladı. Ama uykuya henüz y ılmıştı ki, ter su içinde yatağının içinde çırpınmaya başladığını fa edemedi. Yine aracın içindeydiler, yine karanlık bir siluet cama vur yordu.

"Euzü bi kelimetillâhit-tâmmeti min gadâbihî ve igâbihî ve şer bêdihi ve min hemezâtiş-şeytâni ve en-yehdurûn. Allah'ın bana kız masından, kulların kötülüklerinden, şeytanın vesveselerinden ve bana kurduğu tuzaklardan, Allah'ın tam kelimelerine sığınırım."

Sürekli sesli şekilde kulağında çınlayan sesin etkisiyle kalbi gum bürderken, bir anda duyduğu gerçek gümbürtüyle yatağında sıçraya ak uyandı. Ter su içinde oturur vaziyete geldiğinde, yine o kâbus gördüğünü fark etti. Ağlamıştı. Dudaklarını ısırmaktan kanatmış ığlık atamadığından sebep boğazı şişmiş ve acımıştı. Bir gölge ve simet'e hedef alınan bir namlu!

Elif soluk soluğa yatağından kalkıp komodindeki sürahiye uzand Üzerindeki danteli kaldırdı. Titreyen elleriyle bardağı eline aldığında aha suyu içemeden bir el silah sesi duydu evin içinde ve kızın kor uyla yerinden sıçramasıyla, elindeki bardak ayağının dibine düşerek arçalarına ayrıldı. Yüreği gümbürdeyerek bakışlarını kapıya çevirdi Ne cesaret edip kapıdan çıkabiliyor, ne de solukları genzinden aşağı a inebiliyordu. Titreyen bacaklarıyla kapıya yöneldiğinde, bir şeyin ere düşme sesini duyumsadı. İçinden akan bir şeylerin de onu takip

dırdı ve karşısına baktığında, yüzü hafif gölgede kalan genç bir
ının camdan atladığını gördü. Elif çığlık atmamak için elini ağzı-
kapattığında, bakışları yere kaydı. Yatağın yanında bir ayak vardı.
am camdan atladığında, deli cesaretiyle ona doğru nasıl yürüdüğü-
anlamadan ilerledi ve yerde kanlar içinde yatan İsmet'i gördüğün-
ağzından firar eden çığlık geceyi yarıp evi temelinden sarstı.

"İsmeeeet..."

Hayat bir vardı, bir yok oldu!

"Ya Rabbi, acizlikten, tembellikten, korkaklıktan, cimrilikten ve her çeşit hastalıktan sana sığınırım!"

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Güzel bir gülü, güzel bir geceyi, güzel bir dostu herkes ister. Önemli olan gülü dikeniyle, geceyi gizemiyle, dostu tüm derdiyle sevebilmektir. (Ş.T)

Tevekkül düşünce dile, geceler telaşla koşuyordu gölgeye. ürek çırpındıkça, iki kaburgasından firar eden o ürkek gece kuşu çuyordu avuçlarından göğe... Dilinde duâ tespih olmuştu, gözlerinc inci gibi yaşlar. Nereye koşsa çaresiz bir Elif görsel olup yansıyoru ömrünün perdesine. Elleri kanlı, gözleri yaşlı, yalınayak, yarım amalak başı sarılı, sokaklarda deli gibi... Kilitli dudaklarının arasınan çıkan ses titrek ve bir fısıltıdan farksız, "Yardım edin." diye yaralı üreğiyle feryat figan acılı.

Karanlığının içinde çırpınışlarını, onun başucunda gözyaşları çinde korkuyla haykırışlarını bir ömür bile geçse unutamayacaktı. lleri kollarına yaslandı kızın, titreyen bedenini ayakta tutmayı başabilecekmiş, içindeki acıyı söndüremese bile hafifletebilecekmiş gibi sul usul kollarını okşadı. Gözlerini kapatmaya korkuyordu artık Elif,

baykuş sesleri, dönüyordu o zaman geçmişe uyuşmuş benliği. Arz
liyordu feryat eden samimi seslerden "İsmet. . İsmet uyan . U
sevgilim." ama mesnevinin mi yoksa manevinin haykırışı mı parlı
du yıldızlar gibi semada, bilemiyordu Elif, acı içinde inlerken.

Gözlerinde titrek ışıkla bir çift deniz feneri misali bakıyordu
met sevdiğine

Ölüm ne anı, ne kalleş, ne hesapsız geliyordu öyle değil mi?
yaptığın iyilik yetiyordu çıktığın yolculuğa, ne de malların. H
kılmadığın namazların, tutmadığın oruçların, etmediğin **duâların**
ya, işte en çok onlar için üzülüyordu sol yanın.

"Keşke" dolanıyordu yaralı adamın benliğinde, keşke .. Hani
bedenden çıkıp Münker ve Nekir gelip hesap sorunca kul ilk der
ya. "Affet Allah'ım bir daha yolla beni dünyaya, yemin ederim se
yolundan ayrılmayacağım." Ama bu hayat yolculuğunun tekrarı yo
tu, telafisi yoktu, ne acı ki sonunu kendi ellerimizle hazırlıyorduk

Bir de hüznün diğer bir resmi vardı! Kocaman yiğit beden y
le yatarken, acı tüm bedeni kuşatırken, gülüyordu sevdiği, tek seb
onca zaman kızın ondan esirgediği sevgi sözlerine yürek kabartm
oluyordu.

"Sevgilim..."

Kanlı elleri buluyordu Elif'in yüzünü, her dokunuşunda kızın ca
çekiliyordu. İlk dokunuşu böyle olmamalıydı. Gözyaşlarından ısla
mış yanaklarını adamın eline bastırırken, avuç içlerini gözyaşlarıy
slata ıslata öperken, "Ölme sevgilim, ölme..." diye yalvarıyordu ta
dili

"Sevgilim." Yine tekrarlıyordu İsmet, sanki Elif sevgilim dedik
e, cana geliyor gibiydi yüreği gibi bedeni de. "Sevgilim."

Neden kimse duymuyordu sesini? Neden Yaradan'a yakarma
erine panikle sadece ona yakarıp, "Ölme." diyordu dilleri. Panik n
ok şeyi unutturuyordu insana, oysa hiç unutmam dediği Allah'a va
amal, aklına neden gelmiyordu Elif'in? O ezberlemeyi mi bi

Oysa en sade süretin koynuşta çıkınma; sırtına aldığı yürek yarı
la onu ona terk etmişti geceden, uyandığında vicdan azabından çok
nül yarası olacağını bilmeden. Eline kan bulaşalı zaman mı dur-
ştu? Kaç zaman geçmişti sılada, kaç dertli türkü onun duygusuna
rhem olamamıştı daha? Onsuz zamanın kolay geçeceğini sanırdı
sa ayrılırsa alışacağını...

Rabbim ona öyle bir ayrılık göstermişti ki, ömrü son gününe da-
ndığı ana kadar alışamayacağını anladığında, geç kaldı pişmanlık-
ına... İçinin acıyacağını, nefesinin kesileceğini, günlerinin geceden
rksız olacağını bilmezdi o sözleri dillendirirken Elif. Oysa Hz. Ali
zyaşları içinde, "Sevgilim" diye ağlarken, ona sadece aşkın büyük-
ğünü anlatmıştı dizeler, şimdiye dek hep sadakati göstermişti be-
zler, şimdi ise içinin çaresizliğini hissettiriyordu. Nasıl ki Hz. Ali,
tıma'sını toprağa verirken "Sevgilim..." diye ağlıyorsa kalbi yan-
nlar içinde, şimdi bir eli durmaksızın sinesindeki acıyı tırnaklayan
if de, "Sevgilim." diye hıçkırıyordu tüm gücüyle. "Gitme sevgilim,
tme..."

Oysa ne güzel sevmişti İsmet onu. Sabahları gülücüğü, akşamları
ıruk yüreğinin serinliği olmuştu. Yüzü gülsün diye yaptığı çocuk-
klar, utanması için takındığı arsız maskeler, ağlamasın diye öfke-
ndirdiği anlar geliyordu aklına. "Yanaklar yine elma gibi, tam ye-
elik."

İşte bu söze; bir damla daha. "Sevgilim." Oysa nasıl güzel bir söz-
üş ömrüne ilaç misali çalınırken, onun dilinden dökülünce ne kadar
ok anlam taşıyormuş sevgi...

Elif'in boynu büküldü, yetim yüreği acıyla sıkıştı. Oysa daha
aşını omzuna yaslayamamıştı bile, hiç el ele yürümemişlerdi, saç-
ının kokusunu kazıyamamıştı daha ciğerlerine, her zaman kaldı-
m taşlarında uyutmuştu birlikte yürüyeceği günün düşlerini. Oysa o
ece, "Vicdanın olurum Elif, ölürsem." derken umursamamıştı onun
iddi sözlerini. Bir atımlık barut kokan korkusuyla, gün görmemiş

Ondan geldik, yine ona döneceğiz. Allah'tan başka ilâh yok
O tektir, şeriki yoktur. Mülk O'nun, hamd O'na mahsustur. Diril
ve öldüren O'dur. O, ölmez diridir ve her şeye Kadirdir.

Rabbim toprak benden razı olana kadar beni bağrına basmasa
Rabbim seni unutan şu yüreği, yolundan bir daha ayırmayasın... K
kıyamen yaşadım, kıyamet günü her zerrem sana uyansın."

E lâ bi zikrillâhi tatmainnul kulubu.

Kalpler ancak Allah'ı zikretmekle huzur bulur.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Yârim gezdin yola bakarım
Uzun uzun gözlerim doldu yine
Aklıma geldi yüzün oy
Al gözümden yaşları gün gelir kurutursun
Yaz bunu bir kenara gidersen unutursun
Limanın gemileri demir aldı gidecek
Benim gözyaşlarımı kim gördü kim bilecek oy
Al gözümden yaşları gün gelir kurutursun
[13]Yaz bunu bir kenara gidersen unutursun

Tüller usulca salındıkça ardında, balkonun üzerinde duran bezli kadın bir melek misali beliriyordu karanlıkta. Kaç saattir burada urmuş geçen geceyi anıp acısıyla içini sızlatıyordu, bilmiyordu. Yine nlıyordu yüreği... Evin içinde usul bir melodi, eli yüreğinde, gözleri sli bir kuyu misali karşısına dikilmiş ama görmüyordu dünya âlei... Sanki her söz onun için yazılmış, en güzel duyguları nasıl ifade der diye kelimeler sıraya dizilmişti sesin sahibi. Elindeki telefon tut-

"Etrafındaki herkesin birer yalandan ibaret hayat yaşadığı sen tanıdığım günden beri biliyorum Edep Çiçeğim. Önceden de ... temsil eden "Müslüman" yazısını sadece kimlik kâğıdımda dur... masaü taşırdım. Soruyorlardı, nesin" diye, "Müslümanım" der... edersen olmuştu ama Müslüman olmanın şartlarını seninle yaşama... başladığımda anladım Elif. Belki iyi bir kul değilim, belki sana la... bir eş değilim, elimde hiç Kur'ân-ı Kerim olmadı, dilimde dua ... sabrı geçmedi. Sevdiğim. Duâmdasın şimdi... Rabbim kader... kaderime yaz ömrümü ömrüne musallat eyle... Sen belki benim g... bir günahkârı taşımak istemezsin yanında, belki. Ama. Ben. ... zaman seninle işlediğim amellerin cennetteki yükünü görmek istiy... rum. - Yakışır olur mu sun?"

Oysa ne güzel demişti İsmet. Dil "*Nasip,*" diye söyler. Ka... "*Allah'tan umut kesilmez sevdiğim.*"

"Elif. Yine huysuzluğu üzerinde kızım... Gel bak şu deliye

İnsanın Elif arkasından gelen sesle bedenini yalayan rüzgârın ... mutluğunu hissedip uyuduğunu anladı. Şarkı susmuş, gece biraz da... kadife bir karanlıkla bahçeyi kuşatmıştı. Yanaklarındaki buhar ol... sıcak yaşı silerek arkasını döndü. Ağlamaktan kabalaşmış sesiyl... "Abla sen neden ayaktasın yine?" diye azarladı; ona hüzünle bak... yaşlı kadını.

Biraz buruk, biraz yürek burkan bir sesle, "Kızım iyiyim ben... kafasını kırdım bacaklarımı değil. Namazımı kılacağım, sen de git ... huysuzla uğraşın" diyerek gözlerindeki nemi silip arkasını döndü.

"Ey huysuzu Yaradan'a ve bağışlayana kurban olurum ben" diy... içinden geçiren Elif gülümseyerek mutfağa yöneldi. Artık hazır old... fazla emin olduğu çorbayı ocaktan indirip, kâseye doldurarak üst kat... çıktı. İsmet'in odasının kapısını ayağının ucuyla itiverek, "Hanım ... sultanı/ İsmet Bey!" Bu ne huysuzluk." diye tatlıca söylendi.

Kolunun biri kolluk içinde, yatağında oturur vaziyette duran hay...

Bu hiç hoşuna gitmedi. Onu ağlamış olmasından neler edi-
Ölmemişti işte, neden bu kadar çok kafasına takıyordu ki bu
Hırsız da yakalandığı için cezasını çekecekti. Sorun neydi?

"Namaz kılmak için bile mi ayrılmayacağım yanından?" diye sa-
Elif ona, şımararak.

"Öyle, namazını yan odada kıl ve hemen yanıma gel..." diye bu-
adam ciddiyetle

"Vurulmak size iyi gelmedi ." dedi başucuna gelen kız, elindeki
yle ona tepeden bakarak iç gerdi. "Bana emir vermekten vazgeç."

"Sana emir vermiyorum. Ayrıca versem ne olur?"

"Emre itaat etmem için, emir verenin kademesinin yüksek olması
mez mi İsmet Bey?"

Adam çapkınca gülümsedi. "Affettin ya beni, o da olacak inşal-
Mertebem yükselene kadar da emredebilirim Müstakbel ko-
um sonuçta, mustakbeli yakında kalkınca kademe yükselecek oto-
kıkman. Sence sorun olur mu?"

"Ya uymazsam. ." dedi kız direnip tek kaşını kaldırarak.

"Ayaklarına ip bağlarım Bir adım öteme gidemezsin."

"Kuş gibi mi?" dedi keyifle gülümseyen kız.

"Kuş gibi " dedi adam kızın yüzündeki ışığa yeniden şükre-
Neredeyse onu kaybettiğini sanmıştı, neredeyse asıl ölümün
dan ayrılmak olduğunu anlamıştı. Gece uykusunda bıçmişti bir el
ağına, tatlı uykusundan eden hırsızın sesleri, belki canını yakmıştı
a ona dünyanın en güzel hediyesini vermişti *Her şerde yoktu kö-
luk, bazen iyilik şerle gelendi.*

O gece vurulmasaydı indirir miydi edep çiçeği gardını, "Sevgi-
" diye yakarır mıydı o tatlı dilleri? Tutar mıydı ellerinden sevgiy-
onu yaşatmak için gecenin yarısı sokağa fırlayıp, evlerin kapısını
tek çalarak yardım dilenir miydi? İsmet o gece yarı baygın olsa
le görmüştü onun için değerini, onu ne kadar seviyorsa, onun da en
hatta daha fazla kendini sevdiğini biliyordu artık Hırsızın kurşu-

gelmişti. Çekinmeden sokuluyordu, içinden geldiği gibi gülüyo
bazen yanından bir saniye bile öteye ayrılmıyordu, şakalaşıyordu,
ziyordu, kokusunu ona armağan edecek kadar dibine girip yastı
düzeltiyordu, bunu kaybetmeyi göze alamıyordu İsmet.

Onun bu kocaman bedenine sığınmış çocuk yanıyla biraz ol
hüznü dağılan Elif, gülümseyerek elindeki tepsiyi komodinin üzer
koydu. Bakışlarını nişanlısına çevirip, arkasındaki yastığa uzanırk
"Acıktın mı?" diye sordu üzgünce.

"Gözlerim daha fazla acıktı..." dedi adam arsızca.

Bu açık sözlü haliyle yine kızardı Elif ama seslenmeden adam
yaslandığı yastığı çekiştirerek düzeltmeye devam etti. İsmet biraz
parlanınca tepsiyi kucağına koydu. "Hadi soğumadan ye, biraz g
toplamalısın."

"Sen ne kadar vicdansız bir refakatçısın Elif, kolum askıda na
yiyeceğim!" diye homurdandı yine İsmet, bunu her öğünde yapm
zorunda mıydı?

"Sol omzunuzdan vuruldunuz İsmet Bey, bildiğim kadarıyla s
sağınızı kullanıyorsunuz." diye diretti Elif.

"Kullanamıyorum." dedi adam tek kaşını kaldırarak inatla. "İk
sini de kullanamıyorum işte. Üzerine yatmışım sağımda solumd
farksız artık. Uyuşmuş."

"Ah, yoksa hissetmiyor musun?" dedi kız kinayeli bir sesle.

"Hayır." dedi adam keyifle. Gözleri nasıl da güzel parlayarak k
zın içindeki aşkı çalkalandırıyordu. "Baksana, felç geçirdim sanırı
Kıpırdayamıyorum."

"Öyle mi?" dedi kız usulca eğilip adamın gözlerinin içine bak
rak. Bu anın uzaması için duâ eden İsmet nefesini tuttu, onun yakınl
ğıyla kalbi hızlandı ve birden kolunu çimdiren Elif yüzünden, dişler
ni sıkarak, kirpiklerini kırpıştırdı. Canı yanmasına karşın ağzından te

Kız o anki dehşeti aklına getirmemek için derhal atıldı. "O zaman kmuştum..."

"Olsun, söz vermiştin bana bakacağına... Yeter ki iyi olayım, bir a asla beni üzmeyeceğine ve..."

"Yeter..." dedi kız yanakları kızararak, o anki panik haliyle daha la nasıl saçmaladığını hatırladığı an, kalbi sıkıştı. "Sen tam bir şeysın. Uyuduğunu sanmıştım söz verirken."

"Ne güzel işte, ben gözlerimi kapatırım sen yine söyle sevdiğini... lla uyumuş numarası yaparım."

"İsmet Bey..."

"Beni çok seviyorsun. Ölmeyeyim diye duâ ediyordun, değil mi vgilim?" Kız dişlerini sıkarak dudaklarını büzdü ve derin derin ludu. "Yaşadığım için sürekli duâ ediyorsun. Bensiz yaşamazsın. inkü ben senin sevdiğinim."

"Yeter..." dedi kızaran yüzünü saklayan Elif.

"Ben de sensiz yaşayamam..."

"İsmet Bey çorbayı ağzınıza değil ama kafanıza dökmemi istemirsanız, susun artık."

"Yanakların neden kızardı?" Kız başını yana çevirerek kulaklaa kadar kızaran yüzünü sakladı. "Yoksa kalbin hızlandığı için mı kadar hızlı nefes alıyorsun?" Dudaklarını dişleyip gözlerini sükli kaçıran kız hırsından kudururken, adam keyifle kahkaha atarak, Ah..." dedi yüzünü acıyla buruşturarak.

Elif bir anda kızgınlığını unutup panikle öne atılarak, adamın doğlmaya çalışan bedenine yaklaştı. "Canın mı acıyor? Sana doğrulma edim kaç kere, yardım istesene..." diye azarladı sanki kendi canı anıyormuş gibi.

Elif onu düzeltirken dikkatle, homurdanarak yastığına yaklaştı. u anı hasretle bekleyen İsmet yüzünü kızın kolları arasından, başına aklaştırdı. Gözlerini kapatarak kokusunu derince içine çekti. Bedeni

şını geriye yasladı. Gözlerini onun utanç içinde bocalayan gözler
odaklayarak, "Güzel gözlüm." dedi kadifemsi sesi içtenlikle. Sar
ikisinin de boğazına tıkanmıştı soluklar. Beli kırılmış gibi ağrıy
Elif hemen geri çekilerek "Sen.. Sen..." diye öfkeyle ne diyeceğ
bilmeden söylendi.

"Ben seni çok seviyorum." dedi adam edepsizce.

"Ya kafanı kırmak istiyorum." dedi kız öfkeden kudurarak.

"Ben hastayım... Vuruldum. Ölüyordum. Unuttun mu? Belki
ölüm yakında."

"Allah korusun."

"Bensiz kalacaktın Elif. Ölüp vicdan azabın olacaktım. Bak ö
dükten sonra bile aklından çıkmayacaktım, düşün ne kadar çok sev
yorum seni."

"Ya manyak mısın, nasıl konuşuyorsun sen ölüm falan!"

"Mecnun deli değil miydi Leyla için... İşte öyle bir şey bende
de..."

Elif tekrar uzattı tepsiyi İsmet'e küs bir tutumla, "İlaç saatin gel
yor, içer misin artık?" diye de kızgınca buyurdu.

"Sen içirirsen, elinden zehir bile içerim." Göz kırptı adam çapkı
ca, kızın yüreği yine havalandı sebepsizce bir rüzgârla.

"İsmet Bey lütfen... Israr etmeyin."

"Allah rızası için."

Söz konusu Allah'ın rızası olunca, kırılıyordu kızın kolu kanad
"Lütfen İsmet Bey, Allah'ı bu işe karıştırmayın..."

"Allah'ın adını verdim duymadın mı? Yoksa sen Allah'tan büyü
müsün de, onun adını umursamıyorsun?"

"Haşa." diyen kız dişlerini sıkarak öfkeyle, adamın yanındak
boşluğa baktı. İsmet elini yatağa koymuş, usulca vurarak emrediyor

"Söylemeyeceksin. Söz verdin. Zaten iyi oldum, bir iki güne ka- da ayaklanırım. Telefonda da konuştuk, bir şey anlamazlar sen ylemezsen."

"Bari Nida'ya söyleyeyim, kız kaç gündür içine doğmuş gibi so- duruyor."

"Hayır... Nasılsa yakında döneceğiz." Kız kaşığı çorbaya sertçe dırırken yüzünü eğdi. "Gideceğiz değil mi Elif? Birlikte!"

"Söz verdim ya..." dedi kız huysuzlanarak.

"Şu söz verdiklerini bir kez daha sayalım mı?"

"Biliyoruz zaten neden sayıyoruz?" diye huysuzlandı çocuk gibi.

"Tekrar hatırlatmak iyidir." dedi adam.

Kız ağzına kaşığı biraz sertçe sokuşturdu. "Biraz sus da motorun ğusun, bu da kafa değil mi?" Suratı asılmıştı.

"Bu da yürek değil mi? Sen de uslan da daha fazla yorulmasın... n sana lazımım."

Kız bir daha kabaca soktu kaşığı ağzına. Adam kocaman lokmayı tkunmak zorunda kaldı. Kızın kucağındaki tepsiye uzanıp peçeteyi arak ağzını sildi. Cidden yorulmuştu, başını yastığa koyarak, "Yeter kadar." dedi ciddiyetle.

Elif ayaklandı, tepsiyi komodine koyup bardağa su doldurdu, ilaç sesini adama uzattı. İsmet bu sefer itiraz etmeden içti ilaçlarını. Elif psiyle odadan çıkarken de gözlerini camdan dışarı çevirdi, bir süre şünceler içinde ağaçların dallarına, gökte uçan evsiz kuşlara baktı.

Elif tepsiyi mutfağa bırakıp, bulaşık makinasını çalıştırıp tekrar karıya çıktığında, elindeki kitabı göstererek, "Bu dedemindi, sen eçen..." Onun uyuduğunu görünce susup, usulca yanına yaklaşarak tabı komodine koydu ve ona baktı. Başı yana düşmüş, üstü açıl- ıştı. Sevgiyle gülümseyerek bir annenin şefkatiyle uzandı, adamın acaklarına dolanan battaniyesini göğsüne kadar çekti.

Kusursuz güzellikteki yüzü huzurluydu. O her daim muzırca par-

"Büyümeyi hiç istemedim. Büyüdükçe insanlar günaha batıy çünkü. Çocuk olmanın masum yanını seni özgürce yaşayabilmek i sevdim, büyüdükçe insan gizli gizli ağlıyor çünkü. Seni sevince ö rendim, yürek günah dinlemiyor..." Hıçkırdı tekrar. Yanağındaki y silerken, "Korktuğum zaman saklandım senden, hırçınlaştım fa senden değil, kendi nefsime uymaktan daha fazla korktum. Sonra s çıktın karşıma umudu kestiğim bir anda yine, gönlüme söz dinle medim. Allah'ın *'Bak kaderine ne yazdım.'* deme şekliydin yenid anladım. Ben seni çok sevdim deniz gözlü adam, deniz kadar büy gözlerinde küçük bir balık olacak kadar çok sevdim."

Elif karnındaki ağrıyla odadan ayrılırken, yanağına bir damla s rüklenen adamın dudakları gülümsedi. Deniz gözleri mutlulukla a lanırken, kız kapıyı çekerek odadan çıktı.

İsmet iyileştikçe kızın huzuru da yerine geliyordu ama ya mane huzuru...

Elif son günlerde biraz içine kapanmış, biraz da uykusuz du yordu. Kaşları hep çatık, elleri bocalarcasına önünde bağlı, gözl düşünceli, duruşu huzursuzdu.

Bugün hava düne nazaran daha güzeldi. Eski ve artık kullanılm yan çiftliğin bahçesinde dalgınca yürürken, birkaç hafta içinde ola ları düşünüyordu. O geldiğinden beri çiftlik değil ev gibiydi zat burası... Güneş ışınları sırtını ısıtıyordu ve havada güllerin mis g kokusu vardı. Altın gibi parlayan ışıkta sayısız yeşilin renk cümbü görülmeye değerdi. Yaz mevsiminde bahçe adeta cennet olurdu, kış ise tablo gibi güzel. Ama en çok ilkbaharı severdi Elif. Mor mene şeler, sarı çiğdemler ve her bir köşede çardaklara dolanarak büyüy de boyları duvarları aşan sarmaşık güllerini izlemek onu mutlu eder Bir esinti gülleri salladı, dökülen son yapraklar havada süzüldü

tonda.

"Beni ömürlük seveceğinden emin misin?" diye sordu kız arkası- inatla bakmadan usulca yürümeye devam ederken.

"Aşk abdest gibidir sevgilim, şüphe aşkı bozar. Biz ömürlük sev- yoruz ömrün yanında..." dedi kızın duruşu yavaşlarken. "Ahretlik seviyoruz unutma."

Adamın yakınlaşan sesi yüreğine süzülürken içini okşadı ve garip şekilde gülümsetti kalbinden gelen hislerini.

Bir an soluksuz kalan kız arkasına döndüğünde, karşısında İs- t'in keyifli yüzünü buldu. Güneş arkasındaydı, bu yüzden de yüz tlarının ne ifade ettiğini tam olarak seçemiyordu. Yüzüne nur doğ- uş gibiydi. Gözlerini kısarak baktı tepesinde duran adama; duruşu- , vücut biçimini ve ona doğru bakarken ki kendinden emin hallerini k iyi tanıyordu. İsmet onun dikkatinin dağınık olduğunu anlayınca adım daha attı. Sonunda arada bir adım kalmıştı ki karşılıklı dur- lar. İçinden yükselen heyecan dalgasıyla adama gülümsedi.

"Uyuduğunu sanıyordum."

"Sen benden uzakken nefes alıyor olmam mucize... ne uyuması!" di adam dürüstçe.

Yüzü eğildi edepli Elif'in, güzel bir mahcuplukla yanakları kızar- , adamın yanında kasılan eli kaşındı, parmaklarını güzel yüz hatla- nda gezdirme ıstırabıyla kıpırdandı.

"Gözlerini benden çekmeni sevmiyorum. Utanmanı sevsem bile özlerini saklamanı sevmiyorum."

Kız sanki onun eli çenesine dokunmuş gibi usulca bakışlarını aldırdı. Adam başını geriye atarak baktı toprak kokulu yârine. Gün ığında bal rengi gözleri daha açık görünüyordu kızın, sıcak çikolata engindeki irisler kömür karası gözbebeklerini çevreliyordu. Kirpik-

Bir şeylerin rayından çıktığını anlayan Elif nefes nefese, "Sen g
ben. ." diye bocaladı.

"Elif." İsmi dudaklarından bir fısıltı gibi dökülüverdi adamın
Göğsünün sıkıştığını ve onun yakınındayken çoğu kez olduğu gibi bo
ğazının daraldığını hissetti kız. Ona bu bahçe ya da eve olduğu kada
aşına olmasına rağmen, bu günlerde onunla ne zaman yakınlaşsala
sanki onu daha önce hiç görmemiş gibi gergin hissediyor ve heyecan
dan yerinde duramıyordu.

Adam elini kaldırıp avuç içiyle kızarmış yanağına dokundu. Kı
rkıldı. Bacakları titredi ama kıpırdayamadı. Basireti bağlanmış gi
biydi. Elif önünde bağladığı elinin parmaklarına tırmaklarını geçirip
kanatasıyla çekiştirdi. Eli sert ve güneşin ışığından bile daha sıcakt
adamın, onu uyuşturuyordu. İlk defa böylesine özgürce dokunması
na izin veriyordu, geriye de çekilemiyordu. İsmet parlayan gözlerle
kızın mayışmış yüzüne bakarken, heyecanla çarpan kalbine inat baş
parmağıyla usulca tenini hissetti. Yutkunan kızın yanağını okşayarak
dudaklarının çizgisine dayandı parmak uçları ve durdu. Tüy gibi hafi
dokunuşunun altındaki dudakları sanki hayat bulur gibi oldu kızın. Bu
ir davet miydi?

Kızın kirpikleri daha hızlı kırpışmaya başladı. Sıcak bir hava dal-
gasının vücudunu ele geçirerek derinliklerine kadar ulaştığını hissetti
Karnında hissettiği titreşimin yarattığı şaşkınlıkla, keskin bir nefes
ldı.

Adamın başını yüzüne doğru eğmesini heyecanlı bir bekleyişle
zledikten sonra, tatlı bir teslimiyetle gözlerini kapattı. Yanağını kav-
ayan iri el birdenbire nasıl da yakmaya başlamıştı tenini. Adamın
olukları tenine vurdu, dudaklarının nihayet birleşmesine az kala "Al-
ahu Ekber Allahu Ekber..."

Yeri ve göğü inleten bu sesle, vicdanı olan gözleri gerçek hayata
öndürdü onu. Elif gözlerini dehşetle açarak günahın tatlı uykusun-

, ona dokunmasının korkusu yüzünden bir adım geriye sıçradı ve
eyen bedeniyle arkasına bile bakmadan koşarak oradan uzaklaştı.

Bir anda bu kadar yakınlaşmanın hayalini kuramazken gerçekleş-
sine vesile olan İsmet şaşkınca kalakalırken, kızın arkasından ba-
kaldı. Elif gözyaşları içerisinde lavaboya kapanarak güçlükle zapt
ığı elleriyle musluğu açıp, sanki yüzüne gübre fırlatılmış gibi yanan
züne artarda su çarpmaya başladı. Sanki ruhu kirlenmiş gibi buz
serken tek bir dokunuşla, gözlerinden akan yaşlar musluktan akan
ya karıştı. Yıkasa çıkar mıydı günahın izleri teninden, sabunlasa
utur muydu meylettiği hatayı?

Hıçkırıklar içinde abdestini alıp, soğuyan bedeniyle seccadesini
rdi, ama niyet etmek için ne zaman eli kalksa iman dolu göğsü-
, gözyaşlarından ve hıçkırıklarından sebep bir türlü niyet edemedi.
inkü kulağında, vicdanında, imanında sürekli aynı şeyler çınlıyor-
.

**"*Doğrusu, biz, yüzünün semaya yöneldiğini, orada şekilden
kle geçerek, aranıp durduğunu görüyorduk. Artık seni hoşnud
acağın bir kıbleye çevireceğiz. Haydi bakalım, yüzünü Mescid-i
aram'a doğru çevir. Siz de ey müminler, nerede olursanız olun,
üzünüzü o tarafa doğru çevirin! Kendilerine kitap verilmiş olan-
r da kesinlikle bilirler ki, Rabblerinden gelen o emir haktır. Ve
llah, onların yaptıklarından ve yapmakta olduklarından gafil
eğildir. (BAKARA /144)**

***Zinaya da yaklaşmayın, çünkü o pek çirkindir ve kötü bir
oldur. (İSRA/32)**

***Zina eden kadın ve zina eden erkekten her birine yüz sopa
urun; Allah'a ve ahiret gününe inanıyorsanız, Allah dini(ni tat-
ik) hususunda sizi sakın acıma duygusu kaplamasın! Müminler-
en bir grup da onlara uygulanan cezaya şahit olsun.**

Son ayet zihninde çınladığında, artık secdesinde ağlamaktan b
tap düşen Elif "Rabbim, peygamber eşlerine bile böyle dediysen, be
nasıl dönerim bu yüzle senin kıblene? Günahımın yükü omuzlarımd
dururken, nasıl dururum secdenin başına? Ben senden uzaklaştıkta
sonra, nasıl yüzüm döner senin cemaline dönmüş kıblene? Rabbim
ben nasıl anarım senin adını, günahımı bilip nasıl yok sayarım hesabı
zamanını?"

Saatlerdir Elif'ten haber yoktu. İsmet camın önünde huzursuzca
durmuş, ondan bir ses bekliyordu. Öğlen bahçede olanlardan sonra
akşam yemeğine gelmemişti, yatsı ezanı okunmuştu ama Elif ne oda
sından çıkmış, ne de tek bir ses etmemişti. Artık sabrı taşan İsmet
derin derin soluyor, direncinin kırılmaması için kendiyle savaşıyordu
ama olmadı.

"Oğlum Elif'e sesleniyorum ama kapısını açmıyor. Kilitledi mi
acaba?" dedi Halide Hanım endişe içinde sonunda.

Bu İsmet için bardağı taşıran son damla oldu. Hızla Elif'in odası-
nın kapısına gelip, yumruk yaptığı eliyle kapıya kabaca vurarak "Elif
aç kapıyı." diye hırladı. Elif kapıyı açmayınca dişlerini sıkarak "Sana
kapıyı aç dedim." diye bağırdı.

Elif yine kapıyı açmayınca önce kapıyı kilitlediğini düşünerek ka-
pıya yüklenip kırmayı düşündü, sonra kapının kolunu çevirince kapı
çıt sesiyle açıldı. İsmet derin bir korkuyla kapıyı ittirdi. Soluğunu tut-
muş, kızın başına kötü bir şey gelmemesi için duâ eder olmuştu. Oda
karanlıktı, bakışları odanın etrafında dolaştı ama oda boş gibi duru-
yordu. "Abla bu..." dediğinde bir hıçkırık sesi duydu. Sonra bir tane
daha... İsmet hızla odaya girdi, bakışlarını sesin geldiği yere çevirdi-
ğinde, Elif'in bir çocuk savunmasızlığında büzülerek perdenin yanın-
daki duvar dibine sindiğini gördü. O anda Halide Hanım ışığı yakınca,
İsmet soluğunu öyle sesli bıraktı ki, bir an bacaklarının titremesinden

parlandı. İsmet hemen önüne diz çökerek "Elif." dedi titrek sesiyle, z daha şiddetli sıçrayarak ona tepki sağladı.

Halide Hanım kapının girişinde merakla dikiliyordu. Korkudan üzü beyazlamış, ne yapabileceğini bilmiyordu çünkü kızı ilk defa bu ılde ve bitkin görüyordu.

"Abla su getir." dedi İsmet tok sesiyle biraz sertçe, yaşlı kadın nce bocalasa bile derhal odadan çıktı. İsmet askıda olmayan elini zattı Elif'e, "Güzelim ne o..."

"Dokunma..." dedi Elif hıçkırıkları içinde kısık sesiyle haykıra-ak, belli ki ağlamaktan sesi de kısılmış, kartlaşmıştı. Sanki o ses on-an değil yabancı bir kadından çıkmıştı. O uzanınca daha fazla sesli kumaya başladı duâyı, gözyaşları daha hızlı aktı yanaklarına.

İsmet elini indirdi hemen, dişlerini sıkarak, "Ne oldu?" diye sordu fkeyle. "Bak bahçede olanlar yüzündense senin suçun değil ben..." lini sitemle saçlarına gömdü. "Hem bir şey olmadı zaten!"

Oturduğu yerde sallanarak sokranan Elif, "Ben ne yapıyorum? Bu adar iradesiz değildim. Seninle yalnız kalmamam lazımdı, şeytana ırsat verdim. Ben nasıl bakacağım Rabbimin yüzüne, bile bile günah şlerken nasıl alacağım adını dilime..." dediğine İsmet ne diyeceğini ilemeden öylece donup kaldı.

"Biz bir şey yapmadık sadece..."

"Ben iki gündür namaz kılamıyorum. Sen bana bakınca günaha alacağımı biliyor ama geri durmuyorum. Yanına gelmemem lazım anından ayrılamıyorum. Ben ne kadar yasak varsa çiğnedim, ima-ım beni terk ediyor tutamıyorum. Ne zaman secdeye gitsem yüzümü kaldıramıyorum... Utanıyorum Rabbimden, ben günaha boyandıkça onun huzuruna çıkamaz oldum, dayanamıyorum."

Her sözde biraz daha kısılan sesiyle, Elif'in hıçkırıkları adamın üreğini dağlıyordu. Ne ondan uzak durabiliyordu, ne de artık onun

ve kızı peşinden sürükleyerek odasından çıkardı.

Kapının girişinde elinde bardakla donakalan ve hâlâ nefes nefe olan kadına sert bir bakış atan adam, "Abla hazırlan." diye buyurd Kadın şaşkınca İsmet'in eline baktı. Elif bileğini elinden kurtarm a çalışırken, güçsüz sesiyle hıçkırıkları arasından, "Bırak. Dokunm günah bırak..." diye yalvarıyordu. Ona aldırmadı adam. Aşağıya ı diğinde İsmet kızın feracesine uzandı, Halide Hanım panikle, "Oğlu ne oldu?" diye sorsa da aldırmadı.

"Abla hadi." dedi ve kızın feracesini elinde sallayarak kapıya yü üdü. Halide Hanım peşlerinden çıkıp kapıyı kilitleyerek onların a dından araca yaklaştı. İsmet ağlayan Elif'i ön koltuğa oturttu, kend de yerine geçerken, iyice şaşkınlaşan Halide Hanım beyaz suratıyl araca binmiş kapıyı kapatıyordu.

İsmet arabayı sert bir patinajla yerinden kaldırırken, Elif oturduğ koltukta titreyerek ağlamaya devam ediyordu. Gözlerini yoldan ayır mayan adamın sert yüzüne bakan yaşlı kadın, konuşacağı ne vars raç kullanıyor diye sustu. Bakışlarını merak içinde kızı gibi sevdiğ genç kıza çevirdiğinde, araç sert bir frenle bir evin girişinde durdu.

"İn." diye kabaca buyurdu kapısını açan İsmet. Halide Hanım ara adan inerken, Elif hâlâ ağladığı için inatla araçtan inmiyordu. İsme ızın kapısını açarak kucağındaki eline uzandı ve biraz kabaca çekiş rerek aşağı indirdi onu.

Kolundaki askılığı çıkarıp kızın kalktığı koltuğa attı.

"İsmet Bey..." diyen Halide Hanım'a bakmayan İsmet, kızın bü ülmüş başına bakarak yaşlardan ıslanmış yüzünü avucuna aldı. Tit eyen kıza verdiği sözü tutamadığı için hüzünle, "Özür dilerim." ded ert duruşuna uymayan kadifemsi pişman sesiyle. "Ben seni hiç hak tmiyorum, üzüyorum hep."

Elif daha şiddetli hıçkırdı. Yüzünü ellerinden kurtarmak için bi amle yapmadan, öylece canı çekilmiş gibi durdu ve sessizce ağladı

Elif bakışlarını yana çevirdi. İsmet heyecanla, "Dedemin arkadaşı
an Hoca'nın evi hatırladın mı?" diye sordu üç katlı ahşap eve ba-
ak. Başını sallayan itaatkâr Elif bakışlarını ona çevirdiğinde, du-
ları titreyerek büküldü ve garip bir hıçkırıkla ağlamaya devam etti.

"Öyle zamanlar olur ki, nereye gittiğin kıymetini yitirir, çünkü
emli olan, oraya kiminle gittiğindir. Seninle anladım ki, asıl mesele
mağa yüzük takmak değil, göze perde, nefse kelepçe takmakmış
ı benim dışarıya kapanan perdem, nefsime vurduğum zincirim
nete giriş anahtarım olur musun?"

Dudağını ısıran Elif yanaklarına yaşlar sıralanırken çocuk gibi he-
canla başını salladı.

"Bu kabul ettiğin anlamına mı geliyor prenses?"

Gözyaşları gözünde pırlanta gibi parlayan kız yine hıçkırarak
şını salladı. İsmet kalbi yerinden sökülürcesine atarken heyecanla
ülümsedi. Bu sefer kızın eline uzanırken kendinden emindi. Elif uta-
rak serbest bırakırken, onun çekiştirmelerine de izin verdi.

"Allah'ım sen akıl fikir ver bu delilere..." diyen kadın, peşlerin
n ağlamakla gülme arasında giderken aslında mutluydu. Elif iş
şkın olduğu kadar garipti, ne yaptığını idrak edene kadar ise, İsme
ktan İhsan Hoca'nın kapısına gelmiş ve zile basmıştı.

"Ya Rabbi, işinde sebat eden, nimetine şükreden,
ibadetini güzel yapan ve doğru konuşanlardan eyle!"

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Sevmeye layık olmayanı hatırlayarak değerli etme!
Dönmek mi istiyor, bir şans daha verme.
Unutma; sevgi yürekli olana yakışır. (Ş.T)

Yollar su olup akıp giderken aracın içinde onların mutluluğu-a inat çalan şarkı Sezen Aksu'dan "Şimdi bana kaybolan yıllarımı erseler... Şimdi bana seninle bir ömür vaat etseler..." diyordu.

Kızın camdan dışarı çevirdiği yüzünde şapşal bir sırıtış, dudakla-ını dişlemekten hem kan oturmuş, hem diş lekeleri damga vurmuştu. Kucağında bağladığı ellerini ne çekiştireceğini ne bağlayacağını bi-iyordu. İsmet gözlerinin kıyısından arada bir kıza bakıyordu. Şaka gibiydi. Evlenmişti! Elif kendi istediğiyle, zorlamadan, isteyerek *evet* demişti. Hoca'nın karşısındaki o şaşkın, utangaç halleri geldi aklına. Onun da dudaklarına şapşal bir sırıtış yapıştı. Dini olarak evlenmişler-di, en kısa zamanda resmi olarak da evlenmeliydiler.

Şarkı biterken Halide Hanım'ın sesi duyuldu aracın içinde. Ama

İsmet aracı evin girişine çektiğinde, araç durmasına rağmen iki sinden de ne ses çıkıyor ne de inmek için hamle geliyordu. En sonun da bu gerginliği yırtmak isteyen İsmet "Ben kapıyı açayım sen ablan uyandır" dedi ve arabadan indi.

Derin bir nefesle kapıya yönelen adama bakan Elif, araçtan ine ama nasıl bu ruh halindeyse artık sanki yere basmıyor, bacakları ilk defa yürüreesine güçsüz duruyordu. Halide Hanım'ı uyandırmak sı kıntı olmadı, zaten hâlâ kendine tam anlamıyla gelemeyen kadın fazla zorluk çıkarmadan odasının yolunu tuttu. Başı dönmeye başladığı için sadece kısa bir konuşma yapabilmişti Elif'le, o da ne yaparsa yapsın düşünmeden bir yola çıkmaması içindi.

Elif ablasını yatırıp salona geldiğinde, İsmet elinde neskafe kupa sıyla camdan dışarıyı seyrediyordu. Kapının girişinde durup, bahçe ışığının üzerine vurduğu adama baktı. Kocasına!

"Ka... karanlıkta neden duruyorsun?" dedi yerinden kıpırdamaya rak. Kaçmaya cesareti yoktu. İsmet arkasını döndü, girişten üzerine düşen ışığın içinde ilahi bir figür gibi duran kıza baktı. Yüzü her ne kadar düşünceli olsa bile, gözleri gün görmemiş keyifleri yaşıyordu. Kaşlarını kaldırarak yüzünü yere eğen kızın konuşmasını bekledi.

Elif ne diyeceğini, nasıl davranması gerektiğini bilmiyordu. Artık onun Allah katında kocasıydı ama resmi olarak hâlâ Müstakbel Kocası'ydı.

"Bu..."

İsmet usul usul ona doğru yürümeye başlayınca, kız yutkunarak ustu. Kalbi sırtını dövüyor, heyecandan bedeni ısınıyordu. Bakışlarını yere çevirdi, yüzü alev topu gibiydi, üstelik öyle hızlı nefes alıordu ki, omuzları sık sık yükselip alçalıyordu. İsmet elindeki kupayı yanındaki şifonyerin üzerine koydu, bakışları başı yere eğilmiş kızın epesine kenetlendi.

"Gergin misin?"

na ürkek tepkiler veriyordu. Sanki bir şeyler karnının içini parça-
yormuş gibiydi. Nefesini öyle şiddetli içine çekti ki, havasız kalar
eyni patlayacak gibi oldu. İsmet elinin altında kuş gibi titreyen bede
sabitlemek istercesine baskısını arttırdı. Omuzlarına sıkıca tutunup
endine doğru yasladı. "Ah be Elif duruşlu Çiçeğim!" dedi. Sadece
kadar... Çünkü ikisi de şu anda yüreklerini rahatlatacak ya da iy
ssettirecek hiçbir sözcük olmadığını biliyorlardı.

"Pişman mısın?" diye sordu adam. Kız panikle bir kez daha başın
lladı *hayır* derecesine. Sanki öyle yapınca tüm olanlar sona erecek
iş, masum bir şekilde yaşanan ilişkileri son birkaç haftadır hayat
rında bir sorun oluşturmamış, birkaç saat öncesindeki gibi küçük
üvenli, mutlu dünyasına geri dönebilecekmiş gibi hissediyordu...

"Sana özgürce dokunmayı o kadar uzun zaman bekledim ki, sank
mrüm bunu beklemekle nihayet bulacak gibi geldi."

Elif daha şiddetli titredi. İçinde bir şeylerin ısrarla havalandığın
e birdenbire ne kadar az emin ve gergin, hatta sersemlemiş olduğunu
issetti. Günahı sevabı bilmeyenler bu güzel özgürlüğün lezzetini n
azık ki hiçbir zaman anlamayacaklardı. İlk dokunuşun yüreğe verdi
i huzur yalnız helal sevdaların hakkıydı. Geçen yıllar içinde defalar
a sohbet etmişlerdi, nişanlılık döneminde hem kavga etmiş, hem d
azen haddinden fazla yakınlaşmışlardı ama nedense şu anda her şe
ambaşka hatta yepyeni gibiydi. Sanki... yıllar önce hissettiği gibi his
ediyordu. Masum. Her şey doğal... Suçluluk hissi basmıyordu göğ
üne, aklında günah sesleri çınlamıyordu, vicdanı pençelerini kalbin
eçirip canını yakmıyordu.

Onu kavrayan ellerinin gücünü, sıcaklığını, parfümüyle kendi te
ine has o belli belirsiz adı konulamayan kokusunun elbette ki fa
ındaydı. Öğlene doğru bahçede olanlar aklına geldi. İstediğini eld
tmek için ellerinin arasına aldığı çenesini... O anda başını kaldırı
üzüne baktı, yıllar boyu hissettiği şeyin bir genç kızlık sevdasında
ok daha fazlası olduğunu fark etti. Deniz gözlerinin derinliklerin

saçları ve de çıkık elmacık kemikleriyle onu her zaman bir artiste be
zetirdi Elif. Ya da en azından dümdüz kaşlarını çattığında veya bu
gibi bakışlarını birine yönelttiğinde, öyle görünüyordu. O anlarda sc
derece tehlikeli bir havası oluyordu.

Ama gülümsediği zaman da olay tamamen değişiyordu. Yüz
aydınlanıp bakışları derinleşirken dudakları son derece davetkâr b
şekilde kıvrılıyordu. Öyle bir anda ona gülümseyerek karşılık verme
mek imkânsızdı ve gerçekten o gülüşü yeniden görebilmek için, elin
den ne gelirse yapmaya razı oluyordu.

Düşüncelerinin aldığı yönle birlikte yüzü iyiden iyiye kızarınca
çabucak başını çevirdi. Utancını ve de buna sebep olan düşünceleri
sezmediğini umdu. Tedirgin ve heyecanlı olması tabi ki son derec
saçmaydı.

Onun yakışıklılığı veya gülümsemesi hakkındaki çocukça dü
şüncelerinin su yüzüne çıkması da gülünç olmaktan öte bir durumdu
Adama karşı hissettiği o çocukça aşk yıllar önce, uykusuz ve acı dol
gecelerin koynunda yanarak ve gözyaşı selinde boğularak... öldüğü
nü sanarak senelerini geçirmişti.

Genç kız aralarındaki sessizliğe son verecek bir sohbet konusu
bulmaya çalıştı. Ama adam eğilerek kızın tüm düşünceleri gibi denge
sini de bozdu. Elif titrek nefeslerinin arasında şaşkınca kırpışan kirpi
lerini eğdi, İsmet dudaklarını sevdiği kadının alnına dokundurdu. İlk
ve helal temas buydu. Derin bir nefes alarak "Ve anlarsın ki, Allah'tan
başka sığınacak kimse bulamazsın. Önceden sevdiğimdin, şimdi va
tanım oldun..."

Ve İsmet –yaralı koluna rağmen– kollarını kızın omuzlarından aşı-
rarak bedeninin etrafına doladı. Kollarının arasında ürkek bir güvercin
gibi titreyen kızın narin, naif bedenini ilk defa kollarına alırken en az
onun kadar heyecanlıydı ve soluk alamıyordu. Elif titriyordu, kızın
hızla çarpan kalp atışları kendi bedeninde yankılandıkça adamın kalbi
duruyordu. Daha sımsıkı sarılmamıştı oysa ürkütmemek adına sadece

ni... Sen gözlerimdeki perdeyi öyle bir çektin ki, şimdi karanlıktan dınlanan gözlerim kamaşıyor senin gibi..." Yutkundu. "Çok ön-den okuduğum bir söz vardı: Gördüğünü herkes sever, sen onda msenin görmediğini bulacaksın. Eğer gerçek aşkı istiyorsan: ten'e ğil, kalbe dokunacaksın." (B.M.)

Adam gözlerini kapattı. Dünyanın en güzel ritmi onun kendi için an kalbi miydi? İsmet işte şimdi tamamlanmıştı. Elif gözleri dolu olu halde duraklarken, kulakları uğuldayarak söylediğini dinlerken ssizdi. İsmet birden kollarını geri çekti. Kız ayakta duramayacak bi bir an sendelese de kendini çabuk toparladı. İsmet onun narin çe-sini kaldırıp, alnını alnına yasladı. Gözlerini kapatarak, "İyi geceler arıcığım... Ömrüm ömrüne hibe olsun." diye fısıldadı.

Ve Elif gözlerini açtığında adam yanına aldığı sıcaklığıyla, koku-uyla, odadan ayrılmıştı.

Elif salonun girişinde kalakaldı kısa bir an. Yüzünde şaşkın bir ülüş, gözlerinde mutlu bir parıltı vardı. İsmet ondan zorlanacağı ta-plerde bulunmamıştı. Onu zor duruma düşürecek, hem aklını, hem albini bulandıracak işlere bulaştırmamış, saygı duymuştu.

Bazen ilk görüşte bilirsin işte, o insan senin kaderindir. Onlar a anlamıştı, kaderleri birdi, Elif ilk karşılaştıkları gün anlaya-amıştı ama şimdi anlıyordu. Kaderden kaçılamazdı.

Rıza'yı hiç yok yerden kovalayarak uzaklaştıran çocuk "Se-in adın ne gerçekten?" dedi kıskançça.

"Çiçek..." dedi mahcup kız utançla.

"Yalan söyleme. Sana herkesin Elif dediğini duydum..." dedi ocuk huysuzca.

"Sen bana Çiçek diyeceksin..." diye diretti uzun zamandır yo-unu beklediği çocuğa kız masumca.

"Elif demek istiyorum," dedi ona tepeden bakan çocuk kibir-

değilsin. Kaderim olamazsın, unut bunu. Sen bizim evimizdek beslemesin... Annem öyle söyledi, benim için özel bir arkadaş ola mazmışsın."

Elif o günleri anımsarken, ikisinin de birbirinin imtihanı olduğun bilememişti.

Huzursuz bir uykunun ardından, sabah namazından sonra uyuya madı. Camları açtı, evi dolaştı, kahvaltıyı bile hazırladı, yarım kala işlerini tamamladı ama zaman bir türlü geçmedi, ya da kız o kada erken kalkmıştı ki, zamana ayak uyduramadı. Evli bir kadındı ama kendini farklı hissetmiyordu, sadece biraz tedirgindi. Evde dolaştıkç ablasına baktı ve İsmet'e huzursuzluk verecek, odasına geldi, radyo daki o en sevdiği kanalı açtı. Usul ve yürekten gelen türkülerin ses kuş cıvıltılarına karıştı.

"Bunlardan hangi rengi seversin bilemedim..." diye odaya dala adam, "Pardon..." dedi kapının girişinde durarak. Elinde donup kala iki şal vardı.

Elif elindeki tülbentle donakaldı bir an. Kıpırdayamadı. Usulca arkasını döndü. İsmet kapının girişinde durmuş mahcupça gözlerin ondan kaçırarak bocalıyordu.

"Ben kapıyı açık görünce müsait olduğunu sanmıştım... Yani şey..." dedi bakışlarını bir an kıza çevirip, işaret parmağıyla kendi başını göstererek "Saçın açık..." dedi sonunda boğazını temizleyerek. "Unuttun sanırım..."

Kız bakışlarını yere eğdi, dudağının kıyısını dişledi yine. "Unut madım." dedi kısık sesiyle. "Sen unuttun sanırım biz evlendik." diye medi.

İsmet ilk defa onun saçlarını görüyordu. Kömür gibi kapkara, upu zun, ipekten bir nehir gibi omuzlarından aşağıya salınmıştı. İki küçük çiçekli tokayla şakaklarında tutturulmuştu. Şu hali öyle seyirlikti ki, aşkınca kızı izlediğini çok sonra fark etti. Kendini silkeledi ayılmak için. Sanki karşısında başka bir kız var gibiydi. İzlerken anladı. Çiçek

ğil mi?"

Çocukluğunda Elif birkaç defa onu uzaklaştıramayınca tekmeleşti, bunu anımsamak gülümsetti Elif'i, başını salladı hayır manasında.

"Peki, küser misin?"

Kız yine başını salladı.

"Sen böyle uysal olunca benim aklıma kötü kötü şeyler geliyor... esin o hırsız beni öldürdü."

"Allah korusun..."

"Öyle öyle, baksana sen karşımda bir huri gibi duruyorsun. Hem e saçların..."

Kız derhal arkasını döndü. "Çok dengesizsin!" diye azarladı küs üs.

"Sol tarafıma çok yükleniyorsun Elif, ondandır." dedi adam murca.

İsmet titredi garip bir tutumla. Oysa Elif fark edememişti daha ma İsmet bugün kolundaki askıyı çıkarmıştı tamamen, canı artık esisi kadar acımıyordu. Kaşlarını kaldıran Elif masumca, "Üşüyor mun?" diye sordu. Aklına açık olan cam gelmişti. Hay aksi, daha tam yileşmemişti doğru ya.

"Yanında içini ısıtacak biri varsa, üşümek güzel." dedi adam sonunda gülerek. Kız bakışlarını yere eğdi, yanaklarındaki kızıl ateşi damın kalbine basarak içini yaktı.

"Hâlâ söylemedin." dedi adam soluk soluğa fısıldayarak. "Hangi engi sevdin?"

Kız yarı çekinik yarı heyecanlı, "Benim sevdiğim renk, senin gözlerinde kaldı." dedi titrek sesiyle.

"O zaman anlaşamayız." dedi adam huysuzca. Kız kaşlarını kaldırdı merakla ama bakamadı yüzüne, çenesine uzanan eller kaldırdı o

uzca. "Kokunu içine çekeni öldürecek gibiyim. Sen hiç kimsenin o
nayacak kadar çok şeyimsin benim... Her şeyimsin. Elif sana o kada
zun cümleler kurdum anlamını yıllarca çözemedin. Sadece sustu
e bir nokta koydum, tüm duygularımı okudun. Sen nasıl bir delisin?

"Delinin delisiyim..."

Gülümsediler. İsmet içini çekti, Elif soluksuz kaldı. Tel tel ay
lmış saçlar titreyen parmaklarının arasından süzülürken, yüzündek
büyülenmiş ifade kızın yüzünün biraz daha yere eğilmesine sebe
luyordu. Sanki çok uzun bir yolu koşarak gelmiş gibi gırtlağını ya
an soluklarını kesik kesik veren adam, dünyanın üçüncü harikasın
okunuyormuş gibi heyecandan titriyordu. Elif'in güzelliği Allah'ı
ir mucizesi gibi parlıyordu adamın gözlerinde.

"Onca zaman saçının bir telini görmek için savaş verdim, şimd
üm hazinem ellerimde ama o bir tele dokunmak için ip üzerinde yü
üyen cambaz gibi cesaret dilenmekteyim."

ON ALTINCI BÖLÜM

Yaşarken anlayamadıkları değerleri,
öldükten sonra anlamanın kimseye faydası yok.
Sevdiğinizi dirileştirmenin yolu,
hayatın tazeliğinde itiraf ve ifade etmektir. (Ş.T)

Hayat mutluyken daha mı hızlı geçiyordu? Artık evli bir kadın olarak eve dönmesinin ardından bir ay geçmişti. İsmet hayalinden daha fazlasını veriyordu ona. Nazikti, müşfikti, biraz haylaz, biraz da yaramazdı. Çisem Hanım eve döndüklerinde onları el ele görünce kalp krizi geçirecek gibi elini kalbine atmış, Elif'in utançla çekiştirdiği eline şaşkın şaşkın bakmıştı. İsmet ne demişti ona: "Elif'in elini tuttuğum gün ya ölmüşümdür, ya da evlenmişimdir anne!"

"Evlendiniz mi siz?" sözleri hâlâ kulağında çığlık gibi yankılanıyordu. Kadın bayılmayla, kriz geçirme arasında kalmıştı. Nida sevinçle boynuna atlarken, babası Çisem Hanım'ın bayılmak üzere olan hâlini ilgileniyordu. Şimdi ise... Kızı daldığı uykusundan uyandıran ses irkilmesine sebep oldu.

kı ayakuçlarında yükselip yanağından doyasıya öpmeyi ama bir
cesaret edemedi. Sonra onun ılık nefesine karışmış sesi kulağına
du, sözleri yüreğine.

"Korkak sevgilim."

İsmet dudaklarını karısının yanağına dokundurdu, amacı hem
geri çekilmekti ama kokusu, teninin büyüsü öyle bastırdı ki yüreğin
sesini, sarhoşun şaraba yapışması gibi ona sokulmak istedi ve der
kendini toparlayıp doğruldu. Her geçen gün biraz daha zorlanır
muştu ona karşı tepkisiz bir adamı oynamaktan ama olmuyordu
bazı yasakların delinmesi onun erkek yanının uyanmasını sağlıyor

"Yarın beni işe bu şekilde yolla." diye emretti, inadına kızın eta
damarına basarak.

"Çok beklersin. O zaman yarın odadan çıkmayacağım." diye m
andı kız yine eskisi gibi.

"Âlâ!" dedi babası gibi sesini yaya yaya. "Ben de odaya gelir
naktan değil dudaktan talep ederim öpücüğümü."

Kız titredi. İsmet hiç kıpırdamadan "Hadi..." diye buyurdu.

Elif başını kaldırdı. Bir şey anlamadığından şaşkınca baktı yüz
e. "İşe geç kalmamı istemezsin değil mi?"

Elif hemen çocukça bir saflıkla başını salladı. Bakışlarını hızla e
afta dolaştırdı, "Eğil." dedi fısıltıdan farksız sesiyle ve ayakuçlarınd
ükselerek adamın yanağına hızlı bir öpücük koyup, İsmet daha
okunuşunu hissedemeden de arkasını dönüp merdivenlere doğru
hızlı yürüdü.

"Hile yaptın." dedi ismet kızgınca.

"Hayırlı işler İsmet Bey, Rabbim yolunuzu eve düşürsün." diye
ızın yüzünde kızıl bir gülücük, gözlerinde muazzam bir keyif var

"Âmin!" diyen adamın biraz kızgın, biraz keyifli sesini duya
unda çoktan Nida'nın odasının kapısına varmıştı Elif. Elini avuç

n adım atıp, üstüne gitmekten vazgeçiyordu.

Akşama doğru evde aylak aylak dolaşmaktan sıkılan Elif odasına dığında, elindeki telefonu yerine koyarken, "Evde kimse yok mu?" en adamın ifadesiz ses tonuyla ürkerek yerinde sıçradı.

"Korkma sevgilim, kocan geldi." dedi kızın dalgın haline bakan net. Sonra etrafa bakındı. "Ev ahalisi nerede? Yoklar mı?"

Elif başını salladı yine heyecanlandığı için sessiz kalarak. Adamın zleri ahenkle parladı sanki müjde almış cennet yolcusu gibi.

"Annem nerede?"

"Sı... sinemaya gitti! Nida'yla. Amcam da bir arkadaşını göre-kmış, çıktı." İsmet, Elif'in üzerine doğru adımlayarak tek tek basıp rürken, kız korkak kedi gibi kuyruğunu bacaklarının arasına kıstır-ayı reddediyordu.

"Evde yalnızız yani?" dedi adam gözleri aç kurt gibi parlayarak.

"Kızlar var..." dedi Elif kekeleyerek, ürkekçe kapıya baktı.

"Odada yalnızız." dedi adam dört duvarı kıza hapis ederken. Ara-ıkı elektrik dokunanı çarpacak cinstendi.

"A-aşağı ineliım." diye kekeledi kız canı bedenine dar geliyormuş bi. Kızarıyor, hızlı hızlı soluyor, elini ayağını nereye koyacağını lemiyordu. O kızardıkça adamın arzusu şahlanıyor, aradan yasak-r kalktığı için, nefsine uymayı göze alacak hale geliyordu. Ufak bir öpücüğün kimseye zararı olmazdı. Hem Elif artık karısıydı, ona doku-abilirdi. Ah ne vardı ki, ufak bir öpücükle yetinemeyeceğini bilecek adar kendini iyi tanıyordu, ne yazık ki Elif de onu artık iyi tanıyordu e o yüzdendi ya bu kaçışları.

"Yalnız başımıza ne yapacağız evde?" dedi adam kinayeli kına-eli. Ceketini çıkarıp yatağın üstüne attı. Sesli bir şekilde yutkunan lif'in gözleri yatağın üzerindeki cekete kayarken, "Fi... film izle-ız." dedi kekeleyerek keza adam şimdi de kravatını çözüyordu. Kalbi yle hızlı atıyordu ki, birazdan yerinden çıkıp özgürlüğünü ilan etme-

na, samimiyetine, yakışıklılığına...

Elini hızla atan kalbinin üzerine koydu. Yutkunsa yutkunamıy soluklansa boğazındaki yumru aşağıya inmiyor, bedeni git gide gi suzleşiyordu. Ve kalın kollar beline dolandığı an kısık bir çığlık ağz sıçradı olduğu yerde. İsmet onu usulca kendine çekerken, sıcak k kızın sırtına yaslandı ve soluğunu kesti. Kollarının arasında titrey ürkek bedeninin keyfini çıkaran adam, çenesini başının tepesine y ladı. Yine kollarının arasında kaskatı kesilmişti ürkek ceylanı yı soluksuz kalmış patlayacak balon misali kasılıyordu.

"Gergin misin?"

Kız konuşacak kadar güçlü hissetmiyordu kendini. Karnında ağrı vardı, başı da dönüyordu hafiften. Gerginlik bu muydu, sanı yordu bunun adı daha başka bir şey olmalıydı. Ona ne zaman dokı sa. Elif hep böyle dengesiz tepkiler veriyordu. Sırtında hissettiğ den sertti, sıcaktı, davetkârdı. Ama sırtını ona tamamen yaslam cesaretsizdi, utangaçtı. İsmet bunu anlamış gibi daha sıkı sarıldı kı bedenine, aradaki tüm sırları kaldırdı. Şimdi tüm girintileri çıkın tamamlanmış, tüm varlığı kadının yumuşak teniyle tanışmıştı. Ve durum dehşete düşürecek kadar kuvvetli bir hisle heyecanı da ay anda kızın içine salmıştı.

"Tüm gün seninle olacak kısacık bir anın hayalini kurdum." de başına öpücük kondurarak.

"Tüm gün, akşam geldiğinde senden nasıl kaçacağımı düşün durdum." diye homurdanan kız, bunu dışarıdan söylediğini adam bedeninin gülerek sarsılmasından ve enfes kahkahasının kulakla rını tatmasından anladı. İsmet onu kollarında bir anda çevirerek, ak dının yasladı. Sıcak yüzünü ellerinin arasına alarak soluklarını iç

"Benden kaçmak mı? Bunu mu istiyorsun?"

"Hayır."

"O zaman neden düşünüyorsun?"

Nasıl derdi *'seviyorum'* diye. Diyemedi yine, titredi. Derse adam
nu fırsat bilir, fırsat bulduğu yerde neler ederdi!

Gözleri gözleriyle buluşmayı dileyen İsmet alnından öptü ama
daklarını çekmedi, uzun uzun kokusunu içine doldurdu. "Sana sa-
nayı seviyorum Edep Çiçeğim, sabahları beni işe uğurlamanı sevi-
rum. Akşamları sana kavuşmayı da seviyorum. Kollarımda olmanı,
binin atışını dinlemeyi, soluklarını içime çekmeyi de seviyorum.
r şeyini seviyorum."

Utanan kız kollarında yağ gibi eriyerek titrek titrek nefes alırken,
o... çok hızlı gidiyorsun." diye şikayet etti. Denizleri içmişçesine
ğazını kurutmuştu.

"Düğüne bir hafta kaldı... Ve sen benim karımsın." dedi adam
nını alnında oynatarak ve soluksuz şekilde iç gerdi. "Hâlâ dudak-
nın tadını bilmiyorum. İzin ver, seveyim." dediğinde kız birden
llarından kaçarak soluk soluğa. "Fi... Film izleyecektik hani?" diye
fı değiştirip kızaran yüzünü yıkamak için lavaboya koştu. Kapıyı
patmığında adam elini sıkıntıyla yüzünde dolaştırıyor, kız hızla atan
lbini yatıştırmak için eli hâlâ kapının tokmağındayken sırtını sert
emine yaslamış yüreğinin ritmini elinin altında hissediyordu.

"Bu adam... Bu adam çok tatlıydı ve her geçen gün iradesi biraz
ha kırılıyordu. Banyodan çıkarken "Hangi fil..." ve kendini kocası-
n kollarına çekilirken bulunca bir an soluğu kesildi.

"İsmet Bey lütfen..." dedi panikleyerek. Buna hazırlıksız yaka-
nmıştı. Kalbi boğazından fırlayıp gidecek gibi çırpınıyordu.

"Bey yok sevgilim." dedi adam burnunu saçlarına daldırarak.
Bana sımsıkı sarılmalısın."

"Se... Sen susmazsan..."

"Ellerimi vücudunda gezdirmek de hakkım..." dedi İsmet onu
aha sıkı kendine çekerken.

"Ge... Gezdirme!"

'Bunu nasıl engelleyeceksin? Üzerinde hakkım var"

"Yap yapmazsın "

"Mesela elimi içine daldırabilir Ya ben öpersin ya da şimdi s
bu yatağa yatırıp yüzüme bakmayacak halde o "

Ve İsmet dudaklarına değen ufacık dokunuşla, bir anda hem ses
yutup hem nefesim Elif kollarında ürkek kuşlar gibi çırpınırken, ç
ukça dudaklarımı buzup, öne uzattım, gözlerimi öyle sıkı yummuş
ki artık göz çukurumu denen bir şey kalmamış halde onu öpmüştü Ta
buna öpmek denilirse Bir iki saniye sonra geri çekildi, İsmet beden
geri çekmesine izin vermeden yakalayıp eski yakınlığımı hapsetti

Sana söylemiştim ilk sen opeceksin diye " derin derin soluyo
du ikisi de üstelik kollarında bir balık gibi kıpırdanmam ve heyecand
aşmak isteyen kız aklını başından alıyordu

"Hep Hep bile yapıyorsun " dedi ağlamaklı bir sesle Elif, bi
yordu ki eğer onu istediği şekilde susturmasaydı, deli adam dediğ
ini ceza olsun diye yapardı

İsmet başını usulca aşağıya eğdi burnumu kızarmış yanağıma sü
n ve ıslık sesinde söyledi Sen bana nasıl işkence yaptığını bir b
en

Aslı sen bana işkence yapıyorsun " Kalbim kalbimin üzerin
sadece ben dudaklarını dudaklarına uzattı, tam istediğim alacaktı k
Elif tüm bir barikat " Ve ufak bir çığlıkla arkasını dönen Nid
Ah pardon dediğinde kucağımın kollarından uyanıyarak kaç
ır bakış, adım geriye gidip arkasını döndü İsmet yatağın üzerinde
ekime uzanırken 'Ya kızım kapı vurmak diye bir şey yok edilmi
unmadın mı?' diye sokuldu Hayasızlık yüzü

Pardon abi bazen sizi unutuyorum " diye kikirdayan Nida ikil
ın utanmasının keyfini sürüyor Elif utanmından yerin dibine girerke
bir ukeyle bunu başaramıyordu Yazık istediğini yine alamamıştı, bu

lkı kız düğün için olan son hazırlıkları tartışırken, kolunu karden arkasındaki koltuğa uzatmış şekilde film izleyen İsmet, kızların betine arada karışıyor, sonra kaldığı yerden televizyon izlemeye am ediyordu. Elif kocasının yanında pek oturmuyor, hâlâ resmi ak evli olmamaları ve İsmet'in arsızlığını ele almasından korktuçın mesafesine her zamankinden daha çok dikkat ediyordu. Akları sohbetleri daha sıcak, daha keyifli ve samimi olmaya başlaı artık Nida'yla.

Zaman geçtikçe herkes tek tek kalkarak odasına giderken, İsmet esinin de odadan ayrılmasıyla yerinden kalkıp, eğilerek karısının ağından hızla öptü. Nida arsızca kıkırdarken, yanağına elini koyan f ürkülerek azarlayan bakışlarını kocasına çevirdi ama adam ona kırparak, "İyi geceler." deyip odadan ayrıldı.

Gece geç saatlere kadar oturan iki kız, sabah biraz şekerleme yaak günü geçirmiş, ikindi ezanından sonra Elif gelinlik bakmak için arı çıkmış, Nida ise bir arkadaşına söz verdiği için bu seferlik onu nız bırakmıştı. Hem almayacaktı Elif, sadece bakacaktı, içine sin bir şey henüz bulamamıştı, aslında ona kalsa gelinlik değil uzun r gece elbisesiyle bu işi tamama erdirecekti ama İsmet bunda kesin rarlıydı.

Mağazaları dolaşırken saatin nasıl geçtiğini anlayamayan Elif, telefondaki cevapsız çağrıları görünce kendine kızdı. Telefonu sessize mişti! İsmet iki kere, Nida üç kere aramıştı ve o hiçbirini duymamıştı. Derhal İsmet'i arayarak, biraz geç kalacağını söyledi ve unuttuunu dile vurarak özür diledi. İsmet neredeyse gelip almayı teklif etti ma kız o sırada bir taksiyi çevirdiği için bunu reddederek, gideceği erin adresini aldı. Normalde yarım saat süreceğini tahmin ettiği yol ığın trafiğin açıklığı yüzünden on beş dakika sonra sona ermişti. lif taksiden inip restorana bakarken, doğru gelip gelmediğini anlamak için İsmet'in ona attığı mesaja baktı. Konum doğruydu.

Kendine çeki düzen verirken, birkaç bayan ona şaşkınca bakarak

çantasını omzuna takarak merdivenleri tırmandı. koruma kapı açmasa ama içeri girdiği an önüne nereden çıktığı belli olmayan ada kolunu uzatarak, ilerı adım atmasını engelledi. Şaşkınca adama bak Elif, önce bunun bir kaza olduğunu sandı ama adam onun içeri girmesini inatla engelleyerek, "Hanımefendi, buraya giremezsiniz?" diy sözlerine başladı.

Şaşkın gözlerle adama bakan Elif, önce ne diyeceğini bilemedi ama sonra, "Sebep?" diye sordu merakla.

Uzun boylu, takım elbisesi kalite kokan adam, başgarson mu yok su müdür müydü bilmiyordu ama ona hiç de nezaket çerçevesinde bakmıyordu. Üzerini baştan aşağı burnunu kıvırırcasına süzdü ve gözlerine bakarak, "Buraya uygun değilsiniz." dedi dürüstçe.

"Anlayamadım." dedi Elif şaşkınca bir daha. "Buraya nasıl uygun olmuyor?"

Adam iç gererek bakışlarını kıyafetine çevirdi "Böyle değil. Üzgünüm, uygun olmaz."

"Uygundan kastınız nedir? Kusura bakmayın, siz istediniz diy gidip açılıp saçılıp geri gelemem. Hem ailem içeride beni bekliyor...

"Kusura bakmayın sizi bu şekilde içeri alamayız, rica ediyorum zora sokmayın, dışarı çıkar mısınız?" dedi yanındaki adama kaşıyla işaret vererek. Adam dokunmak için koluna uzanınca, Elif irkilerek yerine çekildi ve bu temasın önünü kapattı. Aşağılanmayı tüm iliklerine kadar hissederken, koruma nazikçe yolu gösterdi. "Buyurun."

Kibarca kapı dışarı ettiler.

Bir an afalladı Elif, ne diyeceğini bilemedi. Kapının girişine yürürken, "Bakın ailem içeri de..." diye başladı sözlerine.

Koruma öne atılarak, "Hanımefendi zorluk çıkarırsanız, biz de zor kullanırız..." dediğinde, Elif elini kaldırıp "Uzak dur..." diye sertçe uyardı ve arkasını dönerek kapıdan çıktı. Dışarı çıktığında, eli omzu-

dığını mı?" İsmet'in tepkisinden korktu! Telefonu kapattı. Yine
ıaya başladı ve yine kapandı. Derin bir nefes alamadan daha, bu
er Nida'nın adı yandı ekranda. Gözlerindeki yaşı geriye ötelerken
nı ayarladı. "Efe... Efendim." dedi titrek sesiyle. Yüzüne rüzgâr
urken, yanağına yuvarlanan sıcak yaşlar ürpermesine neden oldu.

"Hâlâ gelmedin mi? Şimdiye kadar gelmiş olmalıydın? Trafik
k gösteriyor telefonda."

"Ben..." dedi Elif yanağından birbiri ardına yaşlar sıralanırken,
asını dönüp restoranın girişine baktı. "Ben gelemeyeceğim sanı-
..."

O'nda bir terslik olduğunu hisseden Nida, "Bir şey mi oldu Elif?"
e sordu panikle.

"Yok... Sa.. sadece midem ağrıyor. Eve... Eve dönsem daha iyi...
patıyorum, görüşürüz." dedi hıçkırıklarını dudaklarından kaçırma-
k için dişlerini sıkarak. Yalan söyleyemezdi zaten, bir de ağlamaklı
i hıçkırıkları yüzünden kesilince işler zorlaşmıştı.

Az evvel telefonu açılmayan İsmet kardeşine tepesinden baktı.
lidesi ağrıyormuş... Ama midesi ağrısa bile bir görünür öyle gider-
Abi kavga mı ettiniz siz?" diye sordu merakla ve devam etti: "Ne-
n senin telefonunu açmıyor ki? Az evvel mesaj attığında restorana
klaştığını yazmıştı. İki arada kızın kalbini mi kırdın?"

Yerinden kalktı İsmet. Bu Elif'in tarzı değildi. Telefonunu ikidir
mıyordu ama Nida'nın telefonunu açıyordu. O durup dururken böy-
bir anda bahanelere sarılmazdı. Cidden midesi çok mu ağrıyordu?
na ihtiyacı olabilirdi. Hastaneye gitmezdi o şimdi, ikna etmeliydi.
Ben geliyorum." dedi ailesine telefonunu masadan alarak kalkarken.
isem Hanım merakla kocasına bakarken, Nida da, panikle çıkan abi-
nin arkasından bakıyordu. İsmet kapıya yönelirken, telefonu çoktan
ulağına tutmuştu yine.

Kapının girişinde durdu ama uzun uzun çalmasına karşın telefon

paltosunu üzerine geçirirken, diğer kadın, "İyi ettin ama Çisem du
nasın, valla kulağına giderse kork ondan. Burnundan getirmeden du
naz." diye korkuyla veryansın etti.

İsmet'in bedeni kasıldı, paltosunu giyen eli yakasında donup k
dı. "Aman nereden duyacak, müdürü uyardım kimseye çıt edeme
soksa müşteri kaybeder." dedi kadın kendinden eminee ve arkası
döndüğünde, önünde direk gibi dikilen adamı görüp, önce afalla
sonra kıpkırmızı suratla "İs... İsmet oğlum nasılsın?" dedi titrey
sesini ve yaptığı kabahati yok sayarak.

"Önceden gözümde pul kadar bir değerin vardı, şimdi kaldır
aşı kadar bile değerin yok... Ve bu yaptığını ne yanına koyarım.
de sana bundan sonra gün yüzü gösteririm." dediği gibi yaşlı kadın
kapıya atıldı İsmet. Korkak bakışlarını etrafta dolaştırdı.

Elif yoktu! Karnına bir ağrı saplandı, sanki bu kapıdan kovul
İsmet'ti, gururu kırılan o'ydu, aynı üzüntüyü hissetti içinde, bunu h
ettikçe öfkesi katlandı. Kapıda bekleyen korumaya çevirdi ateş saç
gözlerini. Tepesinde dikilerek "Nereye gitti?" diye sordu dayak at
tesiyle.

"Kim efendim?" dedi saygıyla koruma, şaşkın şaşkın gözleri
bakıyordu.

"Karım." dedi adam dişlerini sıkarak. "Az önce kovduğunuz k
ın nereye gitti?"

Koruma ağzını açamadan daha, bir terslik olduğunu sezen Müdü
Özür dilerim İsmet Bey ama böyle bir terbiyesizliği asla yapmayız
edi korkuyla arkasında belirerek.

İsmet sesini yükselterek, işaret parmağını tehditle havalandırd
Onun gözünden akan bir damla yaşın müsebbibi olursan Harun, ye
nın ediyorum bu mekânda yedirdiğin son lokma, bu gece olur."

"İs... İsmet Bey, size karşı bir terbiyesizlik yapabileceğimizi nasıl
düşünürsünüz? Senelerdir buraya gelip gidersiniz, daha önce hiç siz
zecek bir hareketle bulunduk mu? Sanırım bir yanlış anlaşılma old

İsmet kapıdan bir hışım çıktı. Bakışlarını karanlık sokaklarda dolırdı ama kimse yoktu, köşeyi döndüğünde onun taksiye binmek hazırlandığını görünce "Elif..." diye kükredi arkasından. Elif eli ının kapısında donup kaldı. Hemen yüzünü kurulayıp burnunu erek arkasını döndü. İsmet öfkesi burnundan tüterek yanına geordu. Gözlerindeki ateşi buradan görüyor, gergin bedeni onu bile ütüyordu.

"Nereye gidiyorsun?" dedi çatık kaşlarıyla hesap soran adam.

Elif zoraki bir gülümsemeyle "E... ve gidiyorum." diye kekeledi. i bir hıçkırığın habercisi gibi titrekti.

"Restorana kadar geldikten sonra mı?"

"Mi.. Midem..." dedi ama sözlerini tamamlayamadan, yaşlar yalarından sıralanmaya başladı. Bu aşağılamayı hak etmemişti, sırf balı diye, kıyafeti açık saçık değil diye bir yerden kovulmayı guuna yediremiyordu. Güya Müslüman bir toplumda yaşıyordu ama ndi dinine bile saygısız insanların insafına takılıp kalıyordu. Sözde Müslümanlar, özde Müslümanları bağnaz diye nitelendirdiğinden ri, aslında bu giyim kuşam meselesi değil, iman meselesi halini alırdu. Açık kapalı meselesi değil, vicdan yoksunlarının mantık hatası uyordu.

İsmet onu kollarına alırken, kalbi sıkışıyordu. Elif başını göğsüne slayana kadar aşağılanmanın hiç bu kadar ezici olduğunu düşünmeişti. Hıçkırıkları dudaklarından dökülürken, hepsi adamın öfkesine rer odun gibiydi. Yaslanacağı bir dağ bulduğu an güç bedenini terk mişti kızın, sadece kocasına sığınmış, içini akıtmıştı.

Yüzünü kurulayan adam alnını alnına yasladı. "Şişttt..." dedi sok soluğa, o ağladıkça nefes alamayan İsmet'ti. "Beni aramalıydın." edi azarlarcasına.

"Eve gitmek istiyorum." dedi kız kırgınca.

"Gideceğiz ama hep beraber." dedi ve taksicinin kapısını kapatıp

pısına yöneltirken. "Bu halin beni korkutuyor İsmet lütfen, bir sıkı çıkarma benim yüzümden."

"Senin yüzünden dünyayı yakarım, kılım kıpırdamaz."

Girişte bekleyen müdür korumayı azarlıyordu, sanki bu işin suçlusu o'ymuş gibi. İsmet Elif'i öne ittirdi. Müdür kaşlarını çarak, "Size buradan gitmenizi söylemiştik bayan... Bize zor kulla. Ve bakışları kızın çekiştirip durduğu ele kayınca -ve o elin sahi ne- sözleri yarım kaldı. Tokat yemiş gibi irkilerek yutkundu. Bir an anladığı gerçekle, adamın yer ayaklarının altından çekiliyormuş g sallanırken, yüzü kıpkırmızı oldu.

İsmet adama küçümseyici bir bakış atarak içeri yönelirken, E elini çekiştirerek gözyaşları eşliğinde başını aşağıya eğdi.

"İsmet lütfen gidelim." dedi kısık sesiyle.

"Kaldır başını..." diye tısladı adam öfkeyle.

"Lütfen." dedi hıçkıran kız utanç içinde ezilerek.

İsmet bakışlarını içeride gezdirdi. Nida ve Çisem Hanım onlar halini görünce, endişeyle ayaklanmışlardı ama İsmet onların masa sı yerine, yönünü başka tarafa çevirdi. Onun gümbür gümbür gele halini gören İnci Hanım yutkunamadı bile. Arkadaşlarıyla oturduğ masada donup kalmıştı. Rengi kaçarken, elindeki bardak titriyordu.

İsmet basamaklarının başında durdu. Yüzünde yalancı bir gülüşl "Nasılsın İnci teyze..." dedi buz gibi bir sesle.

"İ...İyiyim oğlum, sen." dedi kadın ürkerek.

"Sanırım bu son iyi olduğun gün." dedi İsmet kadının masasın uzanıp masa örtüsünü çekerek her şeyi yere düşürdü ve tüm dikkatler kırılma sesinde üzerine çekti. Elif utancından yerle bir olmak istiyor du. İsmet ise daha bir büyümüştü öfkesinden, her yeri yerle bir etmek stiyordu.

Orta yaşlı kadının üzerine eğilerek, herkesin hayret nidasının ara-

n. Müslüman bir ülkede olup, dinini özgürce yaşamayı seçtiği için restorana alınmayan Elif'in de müstakbel kocasıyım. Bundan sonbu restorana gelip boğazından tek lokma geçiren herkesin son lokasına sebep olana kadar durmayacağım. İçinde azıcık Allah sevgisi an, dinini hürce yaşayana saygısı olan varsa, bir daha bu meclise lmez... Ha zaten yakında girse de yemek yiyecek malzeme bulaaz." Arkasından özürler yağdıran adama baktı. "Sana demiştim... enim bakmaya kıyamadığım gözlerden bir damla yaş süzüldüyse er, sana bu dünyayı cehennem ederim demiştim. Ve bundan sonra â etmek nasıl olurmuş, öğreneceksin." Müdür korkuyla titreyerek ındaki terleri sildi.

İsmet babasına sadece baktı, öfkesiyle tüm dünyayı yakacakmış bi ateş alan adam hiddetinden kaskatıydı. Elif'in elini çekiştirip dıı çıkarken, birden ailesi gibi herkesin homurtular halinde masaladan ayaklandıklarını gördü. Kimi kınayarak, kimi üzülerek mekânı rk etmeye başladı. Müdür daha fazla dayanamayıp bir sandalyeye kerken, Çisem Hanım senelerdir dostum dediği kadının yanından üzüne bakmadan başı dikçe yürüdü. Ama rezil oldukları ve bunun bebi olarak bildiği Elif içinse, için için hırslandı. Oğluna bu kadar ör âşık olduğu için saydırdı, özellerini ulu orta milletin gözüne sokğu için ve buna sebep Elif olduğu için delirdi. Onların onurlarını ve ururlarını kırdığı için sitem ederek, içinden çığlık attı ama dışından akur tavrını bozmadan asil bir kraliçe gibi yürüdü.

Her şey çabuk unutulmadı elbet, arayanlar, bu konu hakkında koşanlar oldu. Hatta magazin dergilerine bile konu oldu rezalet. Dekodu kazanı kaynadıkça hırslanan Çisem Hanım artık daha fazla diş iler olmuştu Elif'e, daha soğuk ve daha mesafeliydi.

Rezil olduklarını söylerken evinin içinde, ertesi gün gördüğü gaetelerle bir nebze olsun rahatlamıştı. İsmet tüm dünyaya o restoranın erbiyesizliğini göstererek kapanmasını sağlamıştı. Gün geçtikçe bu onuya olan destekler artmış, yapılan terbiyesizlik halk tarafından ınanmıştı. Bu ülkede hâlâ kardeştik biz, bizi bize düşman etmeye

Restoranda olanlar, ona karşı olan tutumu, sabrı, düşünceli ya koruma içgüdüsü, sonra kırılan gururunu tamir etmek için olan ça sıyla İsmet, Elif'e hayat veriyordu.

Her sabah işe ona takılmadan, kızdırmadan gitmiyor, her iş nüşünde kıyılarda köşelerde sıkıştırmadan rahat etmiyordu. Düğ hazırlıkları ise bir yandan son hızla devam ediyordu. Eşyalarını mışlerdi, İsmet çok istemesine rağmen, Elif hep büyük bir aile hası çektiği için, amcasının birlikte yaşama teklifine balıklama atladığ da, sadece odalarını düzenlemeye başlamışlardı. Ama İsmet bu, rur mu, bu yeni evlilik işi, tüm eve kaymıştı. Herkes keyifle yard ediyordu. İstediklerini, diledikleri gibi düzenliyorlardı. Tek sorun ç ce içine çekilen Çisem Hanım'dı! Onlar Sivas'tan döndükten son susmuştu, restorandaki olaydan sonrada üzüntüsünden kilo kaybetti de gözlerden kaçmıyordu. Dostlarıyla olan sohbetini de kesmiş, iyi içine kapanıp kabuğuna çekilmişti.

Sanki düğüne değil cenazeye hazırlanıyor gibiydi. En son dün a şam görmüşlerdi onun buz kesen yüzünü. İsmet düğün salonunu ipt ettiğini, Elif'in isteği üzerine mütevazı bir caminin salonunda mevli le bir düğün istediği için, hazırlıklarını ona uygun yapacağını beli tiğinde, kadının âdete kalbine inmişti. Bırak düğün salonunu yeme verirken bile mütevazı olan kıza iyice düşman olmuştu.

Elif düğünde harcanacak parayı kimsesiz çocuklara bağışlama için ne yapmış etmiş İsmet'i ikna etmişti. Çisem Hanım ne kadar it raz etse de, İsmet tatlı bir sertlikle annesine istediğinin olmayacağın belirtmiş, gelin Elif olduğu için düğünün onun isteğine göre şekille neceğini belirtmişti.

Üzgünce, "Oğlum bizim çevremiz var, insanları nasıl ağırlarız orada?" dediğinde ise, İsmet nazik bir tonda, "Belki sayende bir camiye ilk girişine, Kur'ân-ı ilk duyuşuna vesile olacaksın anne... Bi güzelliklerin tadına varacaklar, ne mutlu sana daha ne olsun." diy

Çisem Hanım elini sinesine koydu. nefes alamıyordu. Sosyetede uşulacak, başlıca sohbet konusu onların düğünleri olacaktı. Gözü- önünden gazete kupürleri, ona alayla bakan gözler geçişiyordu. na ne kadar küçük düşeceklerdi cemiyette, ne kadar ayaklar altı- alınacaktı itibarları... Titreyen bacaklarıyla yerinden kalmış, daha la onları dinlemeye tahammül edemeyeceği için, o andan sonra bır a aşağıya inmemişti.

Elif elini İsmet'in göğsüne yaslayarak omzuna dayadığı başını dırıp gözlerine aşkla baktı. "Sence fazla mı yükleniyoruz Çisem zeye? Henüz bu kadar değişime hazır değil. İstersen sadece nikâh un. Aile arasında ufak bir nikâh..."

"Saçmalama, annem memnun olacak diye senin en güzel günü- mahvetmeyeceğim. Hem onu kötü yola mı götürüyoruz Elif'im? şünsene Allah'ın huzurunda evlendirecek oğlunu, annem mutlu malı. Duâyla atılacak bizim temelimiz, hiç yıkılmayacak bir yuva rulacak, gurur duymalı."

"Mutlu olmayacak. Üzülecek."

"Mutlu olacak, sen üzülme. Siniri evlendikten sonra geçer, haz- etmesi biraz uzun sürer hepsi bu."

"Emin misin? Onun üzülmesi beni mutsuz eder."

İsmet, Elif'in asılan yüzünü görmek için çenesini parmaklarının asına sıkıştırıp kaldırdı. "Sana iyi davranmadığının farkındayım."

"Asla, bana karşı her zaman nazikti." diye çıkıştı kız dürüstçe.

"Ama anne gibi değildi!"

"Herkes herkesi sevecek diye bir şey yok. Çisem Hanım benim albimi hiç kırmadı. Ona saygı duyuyorum."

"Çisem Hanım ya da teyze değil Elif. Anne..." dedi adam yana- ına dokunarak.

Kız üzgün gözlerini kaçırıp yüzünü yıktı. "Bunun için ikimiz de

caktır. İnan bana canım acısa ilk koşan o olur..." Buna inanmay
İsmet kaşlarını kaldırdı. "Valla. Çisem Hanım sert duruşunun altın
altın gibi bir şefkate sahip. Eğer kötü bir duyguya sahip olsaydı, o
bile istese, sevmediği bir kızı çatısının altına almazdı. O sizi çok se
yor, evlat sevgisi bilen kadının kalbi hiç kötü olur mu?"

İsmet uzandı, kızın elini eline aldı, üzerine dudaklarını koydu. E
kızaran yanaklarına düşen gür kirpiklerini aşağıya eğdi. Elini çek
tirdi mahcupça, hâlâ temas etmesine tepkisi garipti.

"Ellerimi tutmalısın bence." dedi adam inatla elini tutup parma
larını arasından geçirerek.

"Otururken mi?" dedi kız şaşkınca parmaklarına bakarken.

"Otururken, yürürken... Hatta uyurken." dedi gülümseyen ada
"[14]Erkek hanımına, hanım da beyine sevgiyle baktıklarında, cenal
hak da onlara rahmetle bakar. Şayet erkek, hanımının ellerini elleri
alırsa, her ikisinin de, günahları parmaklarının arasından dökülür
der." dedi ellerine bakarak.

Suratını astı kız. "Sana hadisleri öğreterek hiç iyi etmiyor gib
yim... Hepsini benim lehime kullanıyorsun."

"Bana yaklaşmayarak hiç iyi etmiyor gibisin Elif, eşler eşleri
sevgi göstermezse araya kaynak yapan üçüncü kişi şeytan olur..."

"Tüm bentlerimi yıktın. Daha ne kadar yakın olabilirim ki.
dedi kız muzırca omzunu sarsarak.

"Canıma can olacak kadar yakın ol." dedi adam sırıtarak ve kız
omzuna koyduğu elini sertçe bastırıp, onun kısık çığlığına aldırmada
narın bedenini kendine çekti. Kocasının sert göğsü üzerine yıkıla
Elif, nefessiz kaldı kısacık bir an. "Ben senin kocanım..."

"Müstakbel kocamsın... Hâlâ imza atmadık." dedi kız soluk s
uğa.

"Olsun, Allah katında kocanım, sana dokunmaya hakkım var."

"Sınırların var..." dedi kız, kısık sesle. "Sen demiştin."

İsmet kızı kızdırmak için şakalaşarak gıdıklayınca, gülüşüyle
t olup donup kaldı.

'Sevgilim, düşünceli kocam benim' diyememişti yine ama ona
la bakmıştı. Onca zaman olmuştu, hâlâ ürkek hâlâ utangaçtı. İsmet
ne kadar özgürse, Elif bir o kadar tedirgindi. Ona sadece sarılı-
du, oysa bir de öpse, kesin kalp krizi geçirirdi. Bu düşünce adamın
emesine sebep oldu. Kendi kendine telkin vermeye devam etti.
bret İsmet, o da yakın. Birden nefesi sıklaştı. Bir kızı öpmek için
son ne zaman bu kadar heyecan yapmıştı, hele bu kız karısıyken?
ndi kendine kaşlarını çatan İsmet daha sıkı sarıldı Elif'e.

"Bana nasıl bir duâ edildi ki Rabbim seni bana hediye etti?" dedi
yifle.

"Bana nasıl bir duâ edildi biliyorum ben. Dedem hep *'Rabbim
nlüne yakışanı yanına nasip etsin'* derdi." dedi hüzünlü bir gülüşle.
ocasının sıcaklığı onu rahatlatmak yerine kaskatı kesiyordu. "Ben-
ileride değişecek düşüncen. Ben küsünce çok şirret olurum İsmet
ey."

"Ne yaparsın mesela? Hani bileyim de ona göre gardımı alayım."
di adam dudaklarını eşarbının üzerine bastırarak. Saçlarının koku-
nu özlemişti, oysa daha sabah koklamıştı onları hasretle ama şimdi
ın varlığını hem de kokusunu hissetmek istemişti.

"Homurdanırım sürekli... Huysuzum." dedi Elif nazlıca.

"Bunu biliyorum. Allah'ım bana sabır ver... Allah'ım bana güç
er... Allah'ım bu adama akıl fikir ver..."

"Dalga geçme." diye göğsüne usulca vurdu, yüzünü ciddiyetle
tı Elif. "Yüzümü de asarım, şirret olurum, çirkef olurum..." Onun
rkef hali bile meleklere seyirlikti. Sonra birden yüzünü yine astı.
Benim neyimi seviyorsun anlamıyorum? Güzel bile değilim."

Ona hayret ederek bakan İsmet, kızın kızarmış yüzüne avucunu
astırıp, başını kendine kaldırdı. Eğildi, Elif gözlerini itaatle kapa-

da, yine de sevemedim senin gibi hiç kimseyi."

Elif gözleri ıslak ıslak baktı sevdiği adamın gözlerine. "Senin kalbin acıyor mu bazen?" diye sordu. İsmet başını salladı dürüst "Kaybetmekten korkuyorum bu güzel anları. Sanki hepsi elimize v rilmiş bir hediye ve kutuyu açtığımızda birinin şaka yazısını görece mişiz gibi geliyor."

İsmet onun korkusuna ortak olurken, "Onca zaman beklemiş seni, bırakır mıyım hiç... Elif git desem bile gitme olur mu?" di sarıldı narin bedenine.

"Gidemem ki, benim senden başka gidecek yurdum yok."

"Benim senden başka koruyacak kadınım yok, olmayacak da dedi adam sımsıkı sarılırken. "Vatanım sensin. Sen geldin ya, gözün kırpmadan beklerim." Kokusunu derin derin içine soludu. "Bir dal ben yanındayken saçlarını kapatma, koklayamıyorum." diye huysu landı.

"Ben evde açık gezemem."

"Odanda geziyorsun!"

"Bazen, abdest alana kadar..."

"Olsun evde kapatma..." dedi adam dudaklarını tepesine doku durarak. Kız başını salladı uysalca. "Melekler kaçışıyor o zaman, a masam."

"Abi hadi gitmeyecek miyiz?"

Bu güzel anı bozan sesle İsmet bakışlarını arkaya çevirdi. Elif ko arı arasında yine edeple toparlanırken, Nida başına geçirdiği başlı çekiştirerek homurdanıyordu. "Salon da, umuma açık yerde bir çiçe açmış... Bir arı da tepesine tünemiş... Cık cık cık, ne ayıp!"

"Çok konuşma..." dedi İsmet üzerini düzeltip omuzlarındaki toz ırptı. "Hem nereden çıktı bu iş, bir hafta sonumuz var. Oturmuşu burada illa keyfimize turp sıkacaksın."

"Pasta kaldı bir tek, onu da kızlarla hemen yaparız zaten. Malzeleri hazır ama İsmet evde diye yapamadım işte, biliyorsun..."

"Tabi seni gözünden ayırmıyordu unutmuşum."

"Nida."

"Yalan mı? Ay romantik ayı bir abim var, bala bayılıyor. Bu yönü göreceğim aklıma gelmezdi. Rüyamda görsem kâbus sanırdım. ngemi kıyılarda köşelerde baştan çıkarıyor. İğrenç."

"Nida?"

"Yanakları hep kırmızı bir yengem var... Ne zaman onları yakala- n ağlayacak gibi ıslak ıslak bakıyor."

"Nida, abinle aynı genleri taşıdığın nasıl da belli oluyor. Sen de un kadar acımasızsın."

"Ah ben mi, ben merhametimle ünlüyüm bir kere, inan bana onun dar acımasız olamam. O sevdiklerine merhametli, gerisine cellattır." diğinde Elif'in utanan yüzü asıldı. Aklına yine o restoran olayı gelişti. İlk defa onun merhametsiz, acımasız yüzünü görmüştü. Ve ilk fa sevilmenin, kollanmanın, sahip çıkılmanın tatlılığını keşfetmişti. met koruyan, kollayan, esirgeyen olduğu kadar vicdansız yanıyla da nınıyordu artık, bunu tüm şehir biliyordu. Korkması lazımdı ama a bir kere mavi mavi baksın, tüm korkuları yerle yeksan oluyordu.

"Hadi çıkalım. Bir yere girerim ve oradan alıp çıkarsın ayakkanı, başka yere gitmem haberin olsun." diye söylendi kapıda beliren met.

Bakışlarını Elif'e çevirdi. "Gelmek istemediğine emin misin?"

"Yok, biraz işim var."

"Ne işi?" dedi adam tek kaşını merakla kaldırarak.

"Ya abi ne gıcıksın. Kızsal meselelerdir, düğüne ne kaldı şunun urasında... Rahat bırak kızı..." dedi yengesine arsızca göz kırpıp, bisinin koluna asılarak.

Allah'ın, buradan hasıl çıktılarsa eksiksiz ve tam olarak, salim gelsinler. Sen onları her türlü acıdan koru." diye arkalarınd her zamanki gibi duâ eden Elif heyecanla mutfağa koştu. İsmet fa la durmazdı dışarda, o dönmeden evvel pastayı bitirmek için elind geleni yaptı. Kızlar ne kadar ısrar ettiyse de destek almadı. Ona ker elleriyle yaptığı pastayı yedirmeye yeminliydi. Bu onunla paylaşt ilk doğum günü olacaktı, onun doğduğu gün... Ne mübarek gün onun için.

İşi bittiğinde elindeki pastaya gururla baktı.

"İsmet Bey taşı bile kaynatsanız sırf siz yaptınız diye dişini kır pahasına yer." dedi hemen yanında duran Hazal kıkırdayarak, anne onu koluyla dürterek uyarsa da, kız kızararak gülmeye devam et Elif pastaya bakarak mahcupça sırıttı.

"Elif bakar mısın?" dedi üzerine gölgesini düşüren kapının gi şindeki Çisem Hanım, buz gibi sesiyle. Yüzü yorgun, gözaltların hafif halkalar vardı.

Elif elindeki pastayı Hazal'a teslim ederken, "Tabiî." dedi kadın çıktığı kapıdan hemen koşturarak. Kesin bir şey unutmuşlardı. Onu salona geçtiğini görünce, bir şey konuşmak istediğini anladı. Sırtı dan aşağıya soğuk bir serinlik salındı. Nedendir bilinmez ürperd zaten o ne zaman baksa kız ürperiyordu. Son zamanlardaki bakışl rı onu korkutuyordu. Çekinerek oturma gurubunun yanına yaklaşı tekli koltuğa oturdu.

"Sanırım bir şey..."

Çisem Hanım hiçbir şey demedi. Başını kaldırdı, kibirle çenes ni dikti. Elindeki tableti kıza uzattı. Elif avuçlarının arasına kona tablete bakarak "Bu ne?" dediğinde, Çisem Hanım başını kaldırara "Kendin gör." dedi sadece. Sesi, duruşu, mesafesi kızın tüylerini ür bertiyordu. Acaba bilmeden bir hata mı yapmıştı? Neden ona böyl buz gibi bakıp sesiyle üşütüyordu ki, hasta olacaktı kız onun bu soğuk duruşu yüzünden bir gün, anlamıyor muydu?

ının şu halinden en fazla birkaç yıl genç gösteriyordu kameradaki
i, o zaman güzel bir anı mıydı? İsmet'in doğum günü ile alakalı bir
priz miydi?

"Tamam bırakacağım, zaten çözemedim nasıl çalıştığını." diyor-
Çisem Hanım kurcaladığı kamerayı sarsarak. Sadece sesi vardı
elik görüntüde kendi yoktu. Henüz kullanmayı deniyor olmalıydı.
en kızların yanına gidiyorum, akşam yemeğine liste vermedim."
di elindeki sallanan kamerayı sehpaya koyarak. Oda boşaldı.

"Bu ne?" dedi Elif merakla.

"İzle." dedi Çisem Hanım soğuk duruşu, kurşun gibi sesiyle.

İki dakika sonra Elif sıkılarak bakarken ekrana, elinde telefonla
met girdi odaya. Öfkeliydi. Gözleri tarihe kaydı. İki yıl evveline
ti. Elindeki ceketi öfkeyle koltuğa fırlattı.

"Abi saçmalama..." diye arkasından Nida girdi görüntüye. O da
şkın duruyordu. "Bence sen yanlış anlamışsındır. Elif yapmaz öyle
y."

"Yanlış falan anlamadım. Dedem teklifimizi ilettiğinde oraday-
m. Kendi kulaklarımla duydum. Mutfakta konuşuyorlardı o yaşlı
adınla. *Yüz gönlüm olsa birini vermem o ukalaya. Ne yanıma yakışır
u haliyle, ne de yüreğime... Onunla evleneceğime ömür boyu bekâr
ılırım daha iyi. Nefret ediyorum İsmet denen o kasıntı kibirliden.
sla elde edemeyeceği tek şey, sevgim olacak...* diye ağlaya ağlaya
öyleniyordu. Ben sanki bayılıyorum onun meymenetsiz yüzüne..."

"Bence bunda bir iş var... Annem ne demiş olabilir ki kıza bunları
esin sana? Abi konuşsaydın, neden böyle düşündüğünü sorsaydın?"

"Onu mahvedeceğim. Yemin ediyorum bu sonum bile olsa, ya-
acağım. Bana âşık olduğu gün, evlenme hayaliyle nikâh masasında
turduğu gün tek kaldığında anlayacak asıl istenmeyenin kendi oldu
unu... Nefret ettiği adamın aşkıyla kuruyup, özlemiyle kız kurusu
olarak kalacak. Onu öyle bir duruma düşüreceğim ki, resmi olaral

ni kabul etti, balayına ses etmedi. Sana öyle öfkeli ki, ne yaptıysa
azgeçiremedim. Öyle nefret ediyordu ki senden, ikinizin hayatını
mahvedecek farkında olmadan. Bunları duyduktan sonra evlenm
stiyorsan, hâlâ rezil olmaya kararlıysan sen bilirsin." dedi kadın pa
nakları arasında gevşekçe duran tableti alarak. Ayaklandı. "Ben bır
linleneceğim, uyku hapı almıştım sanırım etkisini gösterdi."

Çisem Hanım odadan ayrılırken, nefes almadan donup kalan E
lduğu yerde çakılmış halde duruyordu. Oda üzerine üzerine geliyo
eprem olmuş gibi ev sarsılıyordu. Ne inanabiliyordu kulaklarına, r
anmak istiyordu gözleriyle gördüğü videoya.

Yarım saat boyunca camın önünde sessizce duran Çisem Hanım
aşındaki şiddetli ağrıya daha fazla dayamadı. Yatağa uzandığında
apı tıklatıldı. Yardımcıları hüzünlü bir yüzle içeri girdi.

"Bir şey mi oldu Hazal?"

"E... Elif Hanım..." dedi üzgünce, dokunsa ağlayacak gibiyd
Helallik istedi, gidiyor efendim, belki bilmek istersiniz."

"Yolu açık olsun." dedi kadın başını yastığa yaslayarak. "Akşar
emeğine beni uyandırmayın, dinleneceğim."

"Ama efendim, evden hiçbir şey almadan gidiyor, üstelik İsme
ey..."

Başını yastıktan hiddetle kaldırarak, "Haber vereni mahvederim
k şimdi..." dedi otoriteyle bağırarak. Genç kız ürkerek kapıyı ka
ttı.

Elif ne zaman yola çıktığını bilmiyordu. Sadece üzerine geçirdi
kapını ve avucunda sıkıca tuttuğu, peşinden sürüklenen çantasın
nına aldığını hayal meyal hatırlıyordu. Oysa o konuşmayı yaptığ
nü çok net hatırlıyordu Çisem Hanım'la. Dedesinin onu isterken
yifli hallerini, Çisem Hanım'ın onu odaya çekip söylediği sözle
.. İsmet'in gazetede çıkan resimlerini bir gurur tablosu gibi önüne
erken, umut kırıcı sözlerini kafasına çakışını... Bildirdiği haddini

k amacı onu kandırmak mıydı? Hiçbir oyuncu böyle aşkla baka-
zdı, böyle güzel yüreğe dokunduramazdı sözlerini...

Bunda bir hata olmaz mıydı?

Bir ses geliyordu ileriden, nefesini kesen bir sıcaklık tenini yalı-
rdu. İğrenç bir koku, leş gibi kanalizasyondan daha beter bir ağırlık-
çevreliyordu etrafını. Midesi bulanıyor kusamıyordu. Çisem Hanım
luk alamıyordu sanki iki dizinin üzerine oturmuş, bir eli boğazında,
ğeri göğsünde sakinleşmeye çalışıyordu. Deprem mi olmuştu? Sel
i basmıştı? Kıyamet mi kopmuştu? Çocukları neredeydi? Kocası ne-
deydi? Evi neredeydi? Çisem Hanım kendini nefes almaya o kadar
daklamıştı ki, ayağa kalkıp etrafına bakmayı akıl edememişti! Kayıp
ı olmuştu? Deprem mi olmuştu? Afet mi çıkmıştı yoksa yangın mı?

"Anne!" diyordu uzaktan gelen kısık bir ses. "Anne kurtar beni."

Sıcak dumanlar ciğerini yakıyordu. Çisem Hanım'ın yüreği sız-
adı, nefesi hızlandı, sırtı oradan ikiye ayrılırcasına acıdı. Nida mıydı
? Derhal yerinden kalktı, ama her taraf küle kesmiş sis içinde, göz
özü görmüyordu. Solusa nefes alamıyor, baksa gözlerini acıtıyordu
enini kavuran sıcak bunaltıcıydı. Eli sinesine gitti.

"Anneeeeee..."

Nida acı içinde bağırıyordu. Deprem olmuştu kesin, yavrusu kim
ilir hangi taşın altında kalmıştı? Nefes alamıyor muydu? Biri yok
muydu etrafta onları kurtaracak? "Nida..." demek istedi, ama ağ
zını açamadı. Sanki biri ağzının içindeki dilini kesmiş gibi, hareke
ettiremiyordu. Eli ağzına gitti, yerindeydi işte, dilini o zaman neden
kullanamıyordu?

"Kızını mı arıyorsun?" dedi arkadan gelen kaba bir ses. Bu se
bacaklarını titretti, bedeni terden yaşarırken üşüdü. Üzerinde eski bi

"Evet." dedi Çisem Hanım korkuyla titreyerek. "Kızımın se
bu..." dedi, zihninden mi konuşuyordu? Adam onun iç sesini mi d
yuyordu?

"Anne..." diye bağırdı bu sefer İsmet. İsmet'in acı çeken tok se
kadının yutkunmasını sağladı. İsmet kolay kolay bağırmazdı acı içi
de. Oğlu dirayetli ve acıya dayanıklıydı. "Oğlum." demek istedi am
yine sesi çıkmadı. Sinesine bir ok saplanmış gibi içi çekildi, iki bük
lüm oldu doğrulamadı. O ses yine çınladı kulağında.

"Oğlunu mu arıyorsun? Peki ya eşin?"

"Annecee..." diye haykırdı Nida yine acı acı. İşkenceydi bu, he
de ne işkence. Etini kesseler bu kadar canını yakamazlardı. Canında
öte, evlatları acı içindeydi ve o bir şey yapamıyordu. Çisem Hanım
artık bir sağa koşuyordu çaresizce, bir sola, ama ne sisten göz gözü
görüyor, ne de nereye gittiğini görebiliyordu. Sonra sisler dağılmaya
başladı usulca. "Anne canım çok acıyor kurtarsana beni..."

"Nida... Nida." diye bağırmak istiyordu yaşlı kadın ama sesi çık
mıyordu ki. Sis dağıldı, biraz da karanlık ışıldadı. İğrenç kokudan ne-
fes alamıyordu zaten, bir de üzerine yağan sıcak onu boğuyordu. Ne
kadar sıcaktı burası? Kendi teriyle banyo yapmıştı resmen. Çisem Ha-
nım çıplak ayaklarını nemli ve kaygan yere bastığında ürperdi, sanki
ayağının altındaki yer kayıyordu artık. Bakışlarını aşağıya çevirdiğin-
de, ayağının altına akrepler ve yılanlardan bir halı serildiğini gördü.
Korku öyle büyük bir kaya gibi oturdu ki göğsüne, bir an yere kapak-
lanacaktı. Oysa hamam böceklerinden dahi korkardı Çisem Hanım.
Şimdi adını bile bilmediği böcekler bacaklarında dolaşıyordu. Deli-
decekti. Kalbi durdu, karnı acıdı. Çığlık çığlığa koşmak istedi ama
dâlâ her yanı böceklerden çevrilmiş bir halıyla kuşatılmıştı. O kaçmak
isterken, kızının acılı sesi duyuluyordu yine.

"Anne kurtar beni?"

"Nida'm..." diyordu kendi canının derdine düşen Çisem Hanım.

"Nidaaaaa..." dedi Çisem Hanım çaresizce haykırarak. Yanaklarından akan yaşlar yere damladıkça böcekler oraya üşüşüyordu. "Onu kurtar." dedi gözlerinden kanlı yaşlar akan Nida çaresiz ve güçsüzce. Çisem Hanım ateşten sıcak camı yumruklamaya başladı içinde, etleri yanıyordu her yumrukta, derileri soyuluyordu. Can çok tatlıydı ki, bir süre sonra vuracak gücü bulamayarak çekildi bir kaç metre geriye. Artık etrafını kendi et kokusuna karışmış leş kokusu sarmıştı. Susamıştı, ama su yoktu. Ağzı dili kurumuştu bağıramıyordu. Nida'nın acı sesi başka bir yerden, kocasının acı inlemeleri başka bir yerden duyulurken o kızının işkence çekmesini izliyordu.

"Kızın için ne yaptın?" dedi arkasındaki o karanlık ses. Kalbi güm diye ortadan ikiye ayrıldı. "Onun için ne yapabilirsin? Neyini feda edebilirsin?"

"Ne... Ne isterseniz yaparım..." dedi nefes nefese gözyaşları içinde. "Param var benim, gücüm, şirketlerim. Yeter ki kızımı bırakın, iyi olur. Nida'm?"

"Ona namazlarını verir misin?" dedi o ses içini oyarcasına.

"Na... Namaz mı?" diye kekeledi Çisem Hanım. Hiç namaz kılmamıştı ki. Önce panikledi ama sonra... Beyninde bir şimşek çaktı o anda. Birkaç kere Elif'in bahsettiği şu yer... Ona sürekli anlattığı o korkunç yer... Sonra Elif'in güzel sesi çınladı her yerde.

"Bugün Cuma Çisem Hanım, Kur'ân okuyalım mı? Ölmüşlerimiz duâ bekler..."

"İşim var Elif..."

"Namaz kılacağım, benimle kılmak ister misiniz? Ben size gösteririm."

"Çocuk muyum ben, canım isterse kendim kılarım."

"Ezan okunuyor Çisem Hanım, televizyonun sesini kısar mısınız?"

"Of Elif..."

a götüreceğimiz tek servetimiz imanımız."

İman. Duâ!–Namaz!

Çisem Hanım eliyle kulaklarını kapatıp "Sus artık sus . Yeter iye haykırarak kafasını iyice sıkmaya başladı elleriyle. Sonunda se er kesildi. Birden yine sislendi her yer. kızının azap çeken görüntü üyle aklını yitirdi. Yutkunamadı bile...

"Ona namazlarını verirsen. kızını oraya götürmeyecekler."

Bakışlarını. adamın ora dediği yere kaydırdı. Bir adım geriledorkuyla. Eli ağzına kapandı. O hiç namaz kılmamıştı ki. Secde yüzörmemişti. Kızını nasıl kurtaracaktı şimdi? Başını salladı olumsuzlarında. O anda bir ışık belirdi Nida'nın acı çeken bedeninin üzerinde. yerde ateşten bir seccade. üzerinde sivri sivri çiviler. Etrafında olanan yılanlar. bağırta bağırta etini yiyen böcekler.

"Kıl. " dedi zebanilerden biri Nida'yı ittirerek. Nida acı içinde üstü ateşli seccadeye. çiviler etine geçtikçe kanadı çıplak bedeni. Çisem Hanım kızının acı haykırışlarıyla atıldı ateşten sıcak cama. ama kurtaramadı kızını. Nida acı feryatlar içinde namaz kılarken. ateş top una dönen bedeni yanıyordu. Ve çırpınmasına rağmen söndürüyordu.

Sonra zebanilerden biri kaldırdı kızı. Geçti arkasına. saçlarına el ının tutam yolmaya başladı. Nida feryat figan içinde haykırıyordu. apmayın. ne olur anne yardım et. Çok acıyor."

Edemiyordu Çisem Hanım. Bu eziyeti izliyor ama yardım edemiyordu. Kızının saçları tek tek yolunurken yardım edemiyordu. Sobalız kalırken. onun soluğu solarken yardım edemiyordu. O anda bir çınladı semada. "Savur saçlarını kızım. millet güzel saç görsün." Bu ses onun kendi sesiydi. Kulaklarını tıkamak istedi. Yok böyle demek istememişti Yok demek istememişti.

"Bak gördün mü. senin millete göstermek istediğin saçları yerler otuyor."

ıne beni hiç sevmedin mi? Sen beni neden ateşten azat ettirmedin?"

"Nida'm..." dedi Çisem Hanım zebanilerden biri kızının karşısına çıp. zorla açtığı ağzındaki dilini tutarken. Vurdu cama ama gideme- yanına. "Bak buna... kızın barda bağıra çağıra şarkı söylerken sen rurlandığın için." Nida'nın dili uzuyordu ama kopmuyordu. kız acı nde çırpınıyor ama eziyetler bitmiyordu. Sonra yerde sürüklenerek den İsmet'i gördü. Oğlu artık oğlu gibi değildi. o kadar çok yanmıştı etti. sadece içgüdüsel olarak onun İsmet olduğunu anlamıştı. Ve bir k belirdi. Bir yerlerden gelen gül kokusu, leş kokusunu bastırdı. Her raftan saygılı bir ses fısıldaması yükseldi.

"Geliyor... Geliyor... O' geliyor..."

"Kim geliyor?" dedi heyecanlanan Çisem Hanım korkuyla. "Bıra- n yalvarayım ona. ayaklarına kapanayım yeter ki kurtarsın çocukla- mı... Belki fazla namazı vardır... Bir duâsı. salavatı vardır."

Arkasındaki ses de ona kulak vermeden saygıyla susmuştu. "Pey- amberin sevgisini kazanan geliyor..."

"Kim o?" dedi Çisem Hanım. "Kimse o ne olur göster. Ayakları- ın bastığı yeri öpeyim."

Ve ışık yakınlaştı. Beyaz bir elbiseyle genç bir kadın. üzerinde bir ışık huzmesiyle uçar gibi yürüyordu. Sanki kanatları onun yere bas- masına izin vermiyor gibiydi. Attığı her adımda ayağının altında yeşil ımlar. adını bilmediği, gün görmemiş en güzel çiçekler bitiyordu. Kalbi göğsünü paraladı kadının. Ter su içinde, pis kokarak öne atıldı. Sonra o beyaz giyen kadının yüzü aydınlandı. Nur vurmuştu yüzüne bakarken. gözleri kamaştı Çisem Hanım'ın. Etleri sarkan yanık elle- ını yüzüne siper etti, canı çok acıyordu. ışık öyle keskindi ki. gözleri anıyordu.

"Elif..." diyordu fısıltılar. "Elif geliyor. Cennet çiçeği geliyor. Edep çiçeği geliyor. Bakın Elif'imiz geliyor. Kur'ân'ın ilk harfi. eğil- meyen. bükülmeyen geliyor. Herkes ona duâ etsin. Allah'ın sevgisine ak olan bu geliyor."

oluyordu, geçtiği yer cennet kokuyordu.

"Elimif..." diye bağırdı defalarca camı yumruklayarak, Elif di bağırdı ama duymadı Elif.

"Seni duyamaz..." dedi o ses yine tüm katılığıyla.

"Ne olur izin ver yalvarayım, bırak gideyim ayaklarına kapan yım..."

"Sen o şansı kendi ellerinde kaybettin. Biz onu sana hediye pake ile yolladık... Yetim Elif size ışık oldu, öksüz emanetimiz cennetini çiçek oldu, ama sen kendi ellerinle soldurdun o çiçeği. Köklerinde koparıp attın. Sen cennetin anahtarını evinden kovdun."

"Geri gönder beni. Yemin ederim telafi ederim. Ne olur yollay beni, çocuklarım eziyet çekmesin ne olur. Ayaklarına kapanırım, özü dilerim."

"Geri gidemezsin, şimdi onlara sen de katılacaksın."

"Anneeeeee..." Acı bir çığlık yırttı dağları, Çisem Hanım acı için de çığlık atarak atıldığında öne, artık çok geçti.

"Hayıımır... Eliiiif!"

Yaşlı kadın nefes nefese, kan ter içinde uyandığında, odası karan ıktı. Kalbi öyle hızlı atıyordu ki, nefes alamıyordu. Etrafı yanık e e leş kokuyordu sanki midesi bulanarak yatağın kenarına istifra etti Daha kendine gelemeden, bir fren sesi inletti yüreğini. Yanmış gibi su oplayan eli göğsüne gitti. Ellerine baktı, yanıktı, gerçekten yanıktı. Derileri yüzülmüştü, su toplamıştı. Nefes alamadı. Odanın camları apalıydı, bu ses nereden gelmişti. O anda kapı açıldı, kadın daha so- ık alamamışken, korkudan titreyen Hazal içeri girdi gözyaşları için- e. "Hanım'ım İsmet Bey, Nida Hanım..." diye kekeledi.

Çisem Hanım soramıyordu bile korkusunun sebebini. "Ne... Ne ldu, kötü haber ne?" diye tekrarlayamadı düşüncelerini.

"Kaza yapmışlar, arabalarının üzerine kamyonet devrilmiş..."

Ve genç kız, kadının yanık ellerine korkuyla bakarken, "Ellerinız

İstanbul Sabiha Gökçen Havalimanından Sivas'a hareket ede
TK54596 sefer sayılı yolcuların 365-B nolu kapıya gitmeleri rica
nur."

"Bedenime, kulağıma, gözüme sıhhat ver!
Küfürden, fakirlik ve kabir azabından sana sığınırım."

FİNAL

Elif karanlık yollar boyunca eve doğru ilerlerken, taksi içinki gerginliğin her kilometrede biraz daha çoğaldığını hissediyordu. Koşarak gittiği yolları durgun bir ruhla kat ediyordu şimdi. Çocuk değildi, artık geri dönüşü olmayan adımlar atılmıştı, dilediği zaman kaçıp gidemezdi. Eğer İsmet onun hakkında hain planlara kalkıştıysa, bunun bedelini ödeyecek, yüzüne açık açık onun kalbiyle oynadığını söyledikten sonra ne gerekiyorsa onu yapacaktı. Hatta boşanması gerekiyordu. Kaçamazdı. Onunla yüzleşmeden olmazdı. Ama şimdi onunla yüz yüze geldiği an ne yapacağını, ona ne diyeceğini bilemiyordu. Kaçmak kolaydı, peki ya gerçeği duymaya cesareti var mıydı? Ya kendiyle konuşmak istemezse... Alay ederse, ya cidden planladığı şey gerçekse, ya hepsi bir saçmalıksa... Belki de evden ayrıldığına sevinmişti! Çoktan arkasından gülüyorlardı! Belki değildi, ya da büyük ihtimalle öyleydi. Belki de bu işin yürümeyeceğini anlamış ve içi rahatlayarak annesine teşekkür etmişti.

Ama hayır, bunu yapamazdı! Ona böyle aşk dolu gözlerle bakan bir adam onu üzmeye dayanamazdı.

Kafasındaki soruları gidermek için onu mutlaka bulmalı ve uzun uzun konuşmalıydı. Evet, böylesi çok daha iyi olacaktı. Onunla resmi olarak olmasa bile dinen evlenmişti, artık sorumluluklarını kaçarak halledemezdi. Küçük bir kız değildi.

Taksi bahçe[illegible] görüntüyle nefesi kesil
büyük bir kaza olduğunu anladı. İsmet'in kullandığı BMW bir çekic
nın arkasındaydı ve neredeyse üstü vana çökmüştü. Kalbi atmayı ke
. Ve önce ona söyleyeceği tüm o gergin sözleri aklından uçup gitm
erini endişeye bırakmıştı.

Üniformalı birkaç polis arabanın çevresinde toplanmış, hayret
arka bakıyorlardı. Arabaya bakan kızın içi bir tuhaf oldu, kanı donu
sesleri titremeye başladı. Taksicinin arkasından seslenmesini duyma
, ırak dışarı fırladı ve arabaya doğru nefes nefese koşmaya başladı.

"Allah'ım İsmet..."

Polislerden birinin yakasına yapışın gibi onune atlayarak, "N
oldu? Ne... Nerede?" diye bağırdı dehşet içinde. Daha cevabını al
madan ağladığının farkında değildi.

"Üzücü bir kaza..." diye karşılık verdi şaşkın polis karşısına b
ermiş gibi dişsen kadına bakarak.

"Nerede?" dedi Elif kulakları çınlayarak. Çılgın hızla atan kalbini
göğsünde yumruk olmuştu.

"Sürücü oldu..." dedi polis gergin bir tonda.

Kız dehşetle bir adım gerîledi. Ölüm? Hayır, olamazdı. *Allah* a
...ıcır sonra ölsün. Ve onar kanal olsun. Ve olur kâbus olsun ve bu
ımdı uyanayım!

Bacaklarının bağları çözüldü, kalbi atmayı kesti. "Bacım iyi mi
ın?"

Polislerden biri ona doğru ilerledi. Konuşuyordu. Elif görüyor
ını duymuyordu. Kulağının dibinde efendimizin sözü çınlıyordu.
...ğucularını nasıl kaybettiğini, çokça hatırlayın."

Ölmüş olamazdı. *"Etrafınızdaki insanların kalabalığı seni yan
ıtmasın. Çünkü yalnız öleceksin, yalnız diriliceksin ve yalnız sorguya
...ıkarılacaksın."*

"Her nefis ölümü tadacaktır. Sonunda bize döndürülecekseniz."

ılış bir hızla eve doğru koşuyordu. Bir an önce oraya ulaşmak, korkunç olayın beynimde yarattığı ağırlıktan kurtulmak istiyordu. ı gitecek ve İsmet karşısına çıkarak "Neredeydin sen?" diye azarcaktı. Ya da "Neden geldin?" ama bir şey diyecek, ona ölmediğini ıtlayacaktı.

"İyi misin?"

Bir an etrafına baktı, sarsılıyordu her yer, deprem mi oluyordu? şakaklarına taşındı, içinden ışık gibi bir şeyler akıyor, omuzların- ı ve yüreğindeki yük hafifliyordu.

Fakat polisin söylediği sözler gittikçe büyüyen yankılar halinde ğasının içinde çoğalıyor, çoğalıyordu... Öldü... Sürücü öldü.. Bayan misiniz?' Bacım! Üzücü bir kaza... Ölüm! Bu sözcükler kafasının nde koskocaman, kapkaranlık bir kuyu gibi açılmıştı ve içindeki daba doğru onu çekiyordu.

Yüreğinde gittikçe artan bir basınç vardı. Üzerine çöken bir şey u boğmaya çalışıyordu sanki.

Bir gölge, bir sis bulutu.. Karanlıktı her yer, üşümüyordu ama rkuyordu. Bağırmak istiyor fakat sesi çıkmıyordu. Nefesi kesildi. bir çukura düşme hissi bedenini korkuyla titretirken, Elif sıçrayak uyandı. Kalbi çılgınca çarpıyordu ve nefes almakta güçlük çekiordu.

"Öldü... Sürücü öldü."

Kâbus görmüş olmalıydı. Tüm olanlar kâbus olmalıydı! Gözlerini kapalıyken elinin tersini alnına koydu ve tenine değen ıslaklıkla perdi. Alnındaki soğuk ter damlacıklarını sildi. Tam o anda bir ses uyup irkildi. Yatağın içine kıvrılırken kulak kabarttı.

"Uyandı sanırım..."

açmakta zorlanıyordu. Elif hâlâ şoktan çıkamamıştı.

"Elif, canım..." dedi Nida'nın endişeli sesi. "Abi uyanmıyor do or mu çağırsak?"

"Elif... Güzelim aç gözlerini..." dedi tedirgin çıkan ses.

Elif kulaklarını elleriyle kapatmak istedi, uyumak istiyordu tekra Bu sesi hayal ediyordu. Yok ya da uyanmalıydı zaten her şey kâbust Ne yaptığını bilmiyordu. Sonunda başını iki yana sallayarak ağlamal ı bir sesle, "Uyandığımda gitme..." diye fısıldadı gözlerinin kıyısı lan yastığına akan yaşlar eşliğinde.

"Elif, bak bana..." dedi İsmet'in azarlayan sesi, endişeli ve kırgı ibiydi. "Aklımı kaçırıyordum. Söyler misin, neredeydin?"

Ses öyle yakından gelmişti ki, yattığı yerden sıçrayarak birde özlerini araladı. İsmet karşısında duruyordu! Ölmemişti. Mavi göz eri hırçın bir deniz gibi dalgalı, asi kaşları öfkeden gerilen bir ya ibi kıvrık ve çatıktı.

"Nasıl haber vermeden gidersin... Elif hiç mi tanımadın beni?"

"Ama sen...?" dedi kız hıçkırarak. Gözlerini silerek burnunu çek . "Senin öldüğünü söylediler."

"Kim söyledi? Bu da nereden çıktı şimdi?" dedi İsmet kaşların anki bundan daha fazla çatabilecekmiş gibi kırıştırarak.

"Ölmedin mi?" dedi Elif inanamaz bir sesle hıçkırarak ağlamaya aşlarken.

"Sence ölü gibi mi duruyorum?"

Elif şaşkınca başını salladı iki yana. Karşısında duran İsmet'ten aşkası değildi ve son derece sağlıklı, panik halinde aynı zamanda armadağınık görünüyordu.

"Şükürler olsun." dedi Adil Bey.

Nida endişeyle "İyi misin cidden? Doktora gidelim mi?" diye atıl-

ı kesmişti.

"Elif?"

İsmet ona iyice yaklaşıp yüzünü avuçlarının arasına aldı. Şok ge-diği belliydi. Yanaklarındaki yaşı avuçlarıyla kuruladı. Gözlerinin ıe dikkatle baktı. Biraz şaşırmış görünüyordu.

"Ne oldu Elif? Bana anlatmayacak mısın?"

Genç kız gözlerini sımsıkı yumdu. Ne olmuştu?

"Gir... girişte arabanı gördüm... Parçalanmıştı. Etrafında polisler dı. Onlara yaralanan olup olmadığını sorduğumda, bana... İsmet ıa öldüğünü söylediler. Ölüyorum sandım."

Hıçkırıklar içinde tamamlanan bu sözleri söyledikten sonra göz-ılarına boğuldu. Bütün vücudu bir hortum arasında savruluyor iydi. Genç adam, onun yanına oturarak, telkin eden iri elleriyle ıuzlarını sardı. Nazikçe okşadı, gevşetti kaslarını.

"Ben değildim, sevgilim. Yolda bir kamyon devrildi, bizi de sı-rdı geçti ama şoför ne yazık ki hayatını kaybetti. Sanki biri kamyo-ti üstümüzden alıp başka yere fırlattı, şaka gibiydi. Herkes mucize yordu. Ondan bahsediyor olmalılar. Verilmiş sadakamız varmış... kür iyiyiz."

Elif bu sözler üzerine yavaş yavaş kendine gelmeye başladı. Artık çbir şey umurunda değildi, içinden kahkahalarla gülmek geliyordu. ükürler olsun Allah'a. İsmet öldün sandım. Seni bir daha göreme-eceğimi, nefes alamayacağımı sandım.

"Sen... Sen aklını mı kaçırdın? Gittiğini sandım Elif. Neden be-mle konuşmadın, neden beklemedin? Bana bu kadar mı güvenmi-orsun?" diye sitem etti haklı olarak. O da korkmuştu. O da aklını açırıyordu gittiğini duyduğundan beri.

Birden olanlar aklına gelmeye başladı, evden neden gittiği, neden öndüğü, kırgınlığı, küskünlüğü, hayal kırıklığı... Gerçekle yüz yüze elmeye hazırdı artık. Genç adamın gözlerinin içine dikkatle baktı.

i? Bakışları pencereye kaydı, hava iyice kararmıştı ve içinden gele
r ses hayli geç bir vakit olduğunu fısıldıyordu.

"Sen biraz kendine gelene kadar konuşmayalım."

Genç kız bu düşünceyle irkildi. Midesinde hafif kasılmalar bas
dı. "Kendime geldiğimde gitmiş olurum." Sesi öyle pürüzlüydü k
oğazının hızla kuruduğunu hissetti.

İsmet kaşlarını çatarak baktı ona. Onun aklından geçenleri anla
ış olacak ki dişlerini sıktı.

"Gözlerini kapa..."

"Hayır!" diye bağırdı kendini frenleyemeyen Elif. "Gitmek istı
orum. Şimdi konuşalım ve ben gideyim. Sadece senden duymay
eldım."

"Rüyanda bile göremezsin." Genç adam uzanıp elini tutarken, ya
şça bileğine doğru kaydırdı parmaklarını. Bu sıcak temas güven ve
ıydi. Bakışları iyice sislenen Elif ağlamamak için gözlerini yumdu
ini silkeleyerek uzaklaştırdı ondan. Durmaksızın kendi duyguların
zümlemekten bıkmıştı artık.

"Çiçek!" diye fısıldadı genç adam kızı şaşırtırcasına ikinci adı
seslenirken. Eliyle onun kolunu okşuyordu. "Beni öldürmeden bi
ım öteye gidemezsin." Sesi çok yumuşak bir fısıltı halindeydi. Eli
anan kirpiklerini aralayıp ona baktı. Ağlıyordu yeniden, güçsüz be
ni cesur gözyaşlarına direnemiyordu.

"Özür dilerim." dedi yan taraftaki mahcup ses. "Özür..." Ve daha
zla konuşamadan hıçkırdı, başucunda sessizce bekleyen Adil Bey
rısını teselli ederek başını kulağına yasladı. Çisem Hanım hıçkıra-
k ağlıyordu.

Elif şaşkın bakışlarını kocasının gözlerine çevirdi. Uzun uzun ba-
ştılar. Elif ilk kez o gözlerde arzunun çok ötesinde, şefkat gibi bir
ygu gördü. Duyguları altüst olmuştu. İsmet Elif'ten utanırcasına,
aba, annemi çıkarır mısın?" diye rica etti.

u kollarının arasına aldı ve kız nefes alamadan daha sımsıkı sarıldı
lesinin yanında kendini tutmuştu ama artık bir saniye daha ondan
rı kalmaya yüreği dayanmayacaktı. Kızın kemiklerinden çıkan ses
e buna engel olamadı. Genç kızın vücudu o anda garip bir biçimde
rildi. "Özür dilerim." dedi İsmet garip bir tonda ve ekledi. "Benden
ür dilemen gerek Elif Çiçek Yerlikaya."

İyice şaşkınlaşan Elif titreyen ellerini adamın omzuna yerleştire-
k güçsüzce ittirdi. "Ne için?" dedi kızgınca. "Ne için özür dileyece-
m, benimle oynadığın için mi?"

"Benden habersiz bizi terk etmeye kalktığın için... Seni sevdiğim
lamadığın için. Bizden başkasına inandığın için. Şeytanın oyununa
ldiğin için, annemi haklı çıkardığın için. Beni nefessiz bıraktığın
in... Daha bir sürü şey için benden özür dilemelisin."

Oflayan kız küs sesiyle, "Şimdi haberlisin o zaman, çekil ben gi-
yorum." dedi inatla, doğrulmaya çalışarak.

"Gideceğin tek yer, karşıki oda olacak. Bizim odamız."

"Gideceğim yer kendi evim olacak."

"Senin evin burası... Benim olduğum yer. Benim evim sensin..
aşıma çatı bulabilirim ama bir Elif daha bulamam. Sen neredeyse
enim evim orası. Dilersen biraz toparlanınca birlikte gideriz Sivas'a."

"Ben tek gideceğim. Sensiz..."

"İzin vermiyorum."

"Senden izin isteyen kim?"

"Kocan olarak sana emrediyorum o zaman." dedi adam küstahça
Gözleri kızgın mıydı, kırgın mıydı? Yoksa keyifli mi? O olayın ru
unda ne kadar derin bir yara açtığını unutamayacaktı. Genç adamın
kollarından biraz güçle sıyrılarak, yatağın öteki tarafına doğru kaydı
Ona sırtını döndü. "Odadan çıkar mısın?"

"Namahrem misin?"

"Lütfen..."

aşını çevirdi, İsmet her seferinde şefkatle yeniden yüzünü kendi
evirdi. Sabırlıydı, zaten aşkını da böyle kazanmamış mıydı? Gözle
nın içine dikkatle baktı.

"Saçma sapan birkaç lafı ciddiye aldın."

Yüzü asık kız, "Konuştukların saçma sapan değildi." diye söy
endi.

"Sana kızmıştım, öfkeliydim. O anda ne yaptığımı bilmiyordum
vlenmek istediğimi haber vermiştim ve sen... Lanet olsun sen ber
şağıladın ve küçük gördün."

"Yapmadım." dedi kız gözlerindeki yaşlar ışıldayarak. "Seni asl
üçük görmem, aşağılamam."

"O zaman neden reddettin beni? Önce sözü neden söyledin?"

"Beni istemeyen sendin. Evlilik sözleşmesi hazırlatmıştın. Geçic
r evlilik olacaktı. Her sene sözleşme yenilenecekti."

"Saçma, ben öyle bir şey yapmadım."

"Annen verdi, imzalamamı istedi. Üstelik beni sevmeyeceğini
ayatımı mahvettiğim için her zaman nefret edeceğini de biliyordum
anına yakışmadığımı, boya küpüne girsem bile güzelleşemeyeceği
ı, tecrit edilmem gerektiğini sen söylemiştin. Babanın baskısı yü
ünden benimle evlenmek zorunda kaldığını, yoksa seni evlatlıktan
ddedeceğimi..."

"Bu saçmalıklara nasıl inandın?" diye suçladı kızı. "Ben sana
ıktım şapşal. Askerden gelince ilk işim babamı dedeme göndermek
du. Korkuyordum, senin ellerimin arasından uçup gitmenden kor
ıyordum. Büyümüştün, güzeldin ve okulun bitmişti. Hevesle yanına
lıp cevabını duymak istediğimde, sen, *'Bin gönlüm olsa bile birini
rmem. Ondan nefret ediyorum.'* diye haykırdın."

"Bana istemediğim ne varsa zorla yaptırmak için sözleşme gön
eren sendin."

"Göndermedim... Sana bir tek babaannemin yüzüğünü gönder-

nı sen bana..." diye hıçkırdı.

"Yollamadım tabi. Kızım ben askerde kafayı yedim, her telefonda ba kötü haber mı gelecek... Birini mi sevdi? Biriyle mi görüşüyor? ı mı istedı diye deliriyordum. Ne zaman seni arasam *"Dedeni veri-ım."* diye buz gibi sesinle telefondan uzaklaşıyordun. En azından lun bitmesini bekledim. Kafan karışmadan, ben askerden dönene ar okulun biter dedim..."

İsmet uzandı ellerine, Elif hayret içinde dehşetle ona bakıyordu.

"İnanmıyor musun?"

Başını iki yana salladı kız, gözlerinden firar eden yaşlar etrafa ılıyordu. "Benden nefret ettiğini söylerken duydum annene..."

"Beni mutfakta aşağıladığını duymuştum, kızgındım."

"O video..."

"Babam ısrar edince geri dönüp seni ikna etmem için, gurur yap-ı. Sana kızgın olduğumdan saçmaladım..." Uzandı. Elif hâlâ ina-madığından korku içinde bir adım geriledi. "Benden korkuyorsun." ve mırıldandı adam içine acı iğne olup batarken. "Peki, ama neden? ni korkutacak bir şey yapmadım."

"Beni kandırdın." diye bağırmak geldi içinden. Fakat dudakları nsıkı kenetlendi, kaldı. Uzun bir sessizlikten sonra, "Senden kork-ıyorum." diye mırıldandı. Adam tek kaşını kaldırınca, "Kendimden rkuyorum. Sana inanmaktan korkuyorum." diye hıçkırdı. İsmet bir ım atınca, elini önüne koyup durdurdu. "Beni reddetmiştin."

Genç adam şaşırmıştı. Gülümsemeye çalıştı. "Sen de beni reddet-iştin."

"Seni boğmadığıma duâ et. O... O sözleşmeyi okuduktan sonra ni boğmak istedim."

"Sen de mutfakta öyle konuşunca ben de seni boğmak istedim."

Elif kaçamadan, adam uzanıp kızı kollarına hapsederken, gülüm-

lama."

"Beni kandırıyorsun."

"Asla. Seni seviyorum."

"Sana karşı acizim."

"Sevdiğim kadar beni sevmeni istiyorum." Kızın yüzünü avuç rıyla kurulayarak kaldırdı. Gözlerini gözlerine çevirdi. "La Tahzen

"İnnallaha meana..." dedi hıçkıran kız yarı gülümser yarı ağ yarak

"İnnallahe meana." dedi adam. "Daima..."

Hayatının anlamı buydu, yalnızca bu. Bunun dışında o an iç önemli olan tek bir şey bile yoktu. İsmet başını göğsüne çekti, tefi eden elini sırtında usulca gezdirdi. Kulağına en güzel sözleri fısıld dı, yüreğini sakinleştirdi, kuşkularını dağıttı. Vücudundaki gerilim genç adamın okşayışlarıyla, sözleriyle, yeminleriyle yavaş yavaş da dı, gevşedi. Çok tatlı bir duyguydu bu. Yaşadığını bilmek kadar ta bir duyguydu. Gözleri kapalıydı. Kız, "Ölmedin..." diye söylenirk şükretti.

Adam, "Gitmedin." diye mırıldanırken şükretti. "İçten içe biliyo dun gerçeği..."

Yine heyecanlandı, genç adamın kendine bakmakta olduğun bildiğinden. O sımsıcak bakışlarını yüzünde, ruhunda, her yerin hissediyordu. Yavaşça gözlerini açtı ve onunla göz göze geldi. Gen adamın bakışları ateşliydi.

"Gittin sandım. Annem arayıp olanları söylediğinde öldüğün sandım. Gitseydin ve bir daha geri..." Elif parmak uçlarıyla onu dudaklarına dokundu. Eli gibi bedeni ve bacakları da zor tutuyord gücü azdı.

"Gidecektim..." Genç kız o anda kendini engellemenin anlamsız ığını hissetti. "Gidemedim. Uçağa binemedim, kalbim çoktan gitmiş ı ve ben mantıklı düşünemiyordum."

"Seni hep sevdim Elif." diye fısıldadı. "Hiçbir şey umurumda
l artık. Lütfen benden uzağa gitme, o zaman nefes alamıyorum.
ma benden, yemin ederim sana zarar verecek hiçbir şey yapmam."

Kaçmak mı? Tedirgin vücudunu genç adamın okşayışlarına bıra-
k, karanlığın içinde belli belirsiz gülümsedi. Korku değildi bu. Ya
ok değişik türde bir korkuydu. O anda aralarındaki bütün engel-
ı bir mucize gibi ortadan kalktığını hissediyordu. Evli bile olsalar,
özgürlükler hâlâ yasaktı.

Kapı tıkladı. İsmet'in kollarından geriye çekilen Elif "Gir." dedi
ünü kurularken ürkerek.

Çisem Hanım "Gelebilir miyim?" dedi kısık bir sesle. Mahcuptu
rlanmış bir çocuk gibiydi kapı girişindeki halı.

"Anne şimdi..."

"Elbette buyurun." dedi Elif kibar sesiyle kocasının sözünü kese-

Kadın çekinerek içeri girdi. Ellerine baktı Elif ama soramadı sebe-
i? Kadının kızaran yanağından ırı bir damla süzüldü. "Hayatım bo-
nca hep..." Yutkundu. Zor konuşuyor gibiydi. "Hep başka bir dün-
da yaşadım. Senin dünyan bizim dünyamızdan o kadar ayrı ki..."

"Anne..."

"İsmet lütfen, bırak konuşsun." dedi Elif, üzgündü. Gözlerindeki
ş ışıl ışıl parlıyordu, İsmet dişlerini sıktı isteksiz bir tavırla ve susta.

"Sandım ki sen bizim dünyamıza uygunsuzsun, sandım ki bizi re-
edersin... Sen bizim dünyamıza yakışmıyorsun Elif."

"Anne..."

Kadın başını kaldırdı. Gözleri sulu suluydu. Oğlunun ikazına ve
kesin aldırmadı. "Sen o kadar temizsin ki, bu kirli dünyaya yakışmı-
orsun Elif. Belki hakkım yok, belki bir daha beni görmek istemezsin.
aklısın, ben olsam asla görmek istemezdim. Ama eğer kabul eder-

Beni kabul edersen, ben senin yolunda yürümeye uçarak giderim
İkili şaşkınca donup kalırken kadın burukça gülümsedi. "Her zam
çocuklar hata etmez... Bazen de büyükler af diler küçüklerden. Öz
dilerim kızım, kıymetini bilemedim. Affet beni, kırdım, üzdüm sen

Ve arkasını dönerek hıçkırıklar eşliğinde odadan çıktı. İsmet şa
kındı, bu annesi olamazdı. Ne olmuştu ona, Araf vakti cin mi çarpmı
tı? Zaten eve geldiklerinden beri bir garip davranır olmuştu annesiy
babası. Üstelik ellerinin neden sargılı olduğunu da açıklamıyordu. N
olmuştu ona, evlatlarını kaybetmemek için mi kabullenmişti Elif'
Her neyse ne, sonunda herkes hatasını anlamıştı ya gerçek olan d
buydu.

Odanın içinde şimdi sadece gittikçe sıklaşan soluklarının sesi du
yuluyordu, içinin karanlığı garip bir ışıkla aydınlandı. Bir iki san
ye her şey parlak, masmavi bir renge büründü. Ardından şiddetli bi
gürültü duyuldu. Kız korkuyla sıçradı ve İsmet onu kollarına çekt
kendini bıraktığı koltukta dizlerine aldı. O korkuyla sıçradıkça dah
sıkı sardı kollarını.

Dışarıda şimşek çakıyordu. Birkaç dakika sonra bardaktan boşa
nırcasına yağmur yağmaya başladı. İri damlalar, geçmişi, kırgınlığı
acıları bütün sorunları silmek ister gibi camları dövüyordu. Her dam
la toprağı yıkadığı gibi ruhlarını da yıkıyordu. Bu yağmurlar Elif'in
yüreğini ferahlatıp içini buz gibi yaparken, hiç bu kadar huzurlu his-
setmemişti kendini. Aslında o yağmurun altında durup kollarını aç-
mak ve İsmet'le rahmet altında yıkanır gibi ıslanmak istiyordu ama su
değdiği anda elbisesi üzerine yapışırdı ve bu hiç hoş olmazdı. Bunun
yerine gözlerini kapatıp o yağmurun altında ıslandığını düşledi.

Elif artık hiçbir şey düşünmüyordu. Bütün varlığıyla kendini ona
vermişti. Genç adamın aşk dolu fısıltıları yağmurun sesine karışıyor.
kızın mutlu kıkırtıları dünyayı ona cennet ediyordu. Sanki güçlü bir
girdap ikisini de içine almış Ütopya 'ya, başka bir zaman dilimine sü-
rüklemişti. Elif, ipeksi bir yumuşaklık içinde yüzdüğünü, kanatlarının

kle sarılıyordu. Ne ismet onu bırakmak için hamle yaptı, ne Elif
arından kopmak için bir istekte bulundu.

Genç kız bir şey söylemedi. Onun göğsünde saklanmak istiyordu.
unda kaybolmak istiyordu. Yüzünde, hızla kurumakta olan göz-
arını parmaklarıyla hızlı hızlı sildi. İsmet konuştu, zaman geçtik-
ok olan gerginlikten sonra kız, olanların trajedisine kahkahalarla
memek için kendini zor tuttu. Ellerini genç adamın boynunda ke-
edi, yüzünü onun göğsüne gömdüğünü çok sonra fark etti. Gözle-
yumdu. Hep böyle kalmak istiyordu. Yıllarca, ömrünün geri kalan
mını, ona böyle bir tüy yumağına benzeyen kedi misali sokulmuş
rak geçirmek istiyordu. O anda birlikteydiler ve önemli olan da
du, gururun ya da saçma düşüncelerin artık bir anlamı yoktu. On-
bir oldukları süre boyunca aşkları ve imanları için savaşacak bir
illa bulacaklardı.

İsmet kızın sırtında gezdirdiği elini ensesine çıkardı. Arsız bir tu-
la sıkarak, "Bugün bu odada kalabilir miyim demek oluyor bu
inliğin?"

Başını kaldırıp genç adamın oynayan yüzüne baktı.

"Balkonda yatmak istiyorsan sorun olmaz..." Öyle sevimli bir
i vardı ki şaşkının, Elif kendini tutamayıp güldü.

"Benim karımsın..." dedi çocukça bir huysuzlukla. "İstediğim za-
n yanında uyuyabilirim."

"Henüz değilim... Ve ben istemeden bu odanın sınırlarına bir
ha giremeyeceksin."

"Şimdi istemişken bu anın tadını çıkarayım yani."

"Bu sınır ihlali!" Adam kaşlarını kaldırdı. "Tam anlamıyla kocam
ğilsin."

"İstersen beş dakika sonra..." Göğsüne aldığı yumrukla sustu.
uysuzca göğsünü okşayıp acıyan tenini yatıştırdı. "O zaman on gün
aha sıkarız dişimizi... Tabi on gün sonra dişsiz kalmazsam.. " Elif

da taş devrine dönebiliyorlardı şaşılacak bir durumdu. Bir an genç
zın şaşkın gözlerinin içine baktı. Sonra gülmeye başladı. "Seni küç
aptal! Sana karşı bu kadar acımasız ve bencilce davranabileceği
nasıl düşünebilirsin? Sıkılmak mı? Ergenliğimden beri seni unutm
için bile olsa, onca yıl boyunca hiçbir kadınla doğru dürüst gör
ilişkim olmadı. Onlara dokunmak bile seni hatırlatan bir işkence
benim için. O mezarlıkta seni gördüğüm an hayatımın seyrinin değ
tiğini, başıma bela olduğunu hissettim ve ben, sende saklı kaldım. S
uzaklaştıkça... Kendimi denetim altında tutmak için çektiğim acıla
bir ben bilirim."

Kız kirpiklerini hızlı hızlı kırpıştırdı. Adam sesini alçalttı. "Sa
layık değildim. Beni sevmeyeceğini, hiçbir zaman istemeyeceğ
düşündüm. Ne yapacağımı bilemiyordum. En iyisi senden uzak du
maktı. Fakat benim reddettiğim şeyi başka erkeklere cömertçe su
makta olduğun düşüncesi peşimi bırakmadı. İşte tam o sırada gar
bir tesadüf oldu. Dedem... Bilmiyorum belki de biliyordu içimdekin
okumuş gibi seni bana gönderdi. Bu olay ilahi bir işaret gibi göründ
bana. Vasiyeti öğrendiğim zaman, aramıza giren en önemli engeli
kalktığını düşündüm. Seninle birlikte olmaya, onca yıl önce yapama
dığım şeyi kısacık zamanda yapmaya karar verdim. Sev ya da sevme
seninle evlenecektim. Bir kere de ben bencil olacak, seni hak edecek
tim. Seni gerçek anlamda hiç tanımadığımı fark ettim. Belki tanır
sam uzaklaşırım, ya da daha çok severim diye düşündüm. Kafamda
bambaşka bir Elif vardı hep. Ulaşılmaz ve buzdan prenses. Bu yüzden
sana karşı saldırgan davranıyordum, sen sıcak davrandıkça da, ken-
dimle durmadan çatışıyordum."

"İsmet..."

"İşte tüm gerçeği öğrendin." dedi huysuz bir tonda. "Benim için
çok sarsıcı bir yoldu senin yüreğin ama güzel bir amaca gidiyordum,
dikenlerine bile dayandım. Şimdi manzaram bu kadar güzelken, nasıl
vazgeçerim? Kalbim bütün engellerden kurtuldu sen gelince. Bana

ime edecek kadar cesareti de yoktu. Başını hızlı hızlı salladı.

"Bu ne demek? Evet mi, hayır mı?"

"Evet." diye fısıldadı yavaşça. Kollarını genç adamın boynuna ladı. "Sevgilim."

"Geçmişi artık gerilerde bırakmalıyız Elif. Hayata yeniden başmalıyız. Evli bir çift olarak! Şimdi..." Elif göğsüne sertçe vurdu. met sırıtarak, "Tamam hemen olmasın yarın."

"Tekme geliyor." dedi kız huysuzca.

"Tamam, bir hafta sonra..."

"İsmet..."

"Sana söz veriyorum. Seni mutlu edeceğim."

Sesi yumuşaktı. Ama bakışlarından hayatının en gerilimli anını aşamakta olduğu hissediliyordu.

Elif'in artık hiç kuşkusu kalmamıştı. Sevildiğini biliyor, ona inanıyor, ondan başka yurdu olmadığını anlıyordu.

"Beni affettin mi?" diye sordu genç adam.

Elif bir an bile duraksamadan, "Affetmek Allah'a mahsustur." diye coşkuyla karşılık verdi. Onun gözlerinin içine bakarak gülümsedi. "Ama sabah namazıyla telafi edebiliriz gibi..."

"Öğlenle unutmaya başlarız o zaman, söz akşamla aklına bile gelmeyiz... Yatsı namazı da benden sana hediye olsun. Sonra kocan dalabilirim değil mi, hani yatsıdan sonra uyuyoruz."

Güldü Elif, ona cennetin kapılarını açarcasına keyifle güldü. Onunla arsızca şakalaşıp derdini unutturmayı hedefleyen İsmet yanağına dokundu. Başarmıştı, gözlerini aşkla parlatmıştı.

"Şimdi seni öpeceğim." diye göz kırptı hainlikle. Elif bacağına tekme attı. "Hemen öpeceğim acele etme ve aşkımız sonsuza dek sürecek."

Bunları söyledikten sonra başını eğdi ve genç kızın şaşkın bakış

genç adam. Onu sinesine iyice yasladı. Elif gözlerini yumup başı
onun omzuna yasladı. Daha ondan ayrılmaya hazır değildi, bir nefe
uzağına gitse ölüm korkusu yüreğine düşüyordu. Ondan ayrılma kor
kusu. İsmet ayaklarını yerden keserken onun, kocasının omzuna baş
nı yaslayan Elif Çiçek beyaz bulutlar üzerinde yükseliyormuş gibiyd

"Seni seviyorum." diye kulağına fısıldayıp yanağına yanağın
yaslayarak. "Size olan aşkımı bir an bile unutmanıza izin vermeyece
ğim bundan sonra İsmet Bey."

"Siz de öyle Çiçek Hanım."

Elif, gözleri kapalı, gülümseyerek başını sallamakla yetindi. Acı
lar sona ermişti artık. Sonunda evlenecekler, ona layık bir eş ve ço
cuklarına iyi bir anne olacaktı. Onları mutlu bir gelecek bekliyordu
Bu inancı hiçbir şey bozamazdı artık. Gözlerini açıp genç adamın ya
kışıklı yüzüne baktı. "Size öyle eziyetler edeceğim ki, o videodak
sözlerinize pişman olacaksınız İsmet Bey." diye mırıldandı yumuşak
bir sesle.

"Dinimizde kin tutmak haram..."

"Asla..." dedi kız gülümseyerek. "Ama hatırlatmak güzel ola
cak."

Sevinçten ağlamak üzereydi. İsmet camın önündeki koltuğa ya
yıldı, dizlerine yasladığı genç kızın titrek bedenini biraz daha sinesine
çekerek sımsıkı sarıldı.

Saatler saatleri kovaladı. Camdan dışarıyı sessizce izlediler, yağ
mur iyice azalmıştı. Fakat uzaktan uzağa çakan şimşeklerin keskin
ışığı zaman zaman odayı kısa süreliğine aydınlığa boğuyordu.

Bir ara Elif, onu hayatının sonuna kadar kaybettiğini düşündü ve
bu düşünce kızı titretti. Ondan nefret ettiğini düşünerek yaşadığı o
korkunç yılları hatırlamak bile istemiyordu artık.

Ait olduğu yeri biliyordu. Sahip olduğu sevginin gücünü de. Aşk
üklü inanılmaz bir uyum vardı aralarında. Elif gelecekte bundan

i semaya, ettikleri duâ bile neredeyse aynıydı. Kalpleri bir olunca, yetler birleşmişti.

Elif ona bakarken, korkak yüreği biraz tedirgindi, buna engel olası da zaman alacaktı biliyordu, güveni eskisi gibi kusursuz değildi na kaybetmemişti de, ona hâlâ kendi kadar çok güveniyordu.

Bu korkusunu sezen genç adam gözlerini bir an üzerinden çekeden onu yumuşacık sözleriyle yatıştırmaya çalışıyordu. Elif onu rgınlığıyla suçlayarak istediği tüm şeyleri sıraya koyarak tek tek günü, sabrını ve iradesini zorluyordu. Kur'ân öğrenmesi için söz alıştı, namaz kesinlikle bırakılmayacaktı ve daha neler. Elif konuştukİsmet üstüne gidip onu sıkıştırarak kızdırıyordu. Kız ne zaman ona ksa, iltifat edip utandırıyor ya da evliliklerini öne sürüp kızartıyor. Bunca zaman birbiri ardı sıra gelen sorunlar aslında kızın gücünü iradesini tüketmişti. Şimdi, bütün bu olanlardan sonra, duygularını aha duyarlı hissediyordu.

"Dün olanlardan sonra sabah yine gideceğim demenden ölesiye orktum." diye fısıldadı adam elindeki seccadeyi katlayıp koltuğun zerine koyarak. Camın önünde duran karısını kollarına aldı. Daha kı sarılıp burnunu saçlarına gömdü, "Bensiz kalma sevgilim." Bunları söylerken kokusunu içine depoluyordu. Garip ama kollarında can ulan Elif'in hüzünlü gözlerinin içi gülüyordu.

Yanağına yapışmış saçını geriye ittirerek okşadı. "Annemden nef et ediyorsun biliyorum. O yüzden bugün yeni bir ev tutacağım ve itmek içi..."

"Nefret etmiyorum." dedi Elif hüzünle. İsmet kızı kendine çevirip ğik yüzünü avuçlarının arasına aldı. Elif gözlerine bakmadan homu homur sesiyle mırıldandı. "Ben başkasının canını yakmak istemem Görmezden gelir, Allah'a bırakır, unutmaya çalışırım. Ben duyma stemediğim bir sözü başkasına söylemekten de çekinirim çünkü söz erin insanın canını nasıl acıttığını iyi bilirim. Ben; intikam almak için

anneliğime davet etti, belki ben kafamda kuruyorum yine ama sanki değişmek istiyor gibiydi... Bu şansı ona vereceğim. Annem olmasını istiyorum İsmet, düşmanım olmasını değil. Onun kalbini kazanmak istiyorum. Sence başarabilir miyim?"

"Şanslıyım... Çok şanslıyım." diye soludu adam yavaşça. Kolla rını boynunun etrafına dolayarak başını kendine çekip sımsıkı sarıldı "Ben çok şanslıyım."

Bir an daldılar. Geçmiş sislere karışmış gibiydi. "Geçmişte olanla için, yanlış anlaşılmalar için özür dilerim." dedi adam.

"Geçmişten söz etme bana, bitti gitti!" dedi Elif hüzünle.

"Salakça bir gurur yüzünden seni kaybedebilirdim. Karşına çık malıydım. Aşığım sana, ölüyorum demeliydim. Ben sandım ki..." Kıza sımsıkı sarıldı bunları söylerken. Odanın içinde derin bir ses sizlik oldu. Genç adam dudaklarını onun başına hafifçe bastırdı ve yumuşak bir sesle. "Beni kendinle terbiye etme Çiçek..." diye mırıl dandı. "Sana ihtiyacım var. Şefkatine, merhametine, ilmine, yol gös ermene..." derken muzırlaştı. "Bana sarılmana, bana dokunmana, odana almana, yatağımı ısıtmana..."

"Uf..." dedi utanan Elif koluna vurarak. İsmet daha fazla sarıldı e sıkıştı.

"Utanmanı da seviyorum."

"İsmet Bey lütfen..."

"Elif Hanım yeniden geldi... Ya kocan oldum hâlâ Bey'i aradan aldıramadım. Sanki arada bir adam varmış gibi bozuluyor ve kafa öz dalasım geliyor olmayan Bey'e..."

"Saygım sonsuz olacak İsmet Bey, alışsanız iyi edersiniz."

Bir zamanlar nasılda hayrandı ona, oysa İsmet ondan uzak dur ukça nefretinden sanıyor, üzülüyordu. Üzüldükçe Elif araya daha alın duvarlar örüyordu, o ördükçe İsmet uzaklaşıyordu ve bir süre onra ikisi de o duvarlar yüzünden duygularını tamamen göremez

ı hızlanmasına sebep oluyordu.

Kapı usulca aralandı ve çekinik baş içeri sızdı. Gözlerini elleriy-
msıkı kapatmıştı muzır kız, arsızca sırıtıyordu üstelik abisi gibi.
ırık.

"Babam kahvaltıya çağırıyor."

İsmet seslenmedi Nida'ya, Nida'da ısrar etmedi zaten. Sanırım
lardan sonra tek sarsılan ikili değildi. Elif'in bedeni aşağıya inme
ncesiyle buz kesti bir anda. Şimdi ne olacaktı? Bu odadan çı-
hiçbir şey olmamış gibi konuşmaları, aşağı inip kahvaltı etmeleri
mkün müydü?

Elif, Çisem Hanım'la yüz yüze gelmeye dayanamayacağını his-
iyordu ama yapmak zorundaydı. Korkup kaçamaz, suçlu gibi si-
nezdi. Dudakları yarı aralıktı ve yüzünde çocuksu bir ifade var-
Birden gerçekle dehşete kapıldı. Ne kadar istemese bile başından
i onu incitmemek için özen göstermiş olduğu gerçek bir iradeydi.
sem onu üzmemek için hırsına savaş açmıştı, nezaketini asla kay-
memişti. Gizli bir sempati duyduğunu hep düşünmüştü, demek ki
rçekti. O zaman bu sempatinin gerçek bir sevgiye dönüşüp dönüşe-
eyeceğini çok merak ediyordu. Her şeye rağmen bir çeşit korkuya
pıldığını inkâr edemezdi ama sevgi varsa işin sonunda amaca giden
lda her şey mubahtı. Geçmiş hataların açılmasından korkuyordu.
klediği, umut ettiği gibi olmayabilirdi. Ya onu reddederse... Ya dün
ce olanlar onun için aynı derecede önemli değilse... Numara yapı-
rsa... Bu korkunç düşünceyle irkildi.

İsmet kızı kollarından salarak, "Hazır olduğunda inersin... İster-
n dışarı da..."

"Sen git..." dedi Elif gözlerini kaçırarak. "Kaza namazımı kılıp,
eliyorum."

İsmet önce bocalasa da eli mahkûm denileni yaptı.

Elif yatağın üzerine oturup başını ellerinin arasına alarak düşün-

tek âlem olabilecek miydi? O maneviye, Elif mesneviye baktıkç zor olmayacak mıydı? Kendisinin ona duyduğu aşk ise ölümsüzdü Yerinden kalktı. İçinden yükselen bir ses, Çisem Hanım'la yüz yüz gelmesini, geleceği yaşayıp öğrenmesi gerektiğini fısıldıyordu. Am ya düş kırıklığı...

Derin bir nefes alarak abdestini alıp namazını kılmak için seccadesini serdi. Fakat gözlerine dolan yaşlar yüzünden bir türlü tekbi getiremiyordu. Secdeye kapandığında ise kalkmak istemiyordu. Kısacık namazı içinden gelen bir eylemle uzadıkça, gözlerinden süzülen yaşlar, yüreğinden dökülen sıkıntılar yüzünden rahatlama kaçınılmaz oldu. Namaz bitip elleri semaya açıldığında, artık daha başka bir Elif vardı.

Anneye hürmet ve hizmet, babadan önce gelirdi. "Rabbim, ondan başkasına ibadet etmemenizi ve anne babaya iyilik etmenizi emretmiştir. İkisinden biri yahut her ikisi senin yanında yaşlılık çağına ulaşırsa, sakın onlara öf bile deme; onları azarlama, onlara güzel söz söyle. (İsra Suresi 23-24) diyorsun İsra süresinde.

"Rabbim, benim dilimi onu kırmaktansa bağla, onların gönüllerinde acı izler bırakmaktansa sesimi lal eyle... Anasını babasını üzen ve sıla-i rahimi terk eden cennet yüzü göremez diyorsun... Rabbim, beni cennet aşkıyla değil, senin aşkınla ahlaklandır ki, yaptığım hiçbir iyilik ve ibadet için karşılık beklemeyeyim... Üç zümreye ateş dokunmayacak biliyorum. Kocasına itaat eden kadına, anne banasına saygı gösteren evlada ve merhametli kula... Merhamet adresim, anne baba dikili taşım olsun. Allah'ım, ben anne sevgisi görmedim, anne diye kimsenin elinden öpmedim. Biliyorum, anne hakkı ödenmez, sevmeye ömür yetmez, tüm dünya miras kalsa, bir tane daha anne etmez. Beni anne sevgisine mahkûm eyle, beni huzuruna tutuklu kıl, beni senin yolundan çevirme... Huzurumu daim, samimiyetimi ölümsüz eyle..."

İçinde garip bir korku vardı, ne zaman içine dönse vazgeçecek

aya neden geldiğini bir şekilde açıklamak zorundaydı. En iyisi, bi
e susmasıydı. Bir süre havadan sudan konuştular masada.

"Gitmemene sevindim." dedi Adil Bey. "Kalmana mutlu oldu
ım."

"Düşünüyorum..." dedi kız, yaşlı adam biraz şaşırmıştı bu ce
ba, biraz da bozulmuştu hani. Kaşlarını kaldırarak Elif'in yüzün
katle baktı. "İşlerin yolunda gittiğini sanıyordum evladım." ded
am. Sonra gözlerini kısarak genç kızın yüzünü dikkatle inceled
uygularım beni yanıltmıyorsa." diye mırıldandı

"Uzun bir beraberliğimiz olacak baba, için rahat olsun..." deme
edi, baba sözcüğünü hiç tasvir etmediğinden diyemedi. Yanakları
n pembeleştiğini hissetti. "Ben..." diye başladı söze, ama sonun
tiremedi. Yaşlı adamın yüzünde öyle sevecen ve masum bir ifad
rdı ki, birden gözyaşlarına boğulmaktan korkuyordu.

Yirmi beş yaşında olmasına rağmen başını onun omzuna yaslayı
yasıya ağlamak istiyordu. Babası hayattayken yapamamıştı, dedes
a bakmış ama asla böyle sevgi gösterisinde bulunmamış, Elif is
ç talep edip, istekte bulunmamıştı. Ama şimdi baba sevgisinin, ann
fkatinin, eş yarenliğinin, kardeş desteğinin nasıl olduğunu görmek
nu kollayan seven insanların varlığını hissetmek için acı çekiyordu
lleriyle yüzünü kapayıp hıçkıra hıçkıra ağlamadan evvel derin deri
efes almayı başardı.

Adil Bey hâlâ gözlerinde taşıdığı büyük bir sevgi ile ona bak
ordu. Kız adamın dolu dolu gözlerine bakarken bu eve ilk gelmey
abul ediş sebebini düşündü. Çünkü Adil Bey, tıpkı babasına yani k
n dedesine benziyordu. Ve Elif ne onsuzluğa, ne de özlemine daya
amıyordu tek dayanağının. Bu yüzden bu eve gelmiş ve Adil Bey'i
anında olduğu sürece kendini dedesinden ayrılmış ya da kopmu
issetmemişti aslında içinde. Çünkü İsmet de kendi babasına yani so
unda yine Fazlı Bey'e benziyordu. Üç ayrı bedende aynı görüntüyl

Çisem Hanım durumun sandığından da ciddi olduğunu anlamış
lerin bir sessizliğe gömülmüştü. Üzgündü. Cidden üzgündü. Elif bi
n ne söyleyeceğini bilemedi. Gülümsemeye çalıştı.

"Çaylar diyorum, soğumaya başladı." dedi sonunda, çaresizce.

Yaşlı adam yüzünde kederli bir tebessümle onu inceliyordu. Mut
u ve gururlu bir tonda, "Ben iki evlat büyüttüm. Kısacası, böyle du
umlara pek yabancı sayılmam. Sakın duygularını saklama Elif, sakın
endini bizden mahrum etme. Sevincin nasıl başımızın üstündeyse
ederin de öyle... Ağlamaktan, kızmaktan, sevinmekten kaçınma. Biz
ır aileyiz unutma. İçinden nasıl geliyorsa bu aileyi öyle yaşa çünkü
eminler artık." Nemli gözlerini karısına çevirdi Adil Bey. Çisem Ha-
ım sessizce ağlıyordu. Onun gözlerinden akan her yaş genç kızın
çını parçalıyordu. "Çisem Ha..." dediğinde Elif masadaki herkes su-
arak ona baktı.

Utanan Elif yutkundu, yaşlı kadın daha hızlı ağlamaya başladı.
erin bir soluk alarak bir cesaret, "Anne..." dedi usulca tatlı dili. Yaş-
kadın da dâhil herkes öyle bir soludu ki, odada sinek kanat çırpsa
esi duyulurdu. Çisem Hanım yüzünü kaldırıp hevesle, ağlamaktan
zarmış gözlerini utançla kızın güzel yüzüne çevirdi. Titrek ve boğuk
esiyle, "Annem..." dedi hıçkırırcasına. Gözlerindeki yaşlar bu sefer
utluluktan parlıyordu.

İşte bu bir kelimeye aslında ne kadar muhtaç olduğunu anımsa-
Elif. En son ne zaman ağzından çıktığını dahi hatırlamadığı fakat
ilyon kez kendi kendine dudaklarının arasından mırıldandığı bir ke-
meydi bu. "*Anne*" Hasret demekti anlamı, dayanak demekti, güven,
evgi, sıcaklık, hayat demekti.

Elif'eli titreyerek şekere uzandı. "Gülümsemek, sadakadır anne..."
edi şekerini çaya koyarken. "Bu ailenin senin sadakana ihtiyacı var."

İçinde çağlayan çocuk Elif, bir bahane bulup peş peşe sıralamak
tıyordu bu kelimeyi. Hiç durmadan söylemek istiyordu. Anne de-
ek istiyordu. Gelir misin anne? Yer misin anne? *Sever misin anne?*

şti. Ve ırak kızın o masum sevgisini asla kaybetmeye niyeti yoktu.
ep Çiçeği, artık toprağa daha sağlam kök salmış, aşkın mavi sula-
la sevgi yağmurunda yıkanıyordu. Onun mavi buluttan gulen gözlü
eşi, toprak kokulu kuvvetli bir anlesi vardı ..

Fdep Çiçeği verimli bir toprakta açmaya devam edecekti...

... SON ...

"Ya Rabbi, kusurlarımızı örf,
korkulardan emin kıl
ve borçlarımızı ödememizi nasip et!"

DUÂMDASIN-2

Nida ve Rıza ile yeniden görüşene kadar mutlu kalın, Allaha anet olun. ☺

"İnne rabbekümüllahüllezi halekas semavati vel erda fi sitteti yamin sümmesteva alel arşi yuğşil leylen nehara yatlübühu hasisev ş şemse vel kamera ven nücume müsehharatim bi emrih ela lehül lku vel emr tebarakellahü rabbül alemin."

"İsmet, ne yapıyorsun?" dedi Elif ter su içinde, acı içinde sızla-rak.

"Duâ... Duâ okuyorum sevgilim, ezberledik ya." dedi İsmet nefes- bır halde duâya devam ederek.

"Neden?" dedi Elif sancısının geçmesini beklerken karnına doku-rak. "Doğumu sen mi yapacaksın da okuyorsun?"

İsmet kıpkırmızı rengiyle karısının koluna asılarak, "Nerede kaldı ambulans?" diye söylenerek onu yatağa çekiştirdi.

"Oğlum bırak baksın Rıza, doktor var burada." dedi Adil Bey üz-nce acı çeken gelinine bakarken. Onca acının içinde ne çığlık atmış, de sesini yükseltmişti edepli gelini. "Bırak acısını dindirsin."

"Bakamaz..." dedi İsmet birden hırsla. "Bana anlatsın, ben baka-n karıma." dedi homur homur çocuk gibi huysuzlanıp.

oğlu neyin peşindeydi. Hasbinallah!

İsmet sıkıntıyla elini saçlarına daldırdı. Cidden çok canı yanıy
olmalıydı. Bakışlarını üzgünce Rıza'ya çevirdi ve tam muayene etm
i için izin verecekken, kadın doğum uzmanlarının nasıl muayene
iğini hatırlayarak, birden panikle "Hayır..." diye bağırdı. "O...orad
bana anlatsın, ben denileni aynen yaparım."

Allah'ım yardım et, Elif şimdi sinirden doğuracaktı.